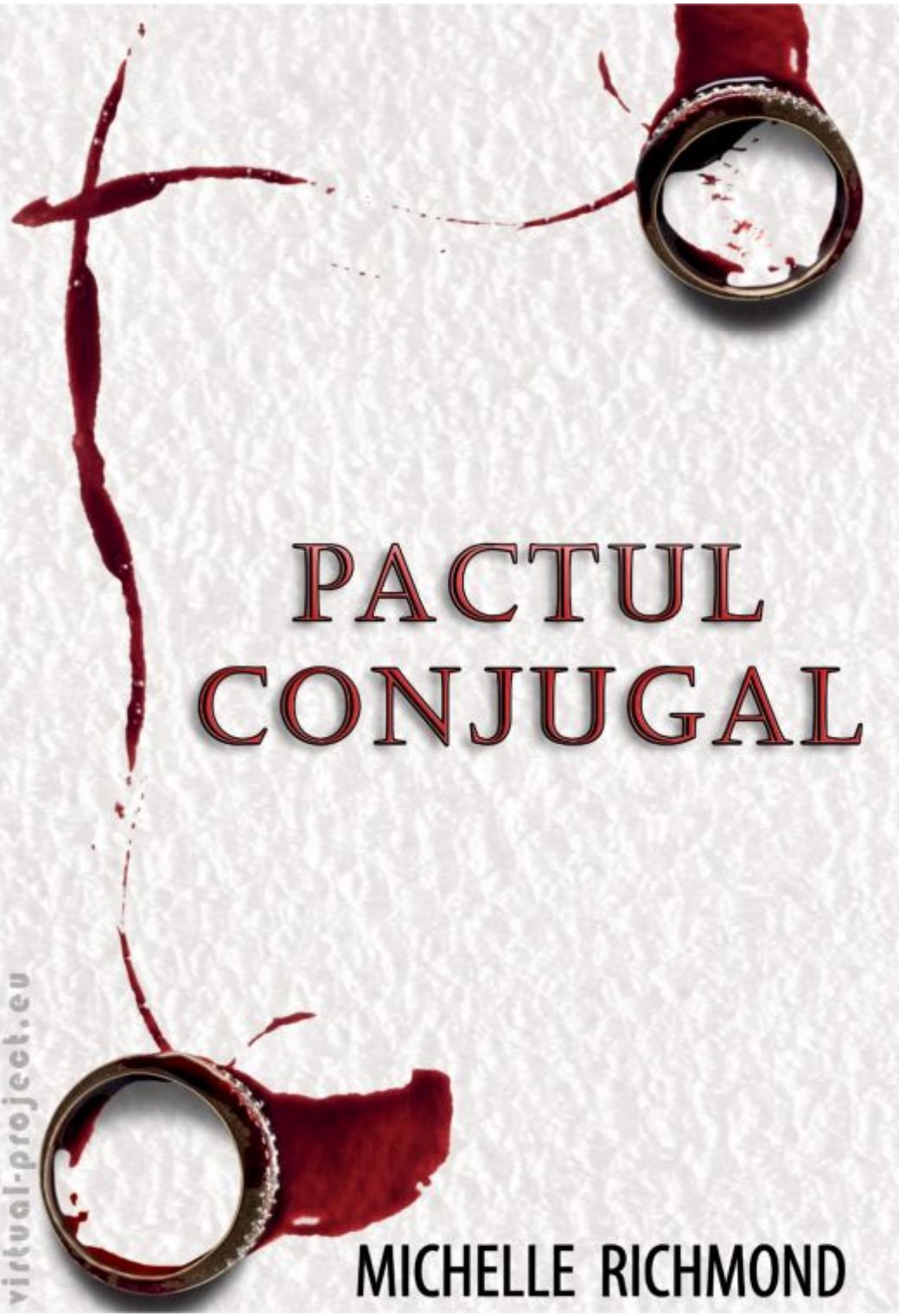

virtual-project.eu

MICHELLE RICHMOND

PACTUL CONJUGAL

Original: *The Marriage Pact* (2017)

Traducere din limba engleză şi note de:
ADRIAN DELIU

virtual-project.eu

— 2019 —

1.

Mă trezesc într-un avion Cessna care se zdruncină prin aer. Îmi zvâcneşte capul de durere şi am sânge pe bluză. Habar n-am cât timp o fi trecut. Îmi privesc mâinile, aşteptându-mă să le văd legate, dar nu e cazul. Am doar obişnuita centură de siguranţă, înfăşurată în jurul taliei. Cine mi-o fi pus-o? Nu-mi amintesc nici să mă fi urcat în avion.

Prin uşa deschisă a cabinei, zăresc ceafa pilotului. Suntem numai noi doi. E zăpadă pe munţi, iar vântul izbeşte violent avionul. După umerii încordaţi, pilotul pare să fie total concentrat asupra comenzilor.

Ridic mâna şi-mi pipăi capul. Sângele s-a uscat, transformându-se într-o murdărie lipicioasă. Îmi chiorăie stomacul. Ultimul lucru pe care l-am mâncat au fost frigănelele. Cât să fi trecut de-atunci? Pe scaunul de lângă mine găsesc o sticlă cu apă şi un sandvici înfăşurat în hârtie cerată. Desfac sticla şi beau.

Despăturesc sandviciul – şuncă şi şvaiţer – şi iau o muşcătură. Fir-ar să fie. Maxilarele mă dor prea tare ca să pot mesteca. Probabil că cineva mi-a dat un pumn în faţă după ce am căzut la pământ.

— Mergem acasă? îl întreb pe pilot.

— Depinde de ce numeşti „acasă”. Ne îndreptăm spre Half Moon Bay.

— Nu ţi-au spus nimic despre mine?

— Doar prenumele şi destinaţia. Nu sunt decât un taximetrist, Jake.

— Dar eşti membru, nu?

— Sigur, îmi răspunde, pe un ton indescifrabil. Fidelitate faţă de Soţie, loialitate faţă de Pact. Până când moartea ne va despărţi.

Întoarce capul doar cât să-mi arunce o privire care mă avertizează că nu e cazul să mai pun alte întrebări.

Nimerim într-un gol de aer atât de zdravăn, încât îmi zboară sandviciul din mână. Se aude o alarmă insistentă. Pilotul trage o înjurătură şi apasă frenetic mai multe butoane. Îi strigă ceva controlorului de trafic. Ne lăsăm rapid în jos, iar eu mă ţin de cotiere, gândindu-mă la Alice, derulând în minte ultima noastră discuţie şi dorindu-mi să fi spus atâtea lucruri.

Apoi, dintr-odată, avionul se redresează, câştigăm altitudine şi totul pare să fie în regulă. Adun de pe podea bucăţile sandviciului, învelesc la loc toată mizeria în hârtia cerată şi o aşez pe scaunul de lângă mine.

— Scuze pentru turbulenţe, îmi zice pilotul.

— Nu e vina ta. Bună manevră.

Deasupra însoritului Sacramento, se destinde, în sfârşit, şi discutăm despre Golden State Warriors şi surprinzătoarea lor serie de victorii din actualul sezon.

— Ce zi e? mă interesez.

— Marţi.

Mă simt uşurat zărind pe fereastră ţărmul familiar şi sunt recunoscător la vederea micului aeroport din Half Moon Bay. Aterizarea e lină. De îndată ce atingem solul, pilotul se întoarce şi-mi zice:

— Să nu-ţi faci un obicei din asta, bine?

— N-am de gând.

Îmi iau geanta şi cobor. Fără să oprească motoarele, pilotul închide uşa, întoarce avionul şi decolează iar.

Intru în cafeneaua aeroportului, comand o ciocolată caldă şi-i trimit un SMS lui Alice. E ora două după-amiaza, într-o zi lucrătoare, aşa că ea e, probabil, prinsă în milioane de întâlniri. N-aş vrea s-o deranjez, dar chiar simt nevoia s-o văd.

Soseşte răspunsul. *Unde eşti?*

Înapoi în HMB.

Plec în 5 minute.

Sunt mai mult de 20 de kilometri de la biroul lui Alice până în Half Moon Bay. Îmi scrie ceva despre traficul din centru, aşa că mă hotărăsc să comand mâncare, aproape toată pagina stângă din meniu. Cafeneaua e goală. Chelneriţa plină de viaţă, în uniforma ei perfect călcată, îmi dă târcoale. Când plătesc nota, îmi spune:

— Să ai o zi bună, Prietene.

Ies din local şi mă aşez pe o băncuţă, ca să aştept. E frig, iar ceaţa coboară în valuri. Până să oprească vechiul Jaguar al lui Alice, sunt îngheţat deja. Mă ridic şi, în timp ce verific dacă am tot ce trebuie la mine, Alice vine spre bancă. Poartă un costum sobru, dar şi-a schimbat pantofii cu toc cu o pereche de tenişi, pentru drum. Părul ei negru pare umed în ceaţă. Şi-a rujat buzele într-un roşu-închis şi mă întreb dac-o fi făcut-o pentru mine. Aşa sper.

Se ridică pe vârfuri să mă sărute. Abia atunci îmi dau seama cu câtă disperare îi dusesem dorul. Pe urmă, se dă înapoi şi mă examinează din cap până-n picioare.

— Bine măcar că eşti întreg, îmi zice, ridicând o mână şi atingându-mi cu blândeţe falca. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu sigur.

O îmbrăţişez.

— Şi-atunci, de ce-ai fost chemat?

Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să i le spun, dar mi-e teamă. Cu cât ştie mai multe, cu atât e mai periculos pentru ea. Plus că, să recunoaştem, adevărul ar scoate-o din sărite.

Cât aş da să putem fi iar la început... înainte de nuntă, înainte de Finnegan, înainte ca Pactul să ne dea viaţa peste cap.

2.

O să fiu sincer: ideea nunţii a fost a mea. Poate că nu şi locul, spaţiul, meniul, muzica, toate lucrurile la care Alice se pricepea atât de bine. Totuşi, ideea fusese a mea. O cunoşteam de trei ani şi jumătate. O doream, iar căsătoria era cea mai bună metodă ca să mă asigur că n-o pierd.

Alice n-avea antecedente prea bune în privinţa stabilităţii. La început, era nestăpânită, impulsivă, uneori atrasă prea repede de lucruri efemere, sclipitoare. Mă îngrijora gândul că, dacă aş mai fi aşteptat mult, ar fi dispărut. Nunta, sincer să fiu, era doar o cale spre stabilitate.

Am cerut-o într-o plăcută zi de marţi, în ianuarie. Tatăl ei murise, aşa că ne întorseserăm în Alabama. Fusese singura ei rudă rămasă în viaţă, iar moartea lui neaşteptată o tulburase într-un fel pe care nu-l mai văzusem până atunci. Ne-am petrecut zilele de după înmormântare făcând curat în casa părintească a lui Alice, dintr-o suburbie a oraşului Birmingham. Dimineaţa, căutam prin cutiile din pod, din atelier şi din garaj. Casa era plină de vestigii ale vieţii familiei: amintiri din cariera militară a tatălui ei, reuşitele din baseball ale fratelui ei mort, cărţile de reţete ale mamei ei moarte, fotografii îngălbenite ale bunicilor. Era ca o colecţie de comori arheologice ale unui mic trib, de mult uitat, dintr-o civilizaţie dispărută.

„Eu sunt ultima", a zis. A spus-o ca pe o realitate, nu pe un ton care să provoace compătimire. Mama îi murise de cancer, iar fratele se sinucisese. Ea supravieţuise, dar nu fără să-i rămână urme. Privind înapoi, îmi dau seama că postura ei, de unic supravieţuitor al familiei, o făcuse să fie mai iubitoare şi mai îndrăzneaţă decât ar fi fost altminteri. Dacă n-ar fi fost singură pe lume, nu sunt sigur că ar mai fi spus *da.*

Comandasem inelul de logodnă cu câteva săptămâni în urmă, şi sosise prin UPS la câteva clipe după ce aflase de moartea tatălui ei. Nu ştiu sigur de ce, dar îmi strecurasem cutiuţa în geanta de voiaj chiar înainte să pornim spre aeroport.

După două săptămâni de la plecare, am chemat un agent imobiliar şi i-am cerut să evalueze casa. Am bântuit prin încăperi, iar agentul a luat notiţe, mâzgălind frenetic, de parcă s-ar fi pregătit pentru un examen. La sfârşit, ne-am oprit pe verandă, în aşteptarea evaluării.

— Sunteţi siguri că vreţi să vindeţi? a întrebat agentul.

— Da, i-a răspuns Alice.

— Doar că...

S-a oprit, gesticulând cu mapa în direcţia noastră.

— De ce nu rămâneţi aici? Căsătoriţi-vă. Faceţi copii. Clădiţi-vă o viaţă. Oraşul ăsta are nevoie de familii. Copiii mei se plictisesc rău. Băiatul meu e nevoit să joace fotbal, din cauză că n-avem destui copii ca să alcătuim o echipă de baseball.

— Păi... a rostit Alice, îndreptându-şi privirea spre stradă. De-aia.

Asta a fost tot. „De-aia". Tipul a revenit brusc la atitudinea de agent imobiliar. A propus un preţ, iar Alice a sugerat altul, puţin mai mic.

— Ar fi sub cota de piaţă a cartierului, a remarcat agentul, surprins.

— Nu e nimic. Vreau doar să termin cu asta, a replicat ea.

El şi-a notat ceva în mapă.

— Asta în mod sigur îmi va uşura treaba, a zis.

După câteva ore, a sosit un camion, au coborât câţiva tipi şi au golit casa de mobila uzată şi de electrocasnicele învechite. N-au mai rămas decât două şezlonguri lângă piscina care nu se schimbase din ziua în care fusese săpată şi tencuită, în 1974.

În dimineaţa următoare, a venit un alt camion, cu alţi oameni: specialişti în decoraţiuni interioare, angajaţi de agenţia imobiliară. Au umplut casa cu mobilier nou. S-au mişcat repede şi cu hotărâre, punând pe pereţi tablouri mari, abstracte, şi mici fleacuri sclipitoare pe etajere. După ce au terminat, casa era aceeaşi, doar că arăta altfel: mai curată, mai puţin înghesuită, golită de acele lucruri plictisitoare care constituie sufletul unei locuinţe.

La o zi după asta, o pleiadă de agenţi imobiliari a făcut turul camerelor pentru o mulţime de potenţiali cumpărători, şuşotind cu toţii, deschizând şifoniere şi dulapuri, studiind tabelul care furniza oferta amănunţită. Agentul a sunat în după-amiaza aceea, prezentându-i lui Alice patru oferte, iar ea acceptând-o pe cea mai mare. Ne-am făcut bagajele şi ne-am rezervat locuri pentru zborul de întoarcere în San Francisco.

Seara, când au apărut stelele, Alice a ieşit să privească cerul nopţii şi să-şi ia rămas-bun pentru totdeauna de la Alabama. Era o noapte caldă, iar miresmele grătarelor pluteau spre noi pe deasupra gardului din spatele casei. Lumina felinarelor de afară se reflecta strălucitoare în apa piscinei, iar şezlongurile păreau la fel de confortabile pe cât trebuie să fi fost în prima zi, când tatăl ei le trăsese afară, în curte, când soţia lui era frumoasă şi bronzată, iar copiii, mici şi neastâmpăraţi. Am simţit că asta era tot ceea ce putea oferi mai bun Alabama; cu toate acestea, Alice părea atât de tristă, insensibilă la frumuseţile care se furişaseră spre noi, pe neaşteptate.

Ulterior, aveam să le spun prietenilor noştri că ideea de a profita de acel moment ca s-o cer în căsătorie îmi venise dintr-un impuls. Voiam s-o fac să se simtă mai bine. Voiam să-i arăt că există un viitor. Voiam să-i aduc

fericire, într-o zi atât de dureroasă.

M-am apropiat de piscină, am îngenuncheat, am scos inelul din cutiuţă şi i l-am oferit lui Alice, în palma mea transpirată. N-am scos o vorbă. Ea m-a privit, apoi a privit inelul şi a zâmbit.

— Bine, a zis.

3.

Nunta noastră s-a ţinut pe un izlaz de pe malul fluviului Russian, la două ore de mers cu maşina spre nord, din San Francisco. Cu câteva luni înainte, ne-am dus acolo, ca să aruncăm o privire. De vreo două ori am trecut cu maşina chiar pe lângă el, fiindcă nu era niciun indicator pe şosea. După ce am deschis poarta şi am înaintat pe potecă, spre râu, Alice m-a îmbrăţişat şi mi-a zis: „Îmi place la nebunie". La început, am crezut că glumea. Pe alocuri, iarba era înaltă de un metru şi jumătate.

Terenul aparţinea unei enorme şi întortocheate ferme de lapte, iar vacile hoinăreau pe izlaz. Proprietara era chitarista ritmică din prima trupă a lui Alice. Da, Alice făcuse parte dintr-o trupă, şi e posibil chiar ca voi să le fi ascultat muzica, dar despre asta putem să discutăm ulterior.

În ajunul nunţii, am trecut din nou cu maşina pe lângă izlaz. De data asta, totuşi, motivul a fost acela că arăta cu totul altfel. Jane, chitarista, îşi petrecuse săptămâni întregi cosind, aranjând şi replantând iarba. Arăta uluitor. Parcă era o pistă a celui mai impecabil teren de golf din lume. Iarba urca până peste deal, apoi cobora în pantă spre fluviu. Jane zisese că ea şi soţia ei fuseseră în căutarea unui proiect.

Erau acolo un cort mare, o curte interioară, o piscină exterioară şi o alta acoperită, modernă. O estradă se înălţa pe malul apei, iar pe un dâmb era un foişor, cu vedere spre toate acestea. Vacile încă rătăceau peste tot, în felul lor lent, meditativ.

Se aduseseră scaune, mese, echipamente, difuzoare şi umbrele. Chiar dacă nu era tocmai mare amatoare de nunţi, Alice adora petrecerile. Deşi nu dăduserăm niciuna în anii de când o cunoşteam, auzisem poveşti. Paranghelii mari, în saloane de bal, pe plaje, în fostele ei apartamente; după toate aparenţele, era unul dintre talentele ei. Aşa că, atunci când venise vorba despre pregătiri, mă dădusem deoparte şi-o lăsasem să-şi vadă de treabă. Luni întregi de planificare, totul impecabil, totul sincronizat exact cum trebuia.

Două sute de oameni. Fusese vorba să fie o sută din partea mea şi o sută din partea ei, dar până la urmă balanţa a fost un pic dezechilibrată. Lista invitaţilor era ciudată, ca la oricare nuntă. Părinţii mei, bunica mea, asociaţi de la firma soţiei mele, colegi de la clinica în care lucrasem, foşti clienţi, prieteni din facultate, din programul postuniversitar, vechi prieteni din muzică de-ai lui Alice, o combinaţie pestriţă de alte persoane.

Plus Liam Finnegan şi soţia lui.

Ei au fost ultimii invitaţi, poziţiile 201 şi 202 pe lista oaspeţilor. Alice îl cunoscuse pe el cu trei zile înainte de nuntă, la firma de avocatură în care, de un an, muncea zi şi noapte. Ştiu, e bizar, soţia mea e avocat. Dac-aţi cunoaşte-o, v-ar surprinde şi pe voi. Şi despre asta putem să discutăm, dar mai târziu. Ce contează acum e Finnegan... Finnegan şi soţia lui, Liam şi Fiona, invitaţii cu numerele 201 şi 202.

La firmă, soţia mea se ocupase de dosarul lui Finnegan, ca ajutor de avocat. Era un caz de proprietate intelectuală. Finnegan era, acum, om de afaceri. Cu ani în urmă, totuşi, fusese bine-cunoscutul solist al unei formaţii folk-rock irlandeze. Probabil că nu i-aţi auzit niciodată muzica, dar e posibil să-i fi văzut numele. Era în toate revistele acelea britanice de muzică: *Q, Uncut, Mojo.* Zeci de muzicieni îl recunosc drept o autoritate esenţială în domeniu.

Timp de câteva zile, după ce a primit Alice însărcinarea, am ascultat întruna acasă discurile lui Finnegan. Cazul era pe cât de simplu poate fi unul de proprietate intelectuală. O tânără formaţie furase un fragment dintr-un cântec al lui şi-l transformase într-un succes uriaş. Dacă sunteţi ca mine şi nu vă pricepeţi la muzică din punct de vedere tehnic, nu v-aţi da seama de similitudini, însă când eşti muzician, zicea soţia mea, furtul e evident.

Cazul se născuse dintr-un comentariu făcut de Finnegan, în urmă cu câţiva ani. Într-un interviu, îi spusese reporterului că hitul acelei formaţii semăna suspect de mult cu un cântec de pe al doilea lui album. Nu avusese de gând să meargă mai departe, însă apoi managerul tinerei formaţii îi trimisese o scrisoare lui Finnegan, pretinzându-i să-şi ceară iertare pentru comentariu şi să declare public că melodia nu era furată. De atunci, lucrurile au evoluat, ajungându-se în cele din urmă ca soţia mea să trudească un milion de ore la primul ei caz important.

După cum am spus, soţia mea era ajutor de avocat, aşa că, atunci când sosise verdictul în favoarea lui Finnegan, avocaţii principali îşi asumaseră toate meritele. La o lună după aceea, în săptămâna premergătoare nunţii noastre, Finnegan a făcut o vizită la firmă. I se acordase, ca despăgubire, o sumă de bani nebunească, mult mai mare decât cea dorită de el şi, cu certitudine, mai mare decât ar fi avut nevoie, motiv pentru care a vrut să le mulţumească tuturor pentru munca depusă. Când a ajuns acolo, partenerii l-au dus într-o sală de şedinţe, unde l-au delectat cu poveşti despre incredibila lor strategie. La final, el le-a mulţumit, dar apoi i-a întrebat dacă ar putea să-i cunoască pe toţi oamenii care au lucrat propriu-zis la cazul lui. A citat câteva expuneri de motive şi capete de cerere, asociaţii rămânând surprinşi de câtă atenţie acordase celor mai mici amănunte.

O expunere de motive care-i plăcuse în mod special fusese una scrisă de Alice. Era o chestie amuzantă, creativă... atât de amuzantă sau de creativă cât poate fi o expunere juridică de motive. Aşa că asociaţii au invitat-o pe Alice în sala de şedinţe. La un moment dat, cineva a pomenit despre faptul că ea urma să se căsătorească în weekendul acela. Finnegan a comentat că se dă în vânt după nunţi, iar Alice l-a întrebat, în glumă: „N-aţi vrea să veniţi la a mea?", iar el, spre mirarea tuturor, a răspuns: „Aş fi onorat". Mai târziu, la plecare, a trecut pe la biroul lui Alice, iar ea i-a înmânat o invitaţie.

După două zile, la apartamentul nostru a sosit un curier, aducând o cutie. În acea săptămână, ne fuseseră livrate mai multe daruri de nuntă, aşa că nu fusese tocmai o surpriză. La numele expeditorului scria *Familia Finnegan.* Am desfăcut plicul: înăuntru era un carton alb, împăturit, cu imaginea unui tort pe partea din faţă. De bun-gust.

Pentru Alice şi Jake, supremele mele felicitări cu ocazia apropiatei voastre ceremonii nupţiale. Respectaţi căsătoria şi ea vă va oferi multe în schimb. Liam

Cadourile pe care le primiserăm până în momentul acela nu fuseseră câtuşi de puţin surprinzătoare. Exista un fel de ecuaţie care-mi permitea să anticipez conţinutul fiecărui cadou, înainte de a-l deschide. Preţul total al cadoului era, de obicei, o combinaţie între venitul net al expeditorului, înmulţit cu numărul de ani de când cunoşteam respectiva persoană, totul supra pi. Sau ceva de genul acesta. Bunica ne cumpărase un set complet de porţelanuri pentru şase persoane. Vărul meu ne dăruise un prăjitor de pâine.

În cazul lui Finnegan, totuşi, n-aveam cum să calculez. Era un afacerist de succes, tocmai câştigase o despăgubire substanţială şi avea un portofoliu de cântece care, probabil, nu-i aducea cine ştie ce bani. Chestia era că nu-l cunoşteam de mult timp. Da, bine, de fapt nu-l cunoşteam absolut deloc.

Mânat de curiozitate, am sfâşiat imediat ambalajul. Era o cutie mare, grea, confecţionată din lemn reciclat, cu o emblemă pirogravată pe capac. La început, m-am gândit că ar conţine vreo sticlă de whisky irlandez, de serie mică, nebunesc de elitistă, ceea ce ar fi fost logic. Era exact ceea ce ar fi prezis ecuaţia cadourilor.

Asta m-a făcut să devin un pic agitat. Eu şi Alice nu aveam alcooluri tari în casă. Ar trebui să vă explic faptul că noi doi ne-am cunoscut într-o clinică de dezintoxicare, la nord de Sonoma. Practicam terapia de câţiva ani deja şi profitam de fiecare ocazie ca să învăţ mai multe, îi ţineam locul unui prieten, ca să dobândesc experienţă practică. În cea de-a doua zi, am condus un grup

de terapie din care făcea parte şi Alice. Ea afirma că băuse prea mult şi că avea nevoie să înceteze. Nu pentru totdeauna, zicea, ci suficient cât să ducă la bun sfârşit schimbările menite să-i stabilizeze viaţa. Mai spunea că nu fusese niciodată până atunci o băutoare împătimită, dar că un şir de tragedii familiale îi provocaseră un comportament nechibzuit, iar acum voia să-i pună frâu. M-au izbit hotărârea şi limpezimea ei.

După câteva săptămâni, întors în oraş, m-am hotărât s-o sun. Mă ocupam de un grup de elevi cu probleme similare şi speram că ar fi dispusă să vină şi să stea de vorbă cu ei. Vorbea despre propriile lupte într-un fel care ajungea direct la miezul lucrurilor – fără menajamente, dar captivant. Voiam ca ea să stabilească o legătură cu copiii şi ştiam că ei aveau s-o asculte. Nu strica nici faptul că Alice se ocupa cu muzica. Aşa, cu geaca ei ponosită de motociclist, cu părul negru tăiat scurt şi cu poveştile despre viaţa pe drumuri, arăta şi vorbea *cool.*

Pe scurt, ea a fost de acord să stea de vorbă cu grupul meu, totul a decurs bine, am invitat-o la prânz, ne-am împrietenit, au trecut lunile, am început să ieşim împreună, ne-am cumpărat un apartament împreună, după care, aşa cum ştiţi, am cerut-o în căsătorie.

Aşa că, în orice caz, atunci când a sosit pachetul de la Finnegan, m-am încordat la gândul că putea să fie o sticlă cu o băutură alcoolică incredibil de rară. Pe parcursul primelor luni de când o cunoscusem pe Alice, ea nu băuse niciodată. Numai că, la ceva timp după asta, începuse să savureze din când în când o sticlă de bere, sau un pahar de vin, la masa de seară. Nu e tocmai calea tradiţională pentru oamenii care au avut probleme legate de alcool. Cu toate astea, părea să-i priască lui Alice. Numai bere şi vin, totuşi. Băuturile tari, obişnuia ea să glumească, „duc mereu pe câte cineva la închisoare". Era greu de imaginat, din moment ce Alice avea mai multă stăpânire de sine decât oricare alt om pe care-l cunoşteam.

Am aşezat cadoul pe masă. O cutie masivă, elegantă, din lemn.

Inscripţia de pe capac, totuşi, părea ciudată.

Pactul.

Ce soi de whisky irlandez putea să se numească Pactul?

Am deschis cutia şi am găsit înăuntru o altă cutie din lemn, aşezată pe catifea albastră. De-o parte şi de cealaltă a ei, cuibărit în material, era câte un stilou care părea extrem de scump: din argint, din aur alb, sau poate chiar din platină. Am luat unul şi am rămas surprins de greutatea şi de structura lui. Era acel gen de cadou rafinat pe care-l oferi cuiva care are de toate, tocmai de-aceea era un dar neobişnuit pentru noi. Amândoi munceam din greu şi ne descurcam bine, dar nu aveam de toate, în niciun caz. Atunci când Alice absolvise facultatea de drept, chiar îi cumpărasem un stilou. Era un

obiect minunat, comandat de la un comerciant particular din Elveţia, după luni de cercetări în domeniul surprinzător de complex al instrumentelor fine pentru scris. Fusese ca şi cum aş fi deschis o uşă, aşteptându-mă ca dincolo de ea să fie o mică debara, dar, în loc de asta, am descoperit un întreg univers. Am făcut eforturi mari ca să-l plătesc pe ocolite cumva, să-i ascund preţul exorbitant. În eventualitatea în care ea l-ar fi pierdut vreodată, nu voiam să fie împovărată de adevărata magnitudine a pagubei.

Am luat stiloul lui Finnegan. Am mâzgălit câteva cerculeţe pe ambalajul din hârtie, după care propoziţia: *Mulţumesc, Liam Finnegan!* Cerneala curgea lin, stiloul luneca uşor pe hârtia lucioasă.

Pe corpul stiloului era gravat ceva.

Scrisul era atât de mic, încât nu puteam să-l descifrez. Mi-am amintit de lupa primită împreună cu un joc de societate pe care mi-l cumpărase Alice de Crăciun. Am scotocit prin debaraua de pe hol. Dincolo de Risk, Monopoly şi Boggle, am găsit jocul, cu lupa aflată încă în ambalajul ei din celofan. Am ridicat stiloul în lumină şi am apropiat lupa de el.

ALICE & JAKE, apoi data nunţii, după care, pur şi simplu, DUNCANS MILLS, CALIFORNIA. Recunosc, am fost un pic dezamăgit. Mă aşteptasem la mai mult din partea unuia dintre cei mai mari folkişti în viaţă ai lumii. Dacă literele gravate ar fi cuprins sensul vieţii, nu m-aş fi mirat.

Am scos şi celălalt stilou şi l-am pus pe masă. Apoi am ridicat cutia mai mică. Era din acelaşi lemn reciclat, avea aceeaşi structură metalică extravagantă şi aceeaşi inscripţie pe capac: PACTUL. Era surprinzător de grea.

Am încercat s-o deschid, dar am descoperit că era încuiată. Am pus la loc cutia pe masă şi am căutat prin pachet, să văd dacă era vreo cheie. Pe fundul lui, n-am găsit nicio cheie, ci doar un bilet scris de mână:

Alice şi Jake, să ştiţi: Pactul nu vă va părăsi niciodată.

Am fixat biletul cu privirea. Ce-ar fi putut să însemne?

Alice trebuia să lucreze până târziu, să pună lucrurile cap la cap pentru mai multe cazuri şi proiecte, înainte de nuntă şi de luna de miere. Iar când, în sfârşit, a ajuns acasă, se iviseră nenumărate alte probleme, aşa că am uitat de darul de la Finnegan.

4.

Poţi să-ţi dai seama de cum o să decurgă o nuntă după primele cinci minute. Dacă oamenii apar cu o mică întârziere şi se mişcă încet, ştii că s-ar putea să fie plictisitoare. La nunta noastră, însă, toată lumea a sosit neobişnuit de devreme. Cavalerul meu de onoare, Angelo Foti, împreună cu soţia lui, Tami, au ajuns cu maşina din oraş mai repede decât s-ar fi aşteptat. S-au oprit la o cafenea din Guerneville, ca să mai piardă timpul. Numai că, la cafenea, au remarcat alte patru cupluri îmbrăcate ca pentru o nuntă. S-au făcut prezentările şi, se pare, petrecerea a început atunci şi acolo.

Cu tot valul de prieteni şi rude, cu emoţiile mele şi cu tot restul, abia după ce a început ceremonia mi-am dat seama că-şi făcuse apariţia şi Finnegan. O priveam pe Alice, în rochia ei minunată mergând spre altar de una singură, în drum spre *mine,* dintre toţi oamenii, când l-am zărit, peste umărul ei, pe Finnegan, aşezat în rândul din spate. Purta un costum impecabil şi o cravată roz. Femeia venită cu el, poate cu vreo cinci ani mai tânără, era într-o rochie verde. M-am mirat că i-am văzut zâmbind, părând bucuroşi că au venit. Probabil că mă aşteptam ca Finnegan şi soţia lui să fie o pereche tipică de oameni de afaceri, care vin târziu şi pleacă devreme, din moment ce participă la nunta avocatei: o obligaţie socială, un punct bifat pe o listă, nimic mai mult. Dar nu era câtuşi de puţin aşa.

Nu ştiam asta pe atunci, dar acum o ştiu. La o nuntă, dacă eşti atent, poţi să descoperi perechile care au o căsnicie fericită. Poate că e o confirmare a alegerii lor sau poate că e doar credinţa în convenţia căsătoriei. Există o privire anume, lesne de depistat, dar greu de definit, şi pe-asta am văzut-o la soţii Finnegan. Până să mă uit din nou la Alice – frumoasă, în rochia ei albă fără mâneci şi cu o pălăriuţă retro –, Finnegan mi-a întâlnit privirea, a zâmbit şi a ridicat un pahar imaginar.

Jurămintele s-au terminat foarte repede. Inelul, sărutul. La câteva minute după ce-am privit-o pe Alice mergând spre altar, eram deja soţ şi soţie, după care, la fel de brusc, recepţia era în plină desfăşurare. Am fost prins în conversaţii cu prieteni, rude, colegi de serviciu, vreo câţiva foşti camarazi din liceu, cu toţii nerăbdători să relateze propriile versiuni ale vieţii mele, adesea în ordinea greşită, dar într-o lumină pozitivă. Abia după ce a început să se lase întunericul l-am văzut din nou pe Finnegan. Stătea lângă scena pe care cânta formaţia, urmărind cum prietenii muzicieni ai lui Alice treceau printr-o selecţie eclectică de cântece. Stătea în spatele soţiei lui, pe care o

cuprinsese de mijloc cu braţele. În răcoarea serii, ea purta haina de la costumul lui, iar pe feţe aveau şi acum aceeaşi expresie satisfăcută.

Îi pierdusem urma lui Alice, aşa că am privit atent mulţimea, încercând s-o găsesc. Deodată, mi-am dat seama că era pe scenă. De când o cunoşteam, nu mai cântase niciodată în public: era ca şi cum ar fi lăsat total în urmă acea parte a vieţii ei. Luminile erau stinse, dar prin întuneric o vedeam cum arată spre prietenii ei, chemându-i pe scenă. Pe Jane, fosta lor bateristă, un prieten de la firma de avocatură, cu chitara lui bas, şi pe alţii – un grup de persoane prea puţin cunoscute mie, unele chiar complet necunoscute, a căror prezenţă grăia despre o întreagă viaţă trăită de ea înainte de mine, o parte importantă a înseşi esenţei ei, cumva inaccesibilă mie. S-o văd în lumina asta mă întrista şi mă entuziasma deopotrivă; eram trist, fiindcă nu-mi puteam stăpâni senzaţia de a fi lăsat pe dinafară, ca o persoană neimportantă, dar eram şi fericit, deoarece... ei bine, deoarece ea rămânea un mister pentru mine, în cel mai frumos mod posibil. La un moment dat, Alice a întins mâna spre Finnegan. Peste toată zona a început să strălucească o lumină albăstruie şi, în timp ce Finnegan se apropia de scenă, am observat că oamenii îşi scoseseră telefoanele în tăcere şi începuseră să filmeze.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie cât timp a stat soţia mea aşa. Vocile s-au stins, parcă aşteptând să se întâmple ceva. În cele din urmă, s-a apropiat de microfon.

— Prieteni, a zis, vă mulţumesc foarte mult pentru că sunteţi aici.

Pe urmă, a arătat spre mine, şi un acord de orgă s-a înălţat din spatele ei. Finnegan era în elementul lui, cântând la clape. Era o sonoritate superbă şi alunecoasă totodată, cea a orgii care conducea, încet, toate celelalte instrumente spre câmpul de luptă. Alice a rămas pe loc, privindu-mă, legănându-se uşor în ritmul muzicii. Pe măsură ce luminile au prins viaţă, Finnegan a trecut la o melodie pe care am recunoscut-o imediat. Era un cântec vechi, un Led Zeppelin la apogeu, subtil şi captivant, un superb cântec de nuntă, *All of My Love.* Vocea lui Alice a intrat, la început, firavă şi nesigură, dar apoi a devenit din ce în ce mai încrezătoare. Nu-mi dau seama cum, dar ea şi Finnegan păreau să fie pe aceeaşi lungime de undă.

Cântecul s-a derulat mai departe, iar ea a păşit într-un cerc de lumină, a închis ochii şi a repetat frumosul refren, o declaraţie atât de simplă... şi totuşi, pentru prima oară, mi-am dat seama că, da, mă iubea. Mi-am rotit privirea prin cort şi, în lumina difuză, am văzut cum prietenii şi rudele noastre se legănau, cu toţii, odată cu melodia.

Brusc, piesa a luat o uşoară întorsătură, iar Alice a cântat acel vers culminant, pe care-l uitasem de mult, o simplă întrebare, dar una care le învăluia pe toate celelalte într-un strat subţire de ambiguitate şi de

îndoială.[1] Pentru o clipă, m-am simţit descumpănit. M-am prins cu mâna de spătarul unui scaun, ca să mă echilibrez, şi am privit în jur, la tot ce era scăldat în lumina lunii: mulţimea, islazul, vacile care moţăiau pe câmp, râul. În lateralul scenei, am zărit-o pe soţia lui Finnegan, cufundată în muzică, dansând cu ochii închişi, în rochia ei verde.

Petrecerea a continuat ore în şir. Când s-a crăpat de ziuă, am mai rămas doar câţiva, adunaţi în jurul piscinei, privind cum se înalţă soarele deasupra râului. Eu şi Alice stăteam împreună pe un şezlong, iar soţii Finnegan îl împărţeau pe cel de alături.

În cele din urmă, soţii Finnegan şi-au luat hainele şi încălţările şi s-au pregătit de plecare.

— Vă conducem, s-a oferit Alice. Şi, în timp ce mergeam cu ei spre şosea, mă simţeam de parcă i-aş fi cunoscut de ani de zile. Iar când s-au urcat în Lamborghini-ul lor – împrumutat de la un prieten, ne-a zis Finnegan, făcând cu ochiul –, mi-am amintit de cadou.

— A, am zis, am uitat să vă mulţumim. Trebuia să discutăm despre fascinantul dumneavoastră cadou.

— Sigur că da, a răspuns Finnegan. Toate la timpul lor.

Soţia lui a zâmbit.

— Mâine o să ne întoarcem în Irlanda, a adăugat el, dar o să vă scriu pe e-mail după ce vă întoarceţi din luna de miere.

Şi asta a fost tot. Două săptămâni într-un hotel de la Marea Adriatică, în cea mai mare parte părăsit, dar măreţ cândva, un zbor lung spre casă şi, dintr-odată, ne-am întors exact de unde am plecat: eram aceiaşi, numai că proaspăt căsătoriţi. Să fi fost acesta sfârşitul sau doar începutul?

---

[1] *Is this to end or just begin?* (Se *va sfârşi sau doar începe?*) este versul respectiv, ultimul din strofa a doua a cântecului.

5.

După ce ne-am întors din luna de miere, amândoi am avut grijă să evităm declinul care ar fi putut lesne să urmeze după minunata petrecere şi după săptămânile de pe plaja tihnită şi însorită. În prima seară, reveniţi în micuţa noastră casă din San Francisco, aflată la zece străzi distanţă de marginea continentului şi de cea mai puţin însorită plajă din toată lumea, am scos serviciul de porţelan de la bunica şi am pregătit o cină compusă din patru feluri de mâncare, împodobind masa cu şervete de pânză şi cu lumânări. Locuiam împreună de mai mult de doi ani deja, dar eu voiam ca anii de căsnicie să arate altfel.

Am ales o reţetă de friptură cu cartofi, găsită pe internet. A ieşit groaznic: un dezastru cărnos, gros şi maroniu. Spre lauda ei, Alice a golit farfuria şi a declarat că a fost o mâncare delicioasă. Deşi e micuţă – are abia un metru şi şaizeci şi cinci, cu tocurile ei cele mai înalte –, se pricepe de minune să dea gata o porţie zdravănă de mâncare. Totdeauna mi-a plăcut asta la ea. Din fericire, prăjitura galbenă cu glazură de ciocolată a salvat meniul. În seara următoare, am încercat să prepar o nouă cină familială. M-am descurcat mai bine de data asta.

— Mă străduiesc prea mult? am întrebat-o.

— Te străduieşti prea mult să mă îngraşi, probabil, a răspuns Alice, învârtind un copan prin piureul de cartofi.

După asta, ne-am lăsat din nou purtaţi de vechile noastre tabieturi. Comandam pizza cu cârnaţi sau alte mâncăruri şi le înfulecam în faţa televizorului. La un moment dat, în timp ce ne uitam la un întreg sezon din *Life After Kindergarten,* telefonul lui Alice a semnalat sonor primirea unui e-mail.

Alice a luat telefonul.

— E de la Finnegan, mi-a zis.

— Ce scrie?

A citit cu voce tare.

„Vă mulţumim foarte mult pentru că ne-aţi primit, pe Fiona şi pe mine, la sărbătoarea cununiei voastre. Nu ne place nimic mai mult decât o nuntă frumoasă şi o petrecere fantastică. Am fost onoraţi să fim părtaşi la ziua voastră specială”.

— Drăguţ.

„Fiona zice că tu şi Jake îi aduceţi aminte de cum eram noi, acum douăzeci

de ani”, a citit ea mai departe. *„Insistă să staţi la noi, vara viitoare, în casa noastră din nord”.*

— Uau, am exclamat eu. Se pare că ei chiar vor să fim prieteni.

„În sfârşit, despre cadou”, a continuat Alice să citească. *„Pactul e un lucru pe care eu şi Fiona l-am primit la nuntă. Ne-a fost lăsat în pragul uşii, într-o dimineaţă ploioasă de luni. Abia după două săptămâni am aflat că era de la profesorul meu de chitară din copilărie, un bătrân din Belfast”.*

— Dar din dar? am întrebat, perplex.

— Nu, mi-a răspuns Alice, nu cred.

După care şi-a lăsat privirea spre telefon şi a continuat lectura.

„S-a dovedit a fi cel mai bun dintre cadourile primite de mine şi de Fiona şi, sincer vorbind, singurul de care chiar îmi amintesc. De-a lungul anilor, am dăruit Pactul câtorva cupluri tinere. Nu e pentru oricine, cu asta ar fi trebuit să încep, dar în scurtul timp în care am ajuns să vă cunosc, pe tine şi pe Jake, simt că ar fi potrivit pentru voi. Aşadar, pot să vă pun câteva întrebări?”

Alice a răspuns imediat: *Da.* Şi a rămas cu ochii pe telefon.

Ding.

A citit din nou cu voce tare.

„Iertaţi-mi îndrăzneala, dar vă doriţi să dureze toată viaţa căsnicia voastră? Da sau nu? Nu putem discuta decât dacă răspundeţi sincer”.

Alice m-a privit nedumerită, a şovăit poate cu o secundă mai mult decât trebuia, după care a scris: *Da.*

Ding.

Avea o înfăţişare din ce în ce mai intrigată, ca şi cum Finnegan ar fi condus-o pe o stradă întunecoasă.

„Credeţi că o căsnicie îndelungată va trece prin perioade de fericire şi de tristeţe, de lumină şi de întuneric?”

Sigur că da.

Ding.

„Sunteţi dispuşi amândoi să depuneţi eforturi pentru ca această căsnicie să dureze toată viaţa?”

— E de la sine înţeles, am zis eu, iar Alice a scris.

Ding.

„Obişnuieşte vreunul dintre voi să renunţe cu uşurinţă?”

Nu.

„Sunteţi deschişi amândoi către lucruri noi? Şi sunteţi dispuşi să acceptaţi ajutor din partea prietenilor, dacă ei se gândesc la reuşita şi la fericirea voastră?”

Derutant.

— Ce părere ai? m-a întrebat Alice, ridicându-şi privirea spre mine.

— Da, cel puţin din partea mea, am zis.

— Bine, şi din a mea, a zis ea, scriind.

Ding.

„Splendid. Sâmbătă dimineaţa sunteţi liberi?”

Alice a ridicat capul.

— Suntem? m-a întrebat.

— Sigur, am răspuns.

Da, a scris ea. *Sunteţi în oraş?*

„Din nefericire, sunt într-un apartament, lângă Dublin. Dar prietena mea, Vivian, vă va vizita la domiciliu, ca să vă explice mai bine ce e cu Pactul. Dacă sunteţi interesaţi, aş fi onorat dacă tu şi Jake aţi fi de acord să vă alăturaţi grupului nostru extrem de special. La ora 10 e bine?”

Alice şi-a verificat calendarul din telefon înainte de a răspunde, încă o dată*, da.*

Ding.

„Minunat. Sunt convins că voi şi Vivian o să vă înţelegeţi bine”.

După asta, am aşteptat, dar n-a mai sosit niciun e-mail. Am tot stat cu ochii pe telefon, şi eu, şi Alice, aşteptând să mai auzim un „ding”.

— Din toate astea, există ceva care să ţi se pară… complicat? am întrebat, în cele din urmă.

Alice a zâmbit.

— Cât de rău ar putea să fie?

6.

Câte ceva despre mine. Lucrez ca psihoterapeut şi consilier. Cu toate că am avut părinţi iubitori şi ceea ce, văzută din afară, a părut să fie o copilărie idilică, maturizarea a fost uneori dificilă pentru mine. Privind în urmă, nu mi-am ales eu cariera, cât m-a ales ea pe mine.

Am intrat la UCLA cu intenţia să mă specializez în biologie, dar n-a ţinut mult. La începutul celui de-al doilea an, mi-am luat un serviciu de consilier la Facultatea de Litere şi Ştiinţe. Mi-a plăcut perioada de instruire şi, pe urmă, munca. Îmi plăcea să vorbesc cu oamenii, să le ascult problemele, să-i ajut în găsirea unor soluţii. Când am absolvit facultatea, n-am vrut să pun capăt „carierei" mele de consilier, aşa că m-am înscris la cursul postuniversitar de psihologie aplicată de la UC Santa Barbara. Rezidenţiatul m-a adus acasă, în San Francisco, unde am lucrat cu adolescenţi cu probleme.

În prezent, conduc un mic program de consiliere, împreună cu doi prieteni din acea perioadă de rezidenţiat. Când am pus bazele grupului, acum un an şi jumătate, în ruinele unui fost atelier de reparaţii pentru aspiratoare, din districtul Outer Richmond, ne făceam griji că nu o s-o putem scoate la capăt. La un moment dat, ne-am gândit chiar să vindem cafea şi celebrele mele fursecuri cu fulgi de ciocolată (reţetă secretă), ca o afacere secundară care să ne procure banii pentru plata chiriei.

Până la urmă, totuşi, programul a părut că poate supravieţui fără vreo intervenţie disperată. Cei doi parteneri ai mei, Evelyn (38 de ani, singură, superdeşteaptă, copil unic la părinţi, din Oregon) şi Ian (britanic, 41 de ani, tot necăsătorit, homosexual, cel mai vârstnic dintre noi), sunt amândoi oameni săritori, agreabili şi, în general, veseli, şi cred că veselia asta a făcut, cumva, ca afacerea să supravieţuiască.

Fiecare îşi vede de propriul domeniu. Evelyn se ocupă, în principal, de dependenţi, Ian s-a specializat în managementul furiei şi în tulburările obsesiv-compulsive la adulţi, iar eu îi am în grijă pe copii şi pe adolescenţi. Pacienţii care se încadrează exact în una din aceste categorii sunt repartizaţi la asociatul corespunzător, iar pe toţi ceilalţi ni-i împărţim frăţeşte. Totuşi, de curând, ne-am hotărât să ne extindem activitatea; sau, cel puţin, Evelyn a hotărât aşa. Când m-am întors din luna de miere, am descoperit că aranjase ca eu să pornesc dezvoltarea noastră în domeniul consilierii maritale.

— Asta pentru că am atât de multă experienţă în domeniul matrimonial?

— Exact.

Evelyn, fiind un geniu al marketingului, îmi asigurase deja trei clienţi noi. La protestele mele, a răspuns arătându-mi e-mailurile în care le explicase clar clienţilor faptul că aveam mai mulţi ani de experienţă în consiliere şi fix două săptămâni de experienţă personală în căsnicie.

Eu sufăr de teama de a fi nepregătit. Aşa că, atunci când Evelyn mi-a trântit vestea, am intrat imediat în panică şi am început să studiez. Am făcut cercetări în privinţa evoluţiei căsătoriei şi am descoperit, spre surprinderea mea, că abia acum vreo opt secole a fost introdusă căsătoria monogamă în societatea occidentală.

Am mai descoperit şi că persoanele căsătorite trăiesc mai mult decât celibatarii. Mai auzisem eu zvonul ăsta, dar nu citisem niciodată studiile propriu-zise. Iar ele sunt destul de convingătoare.

La extrema cealaltă, Groucho Marx a zis: „Căsătoria este o instituţie minunată, dar cine ar vrea să trăiască într-o instituţie?"

Mi-am mai notat şi alte citate, culese de pe internet şi dintr-un teanc de cărţi despre căsătorie, cumpărate de la librăria de lângă cabinetul meu.

Succesul unei căsnicii necesită să te îndrăgosteşti de mai multe ori, dar mereu de aceeaşi persoană.

Nu vă sufocaţi unul pe celălalt, nimic nu creşte la umbră.

Chestii de genul ăsta. Citatele poate că sunt o simplificare excesivă, refugiul ultim al diletantului, dar prefer să le am la îndemână în şedinţele de consiliere. Uneori, poate interveni o situaţie în care nu ştiu ce să spun. Un pic de Groucho Marx poate să spargă gheaţa, să ducă discuţia într-o direcţie neaşteptată, sau, pur şi simplu, să-mi ofere un minut de răgaz, ca să-mi adun gândurile.

7.

Sâmbătă dimineaţa, ne-am trezit devreme ca să ne pregătim pentru sosirea lui Vivian. La 9:45, Alice a terminat de dat cu aspiratorul, iar eu am scos din cuptor rulourile cu scorţişoară. Fără discuţie, amândoi ne-am îmbrăcat un pic cam prea bine. Când am ieşit din dormitor cu o cămaşă încheiată la gât şi o pereche de pantaloni kaki pe care n-o mai purtasem de luni de zile, Alice a râs de mine.

— Dacă vreau să cumpăr un televizor cu ecran plat la preţ de chilipir, tu eşti omul potrivit.

Desigur, noi doar încercam să prezentăm o variantă uşor îmbunătăţită a noastră şi a căsuţei noastre, cu fâşia ei de vedere la Oceanul Pacific. Nu-mi dau seama precis de ce-am simţit nevoia să o impresionăm pe Vivian, dar, şi fără s-o recunoaştem cu voce tare, am înţeles că ne doream asta.

La 9:52, Alice a terminat de schimbat vestimentaţia pentru a treia oară. A venit în living şi a făcut o piruetă în rochia ei albastră înflorată.

— E prea mult?

— E perfect.

— Dar pantofii?

Se încălţase cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte, de genul celor pe care nu le purta decât la serviciu.

— Prea protocolari, am zis.

— Corect, m-a aprobat ea, dispărând pe hol şi întorcându-se cu o pereche de Fluevog roşii.

— La fix, i-am zis.

Am aruncat o privire pe fereastră, dar nu era nimeni afară. Mă simţeam un pic emoţionat, ca şi cum am fi aşteptat un interviu pentru un post la care nici măcar nu candidaserăm. Şi, cu toate astea, ni-l doream. Cu stilourile şi cutia şi e-mailurile lui criptice, Finnegan făcuse ca povestea să sune foarte atrăgător... şi, trebuie s-o recunosc, foarte *exclusiv.* De felul ei, Alice e o perfecţionistă veritabilă: orice începe, vrea să ducă la bun sfârşit. Şi, în orice duce la bun sfârşit, vrea să fie învingătoare... fie că e spre binele ei, fie că nu.

La 9:59, am privit din nou pe fereastră. Ceaţa era deasă şi nu puteam să văd nicio maşină, nici dintr-o parte, nici din cealaltă.

Apoi, zgomotul unor pantofi pe trepte. Cu tocuri – tocuri adevărate. Alice s-a uitat la pantofii ei, apoi la mine, şi mi-a şoptit:

— Greşită alegere!

M-am dus, ruşinat, la uşă, şi am deschis-o.

— Vivian, am zis, pe un ton mai formal decât aş fi vrut.

Era îmbrăcată într-o rochie bine croită, dar incredibil de galbenă. Galben, ca pentru Turul Franţei[2]. Părea mai tânără decât mă aşteptasem.

— Tu probabil că eşti Jake, a zis ea. Iar tu, a adăugat, probabil că eşti Alice. Eşti chiar mai fermecătoare decât în poză.

Alice nu s-a înroşit: nu e genul. În schimb, şi-a lungit gâtul şi a privit-o pe Vivian, parcă evaluând-o. Din câte o cunosc pe Alice, probabil bănuia că Vivian avea unele intenţii ascunse, dar eu îmi dădeam seama că vizitatoarea noastră era sinceră. Alice avea un astfel de efect asupra oamenilor. Şi totuşi, ştiam că Alice şi-ar fi dat oricând pomeţii proeminenţi, ochii mari şi verzi, părul negru şi des – toate astea – în schimbul unei familii normale, unei familii vii, iubitoare, unei mame care să nu-şi fi otrăvit ficatul, unui tată care să nu-şi fi otrăvit plămânii şi unui frate care să nu fi ales ceea ce oamenii numesc, în mod eronat, „calea cea mai uşoară”.

Vivian însăşi era atrăgătoare, în acel fel care decurge din încrederea în sine, din buna-creştere şi bunul-gust. Atitudinea ei era 80 la sută profesională şi 20 la sută de „gustare sâmbătă dimineaţa cu prietenii”. Purta o geantă din piele fină şi un şirag de perle sclipitoare. Când i-a căzut lumina pe faţă, mi-am dat seama că, de fapt, se apropia de 50 de ani. Avea părul lucios, pielea strălucitoare; mi-am imaginat că erau rezultatul unei diete organice, al unui program regulat de exerciţii fizice şi al moderaţiei în toate celelalte aspecte. Mi-am imaginat-o deţinând un post bun în IT, câteva acţiuni şi o primă anuală deloc dezamăgitoare.

În activitatea mea, când îmi întâlnesc clienţii pentru prima oară, de obicei reuşesc să le evaluez profunzimea problemelor dintr-o singură privire. De-a lungul anilor, anxietatea, stresul şi nesiguranţa se întipăresc pe chipul oamenilor. Precum cotul unui râu, stresul sau anxietatea pot săpa în chipul cuiva, puţin câte puţin, până când poate fi remarcat cu ochiul liber un mic tipar.

În clipa aceea, când lumina soarelui a străpuns ceaţa şi ne-a inundat livingul, strălucind literalmente pe faţa lui Vivian, mi-a trecut prin minte că femeia asta nu cunoştea stresul, nici anxietatea, nici nesiguranţa.

— O cafea? am întrebat-o.

— Te rog.

Vivian s-a aşezat pe fotoliul mare şi albastru, care o costase pe Alice

---

[2] Referire la faptul că, în Turul ciclist al Franţei, sportivul aflat pe primul loc în clasamentul general poartă, în mod tradiţional, un tricou galben, indiferent de culorile echipei pe care o reprezintă.

jumătate din primul ei salariu de la firma de avocatură. Apoi şi-a deschis servieta şi a scos din ea un laptop şi un proiector micuţ.

M-am dus spre bucătărie, cam fără tragere de inimă. Acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că eram agitat la gândul că o las pe Alice singură cu Vivian. Când m-am întors cu cafeaua, ele discutau despre luna noastră de miere şi despre frumuseţea litoralului Adriaticii. Vivian s-a interesat de hotelul nostru, spunându-i numele. De unde ştia unde am stat?

M-am aşezat lângă Alice şi am pus trei rulouri de pe tavă pe trei farfuriuţe pentru desert.

— Mulţumesc, a zis Vivian. Ador rulourile cu scorţişoară.

Vivian şi-a conectat proiectorul cu laptopul, după care s-a ridicat.

— Vă deranjează dacă dau jos fotografia asta?

Numai că deja luase fotografia înrămată de pe perete. Era o fotografie de Martin Parr[3], pe care mi-o dăruise Alice la ultima mea aniversare, o fotografie pe care o admirasem mereu, dar nu mi-o permisesem niciodată. Văzută de la distanţă, înfăţişa un bărbat singur într-o zi furtunoasă, făcând lungimi de bazin într-o piscină publică prăpădită, lângă o mare verde şi furioasă, într-un oraş scoţian dărăpănat. Când am întrebat-o pe Alice de unde a cumpărat-o, a izbucnit în râs.

— Cumpărat? Măcar să fi fost atât de simplu!

— Aşadar, a zis Vivian, întorcându-se spre noi, cam cât de multe v-a spus Liam?

— La drept vorbind, a răspuns Alice, nu ne-a spus nimic.

— Am putea să deschidem cutia? a întrebat Vivian. Nu e nevoie s-o aduceţi decât pe cea mică. Şi-o să avem nevoie şi de stilouri.

Am traversat holul până în camera din spate, unde erau depozitate cadourile de nuntă pentru care încă nu reuşiserăm să trimitem mulţumiri. Domnişoara Manners[4] zice că ai la dispoziţie fix un an ca să scrii un bileţel de mulţumire, dar în lumea e-mailurilor şi a mesageriei instant, asta pare o eternitate. Ori de câte ori dădeam cu ochii de cadouri, mă simţeam vinovat pentru toate cărţile poştale pe care le mai aveam de trimis. Am pus cutia şi stilourile pe măsuţa din faţa lui Vivian.

— Încă e încuiată, a remarcat ea, zâmbind. Aţi trecut primul test.

Alice a sorbit, agitată, din cafea. Abia după luna de miere văzuse şi ea cutia. Iar atunci încercase s-o deschidă cu o pensetă, dar nu reuşise.

Vivian şi-a vârât mâna în servietă şi a scos o legătură de chei aurite. A

---

[3] Fotograf britanic, născut în 1952, renumit pentru proiectele sale artistice în care a înfăţişat clasele sociale din Marea Britanie, de la comunităţile rurale până la înalta societate.

[4] Judith Martin, jurnalistă şi scriitoare americană, autoare, sub pseudonimul Miss Manners, a unor lucrări despre bunele maniere.

găsit-o pe cea potrivită şi a introdus-o în încuietoare, dar n-a răsucit-o.

— Am nevoie de confirmarea verbală a faptului că sunteţi pregătiţi să mergem mai departe, a zis, după care şi-a îndreptat privirea spre Alice, aşteptând.

Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să înţelegem, în momentul acela, că era ceva în neregulă. Ar fi trebuit s-o trimitem la plimbare pe Vivian şi să respingem apelurile lui Finnegan. Ar fi trebuit să punem capăt întregii poveşti, înainte ca ea să înceapă cu adevărat. Numai că eram tineri şi curioşi, iar căsnicia noastră era încă proaspătă. Iar cadoul lui Finnegan fusese atât de neaşteptat şi mesagera lui atât de nerăbdătoare, încât un refuz ar fi părut o impoliteţe.

Alice a clătinat din cap în semn de încuviinţare.

— Suntem gata, a zis.

8.

Vivian a pornit proiectorul, iar pe peretele pe care, cu doar câteva minute înainte, fusese fotografia mea de Martin Parr, a apărut un diapozitiv.

PACTUL, scria pe el.

Nimic mai mult, nimic mai puţin. Litere mari, negre, cu font Courier, pe un fundal alb.

— Aşadar, a zis Vivian, ştergându-şi degetele pe un şervet rămas de la nunta noastră. Încă părea oarecum un şoc – unul de fericire – să ne vedem numele tipărite pe şervet: *Alice & Jake.* Trebuie să vă pun amândurora câteva întrebări, a continuat ea.

A scos din geantă o mapă neagră din piele şi a deschis-o, scoţând la iveală un caiet galben, cu şină. Proiectorul încă făcea să strălucească pe peretele nostru cuvântul PACTUL. M-am străduit să nu privesc literele acelea impunătoare care planau asupra noastră, asupra proaspetei şi fragilei noastre căsnicii.

— Niciunul dintre voi n-a mai fost căsătorit înainte, corect?

— Corect, am răspuns la unison.

— Cât a durat cea mai lungă relaţie anterioară a voastră?

— Doi ani, i-a răspuns Alice.

— Şapte, am zis eu.

— Ani? s-a interesat Vivian.

Am clătinat din cap în semn că da.

— Interesant, a zis ea, notându-şi ceva pe caiet. Cât au durat căsniciile părinţilor voştri?

— Nouăsprezece ani, a zis Alice.

— Vreo patruzeci, am zis eu, simţind o mândrie nemeritată pentru succesul în căsnicie al părinţilor mei. Şi încă se adună, am adăugat.

— Excelent, a zis Vivian, clătinând aprobator din cap. Şi, Alice, căsnicia părinţilor tăi s-a terminat cu un divorţ?

— Nu.

Moartea tatălui ei era mult prea recentă, şi puteam să-mi dau seama că nu era dornică să abordeze subiectul. Cumva, Alice e ca o carte închisă. Ca psihoterapeut, ca să nu mai zic şi ca soţ al ei, uneori mi se pare că nu este trăsătura cea mai uşor de acceptat.

Vivian s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se cu coatele de caietul ei galben.

— Care credeţi că ar fi cel mai frecvent motiv pentru care divorţează

cuplurile din Occident?

— Zi tu primul, m-a îndemnat Alice, bătându-mă cu palma pe genunchi.

N-am avut nevoie să mă gândesc prea intens.

— Infidelitatea, am răspuns, după care şi eu, şi Vivian, ne-am întors privirile spre soţia mea.

— Claustrofobia? a încercat Alice.

Nu era deloc răspunsul pe care-l speram.

Vivian ne-a consemnat răspunsurile în caiet.

— Sunteţi de părere că oamenii trebuie să-şi asume răspunderea pentru faptele lor?

— Da.

— Da.

— Credeţi că o consiliere maritală ar putea fi de ajutor?

— Sigur, aşa sper, am răspuns, râzând.

A mâzgălit ceva în caiet. M-am aplecat în faţă, vrând să văd ce, dar scrisul ei era prea mic. Închizând brusc mapa, ne-a numit doi actori celebri care se despărţiseră recent. Pe parcursul ultimei luni, detaliile picante ale divorţului lor apăruseră peste tot.

— Aşadar, a întrebat ea, care dintre ei, după părerea voastră, ar fi răspunzător pentru divorţ?

Alice şi-a încruntat privirea, străduindu-se să-şi dea seama ce-ar vrea Vivian să audă. Aşa cum am mai spus, Alice e o perfecţionistă: nu vrea doar să treacă testul, ea trebuie să obţină punctajul perfect.

— Îmi închipui că răspunderea le revine amândurora, a răspuns ea. Deşi nu sunt de părere că toate lucrurile pe care le-a făcut ea cu Tyler Doyle au dat dovadă de prea multă maturitate, soţul ei ar fi putut să trateze altfel situaţia. În primul rând, nu trebuia să scrie lucrurile alea pe Twitter.

Vivian a clătinat din cap în semn de aprobare, iar Alice şi-a mai îndreptat puţin poziţia, evident încântată. Mi-a trecut prin minte că sigur se comporta aşa şi la şcoală, mereu cu mâna pe sus, nerăbdătoare şi pregătită. Acum, însă, asta o făcea să pară vulnerabilă, în sensul bun: era ceva fermecător de ridicol la soţia mea, care – cu slujba ei importantă, negocierile de multe milioane de dolari şi garderoba extrem de matură – se străduia atât să dea răspunsul corect.

— La fel ca totdeauna, sunt total de acord cu soţia mea.

— Bun răspuns, a apreciat Vivian, clipind complice. Mai avem doar câteva. Care este băutura voastră preferată?

— Cacao cu lapte, am răspuns eu. Sau ciocolată caldă, când e frig.

Alice a zăbovit o clipă să se gândească.

— Pe vremuri era vodca în amestec cu suc de merişoare şi gheaţă. Acum e

apa minerală Calistoga cu fructe de pădure. A ta care e?

Vivian a părut uşor surprinsă de întoarcerea rolurilor.

— Probabil că whisky Green Spot, de 12 ani, simplu, a răspuns, răsfoindu-şi hârtiile. Şi acum, cea mai importantă întrebare: vă doriţi să dureze toată viaţa căsnicia voastră?

— Da, am răspuns maşinal. Sigur că da.

— Da, a confirmat şi Alice.

Dădea impresia că asta şi credea, dar, în definitiv, dacă o spunea numai ca să treacă testul?

— Am terminat, ne-a anunţat Vivian, strecurându-şi mapa în geanta ei din piele. Vreţi să vedem diapozitivele?

9.

— Pactul este un grup de persoane cu concepţii asemănătoare, care urmăresc atingerea unui scop comun, a început Vivian. Creat de Orla Scott în anul 1992, pe o mică insulă situată lângă Irlanda de Nord, Pactul şi-a dezvoltat exponenţial comunitatea şi angajamentul de atunci încoace. Cu toate că regulile şi statutul s-au mai modificat, numărul membrilor a crescut, iar aceştia au ajuns să fie răspândiţi în lung şi-n lat, misiunea şi spiritul Pactului au rămas fidele conceptului imaginat la început de Orla.

S-a mişcat un pic mai în faţă pe fotoliul ei, astfel încât genunchii noştri erau acum la doar câţiva centimetri distanţă. Computerul ei încă proiecta, pe peretele nostru, cuvântul PACTUL.

— Aşadar, e vorba despre un club? s-a interesat Alice.

— Oarecum da, a răspuns Vivian, dar, în acelaşi timp, oarecum nu.

Primul diapozitiv înfăţişa o femeie înaltă, dichisită, stând în picioare în faţa unei căsuţe albe, cu oceanul pe fundal.

— Orla Scott era procuror pledant în procese penale, a continuat să povestească Vivian. Era extrem de pasionată: o femeie de carieră, după propria exprimare. Era căsătorită şi nu avea copii. Îşi dorea să-şi poată dedica tot timpul serviciului ei, să avanseze în cadrul Ministerului Justiţiei şi voia ca nimic să nu-i stea în cale. Aproape de vârsta de 40 de ani, în decursul unui singur an, părinţii i-au murit, soţul a părăsit-o, iar postul ei a ajuns să fie disponibilizat.

Alice privea fix imaginea de pe perete. Mi-am închipuit că se simţea oarecum înrudită cu Orla. Ştia şi ea câte ceva despre cum e să pierzi.

— Orla a trimis în instanţă mai mult de trei mii de cazuri, a continuat Vivian. Se zvoneşte că le-ar fi câştigat pe toate. A fost ca o rotiţă în mecanismul lui Thatcher[5], aşa că, într-o clipă, când Thatcher a rămas fără putere, Orla a rămas fără slujbă. Atunci, Orla s-a retras pe Rathlin, insula pe care crescuse. Şi-a închiriat o căsuţă, aşteptându-se să rămână acolo timp de o săptămână, două, până când avea să-şi plănuiască următoarea mişcare. Cu toate acestea, în zilele care au urmat, s-a pomenit tot mai atrasă de ritmul vieţii de pe insulă, de acea existenţă paşnică pe care o cunoscuse în copilărie.

---

[5] Este vorba despre Margaret Thatcher, supranumită „Doamna de Fier”, prim-ministru al Marii Britanii între anii 1979-1990. A demisionat pe data de 28 noiembrie 1990, ca urmare a unei moţiuni de cenzură promovată de politicianul conservator Michael Heseltine, lăsându-i locul lui John Major.

A înţeles că lucrurile pe care le preţuia mai mult decât orice păreau superficiale. S-a dus pe insulă ca să poată trece peste stresul şi neliniştea provocate de pierderea serviciului, dar numai ca să-şi dea seama că şomajul nu era atât de devastator pe cât şi-l închipuise. Ceea ce a scos-o, de fapt, de pe făgaşul normal, după cum s-a dovedit, a fost sfârşitul căsniciei ei.

Pe soţul ei l-a iubit cu pasiune în perioada facultăţii. S-au căsătorit timpuriu, după care, încetul cu încetul, s-au îndepărtat. Când el i-a cerut să divorţeze, s-a simţit uşurată: însemna că n-ar mai fi trebuit să-şi bată capul cu încă un şir de probleme. În clipele în care era brutal de sinceră cu ea însăşi, îşi dădea seama de faptul că privise căsnicia ca pe o pacoste: ca pe ceva care o făcea să se simtă vinovată ori de câte ori era nevoită să lucreze până târziu.

A devenit procuror în procesele penale din idealism şi din dorinţa de a le ajuta pe victime. Cu toate acestea, în lunile care au urmat după divorţ, şi-a analizat cu atenţie cariera. Trăia alimentată de adrenalină, trecând în viteză de la un caz la altul, fără să aibă timp pentru examinarea faptelor dintr-o perspectivă mai extinsă. De-a lungul timpului, a devenit parte a unui peisaj politic schimbător, pentru care nu avea nicidecum un respect profund. Inerţia evenimentelor cotidiene o purta mai departe.

Atunci când totul i-a devenit limpede, a început să-şi analizeze traiectoria căsniciei. A făcut un efort pentru reînvierea relaţiei, numai că el deja trecuse la etapa următoare.

Vivian vorbea acum mai repede, fascinată de o poveste pe care, probabil, o spusese de zeci de ori.

— La un an după toate astea, Orla îşi făcea plimbarea zilnică pe insulă, când a întâlnit pe cineva. Richard era un turist american, venit de unul singur pe insulele Irlandei de Nord, în încercarea de a stabili o legătură cu îndepărtatele rădăcini ale familiei sale. Richard şi-a anulat biletul de întoarcere cu avionul, şi-a dat demisia de la locul de muncă din State, şi-a prelungit rezervarea la unicul han de pe insulă şi, în cele din urmă, a cerut-o în căsătorie pe Orla.

Mi-am dat seama că era ceva care o deranja pe Alice.

— În povestea asta, a intervenit ea, toţi renunţă la slujbele lor. Asta e o cerinţă, sau ce? Pentru că eu şi Jake ţinem mult la slujbele noastre.

— Vă asigur că Pactul are mulţi membri care, precum cel care v-a recomandat, au extrem de mult succes în profesiile lor, a răspuns Vivian. Pactul vrea să fiţi voi înşivă, doar că mai buni.

Am fost destul de sigur că mai auzisem sloganul ăsta, într-o tabără de vară.

— Orla a primit cu ezitare cererea lui Richard, ne-a spus Vivian. Ajunsese

să conştientizeze toate faptele ei care duseseră la dizolvarea căsniciei. Nu-şi dorea să-şi repete greşelile. Orla e de părere că suntem fiinţe supuse propriilor năravuri. Odată ce ai intrat pe un făgaş, e greu să te schimbi.

— Dar schimbările *sunt* posibile, am insistat eu. Profesia mea – întregul meu domeniu de activitate – se întemeiază pe noţiunea aceasta.

— Sigur că da, m-a aprobat Vivian. Iar Orla ar fi fost de acord cu tine. Ea s-a hotărât că, dacă voia ca a doua ei căsnicie să fie una reuşită, avea nevoie de o strategie clară în acest scop. Zile în şir, a hoinărit pe malul mării, gândindu-se la căsătorie: la lucrurile care o fac să eşueze şi la lucrurile care o ajută să prospere. În căsuţa ei, şi-a dactilografiat ideile la aceeaşi maşină de scris folosită, cu zeci de ani înainte, de mama ei, o romancieră aspirantă. De-a lungul unei perioade de şaptesprezece zile, paginile dactilografiate s-au înmulţit lângă maşina de scris, manualul a crescut în volum şi aşa s-a creat sistemul necesar pentru o căsnicie solidă. Să fie clar: *este* un sistem, unul extrem de eficient, fundamentat ştiinţific, ale cărui merite au fost dovedite în repetate rânduri. Deoarece Orla e de părere că o căsnicie nu trebuie să fie lăsată în seama hazardului. Până la urmă, ideile adunate de Orla în decursul acelor plimbări au constituit însăşi temelia Pactului.

— Orla şi Richard s-au căsătorit până la urmă? m-am interesat eu.

— Da.

— Şi mai sunt căsătoriţi? a întrebat Alice, aplecându-se în faţă.

Vivian a clătinat viguros din cap.

— Normal că sunt. *Toţi* suntem. Pactul e benefic. A fost benefic pentru Orla, e benefic pentru mine şi va fi benefic pentru voi. Ca să mă exprim simplu, Pactul constă în două lucruri. E un acord pe care-l închei cu partenerul tău. Şi înseamnă calitatea de membru al unui grup – aici, a trecut la un nou diapozitiv, arătându-ne imaginea unor oameni fericiţi pe un gazon verde –, o întovărăşire a unor persoane cu concepţii comune, care să sprijine şi să impună respectarea acestui acord. Acum e mai limpede?

— Nu întru totul, a zis Alice, zâmbind. Dar mi-ai trezit interesul.

Vivian a mai proiectat câteva diapozitive. Cele mai multe prezentau imagini ale unor oameni înstăriţi, distrându-se de minune împreună pe peluze grandioase şi în încăperi frumos mobilate. S-a oprit la o fotografie care o înfăţişa pe Orla, într-un balcon, adresându-se unui auditoriu captivat, cu soarele strălucitor şi un deşert vast în spatele ei.

— Iniţial, Orla a fost atrasă de domeniul legal, a continuat Vivian. Îi plăcea faptul că legile erau dure şi se aplicau rapid, iar când nu se întâmpla aşa, precedentele legale deschideau calea. Era reconfortant să ştie că avea toate răspunsurile la îndemână. Aşa a înţeles că şi căsnicia, la fel ca societatea, are nevoie de o serie de legi. Ea era de părere că societatea britanică a evoluat

destul de lin de-a lungul secolelor datorită acestor legi. Toţi ştiau ce aştepta lumea de la ei. Chiar dacă unii poate îşi doreau să înşele, să fure, sau chiar, Doamne fereşte, să comită crime, majoritatea covârşitoare a cetăţenilor nu încălca legile, deoarece cunoştea consecinţele. După ce prima ei căsnicie a eşuat, Orla şi-a dat seama de faptul că, dacă aşteptările în privinţa unui mariaj erau neclare, asemeni erau şi consecinţele.

— Prin urmare, am intervenit eu, Pactul înseamnă efortul de a transpune principiile legilor britanice în instituţia căsătoriei?

— E mai mult decât un efort. E chiar realitatea, a răspuns Vivian, oprind proiectorul. Nu pot să subliniez îndeajuns adevărata lui valoare: Pactul oferă instituţiei căsătoriei sprijinul comunităţii, încurajare şi structură.

— Ai menţionat ceva despre consecinţe, a remarcat Alice. Nu sunt sigură că am înţeles.

— Uite, a zis Vivian, eu am mai fost măritată o dată. Aveam 22 de ani, iar el avea 23. Ne-am cunoscut în liceu şi am umblat împreună o veşnicie. La început, a fost palpitant: doar noi doi, împreună, împotriva întregii lumi, dar apoi – nu ştiu sigur când s-au schimbat lucrurile – am început să mă simt foarte *singură.* Erau probleme între noi, iar eu n-aveam pe nimeni pe care să mă bazez. El mă înşela. Nu ştiam motivul; îmi făceam griji că se întâmpla din vina mea, dar nu ştiam cum să reacţionez. Divorţul a venit foarte repede, ca şi cum ar fi reprezentat singura uşă, iar eu aveam nevoie doar să ies.

Lui Vivian i-a apărut o singură lacrimă, în colţul unui ochi. Şi-a îndreptat spatele şi a alungat-o cu vârful degetului.

— Când l-am cunoscut pe Jeremy, eram ca speriată de bombe. Exact aşa cum fusese Orla. Jeremy m-a cerut în căsătorie, iar eu i-am zis da, dar mereu amânam lucrurile. Eram îngrozită de gândul că aş putea să comit aceleaşi greşeli. Ideea de căsnicie îmi transmitea astfel de gânduri negative.

— Şi cum ai ajuns în organizaţie? a întrebat Alice.

— Până la urmă, n-am mai reuşit să găsesc pretexte. Jeremy era hotărât să stabilească o dată, aşa că l-am lăsat şi totul a evoluat cu repeziciune. Cu două săptămâni înaintea nunţii, eram plecată într-o călătorie de afaceri. Eram în sala de aşteptare a companiei Virgin din Glasgow şi băusem câteva pahare de gin Gordon's, poate cam prea multe. Îmi amintesc că stăteam singură şi plângeam. Hohoteam, de fapt. Destul de zgomotos încât oamenii din preajma mea să se ridice şi să se mute mai departe. Jenant. Şi, deodată, un domn mai în vârstă, bine îmbrăcat, arătos, a venit să se aşeze lângă mine. Se ducea să-şi viziteze fiul, care era la facultate, în Palo Alto. Am tot discutat. Eu i-am povestit totul despre nuntă, şi m-am simţit bine descărcându-mi temerile în faţa acelui străin – care nu era câtuşi de puţin implicat în asta. Un vulcan erupsese în Islanda, aşa că escala noastră de două ore a ajuns să fie

de opt ore. Dar domnul acela era atât de drăguţ, atât de interesant, încât întârzierea s-a transformat într-o plăcere. După câteva zile, am primit prin poştă un cadou de nuntă. Şi, iată-mă: o soţie fericită, de şase ani încoace.

A întins mâna spre cutia din lemn, a răsucit cheiţa de aur în încuietoare şi a ridicat capacul. Înăuntru era un teanc de documente, scrise cu o cerneală de un albastru închis pe coli de pergament. A luat documentele şi le-a pus pe masă. Dedesubtul lor erau două cărticele identice, legate în piele aurită.

Alice s-a întins spre cutie, plimbându-şi degetele peste cărţi, intrigată.

Vivian ne-a înmânat câte o cărticică aurie fiecăruia dintre noi. Am rămas uimit când am văzut că erau gravate cu numele noastre, cu data nunţii noastre, alături de cuvântul, scris cu majuscule impozante: PACTUL.

— Acesta e Manualul, ne-a spus Vivian. Va trebui să-l învăţaţi pe dinafară.

Am deschis cărticica şi-am început s-o frunzăresc. Corpul de literă era minuscul.

Deodată, telefonul lui Vivian a început să vibreze. L-a scos din geantă şi, glisând cu degetul pe ecran, a zis:

— Pagina patruzeci şi trei: când te sună partenerul, răspunzi întotdeauna.

Iar când am privit-o întrebător, mi-a arătat Manualul.

Vivian a ieşit pe veranda din faţa casei noastre, închizând uşa după ea. Alice a luat cartea, a făcut ochii mari şi a mimat din buze cuvântul *scuze.* Numai că zâmbea.

Nu e cazul, i-am răspuns în acelaşi mod.

Ea s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat.

După cum am menţionat, am cerut-o în căsătorie pe Alice deoarece am vrut s-o păstrez lângă mine. După ce ne-am întors din luna de miere, mi-am făcut griji că ar putea să sufere o cădere post-maritală. Totul redevenise foarte repede exact aşa cum fusese înainte de nuntă, ceea ce mă neliniştea. Alice are nevoie de un anumit grad de agitaţie. Altfel, se plictiseşte uşor.

Până acum, ajunsesem la concluzia că o căsnicie, în sensul fizic, nu era cu nimic diferită de traiul în concubinaj. Sub aspect mental, totuşi, căsătoria însemna un salt uriaş. Nu ştiu precis cum să explic asta, dar de îndată ce preotul a rostit cuvintele „Vă declar soţ şi soţie", m-am *simţit* însurat. Deşi speram ca şi Alice să simtă acelaşi lucru, n-aveam cum să fiu sigur. Părea, într-adevăr, mai fericită, însă fericirea se mai şi ofileşte uneori.

Din toate motivele acestea, trebuie să recunosc că-mi plăcea povestea ciudată în care ne târa Finnegan. Poate că avea să aducă mai multe senzaţii în noul statut al relaţiei noastre. Poate că avea să facă astfel încât legătura dintre noi să pară altfel, mai puternică.

— Timpul zboară, a zis Vivian, revenind în casă. Trebuie să plec. Semnăm?

A împins spre noi coala de pergament. Literele erau micuţe, iar în partea de jos a formularului se găseau două căsuţe pentru semnături. Vivian s-a semnat în stânga, deasupra rubricii „Gazdă”. Dedesubt, semnase Orla Scott, cu cerneală albastră. Cuvântul de sub semnătura ei era „Fondator”. În dreapta, semnase Finnegan, la „Garant”. Numele meu fusese scris deasupra cuvântului „Soţ”. Vivian ne-a înmânat stilourile gravate sosite odată cu cutia din lemn.

— Am putea să mai ţinem contractele pentru vreo câteva zile? a întrebat Alice.

— Sigur, dacă e necesar, a zis Vivian, încruntându-se, dar eu o să plec din oraş în după-amiaza asta şi chiar aş vrea să pornesc formalităţile pentru voi cât mai curând cu putinţă. Mi-ar părea extrem de rău dacă aţi lipsi de la următoarea petrecere.

— Petrecere? a întrebat Alice, lungindu-şi gâtul. V-am mai spus cumva că Alice adoră petrecerile?

— O să fie ceva spectaculos, a răspuns Vivian, gesticulând cu nonşalanţă spre acte. Dar nu am de gând să vă grăbesc. Vă las cât timp aveţi nevoie.

— Bine, a zis Alice, revenind la prima filă.

Poate că ajunsese să fie în mai mare măsură avocat, decât muzician.

Am parcurs cu privirea foile, străduindu-mă să mă concentrez, să pătrund în ceaţa ambiguităţii formulărilor legale. Am urmărit expresiile feţei lui Alice, în timp ce citea: de vreo două ori a zâmbit, de vreo alte două s-a încruntat. N-aveam cum să ghicesc ce gândea. În cele din urmă, a ajuns la ultima filă, şi-a luat stiloul şi a semnat. Când a remarcat surprinderea de pe chipul meu, m-a luat în braţe şi a zis:

— O să fie bine pentru noi, Jake. În plus, crezi că aş vrea să pierd petrecerea?

Între timp, Vivian începuse să-şi strângă proiectorul. Ştiu bine că, probabil, ar fi trebuit să citesc contractul, însă Alice voia să facem asta. Iar eu voiam s-o fac fericită pe Alice. Am simţit din plin greutatea stiloului în degete când m-am semnat.

10.

Pentru noi toţi, desigur, există o diferenţă între ceea ce suntem şi ceea ce ne închipuim că suntem. Oricât aş vrea să cred că diferenţa, în cazul meu, e una mică, trebuie să recunosc că ea există. Vreţi un indiciu? Eu mă consider un tip destul de popular, agreabil, cu un număr de prieteni peste medie. Cu toate astea, n-am fost invitat la multe nunţi. Nu ştiu precis de ce. Alţi oameni, cum e Alice, de exemplu, primesc întruna invitaţii la nunţi.

Partea bună e că-mi amintesc toate nunţile la care am fost invitat, inclusiv pe prima.

Aveam 13 ani, şi una dintre mătuşile mele preferate se mărita în San Francisco. Relaţia evoluase repede şi, dintr-odată, se stabilise data nunţii. Era într-o sâmbătă de iulie, iar petrecerea s-a ţinut în hruba de la Centrul Cultural al Irlandezilor Uniţi. Podeaua era lipicioasă, izul de bere ieftină emanând din toate crăpăturile. O trupă de mariachi tocmai se instala pe scenă, iar dinspre bucătărie apăreau tot felul de tortillas şi de enchiladas. Un bar plin se întindea de-a lungul întregului perete din fund, cu barmani irlandezi care se agitau printre sticle. Salonul era ticsit. Un tip mi-a întins o bere şi nimănui nu a părut să-i pese de asta. De fapt, am ştiut instinctiv că, dacă aş fi refuzat, gestul meu ar fi fost considerat o insultă.

Mătuşa mea era lidera unei organizaţii sindicale, treabă serioasă. Viitorul ei soţ era şi el lider sindical, de aceeaşi amploare, dar dintr-o altă regiune. Sala era foarte aglomerată, extrem de festivă. Chiar şi la vârsta aia, am simţit că se petrecea ceva important. Invitaţii se revărsau înăuntru, zgomotoşi şi bucuroşi, verificându-şi hainele, genţile şi cheile maşinilor, evident având de gând să rămână pentru o vreme. Să spun că au fost băutură şi dans şi discursuri şi muzică, şi iar băutură şi dans, ar însemna să minimalizez evenimentul. A fost cea mai dezmăţată şi mai lungă petrecere la care am participat vreodată. Nu-mi amintesc când s-a terminat, nu-mi amintesc nici când am plecat acasă. Până în ziua de azi, amintirea aceasta înceţoşată mi-a rămas în minte, ca un vis straniu, zgomotos, căţărat cumva pe marginea prăpastiei dintre copilărie şi vârsta adultă.

Nu-mi aduc aminte să fi aflat vreodată despre sfârşitul căsniciei mătuşii mele. A părut doar că se stinge treptat. Într-o zi, aveam un unchi, iar în următoarea, nu. Au trecut anii. Amândoi au continuat să aibă succes şi notorietate în carierele lor. Şi într-o dimineaţă, citind *Los Angeles Times,* am văzut că fostul meu unchi murise.

Nu demult, am visat nunta – muzica, mâncarea, băuturile, bucuria nebunească din salonul ticsit, urât mirositor – şi m-am întrebat dacă s-o fi întâmplat aievea. Fusese prima mea nuntă adevărată, sau, cel puţin, prima nuntă care mă învăţase că o căsnicie trebuie să fie întemeiată pe bucurie şi fericire.

11.

E seara târziu, în sâmbăta vizitei lui Vivian, şi suntem în pat. Alice îmi întinde exemplarul meu de Manual.

— Ai face bine să-l studiezi. Doar nu vrei să fii expediat la închisoarea mirilor.

— Nu e cinstit. Tu ai făcut Facultatea de Drept, ai un avantaj.

Manualul e structurat în cinci părţi: Misiunea noastră, Reguli procedurale, Legile Pactului, Consecinţe şi Arbitraj. De departe, cea mai lungă dintre ele e Legile Pactului. Părţile sunt divizate în secţiuni, secţiunile în capitole, capitolele în paragrafe, paragrafele în propoziţii şi liste marcate cu buline, toate acestea scrise cu un corp de literă minuscul. O veritabilă carte ca acelea pe care le foloseşti ca să propteşti uşa. De la prima vedere, mi-am dat seama că am s-o parcurg doar în diagonală. Alice, pe de altă parte, se hrăneşte cu detalii şi cu limbaj juridic.

— Hopa, exclamă ea, s-ar putea să am probleme.

— De ce?

— Capitolul 3.6, Gelozie şi bănuială.

Nu e un secret faptul că Alice avea o problemă cu gelozia. E un ghem încâlcit de nesiguranţă pe care m-am tot străduit să-l deşir încă de când am început să ieşim împreună.

— S-ar putea să te aştepte ceva necazuri, îi zic.

— Nu te grăbi, domnule. Ce zici despre asta: Capitolul 3.12, Sănătate şi exerciţii fizice.

Încerc să-i smulg din mâini Manualul, dar ea îl trage înapoi, râzând.

— Ajunge cu cititul pentru astă-seară, îi zic.

Ea lasă Manualul pe noptieră şi îşi lipeşte trupul de al meu.

12.

Cabinetul meu e plin de cărţi şi de articole despre căsnicie. Un studiu al Universităţii Rutgers a descoperit faptul că, atunci când femeia e mulţumită de căsnicia ei, soţul e mult mai fericit; cu toate acestea, gradul de satisfacţie al soţului în privinţa mariajului pare să nu aibă vreo influenţă asupra fericirii soţiei sale.

Căsniciile bărbaţilor scunzi durează mai mult decât cele ale bărbaţilor înalţi.

Cel mai bun indicator pentru anticiparea reuşitei unui mariaj? Punctajul pentru credit.

Legea babiloniană prevedea că, dacă o femeie îşi înşela soţul, trebuia să fie azvârlită în râu.

Când vine vorba despre ştiinţă, un studiu de calitate, cu concluzii solide, este, de obicei, rezultatul prelucrării unui volum mare de date. Cu cât mai cuprinzătoare sunt datele, cu atât mai mult dispar extremele şi adevărul iese mai uşor la iveală. Cu toate acestea, uneori sunt de părere că prea multe date generează o supraabundenţă de informaţii, caz în care adevărul începe să scape din vedere. Nu-mi dau seama cum este cu căsnicia. E clar că ai ceva de învăţat din reuşitele şi din eşecurile căsniciilor trecute. Pe de altă parte, însă, nu-i aşa că fiecare mariaj e unic?

Liza şi John sunt primii mei clienţi. Studiez totul înainte ca ei să ajungă în cabinetul meu, pentru că aşa îmi e felul, aşa procedez. E o zi ploioasă, mai mohorâtă chiar decât de obicei, în Outer Richmond. El e antreprenor, iar ea lucrează în domeniul marketingului. S-au căsătorit acum cinci ani, într-o ceremonie sofisticată, pe un teren de golf din Millbrae.

Imediat îmi devin agreabili. Ea poartă pe cap o căciulă multicoloră, tricotată de mâinile ei, ceea ce mi se pare că este opusul infatuării, şi-mi aminteşte de o bună prietenă din perioada liceului, doar că ea era mai inteligentă. Poate că genul acesta de consiliere va reprezenta o frumoasă contrabalansare pentru munca mea obişnuită cu copiii. S-ar putea să-mi placă să fiu în preajma adulţilor, de dragul schimbării, să port conversaţii adulte care să nu ducă spre Nietzsche, sau spre Passenger, sau către beneficiile ştiinţific dovedite ale fumatului de iarbă. Să nu mă înţelegeţi greşit, iubesc copiii. Dar lucrurile care-i fac să fie atât de vulnerabili – simţul descoperirii amestecat cu disperarea, credinţa naivă în originalitatea gândurilor lor – îi pot face să fie şi repetitivi. Uneori, am fost ispitit să pun un

afiş pe uşă, pe care să scriu: DA, AM CITIT *FRANNY* ŞI *ZOOEY*[6], ŞI NU, ANARHIA NU E O FORMĂ VIABILĂ DE GUVERNARE. Aşa că Liza şi John reprezintă un teritoriu nou, fertil. Îmi place ideea că, ajutându-i pe oameni, aş rezolva probleme mai apropiate de ale mele. În alte circumstanţe, aproape c-aş putea să le fiu prieten.

John lucrează zi şi noapte la afacerea lui nouă din domeniul tehnologiei, dezvoltând o aplicaţie menită să facă un lucru inovator, dar pe care nu-l prea poate explica. Liza e plictisită de munca ei, unde promovează minunile unui spital care ei i se pare o uzină pentru bolnavi.

— Mă simt ca o escroacă, mărturiseşte Liza, potrivindu-şi căciula tricotată. Mi-e dor de prietenii mei. Vreau să mă mut înapoi în D.C. şi...

— Ţi-e dor de un prieten, o întrerupe John. Hai să clarificăm chestia asta, zice el, după care, privindu-mă, repetă: îi e dor de *un* prieten.

Ea preferă să nu-l bage în seamă.

— Îmi lipseşte agitaţia vieţii din capitala ţării.

— Ce agitaţie? pufneşte John. Nimeni din D.C. nu iese vreodată, chiar şi pe cea mai bună vreme. Din zece restaurante, nouă sunt berării. N-ai unde să găseşti o salată ca lumea. Nu-mi spune că vrei să te întorci la o viaţă cu inele de ceapă şi salată iceberg!

Mă gândesc că, poate, energia lui negativă o calcă pe nervi pe Liza.

Ea începe să-mi explice că, în urmă cu şase luni, un fost iubit din liceu o găsise pe Facebook şi luase legătura cu ea.

— El e în politică, îmi zice. El *face* ceva.

— Nu-mi dau seama ce e mai rău, zice John. Faptul că soţia mea are o relaţie amoroasă, sau că are o relaţie amoroasă cu o zdreanţă îngâmfată de politician.

— Liza, zic eu, John crede că ai o relaţie amoroasă. Ai descrie relaţia cu fostul tău iubit ca pe una amoroasă?

Câteodată, e mai bine să fii direct, dar alteori, trebuie să abordezi subiectul mai pe ocolite. Nu ştiu precis în care gen de situaţie ne încadrăm acum.

Liza îl săgetează pe John cu o privire chiorâşă şi continuă, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Ne-am întâlnit la o cafea, când a venit aici cu treabă. Iar data următoare am ieşit la cină.

Îmi numeşte un restaurant scandalos de scump, descriind evenimentul cu o tentă de mirare şi de surprindere, nepotrivite cu totala banalitate a

---

[6] Carte a scriitorului american J.D. Salinger, publicată pentru prima dată în 1961, cuprinzând nuvelele *Franny şi Zooey.*

situaţiei. Îmi vine să-i zic că nu e nimic original în a-ţi lăsa soţul pentru un fost iubit cu care te-ai cuplat pe Facebook. Îmi vine să-i zic că ea şi fostul ei n-au reinventat roata, ci doar umblă pe o potecă bătătorită care nu duce spre nimic bun. Dar n-o fac. Nu e treaba mea. Am o bănuială cum că lui John i-ar fi mai bine fără ea. La câteva luni după ce-ar pleca Liza, şi-ar găsi o programatoare drăguţă, cu care să se plimbe pe biciclete în amurg.

Liza pomeneşte despre „compatibilitate mentală şi sexuală", de parcă ar cita din cine ştie ce manual. Foloseşte termenul de *auto-actualizare,* unul care, deşi ca principiu are sens, a devenit un soi de lozincă pentru „fac ce e mai bine pentru mine, indiferent pe cine aş răni". Devine tot mai iritată de la o clipă la alta, iar John, din ce în ce mai deznădăjduit. Nu-mi ia mult până-mi dau seama că eu însemn doar un scurt popas pe drumul lor către divorţ. După două săptămâni, într-o joi, când John mă sună ca să-şi anuleze programarea, mă simt întristat pentru el şi dezamăgit de mine, dar nu şi surprins.

13.

La trei zile după vizita lui Vivian, suntem invitaţi la petrecerea anuală a firmei de avocatură la care lucrează Alice. Poate că *invitaţi* nu e termenul adecvat: participarea e obligatorie pentru ajutoarele de avocaţi. Petrecerea se ţine la hotelul Mark Hopkins, undeva la înălţime, în cartierul Nob Hill. E primul an în care sunt şi eu pe lista invitaţilor. Firma e una rigidă, conservatoare, tradiţionalistă. Iubitele şi iubiţii nu sunt niciodată bineveniţi; soţiile şi soţii, pe de altă parte, sunt obligaţi să participe.

Pun la bătaie cel mai bun costum al meu Ted Baker, cel pe care l-am purtat la nuntă. Încerc să-i dau un aer de sărbătoare, cu o cămaşă verde în carouri şi o cravată roşie. Alice îmi aruncă o privire şi se încruntă. Pune pe pat o cutie de la Nordstrom.

— Pe asta. Am cumpărat-o ieri.

Cămaşa e albastră, bine croită.

— Şi pe-asta, adaugă ea.

O cutie pentru cravate, tot de la Nordstrom. Cravata e din mătase, de un albastru mai închis decât cel al cămăşii, cu dungi mov, discrete. Gulerul mă roade la ceafă, iar cu cravata trebuie să mă cam lupt. N-am învăţat cum se face un nod ca lumea la cravată până la vârsta de 31 de ani. Nu ştiu dacă e un lucru care să mă facă să mă simt mândru sau stânjenit.

Mi-aş dori ca Alice să vină şi să mă ajute s-o leg, aşa cum fac nevestele la televizor, dar, desigur, ea nu e acel gen de nevastă. Nici genul care calcă şi ştie cum să-i facă soţului nodul la cravată, în timp ce-i aruncă priviri seducătoare în oglindă, pe după braţele care-i cuprind gâtul. Ea e sexy, dar nu în acea accepţiune domestică a termenului, ceea ce e în regulă. Mai mult decât în regulă.

Alice e toată la patru ace, cu o rochie neagră făcută pe comandă şi o pereche de pantofi negri cu toc, din piele de şarpe. Cercei cu perle, brăţară din aur, fără coliere sau inele. Am văzut-o în fotografii purtând brăţări peste brăţări, grămezi de cercei, coliere atârnând în toate direcţiile. În prezent, însă, regula ei de căpătâi în materie de bijuterii e împrumutată de la Jackie O[7]: două piese înseamnă idealul, trei ar fi o exagerare, orice în plus necesită

---

[7] Referire la Jacqueline Lee Kennedy Onassis (născută Bouvier), văduva fostului preşedinte al SUA, John F. Kennedy, şi a miliardarului grec Aristotel Onassis. A fost considerată o adevărată emblemă a stilului vestimentar şi inclusă în topul celor mai admirate personalităţi americane din secolul XX.

obligatoriu ajustări. Când să fi evoluat garderoba ei de la acel steampunk[8] al anilor '90 la șicul ajutoarelor de avocați? Cu toate astea, arată minunat.

Lăsăm mașina în seama valeților în rondul de la Top of the Mark[9]. Am ajuns cu câteva minute mai devreme. Alice detestă să ajungă mai devreme, așa că facem o plimbare vioaie prin cartier. Ea nu e expertă în machiaj, dar crede cu tărie în efectul unei tușe de ruj roșu combinate cu roșeața sănătoasă a activității fizice, așa că, atunci când ajungem la petrecere, e îmbujorată și adorabilă.

— Ești gata? mă întreabă, luându-mă de mână, conștientă de cât de mult detest lucrurile de genul ăsta.

— Te rog doar să nu mă târăști în vreo conversație juridică.

— Nu promit nimic. Nu uita, aici sunt la muncă.

Intrăm la petrecere și un chelner ne întâmpină cu șampanie.

— Presupun că nu e momentul potrivit să cer un Bailey's cu gheață, îi șoptesc lui Alice. Ea mă strânge de mână.

— Niciodată nu e momentul potrivit ca un bărbat de vârsta ta să ceară un Bailey's cu gheață.

Alice face prezentările, iar eu zâmbesc, salut din cap și strâng mâini, preferând mai sigurul „Mă bucur că vă văd" în locul unui „Îmi pare bine de cunoștință". Câțiva fac obișnuitele glume pentru psihoterapeuți: „Ce părere ar avea Freud despre cocktailul ăsta?" și „Poți să mă privești doar și să-mi afli cele mai adânci și întunecate secrete?"

— La drept vorbind, pot, îi răspund, pe un ton sumbru, unui tip pe nume Jason, pe cât de zgomotos, pe atât de arogant, care reușește să pronunțe de trei ori *Facultatea de Drept de la Harvard* în decursul primului nostru minut de conversație.

După vreo zece astfel de întâlniri, mă desprind de Alice – precum, naveta spațială când se separă de nava-mamă – și mă îndrept spre mesele cu deserturi. Sunt consistente, incluzând sute de mici fursecuri delicate și parféuri miniaturale, bomboane cu cocos sau trufe. Ador deserturile, dar adevărata atracție a acestui colț de încăpere e dată de absența oamenilor. Urăsc trăncănelile, flecărelile, detest să cunosc oamenii în această modalitate falsă care-ți garantează că vei ști mai puține despre ei la sfârșitul conversației decât știai la începutul ei.

Sosesc clienții importanți și privesc de la distanță cum trec avocații la

---

[8] Curent muzical eclectic, îmbinând elemente ale mai multor stiluri, clasice și moderne, un punk cu elemente de industrial, hip-hop, progresiv, folk-rock și chiar de operă.

[9] Bar de lux, cu pereții din sticlă, situat la ultimul etaj (al 19-lea) al hotelului Intercontinental Mark Hopkins, fiind cel mai înalt punct din centrul metropolei San Francisco.

treabă. La un astfel de nivel, petrecerile înseamnă mai puţin petreceri şi mai mult afaceri. Alice trece de la un grup la altul şi-mi dau seama că se pricepe la aşa ceva. E clar că e foarte apreciată de asociaţi şi de colegi, şi are un farmec şi asupra clienţilor. Asta e o formulă, cu siguranţă. Firma vrea să prezinte o echipă fără cusur, formată din asociaţi mai vârstnici, mai experimentaţi, imparţiali, dar şi din tineri energici şi ambiţioşi. Alice îşi joacă rolul la perfecţie, făcându-i pe clienţi să zâmbească şi să se bucure când pluteşte lin prin conversaţiile cu ei.

Acestea fiind spuse, în timp ce-o urmăresc pe Alice, care se plimbă cu acelaşi pahar de şampanie în mână, pe jumătate golit, ceva mi se pare nelalocul lui. Ea e „pe val", cum le place şefilor ei să spună, dar ceva din asta mă – să zicem – întristează. Sigur, banii sunt buni, fără ei n-am fi putut să cumpărăm casa. Cu toate astea, mă gândesc la Michael Jordan în perioada aceea de la mijlocul carierei lui, când a renunţat la baschet pentru o incursiune în baseballul profesionist. Mă gândesc la David Bowie şi la tot timpul pe care şi l-a petrecut cu actoria. Au fost filme bune, deşi, cu timpul, n-au ajuns să însemne nimic mai mult decât un gol în discografia lui.

Un tip mai tânăr, Vadim, mi se alătură lângă masa cu deserturi. Nu pare prea interesat să mă cunoască, ci, mai degrabă, să se îndepărteze de jocul care se desfăşoară prin încăpere. Poartă o cămaşă verde şi o cravată roşie, lipsindu-i, după toate aparenţele, o soţie care să-l călăuzească spre bunul-gust. Agitat, îmi recită CV-ul lui. E investigatorul firmei. Când îmi pomeneşte despre doctoratul lui în ştiinţe informatice şi despre cei patru ani petrecuţi la Google Ventures, înţeleg de ce a fost angajat; şi totuşi, înţeleg în acelaşi timp şi de ce niciodată nu se va integra pe deplin într-un astfel de loc. Conversaţia asta forţată ne poartă spre câteva zone ciudate, inclusiv o relatare prelungită despre frica lui de păianjeni şi despre o relaţie necugetată cu o tipă de naţionalitate chineză care, ulterior, a fost pusă sub acuzare pentru spionaj economic.

Se spune că Vadim reprezintă viitorul pentru Silicon Valley, că Vadimii din zonă procreează cu programatoarele, producând o nouă generaţie de vlăstare incredibil de inteligente, ale căror deprinderi sociale neobişnuite nu vor fi considerate un dezavantaj în viitor, ci doar o ramură distinctă a evoluţiei, necesară pentru asigurarea supravieţuirii rasei umane, într-o minunată lume nouă. Deşi cred în teoria asta, ca om care dispune doar de cunoştinţe de bază în domeniile artei şi ştiinţei, uneori mi se pare dificil să găsesc un limbaj comun cu tipi ca Vadim.

Totuşi, după CV şi păianjeni şi lunga şi încâlcita poveste de spionaj, reuşim până la urmă să găsim un limbaj comun. Pentru că, în realitate, Alice e subiectul despre care vrea să discute. Aparent, neştiind că sunt soţul ei

(deşi nu sunt convins că asta ar fi putut schimba lucrurile), îmi zice:

— O consider pe Alice ca fiind foarte atrăgătoare. Atât în sensul fizic, cât şi în cel intelectual.

După care începe să-şi analizeze concurenţa: „soţul ei, desigur, dar şi Derek Snow". Şi-mi arată un tip înalt, chipeş, cu părul creţ şi o brăţară Lance Armstrong galbenă, care stă un pic cam prea aproape de Alice, atingându-i umărul. Privindu-l pe Derek, îmi dau seama că Vadim are dreptate: nu e singurul de la firmă care jinduieşte la nevastă-mea. Cu celebritatea de altă dată şi cu talentul ei muzical, Alice este o anomalie într-o firmă plină de obişnuita serie de absolvenţi de Ivy League[10].

— S-au făcut pariuri dacă va duce la capăt nunta cu psihoterapeutul, îmi zice Vădim.

— A, da?

— Eu n-am participat, desigur. Să mizezi pe relaţia altcuiva e un lucru iraţional. Prea mulţi factori incalculabili.

— Şi câţi au pariat?

— Şapte. Derek a pierdut o mie de dolari.

Aleg o prăjitură etichetată drept FURSEC ORGANIC, FĂRĂ FĂINĂ, CU UMPLUTURĂ DE SMOCHINE ŞI COAJĂ DE PORTOCALĂ, şi-o înfulec dintr-o înghiţitură.

— În favoarea deplinei destăinuiri, îi mărturisesc, psihoterapeutul sunt eu.

— M-ai dezamăgit! exclamă Vădim, după care, aparent deloc ofensat de minciuna mea prin omisiune, se întoarce şi mă evaluează făţiş. Da, reprezinţi o potrivire fizică destul de bună, trage el concluzia, de vreme ce se consideră că femeile se cuplează adesea cu bărbaţi ceva mai puţin atrăgători, atractivitatea fiind dată de o combinaţie între înălţime, formă fizică şi simetrie. Tu ai o înălţime peste medie, arăţi ca un om care aleargă, iar trăsăturile îţi sunt bine aliniate, dacă nu chiar perfecte. Gropiţa din bărbie compensează fruntea.

Îmi pipăi fruntea. Ce mama naibii e în neregulă cu fruntea mea?

— Pe Alice nu pare s-o deranjeze fruntea mea, îi zic.

— Din punct de vedere statistic, o gropiţă în bărbia unui bărbat compensează o serie de defecte minore. E un adevăr: femeile cu gropiţe în obraji câştigă mai multe puncte la capitolul atractivitate, dar pierd puncte pentru o gropiţă în bărbie, care e asociată cu masculinitatea. În orice caz, dacă atractivitatea ar fi o scară tonală, voi doi aţi fi destul de aproape de

[10] Numele sub care e cunoscută o grupare de opt universităţi de elită din nord-estul Statelor Unite: Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton şi Yale.

punctul în care se produce armonia.

— Mersi. Cred...

— Sigur, n-am de unde să ştiu dacă vă potriviţi şi pe plan intelectual.

— Mă crezi sau nu, sunt o minte strălucită. Oricum, mersi pentru că n-ai participat la pariuri.

— Cu plăcere.

Îmi pune întrebări despre nuntă, despre luna de miere, despre hotel, despre zborurile cu avionul... tot timpul vrând mai multe amănunte. Am senzaţia că adună date pe care să le introducă într-un program menit să ne prezică şansele de reuşită matrimonială şi, pe cale de consecinţă, şansele lui de a-mi uzurpa statutul. Nu-mi dau seama de ce, dar la un moment dat fac o referire la Pact.

— Mariajul meu cu Alice e trainic, îi spus. În definitiv, avem Pactul.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— E un club, îi explic eu. Care-i ajută pe oamenii căsătoriţi să rămână căsătoriţi.

El deja îşi scosese telefonul şi începuse să tasteze.

— Pot să găsesc clubul ăsta pe internet?

Din fericire, înainte să-i pot împărtăşi vreun amănunt veritabil despre Pact, vine Alice şi mă salvează.

— Bună, Alice, o întâmpină Vadim, emoţionat. Arăţi încântător astă-seară.

— Mersi, Vadim, îi răspunde ea, zâmbindu-i cu drăgălăşenie, apoi îmi spune: Eu trebuie să mai rămân, dar tu ţi-ai făcut datoria. Am chemat deja maşina.

O iubesc pentru asta, ca şi pentru sărutul prelung pe care mi-l dă, de faţă cu Derek Snow şi cu Vadim cel Avid, şi cu şeful ei şi cu toată lumea, sărut care anunţă fără urmă de ambiguitate: „Sunt luată”.

14.

În dimineaţa zilei următoare, îmi sună telefonul în timp ce stau la masa din bucătărie, luând micul dejun. E un număr pe care nu-l recunosc.

— Bună, Jake. Sunt Vivian. Cum îţi merge?

— Bine. Ţie?

— Am doar un minut. Sunt la cofetărie, iau un tort pentru Jeremy.

— Spune-i la mulţi ani din partea mea.

— Nu e ziua lui. Îi iau tort doar pentru că-i plac torturile.

— Drăguţ din partea ta.

— Da. E clar că n-ai citit Manualul.

— Am început, dar n-am ajuns prea departe. Ce treabă are tortul cu Manualul?

— Citeşte-l şi-o să vezi. Dar nu pentru asta te-am sunat. Două chestii rapide: unu, sunteţi invitaţi la prima voastră petrecere a Pactului. Ai un pix la îndemână?

Înşfac de pe bufet un pix şi un carneţel.

— Mda.

— Pe 14 decembrie, la şapte seara, mă anunţă Vivian.

— Eu sunt liber, dar programul lui Alice e complicat. Trebuie s-o întreb, ca să fiu sigur.

— Nu e răspunsul corect, zice Vivian, modificându-şi tonul pe neaşteptate. Sunteţi liberi amândoi. Eşti gata să notezi adresa?

— Spune-mi.

— Green Hill Court, nr. 4, Hillsborough. Repetă.

— Green Hill Court, nr. 4, Hillsborough. 14 decembrie, la şapte seara.

— Bun. Doi, nu pomeneşti despre Pact.

— Normal că nu, îi zic, derulând instantaneu în minte discuţia cu Vadim de la petrecere.

— Faţă de nimeni, subliniază Vivian. Nu e vina ta.

Nu e vina mea? De unde ar putea să ştie că am pomenit despre el?

— Instrucţiunile despre confidenţialitatea Pactului sunt incluse în Manual, dar poate că n-am accentuat suficient importanţa citirii lui. În întregime. Încredinţează-l memoriei, Jake. Orla crede în claritatea comunicării şi în claritatea scopului, iar eu am eşuat faţă de tine în materie de comunicare.

Mi-o închipui pe Vivian, stând la colţ pentru infracţiunea comisă de ea:

Lipsa clarităţii. Ridicol. De unde ar fi putut să ştie? Probabil că i-o fi scăpat ceva lui Alice.

— Vivian, îi zic, n-ai eşuat...

Numai că ea îmi taie vorba.

— Ne vedem pe 14 decembrie. Transmite-i lui Alice dragostea şi sprijinul meu.

15.

Alice a devenit tot mai obsedată de muncă. În ultima vreme, cam pe la cinci dimineaţa, întind mâna spre cealaltă parte a patului, doar ca să-mi dau seama că ea nu mai e acolo. După câteva minute, aud apa de la duş, dar de obicei adorm la loc. Cam pe la şapte, când încep să bântui pe hol, ea e deja plecată. În bucătărie, găsesc pahare murdare şi vase goale împrăştiate şi documente juridice îngălbenite şi mototolite. Totul arată ca şi cum un raton licenţiat în drept, cu predispoziţie spre iaurturi islandeze exagerat de scumpe, ne-ar pătrunde în casă noapte de noapte, strecurându-se afară în zorii zilei. Uneori, mai găsesc şi alte lucruri, cum ar fi chitara ei pe canapea, MacBookul deschis la ProTools[11], versuri mâzgălite pe un carneţel.

Într-o dimineaţă, găsesc exemplarul ei din Manual pe braţul fotoliului albastru. Am citit şi eu Manualul – la ordinele lui Vivian –, deşi, de obicei, am făcut-o în perioadele mele de inactivitate de la serviciu. Mă rog, poate că doar l-am răsfoit. Odată cu fiecare capitol, totul devine din ce în ce mai amănunţit şi mai tehnic, culminând cu capitolul final, în care legile şi regulile sunt înşirate în paragrafe numerotate şi scrise cu o atenţie chinuitoare faţă de detalii.

Reacţia mea faţă de Manual e, în egală măsură, de fascinaţie şi de repulsie.

În anumite privinţe, îmi aminteşte de cursurile de biologie din facultate. De exemplu de disecţia inimii de oaie, din prima zi a semestrului. Manualul a luat ceva viu – în cazul de faţă, mariajul – şi l-a despicat până la cea mai măruntă celulă, ca să vadă cum funcţionează.

Fiind genul care vede mai degrabă imaginea de ansamblu, şi ultimul la cursul de statistică, mă simt atras de capitolele mai generale. Partea întâi e şi cea mai scurtă: Misiunea noastră.

Ca să parafrazez, Pactul a fost creat pentru trei scopuri: primul, să stabilească o serie clară de definiţii care pot fi întrebuinţate pentru înţelegerea şi discutarea contractului căsătoriei; al doilea, să stabilească reguli şi reglementări la care să adere părţile implicate într-o căsătorie, menite să consolideze contractul căsătoriei şi să asigure reuşita („*cunoaşterea regulilor şi a reglementărilor oferă un plan limpede, bine definit, care luminează calea spre fericire*"); şi, al treilea, să întemeieze o comunitate de persoane care împărtăşesc un scop comun şi dorinţa de a se

[11] Aplicaţie pentru calculator folosită pentru înregistrarea şi prelucrarea muzicii.

ajuta reciproc pentru atingerea scopului individual – o căsnicie reuşită – ceea ce, la rândul său, consolidează grupul. Pornind de la aceste principii, tot restul se presupune că decurge logic.

Conform Manualului, Pactul nu are alte ţeluri dincolo de ceea ce e consemnat în declaraţia privitoare la misiunea lui. Nici mesaj politic nu are. Nu face discriminări bazate pe etnie, pe naţionalitate, pe sex sau pe orientare sexuală.

Partea întâi subliniază, de asemenea, modul în care sunt localizaţi, selectaţi şi aprobaţi noii membri. Noile cupluri sunt alese pe baza capacităţii lor de a aduce ceva „unic, personal şi folositor pentru comunitate, ca întreg". Fiecare membru al Pactului, cu minimum cinci ani de activitate, are permisiunea de a propune câte un nou cuplu pentru procedura de aprobare, odată la fiecare doi ani. Apoi e desemnat un Investigator Imparţial, care furnizează un dosar amănunţit pentru perechea propusă. Comitetul de Aprobare îşi fundamentează hotărârea de primire sau de respingere pe acest dosar. Cei propuşi nu pot să fie informaţi în legătură cu propunerea, până când nu li se aprobă calitatea de membri. Cuplurile respinse nu află niciodată de existenţa Pactului, nici de faptul că au fost propuse fără succes.

Alice e mai atrasă de capitolele referitoare la reguli şi reglementări, lucru deloc surprinzător, după cum arată exemplarul ei. Şi-a lăsat cartea deschisă la Regula 3.5, Cadouri.

> Fiecărui membru i se cere să-i ofere câte un cadou partenerului său în fiecare lună calendaristică. Un cadou e definit ca un obiect special, neaşteptat, sau ca o acţiune care demonstrează grija pentru alegere şi/sau tehnică. Cadoul are, în primul rând, menirea de a demonstra rolul primordial, respectat şi preţuit, pe care-l ocupă partenerul în viaţa respectivului membru al grupului. De asemenea, trebuie să reliefeze o înţelegere unică a partenerului sau partenerei, a preferinţelor sale şi a stadiului actual al dorinţelor acestuia sau acesteia. Un cadou nu trebuie neapărat să fie scump, sau rar: singura cerinţă e să fie semnificativ.

Toate regulile sunt însoţite de câte o notă corespunzătoare la capitolul Pedepse. Pentru Cadouri, 3.5 b, pedeapsa e următoarea:

> Omiterea oferirii unui cadou pe parcursul unei luni calendaristice va fi considerată un Delict de Clasa 3. Omiterea oferirii de cadouri în două luni consecutive va fi considerată un Delict de Clasa 2. Omiterea oferirii de cadouri în trei sau mai multe rânduri într-un singur an calendaristic va fi considerată o Crimă de Clasa 5.

În seara aia, după ce s-a întors de la serviciu, Alice şi-a azvârlit pantofii, ciorapii şi fusta, în ordinea obişnuită, lăsându-le dâră pe hol, şi s-a schimbat în pantalonii de trening, după care a înhăţat cartea şi s-a dus în dormitor ca s-o citească. Deseori citeşte după ce se întoarce de la muncă. E ritualul ei, momentul ei de relaxare. După o jumătate de oră, pe ceas, vine în bucătărie, pregătită să preparăm împreună masa de seară. Aştept s-o aud menţionând ceva despre ceea ce a citit, dar n-o face niciodată. Cred că amândoi suntem reticenţi când e să vorbim despre Pact, despre strania întâlnire cu Vivian, despre toată situaţia, pur şi simplu, deoarece încă ne străduim să înţelegem despre ce e vorba. La început, ar fi fost simplu să alungăm toată povestea, ca pe o bizarerie, s-o luăm în râs, dar cred că ne-am dat seama că n-ar fi întru totul corect. Scopul Pactului – să creeze o căsnicie trainică, puternică, având sprijinul altor persoane cu aceleaşi concepţii – e, în egală măsură, admirabil şi dezirabil.

În dimineaţa următoare, ajung în bucătărie şi văd că Alice a plecat, şi, din nou, haosul de hârtii, o ceaşcă de cafea golită şi un castron pe jumătate gol de Rice Chex[12], cu porţia ei obişnuită de Ovaltine[13] încă plutind deasupra.

Pe mijlocul mesei, totuşi, e un mic pachet, ambalat într-o hârtie împodobită cu pinguini dansatori. Mi-a scris numele cu cerneală aurie, pe un cartonaş alb lipit cu bandă adezivă pe pachet. Înăuntru, găsesc cea mai fină spatulă din lume. Portocalie pe deasupra, culoarea mea preferată, şi galbenă pe dedesubt. Pe etichetă scrie FABRICAT ÎN SUOMI[14], în engleză şi în finlandeză. Nu e un obiect neapărat scump, dar e perfect şi, foarte posibil, destul de greu de găsit. Întorc cartonaşul pe partea cealaltă. *Tu faci cele mai bune fursecuri cu fulgi de ciocolată,* a scris nevastă-mea. *Şi te iubesc.*

După ce am scos spatula din pachet, îmi fac imediat o poză, îmbrăcat în mare parte, ţinând-o ridicată şi zâmbind. I-o trimit lui Alice prin e-mail, însoţită de numai patru cuvinte: *Şi eu te iubesc.* În seara aia, după ce am făcut o tavă de fursecuri folosind spatula, niciunul dintre noi nu a pomenit despre legătura cu Pactul sau cu reglementările lui.

Chiar dacă încă nu mi-e clar întru totul în ce ne-am vârât, sunt fericit să văd că Alice îmbrăţişează Pactul, înţeleg faptul că acceptă Pactul ca pe o dovadă că îmbrăţişează, în acelaşi timp, şi căsătoria noastră.

În zilele următoare, îmi doresc să-i arăt că şi eu sunt dispus să accept Pactul şi, mai important, că sunt la fel de hotărât să fac astfel încât mariajul

---

[12] Amestec de cereale pentru micul dejun, cuvântul *chex* derivând din *checkerboard* (tablă de şah), simbolul companiei producătoare.

[13] Marcă de lapte cu cacao şi diverse arome, produsă iniţial în Elveţia şi devenită, ulterior, foarte populară în Marea Britanie şi în Statele Unite ale Americii.

[14] *Suomi* înseamnă Finlanda în finlandeză.

nostru să fie unul reuşit. Aşa că mă cufund mai adânc în Manual. Capitolul 3.8 este intitulat Călătorii.

> În timp ce casa este sanctuarul unei căsnicii reuşite, călătoriile deţin şi ele un rol esenţial. Călătoriile îi îngăduie unei relaţii soarele şi spaţiul ca să se dezvolte într-un mediu mai favorabil. Călătoriile le permit partenerilor să se dezvolte împreună, prin intermediul experienţelor comune. Călătoriile le permit soţilor să-şi dezvăluie alte laturi ale lor, în afara contextului vieţii de zi cu zi. Călătoriile pot avea efectul de a întineri persoanele, iar călătoriile comune pot întineri o căsnicie.
>
> 3.8 a: Fiecare membru trebuie să planifice o excursie comună odată la fiecare trimestru. Excursia trebuie să fie definită ca o călătorie departe de casă pentru o perioadă nu mai mică de treizeci şi şase de ore. Membrii nu trebuie să fie însoţiţi de alte persoane, prieteni, rude sau alte cunoştinţe. Dacă, în majoritatea cazurilor, călătoriile trebuie să fie efectuate numai de soţi, excursiile împreună cu alţi membri ai Pactului sunt acceptate şi chiar recomandate. Excursiile nu trebuie neapărat să fie costisitoare, prelungite sau la distanţe mari.
>
> 3.8 b (I): Sancţiune: Omisiunea din partea unui membru de a planifica măcar o excursie în decursul unei perioade de nouă luni va fi considerată un Delict de Clasa 2. Omisiunea de a planifica măcar o excursie pe o durată de douăsprezece luni va fi considerată o Crimă de Clasa 5.

Nu mă pot abţine să nu chicotesc la vederea limbajului. Un delict? Pactul dă impresia că e îngrozitor de simplu să dai de belea. În orice caz, îmi dau seama în ce măsură respectarea regulii cu excursiile poate face ca o căsnicie să fie mai palpitantă, aşa că încep să-mi planific cea dintâi excursie conformă cu regulamentele Pactului.

La patru seri după ce am primit spatula, în timp ce Alice se pregăteşte pentru culcare, mă furişez în bucătărie şi pun pe masă un plic cu numele ei scris pe el. În plic sunt amănuntele despre excursia plănuită de mine: un weekend la Twain Harte, în Sierra Nevada. Căsuţa pe care am închiriat-o n-are nicio adresă, ci doar un nume. Rubinul Muntelui. Pe contractul de închiriere e capsată o fotografie cu priveliştea de care ai parte prin fereastra din faţă a Rubinului Muntelui: kilometri nesfârşiţi de lac, cu o apă albastră ce se întinde către piscurile înzăpezite ale munţilor.

16.

Suntem ocupaţi amândoi cu munca şi cumpărăturile de Crăciun. 14 decembrie soseşte mai devreme decât ne aşteptam.

Alice e prinsă cu un nou caz: un scriitor singuratic a angajat firma la care lucrează ca să dea în judecată un studio de televiziune, pretinzând că studioul i-ar fi furat trei dintre nuvele pentru noul său serial. Din cauză că bugetul omului e limitat, Alice a fost desemnată să se ocupe de cazul lui. Pentru asta, munceşte multe ore peste program, atât seara până târziu, cât şi dimineaţa, foarte devreme; orice deznodământ va avea cazul, e clar că numele ei va fi înscris peste tot pe el.

Plec devreme de la serviciu şi mă îndrept spre Şcoala de Arte. Un fost pacient, un băiat de 18 ani pe care l-am tratat în timpul primilor lui doi ani de liceu, m-a invitat la o reprezentaţie de matineu cu *Colind de Crăciun,* în care el joacă rolul principal. E un băiat drăguţ, dar cu ceva probleme de adaptare socială. A muncit mult pentru spectacol, iar eu aşteptam cu emoţie să-l văd.

Nici măcar n-am discutat cu Alice despre petrecerea din Hillsborough, programată pentru diseară. Când a sunat Vivian, am notat imediat în calendarul nostru comun de pe iCloud, dar apoi am omis să-l urmăresc. De obicei, eu şi Alice stăteam de vorbă cu orele, dar de când i s-a intensificat activitatea, nu prea mai avem multe ocazii în care să discutăm. Programul meu de lucru începe abia la ora nouă dimineaţa şi mi-e foarte greu să mă trezesc la cinci, ca s-o conduc la plecare. În majoritatea serilor, se întoarce acasă după unsprezece, aducând mâncare la pachet de la un mediocru restaurant chinezesc de după colţ. Recunosc cu jenă că ne-am făcut un obicei din a lua o cină târzie în faţa televizorului.

Urmărim producţia care stă la baza cazului lui Alice, cazul scriitorului Jiri Kajanë. Povestirile litigioase fac parte din culegerea lui, intitulată *Un plăcut vis cu ochii deschişi.* Serialul de televiziune e despre doi bărbaţi, prieteni, unul tânăr, celălalt bătrân, care locuiesc într-un oraş mic dintr-o ţară fără nume. Serialul se numeşte *Inventând slogane,* iar întâmplarea face ca titlul să fie şi al uneia dintre povestirile din cartea clientului lui Alice. E un serial transmis prin satelit, prea bizar pentru un post de televiziune prin cablu, dar fix atât de ciudat cât să fi strâns un public surprinzător de numeros şi de fidel, de-a lungul celor cinci sezoane de difuzare. În cadrul procedurii de investigare, firma lui Alice a primit DVD-uri cu toate episoadele, aşa că, în

fiecare seară, urmărim câte unul sau două.

Poate pare ca şi cum am fi intrat într-o rutină, dar nu e deloc aşa. Serialul ne place şi e o modalitate perfectă de relaxare la sfârşitul unor zile care ne solicită psihic, în plus, ne dă o senzaţie liniştitor de domestică. Dacă o căsnicie debutează ca o roabă cu ciment ud, neformat şi cu nenumărate posibilităţi în privinţa formei pe care o va căpăta până la urmă, rutina de seară cu mâncarea la pachet şi *Inventând slogane* oferă mariajului nostru o şansă de a se consolida şi aşeza.

În pauza spectacolului, îi trimit lui Alice un SMS, ca să mă asigur că a văzut în calendar petrecerea din Hillsborough.

Tocmai am observat, răspunde ea. *Ce naiba?*

Trebuie să mergem. Ar putea fi interesant. Poţi să ajungi?

Da, dar ce se poartă la întrunirile de cult?

Robe?

Ale mele sunt la curăţătorie.

Trebuie să te las. Am depoziţie în cinci minute.

Hai să plecăm la 18:15.

Bine. Pup.

Un articol de ziar pe care l-am citit de curând cita o cercetare conform căreia cuplurile care-şi trimit constant mesaje pe parcursul zilei au o viaţă sexuală mai activă şi înregistrează un nivel mai înalt de satisfacţie cu partenerul lor. Am luat asta în serios, aşa că nu las să treacă nicio zi fără să pun mâna pe telefon şi să-i scriu un mesaj soţiei mele, oricât de scurt.

17.

Hillsborough a fost întemeiat prin anii 1890 de baronii căilor ferate şi ai băncilor, dornici să scape de pleava care invada San Francisco. Oraşul e alcătuit dintr-un labirint de străzi înguste, şerpuite, ce-şi croiesc drum printre canioane în stil origami. Hillsborough are puţine trotuare, comerţ deloc, doar case mari, amplasate în spatele zidurilor acoperite de iederă. Dacă n-ar fi vigilenta poliţie locală, reputată pentru faptul că e dispusă întotdeauna să le arate interlopilor calea de ieşire din oraş, te-ai putea pierde în labirintul său zile întregi, rămânând până la urmă fără benzină şi fiind silit să supravieţuieşti unui regim de resturi de caviar şi pulpe de miel împănate cu trufe organice, din tomberoanele cocoţate în faţa impunătoarelor ziduri.

Ajungem la ieşirea de pe autostradă la şapte şi un sfert. După ce a venit târziu acasă, Alice a probat în grabă şapte ţinute diferite, înainte de a putea să ieşim pe uşă. Mă simt agitat şi îngrijorat când ieşim, apăsând nervos pe GPS, care spune că nu e semnal disponibil.

— Linişteşte-te, mă îndeamnă Alice. Cam ce petrecere începe fix la ora anunţată?

Un Jaguar XKE, model 1971, zboară pe lângă noi. Maşina e superbă, bolid britanic de curse, verde, decapotabil, rotunjit în spate. Ian, partenerul meu, mi-a spus că e maşina visurilor lui. Accelerez, sperând să-l prind din urmă.

— Fă o poză pentru Ian, îi spun lui Alice. Numai că, înainte ca ea să găsească pe telefon simbolul pentru camera foto, Jaguarul coteşte pe o alee lungă şi dispare din vedere.

— Green Hill Court, nr. 4, zice Alice, arătându-mi cutia poştală din capătul aleii pe care tocmai cotise Jaguarul.

Reduc viteza aproape de tot şi-mi întorc privirea spre ea.

— Eşti sigură că vrei să mergem?

∵

Casa de la numărul 4 de pe Green Hill Court are şi un nume: Villa Carina. Titulatura e gravată pe o placă din piatră, prinsă de poarta din fier forjat. La origine, Hillsborough a fost alcătuit din nouă proprietăţi – cu tot cu casele pentru oaspeţi şi grajdurile şi locuinţele slujitorilor – amplasate printre sute de pogoane de grădini şi livezi. După cum arată, asta a fost intrarea principală a uneia dintre acele proprietăţi.

Lunga alee pavată cu cărămidă e mărginită de copaci toaletaţi. În cele din

urmă, ajungem într-un spaţiu larg, pavat cu piatră, unde un şir de automobile pare mult prea mărunt pe lângă conacul lăbărţat, cu patru etaje. Alice numără paisprezece maşini, majoritatea Tesla. Mai sunt şi un Maserati vechi, un 2CV restaurat, un Bentley albastru, un Avanti portocaliu, plus Jaguarul.

— Uite, îmi zice Alice, arătând cu un gest liniştitor spre un Audi negru – al lui Vivian, poate – şi spre o berlină Lexus gri-închis, sunt maşini normale, aproape. Şi noi, care credeam c-o să fim în plus.

— Poate mai avem timp să ne răzgândim, răspund, glumind şi nu prea.

— Las-o baltă. Tot locul ăsta e, probabil, împânzit de camere de supraveghere. Sunt convinsă că deja apărem într-o imagine, pe undeva.

Parchez maşina în capătul cel mai îndepărtat al aleii, plasându-mi Jeepul Cherokee în spatele unui Mini Countryman.

Alice potriveşte oglinda din dreptul ei ca să-şi verifice rujul şi să-şi mai dea cu ceva pudră, iar eu îmi examinez nodul cravatei în oglinda retrovizoare.

Cobor din maşină şi mă duc spre partea lui Alice, ca să-i deschid portiera. Ea se strecoară afară, se aranjează şi mă ia de braţ. În faţa noastră, vedem luminile strălucind de la etajele superioare. Mergând spre intrarea casei, pe lângă celelalte maşini, zăresc în treacăt imaginea noastră reflectată în geamul Jaguarului. Eu, în costumul meu Ted Baker, şi cu cravata nouă, Alice, în rochia de un roşu-închis pe care şi-a cumpărat-o pentru luna noastră de miere. „Sexualitate matură", după cum o numeşte ea. Şi-a prins părul la spate într-o manieră serioasă, dar drăguţă.

— Oare când ne-am maturizat? întreb în şoaptă.

— Ar trebui să facem o poză, zice ea, pentru eventualitatea în care totul s-ar duce la vale de aici încolo.

Ori de câte ori mă simt bătrân – ceea ce pare să mi se întâmple din ce în ce mai des în ultimul timp –, Alice îmi spune să-mi imaginez că-mi fac o poză, după care să mă închipui în viitor, după douăzeci de ani, privind acea fotografie, gândindu-mă la cât arătam de tânăr, sperând că m-am bucurat, sau, cel puţin, mi-am recunoscut tinereţea. De obicei, asta funcţionează.

Pe măsură ce ne apropiem de casă, încep să aud voci. Cum trecem de colţul gardului viu, o găsim pe Vivian, la picioarele scării, aşteptând.

Ea nu mi-a spus niciodată cum să mă îmbrac sau ce să aduc, şi abia acum îmi trece prin minte gândul că, probabil, a fost un alt test. Dintr-odată, mă bucur că m-am dat peste cap în după-amiaza asta ca să găsesc o sticlă de vin bun pentru gazdă. Vivian e îmbrăcată din nou într-o rochie viu colorată, de data asta de un roz fuchsia. Într-o mână are un pahar, un lichid incolor cu gheaţă, iar în cealaltă, un buchet de lalele galbene.

— Prieteni, ne întâmpină ea, îmbrăţişându-ne fără să verse un strop, după care îi dă lalelele lui Alice şi face un pas în spate, ca s-o privească. Lalelele galbene sunt o tradiţie, deşi n-aş putea să spun când şi de ce a apărut. Haideţi. Abia aştept să vă prezint grupului.

În timp ce urcăm treptele din piatră, Alice îmi aruncă o privire care parcă spune: *E prea târziu să mai dăm înapoi.*

Uşa masivă dă spre un antreu imens. Totuşi, nu e aşa cum m-am aşteptat: nu tu marmură, nu tu mobilier franţuzesc fiţos, nu tu portrete cu vreun demult răposat baron al căilor ferate deasupra şemineului. În schimb, are podeaua din lemn natural, o masă din oţel lustruit pe care tronează un ghiveci din beton cu plante suculente, plus foarte mult spaţiu deschis. Dincolo de antreu e o încăpere enormă, cu ferestre din tavan până-n podea. Prin cadrul lor zărim un grup de persoane în curtea interioară.

— Toată lumea abia aşteaptă să vă cunoască, ne informează Vivian, conducându-ne prin living.

În oglinda de deasupra şemineului, zăresc chipul lui Alice. Îmi e greu să-i descifrez expresia. Îmi place s-o văd ţinând în mână lalelele galbene, care-i mai îndulcesc înfăţişarea. De când are postul de la firma de avocatură, trăsăturile i s-au mai ascuţit; serile de lucrat până târziu şi intensitatea muncii ei au făcut-o să devină, pe bună dreptate, un pic cam irascibilă.

O femeie atrăgătoare, de peste 50 de ani, trece grăbită spre o uşă din stânga noastră, ducând cu ea o tavă goală. Arată istovită, chiar dacă în spatele acestei energii nervoase are alura unei femei cu avere şi influenţă.

— A, exclamă Vivian, ce sincronizare perfectă. Daţi-mi voie să v-o prezint pe gazda noastră, Kate. Kate, ei sunt Alice şi Jake.

— Sigur că da, răspunde Kate, împingând uşa cu umărul şi dezvăluind o bucătărie enormă.

Lasă tava pe masă, după care se întoarce spre noi. Dau să-i întind mâna, dar ea mă cuprinde într-o îmbrăţişare prelungită.

— Prietene, îmi zice, bun venit.

De aproape, simt la ea un miros subtil de pastă de migdale. Observ că are o cicatrice în partea stângă a bărbiei. Cu toate că e acoperită cu fond de ten, îţi poţi da seama că e o crestătură deloc neglijabilă. Mă întreb de unde o fi căpătat-o.

— Draga mea prietenă, adaugă ea, în timp ce-o îmbrăţişează pe Alice, eşti exact aşa cum te-a descris Vivian.

Se întoarce apoi spre Vivian.

— Nu vrei să-i conduci afară şi să-i prezinţi celorlalţi din grup? Eu am de lucru. E mult timp de când n-am mai găzduit o petrecere pentru treizeci şi şase de oameni fără să mă ajute cineva.

— Regulamentul prevede că la petrecerile trimestriale nu pot fi prezenţi decât membrii, ne explică Vivian, după ce uşa bucătăriei se închide în urma lui Kate. Fără servitori, fără chelneri, fără bucătari, fără menajere. Asta, din raţiuni de securitate, evident. Fiţi cu băgare de seamă, o să vă vină rândul.

Alice mă priveşte ridicând din sprâncene, entuziasmată. Îmi dau seama că deja îşi planifică în minte petrecerea.

Curtea interioară e enormă. O piscină dreptunghiulară, o vatră pentru foc, o peluză luxuriantă mărginită de ulmi... arată ca o fotografie dintr-o revistă de lux pentru casă şi grădină. Torţele tiki, de bun-gust, conferă spaţiului o strălucire caldă, iar în lumina slabă văd oaspeţii răspândiţi în pâlcuri.

Vivian ne înmânează două pahare cu şampanie şi ne conduce spre centrul curţii.

— Prieteni! strigă, bătând de două ori din palme, şi toată lumea se opreşte din vorbit, întorcându-se să privească.

Deşi nu sunt tocmai un timid, nu-mi place să fiu ca pe scenă şi simt cum mă înroşesc la faţă.

— Prieteni, am onoarea să vi-i prezint pe Alice şi pe Jack.

Un bărbat într-un sacou sport albastru şi jeans de culoare închisă face un pas în faţă. Observând deodată că majoritatea bărbaţilor poartă vestimentaţii asemănătoare – mai degrabă în genul antreprenorilor din Silicon Valley, decât în cel al finanţiştilor de pe Wall Street –, mă gândesc că mai bine n-aş fi îmbrăcat costumul. Tipul îşi ridică paharul.

— În sănătatea noilor prieteni, spune el.

— În sănătatea noilor prieteni, repetă grupul în cor, şi bem cu toţii.

După mai multe saluturi din cap şi zâmbete îndreptate spre Alice şi spre mine, ceilalţi se întorc la discuţiile lor, iar tipul se apropie şi se prezintă.

— Roger, zice el. Sunt foarte încântat că găzduiesc prezentarea voastră.

— Vă mulţumim pentru ospitalitate, răspunde Alice.

Vivian mă ia de braţ.

— Să-i lăsăm pe ei doi să discute. Sunt aici oameni pe care trebuie să-i cunoşti.

Participanţii arată mai bine decât mă aşteptasem: relaxaţi, bucuroşi, fără manifestări evidente de aroganţă sau ifose. Doi investitori de capital de risc, un neurolog şi soţia lui, dentistă, un fost jucător profesionist de tenis, câţiva din domeniul tehnologic, o prezentatoare de ştiri de la o televiziune locală, un designer vestimentar, un cuplu din domeniul publicitar, plus soţul lui Vivian, Jeremy, editor de revistă.

Ne apropiem de ultimul grup. În timp ce Vivian începe să facă prezentările, îmi dau seama că pe una dintre femei o cunoşteam. JoAnne Webb; acum, JoAnne Charles, conform spuselor lui Vivian. Am fost colegi de

facultate. Mai mult decât atât, am fost în aceeaşi serie, am locuit în cămine alăturate în anul al doilea şi amândoi am fost consilieri rezidenţi de palier. În fiecare zi de marţi, pe tot parcursul anului, o vedeam la întrunirile noastre săptămânale de la Fireside Lounge.

Cu toate că n-am mai văzut-o pe JoAnne de atâţia ani, m-am gândit de multe ori la ea. JoAnne a fost cea care m-a influenţat să devin psihoterapeut. La mijlocul celui de-al doilea an de facultate, într-o seară călduroasă din timpul săptămânii, îmi luam masa de seară la cantină, când un băiat de pe palierul meu a venit în fugă, palid şi speriat.

— E cineva care vrea să sară de pe Sproul[15], mi-a şoptit. E nevoie de tine.

Am ieşit în fugă din cantină, am traversat strada şi am urcat până pe acoperişul căminului vecin. Pe marginea lui, am văzut un băiat pe care-l cunoşteam doar vag. Stătea cu picioarele atârnând dincolo de margine, cu şapte etaje sub el. JoAnne Webb era singura persoană prezentă în afara lui. I-am auzit vocea delicată, vorbind lent, pe măsură ce se apropia. Băiatul părea nervos, pregătit să sară dintr-o clipă în alta. M-am dus la telefonul de pe casa scării şi am sunat la poliţia campusului.

M-am apropiat de locul în care se aşezase JoAnne, lângă băiat, şi ea cu picioarele atârnând dincolo de marginea acoperişului. Mi-a făcut un gest discret cu mâna, prin care cerea timp şi intimitate. Pe măsură ce vocea băiatului devenea tot mai agitată, cea a lui JoAnne era din ce în ce mai delicată şi mai scăzută. Băiatul avea o lungă listă cu lucruri care-l necăjeau: notele, banii, părinţii, chestiile obişnuite, cu toate că, în principal, o scurtă relaţie eşuată fusese cea care-l dusese la limită. Alţi doi copii săriseră exact de pe acelaşi acoperiş, în acelaşi semestru; după vocea băiatului, simţeam că el va deveni curând numărul trei.

Timp de aproape două ore, JoAnne a stat acolo cu el, în timp ce jos se adunaseră o mulţime de studenţi, poliţiştii campusului şi o maşină de pompieri. Ori de câte ori îşi făcea câte cineva apariţia pe acoperiş şi încerca să se apropie de ei, JoAnne ridica mâna, spunând parcă: „Mai daţi-mi timp". La un moment dat, mi-a făcut semn să mă apropii.

— Jake, mi-a zis, mă ustură gâtul, poţi să-mi aduci un Dr Pepper de la automat?

După care s-a întors spre băiat.

— John, l-a întrebat, vrei şi tu un Dr Pepper?

Băiatul a părut luat prin surprindere. A ezitat puţin, a fixat-o cu privirea şi, în cele din urmă, a răspuns:

— Da, sună chiar bine.

---

[15] Numele purtat de un grup de clădiri din campusul Universităţii Berkeley, din California.

N-aş putea să explic de ce, dar imediat mi-am dat seama că, în acele zece secunde, prin simpla oferire a unei doze de Dr Pepper, JoAnne reuşise cumva să-l convingă pe băiat să nu se mai sinucidă. Eram destul de bun în meseria mea, în lucrul cu oamenii, dar în momentul acela mi-am dat seama că eram la ani distanţă de a-i înţelege pe oameni aşa cum o făcuse JoAnne cu băiatul acela. După câteva luni, mi-am schimbat specializarea în psihologie comportamentală. De atunci încoace, ori de câte ori văd o cutie de Dr Pepper într-un automat pentru vânzarea băuturilor, o aud mereu pe JoAnne spunând: „Vrei şi tu un Dr Pepper?"

În facultate, JoAnne era o prezenţă banală, avea şuviţe aurii şi şatene în părul ei lung. Acum, în faţa mea, în lumina torţelor, arată altfel. Fiecare fir din părul ei pare să urmeze ordinele stricte ale vreunui hair-stylist sever, dictatorial, de la vreun salon exclusivist din Union Square. Nu că ar arăta rău. Ci doar surprinzător. Când o fi învăţat tainele machiajului?

— Mă bucur că te văd, Jake, îmi spune JoAnne.

— Aşadar, voi doi vă cunoaşteţi, exclamă Vivian, cu o tentă de falsă voioşie în voce. Iată ce întâmplare perfectă. Sunt surprinsă că nu mi s-a spus.

— Am lucrat împreună în facultate, îi explică JoAnne. Acum o sută de ani.

— A, zice Vivian. Dincolo de raza de acţiune a actualei noastre politici de cercetare a trecutului.

Apoi, JoAnne mă îmbrăţişează, şoptindu-mi la ureche:

— Salutare, vechi prieten.

Un bărbat se apropie de noi: bronzat, vânjos, de talie medie, îmbrăcat într-un costum foarte scump.

— Eu sunt Neil, se prezintă, strângându-mi mâna cu prea multă putere. Sunt soţul lui JoAnne.

— Sper să nu se supere JoAnne că spun asta, îi zic, dar am văzut-o într-o seară cum i-a salvat viaţa unui băiat.

Neil începe să se legene pe călcâie, plimbându-şi privirea de la mine la JoAnne şi înapoi. Mă evaluează, evaluează reacţia soţiei sale faţă de mine, încercând să determine dacă reprezint o ameninţare.

— E o femeie cu multe talente, zice, în cele din urmă.

— A, protestează JoAnne încet, n-a fost deloc aşa.

Până să mai avem timp şi pentru alte discuţii, Vivian mă trage de braţ.

— Mai sunt şi alte persoane de cunoscut, mi se adresează ea, pe un ton insistent, conducându-mă spre locul în care se află gazda noastră, Kate.

Lângă ea, pe gazon, văd o prelată din plastic, prinsă cu ţăruşi. Kate pipăie prelata cu pantoful, părând deranjată de ceva.

— Ai nevoie de ajutor? o întreb.

— Nu, nu, răspunde ea, ciupercile astea tâmpite. De-abia făcusem curtea

să arate perfect, că tocmai azi s-au găsit să răsară. Strică totul.

— Aiurea, replică Vivian. Totul arată minunat.

Kate, totuşi, se încruntă în continuare.

— Tocmai voiam să le scot şi să le arunc în compost, azi după-amiază, când a venit Roger în fugă din casă şi m-a oprit. Se pare că sunt dintr-un soi rar, otrăvitor. Puteam să mor. Roger se pricepe, a fost botanist înainte de a intra în sistemul bancar. În orice caz, am pus doar o prelată peste ele. O să vină joi un tip.

— Când eram mică, zice Vivian, am avut, la ferma noastră din Wisconsin, o ciupercă de 400 de kilograme. Crescuse sub pământ cât un camion, înainte ca noi să ne dăm măcar seama că e acolo.

Vivian nu mi se pare că ar semăna cu o fată de la ţară din Wisconsin. Asta-i faza cu Silicon Valley. Pune pe cineva să trăiască timp de vreo douăzeci de ani aici, şi toată asprimea trăsăturilor şi caracteristicile distinctive ale originii sale lasă locul aşa-numitei străluciri a Californiei de Nord. „Sănătate curată, cu garnitură de acţiuni cotate la bursă", cum o numeşte Alice.

Kate se scuză, spunând că trebuie să termine de pregătit mâncarea, iar Vivian mă conduce spre un alt grup. Roger se apropie cu o sticlă de vin şi un pahar curat.

— Ţi-e sete?

— Da, te rog, încuviinţez eu.

Îmi umple paharul pe jumătate, dar constată că sticla s-a golit.

— Stai puţin, îmi zice, înşfăcând o sticlă identică de pe barul improvizat pe masa din curte.

Scoate din buzunarul de la spate un obiect de formă ovală, din oţel inoxidabil şi, cu o mişcare rapidă a încheieturii, îl transformă dintr-o stranie operă de artă modernă, într-un banal tirbuşon.

— Îl am de aproape 20 de ani, îmi explică. L-am adus, cu Kate, din luna noastră de miere petrecută în Ungaria.

— Ce lună de miere aventuroasă, remarcă Vivian. Eu şi Jeremy ne-am dus doar în Hawaii.

— Am fost singurii turişti, pe o rază de kilometri, povesteşte Roger. Mi-am luat o lună de concediu de la serviciu şi am închiriat o maşină, ca să colindăm prin ţară. Pe atunci, locuiam în New York City, iar Ungaria era locul care semăna cel mai puţin cu New York din câte ne puteam imagina. În orice caz, tocmai ieşisem cu Lancia noastră din oraşul Eger, când ne-a sărit un piston şi maşina a rămas înţepenită. Am împins-o pe marginea drumului şi am pornit pe jos. Am văzut lumină într-o căsuţă. Am bătut la uşă. Proprietarul ne-a invitat să intrăm. Ca s-o scurtez, următoarele zile ni le-am petrecut în casa lui de oaspeţi. Omul avea o afacere suplimentară, fabrica

tirbuşoane, iar pe acesta ni l-a făcut cadou la plecare. E doar un obiect simplu, adaugă Roger, dar îl ador. Îmi aduce aminte de cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea.

N-am mai auzit niciodată un bărbat vorbind cu atâta nostalgie despre luna lui de miere. Ceea ce mă face să cred că, poate, chestia asta cu Pactul o fi ceva special.

Seara e haotică. Mâncarea e grozavă, mai ales desertul, o stivă impresionantă de profiteroluri; nu-mi dau seama cum a reuşit Kate să le prepare pe toate de una singură. Din nefericire, sunt prea agitat ca să le savurez cu adevărat. Toată seara, mă simt de parcă aş fi fost în toiul unuia dintre acele interviuri neconvenţionale de angajare din Silicon Valley: nenumărate întrebări neobişnuite, deghizate în flecăreli, chiar dacă ştii că, în realitate, nu e decât o conversaţie uneltită, menită să-ţi smulgă sufletul.

La plecarea spre casă, eu şi Alice facem schimb de impresii. Eu îmi fac griji pentru faptul că am vorbit prea puţin şi, probabil, i-am plictisit pe toţi. Alice îşi face griji pentru că a vorbit prea mult. Aşa i se întâmplă când e emoţionată. E un obicei periculos, care i-a adus necazuri la unele evenimente sociale. În timp ce şerpuim pe alee, apoi pe drumurile întortocheate şi, în cele din urmă, pe autostradă, suntem amândoi plini de o energie frenetică. Alice e optimistă, chiar ameţită.

— Abia aştept următoarea petrecere, îmi spune.

Şi, în clipa aceea, mă hotărăsc să nu-i spun despre cea de-a doua mea întâlnire cu JoAnne. Se întâmplase ceva mai târziu, în seara aia, când toată lumea se strânsese lângă foc. Părea să fie un moment organizat, dedicat destăinuirilor, când cuplurile povesteau ce şi-au dăruit reciproc şi pe unde au călătorit de la ultima petrecere trimestrială. Stânjenit şi puţin cam plictisit, am plecat pe furiş la baie. După ce m-am spălat pe mâini şi am stat câteva minute să-mi adun gândurile, savurând tăcerea după o seară de flecăreală, am deschis uşa şi m-am pomenit cu JoAnne în faţa mea. La început, am crezut că şi ea urcase la etaj ca să se ducă la baie, dar apoi mi-am dat seama că mă urmărise.

— Bună, i-am zis.

Ea a privit agitată spre ambele părţi ale holului, după care a început să vorbească în şoaptă.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? am întrebat-o, surprins.

— Tu n-ar fi trebuit să fii aici. Nu ţi-am văzut numele pe listă. Probabil că e-mailul a fost trimis când eram plecaţi în vacanţă. Aş fi putut să opresc toată treaba, Jake. Aş fi putut să te salvez. Acum e prea târziu. Îmi pare rău, mi-a zis, ridicându-şi privirea spre mine, cu ochii aceia căprui-roşcaţi pe

care mi-i aminteam atât de bine. Sincer, îmi pare foarte rău, a repetat ea.

— E un grup simpatic, am zis, dezorientat. În mod sigur n-ai pentru ce să-ţi ceri iertare.

Ea mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a dat impresia că vrea să mai spună ceva, dar apoi a scos doar un oftat.

— Mai bine te întorci la ceilalţi.

A doua zi după petrecere, când m-am întors de la serviciu, am găsit o cutie grea pe veranda din faţa casei. Înăuntru era o ladă de vin unguresc, însoţită de un cartonaş alb. *Bun-venit, Prieteni,* scria cu litere cursive, aurii. *Abia aşteptăm să vă revedem.*

18.

Cu toate că intraserăm din plin în perioada sărbătorilor de Crăciun, Alice avea încă foarte mult de muncă la serviciu. Impresionaţi de felul în care abordase noul caz de proprietate intelectuală, asociaţii îi conferiseră anumite răspunderi suplimentare.

Şi eu mă avântasem cu capul înainte în munca mea. Prin cineva din parohia lui, Ian începuse să dirijeze spre mine noi clienţi pentru consiliere maritală. Cei mai mulţi se luptau cu problemele obişnuite: venirea copiilor, o relaţie extraconjugală, o criză financiară.

Proporţia celor care se îndreptau spre divorţ era cam de şaptezeci la sută, însă eu eram hotărât să răstorn procentajele. Ajunsesem până în punctul în care puteam să prezic şansele de supravieţuire în căsnicie ale unui cuplu încă din primele zece minute. Nu că mă laud, dar mă pricep să-i citesc pe oameni. E un dar pe care-l am: un talent înnăscut, şlefuit de anii de experienţă. Uneori, puteam să-mi dau seama chiar înainte de a ne instala cu toţii în cabinetul meu. Cei care stăteau împreună pe canapea încă încercau să repare situaţia, în timp ce persoanele care alegeau să stea pe scaune acceptaseră deja – cel puţin, la nivel subconştient – eventualul divorţ sau despărţirea. Desigur, mai erau şi alte semne care trădau tendinţa: felul în care stăteau, cu picioarele îndreptate unul spre celălalt sau în direcţii opuse, cu braţele deschise sau împreunate, cu gecile pe ei sau fără. Fiecare cuplu transmitea sute de mici semnale referitoare la direcţia spre care se îndrepta mariajul.

Winston şi Bella – ambii de origine asiatică, trecuţi de treizeci de ani – erau cuplul meu preferat. El lucra în domeniul biofarmaceutic, iar ea în IT. Vorbeau despre problemele lor cu un simţ accentuat al umorului şi, în general, erau îndeajuns de maturi ca să se ridice deasupra ciorovăielilor absurde care începuseră să mă deranjeze la câţiva alţii. Acestea fiind zise, despărţirea dintre Bella şi precedentul ei iubit, Anders, se răsfrânsese un pic cam prea mult asupra începutului relaţiei ei cu Winston. Totul se întâmplase acum aproape zece ani, însă continua să fie un obstacol permanent în calea evoluţiei lor. Dacă n-ar fi fost gelozia şi nesiguranţele lui Winston, insista Bella, ea nici nu s-ar mai fi gândit la Anders în toţi anii care au urmat. Din nefericire, Winston părea incapabil să treacă peste amănuntele începutului lor încurcat.

În acea zi de joi, în timp ce Bella era la baie, Winston m-a întrebat dacă,

după părerea mea, o relaţie ar putea să treacă peste obstacolul unui început şubred.

— Sigur că da, i-am răspuns.

Dar apoi Winston m-a întrebat:

— Nu dumneata ne-ai spus, la prima noastră şedinţă, că sămânţa sfârşitului unei relaţii poate fi găsită totdeauna în începutul ei?

— Corect.

— Temerea mea e că sămânţa a fost sădită în timpul primei noastre luni împreună, când ea încă se vedea în secret cu Anders, iar acum copacul a crescut prea mare ca să mai poată fi doborât.

— Faptul că sunteţi aici înseamnă că există şanse considerabile pentru un deznodământ pozitiv, i-am răspuns.

Şi chiar voiam să fie aşa, dar mai ştiam şi că Winston, fie că-şi dădea seama, fie că nu, cultiva încă sămânţa aia, o uda, permiţându-i copacului să se dezvolte, în ciuda bunelor lui intenţii. I-am şi spus asta.

— Dar cum fac ca să trec peste? a insistat el, pe un ton implorator, şi-mi dădeam seama că i se frânge inima. Ea încă se întâlneşte la prânz cu Anders, ştii? Iar mie nu-mi spune niciodată. Mereu aflu de la altcineva, de la prietenii prietenilor, iar când o întreb despre asta adoptă o poziţie extrem de defensivă. Cum aş mai putea vreodată să am încredere în ea, când îmi dovedeşte, de fiecare dată când se întâlneşte cu el în secret, că trecutul lor comun e atât de important, încât merită să rişte viitorul nostru?

Când s-a întors Bella, m-am hotărât să atac făţiş sămânţa care a devenit copac.

— Bella, am întrebat-o, de ce crezi că trebuie să păstrezi în continuare prietenia cu Anders?

— Pentru că nu ar trebui să renunţ la prietenii mei.

— Bun, înţeleg unde baţi. Dar ştiind că, prin continuarea acestei relaţii, influenţezi în mod negativ căsnicia voastră, ai putea încerca să fii mai deschisă faţă de Winston în privinţa asta? De exemplu, ai putea să-l anunţi pe Winston când te duci să iei prânzul cu Anders? Poate chiar să-l inviţi şi pe el.

— Nu e chiar atât de simplu. Dacă i-aş spune, s-ar transforma într-o ceartă.

— Dar şi când păstrezi secretul se transformă tot într-o ceartă, nu-i aşa?

— Aşa cred.

— Deseori, dacă unul dintre soţi se simte constrâns să păstreze un secret faţă de celălalt, există un motiv ascuns, care trece dincolo de probabila reacţie a soţului indus în eroare. Crezi că aici există un motiv ascuns?

— E doar faptul că s-au întâmplat foarte multe, a recunoscut ea. Sunt

multe poveri ale trecutului. De-asta nu-i spun lui Winston.

În acel moment, am văzut cum lui Winston i se pleoştesc umerii, cum îşi îndepărtează Bella picioarele de el, întorcându-le spre perete, am văzut-o cum îşi încrucişează braţele pe piept... şi mi-am dat seama c-o să fie mai greu decât îmi imaginasem.

19.

— Pe tine te-a sunat Vivian? m-a întrebat Alice la telefon. Era dimineaţă, în Ajunul Crăciunului.

— Nu, i-am răspuns, absent.

Eram la serviciu şi studiam dosarul unui client, pregătindu-mă pentru ceea ce promitea să fie o şedinţă grea. Pacientul, Dylan, era un băiat de 14 ani, inteligent, adesea amuzant, care se lupta cu depresia. Tristeţea lui, ca şi incapacitatea mea de a i-o lecui, mă apăsau din greu.

— Mi-a zis că vrea să mă vadă la prânz, m-a anunţat Alice, părând agitată. I-am explicat că sunt prinsă până peste cap, dar ea mi-a zis că e important şi n-am ştiut cum s-o refuz, după ce a fost atât de drăguţă cu noi la petrecere, iar eu nu i-am trimis nici măcar un bilet de mulţumire cum se cuvine.

Am închis dosarul, ţinând semn cu degetul arătător.

— Ce crezi că vrea?

— Nu ştiu. Avem rezervare pentru ora 12 la Fog City[16].

— Eu speram c-o să vii acasă devreme.

— Mă îndoiesc. Dar o să încerc.

Când am ajuns acasă, pe la două, înăuntru era foarte frig, aşa că am aprins focul şi am început să ambalez cadourile de Crăciun pentru Alice. În principal, cărţi şi albume despre care pomenise în ultimele câteva luni, plus câteva bluze de la magazinul ei preferat. Cu toate astea, voiam să le dau un aspect plăcut. Principala piesă era un lănţişor din argint, cu un pandantiv confecţionat dintr-o singură perlă neagră superbă.

Pentru mine şi Alice, ca pentru multe alte perechi, planurile pentru Crăciun sunt complicate. Când eram copil, ai mei sărbătoreau mereu Crăciunul într-un fel ciudat. În Ajun, după ce se întorcea tata de la serviciu, părinţii mei ne suiau pe toţi în maşină, apoi tata dispărea în casă pentru câteva minute, pretinzând că-şi uitase portofelul. Până se întorcea el, mama căuta la radio colinde de Crăciun şi cântam cu toţii de mama focului. Pe urmă, tata se urca la volan şi începea căutarea de pizza, într-o seară în care cele mai multe pizzerii erau închise. Când ajungeam înapoi acasă, vedeam că Moşul venise deja. Cadourile, niciodată ambalate, erau împrăştiate sub brad, şi începea tămbălăul.

---

[16] Restaurant popular din San Francisco, în care s-au turnat secvenţe ale comediei *So I Married an Axe Murderer* (cu Mike Myers), precum şi dintr-un episod al serialului *Nash Bridges* (cu Don Johnson).

Crăciunurile copilăriei lui Alice erau mai tradiţionale. Culcat devreme în Ajun, lăsat prăjiturele pentru Moşul, descoperit cadouri împachetate sub pom în dimineaţa Crăciunului, după care urma o slujbă lungă la biserica baptistă.

La primul nostru Crăciun împreună, ne hotărâserăm că cel mai corect ar fi fost să împărţim calendarul sărbătorilor. În anii fără soţ, sărbătoream în felul meu, iar în cei pari, respectam tradiţiile din familia lui Alice. Dar partea frumoasă la Alice era că ea întotdeauna ceda în faţa mea când venea vorba despre cina din Ajunul Crăciunului: ea se dă în vânt după pizza la fel de mult ca mine. Întâmplarea a făcut ca anul acesta să fie unul par, iată de ce împachetam totul.

Am bântuit prin casă toată după-amiaza, aşteptând-o pe Alice. Am făcut curat şi am vizionat *Poveste de Crăciun.* S-a făcut şapte seara şi Alice tot n-a ajuns acasă.

Tocmai când începeam să mă enervez un pic la gândul că, probabil, am ratat orice şansă de a mai găsi pizza, am auzit uşa garajului deschizându-se şi maşina ei intrând. Pe urmă, i-am auzit tocurile pe treptele din spate şi, chiar înainte s-o văd, am simţit miros de pizza. Ţinea în braţe una mare, cu pepperoni. Iar deasupra cutiei cu pizza avea chiar câteva cadouri împachetate, pentru mine.

— Arată frumos, am zis, remarcând hârtia de ambalaj lucioasă, în pătrăţele, fundiţele verzi şi inconfundabilul abţibild cu SFMOMA[17].

Mi-am închipuit că Alice uitase complet până în dimineaţa aia că e Ajunul Crăciunului şi, probabil, s-a oprit la magazinul muzeului în drum spre prânzul cu Vivian.

În timp ce deschidea cutia cu pizza şi-mi punea o felie pe farfurie, am observat că Alice purta o brăţară pe care n-o mai văzusem până atunci. Era una modernă, argintie, dintr-un fel de plastic dur turnat, sau poate din aluminiu, sau din fibră de sticlă, lată de cinci centimetri şi foarte strâmtă. N-am zărit nicio închizătoare, nu mi-am dat seama nici măcar cum se prinde sau, şi mai important, cum se poate desface. O bijuterie drăguţă, nimic de zis, dar mă mira faptul că s-ar fi deranjat să meargă la cumpărături pentru ea, când avea atâtea pe cap.

— Drăguţă brăţară, i-am zis. De la MOMA?

— Nu, mi-a răspuns, îndoindu-şi felia de pizza pe lungime. Cadou.

— De la cine?

---

[17] Acronimul pentru San Francisco Museum of Modern Art, muzeul de artă modernă din San Francisco, primul muzeu de pe Coasta de Vest dedicat în întregime artei secolului al XX-lea. Muzeul deţine şi o galerie de artă nonprofit, în Fort Mason Center, din cartierul San Francisco Marina, unde toate exponatele sunt disponibile pentru închiriere sau cumpărare.

Primul meu gând s-a dus spre tipul de la petrecerea organizată de firma ei, Derek Snow, cel cu părul creţ.

— De la prietena noastră Vivian.

— A, am zis, simţindu-mă uşurat. Drăguţ din partea ei.

— Nu, nu tocmai.

— Ce?

A aşteptat întâi să-şi mănânce felia de pizza.

— Prânzul a fost bizar. Mai mult decât bizar. Nici măcar nu am voie să vorbesc despre asta: nu vreau să-ţi creez necazuri.

M-a făcut să râd.

— N-o fi Vivian chiar de la Gestapo. Sunt convins c-o să fie bine. Ce ţi-a zis?

Alice s-a încruntat, jucându-se cu noua ei brăţară.

— Din câte se pare, la petrecere, chiar am vorbit prea mult.

— Cum adică?

— Vivian a zis că o persoană dintre cele prezente la petrecere e îngrijorată în privinţa mea. Îşi face griji pentru faptul că n-aş fi atât de concentrată pe căsnicia noastră, pe cât ar fi cazul. Că ar fi depus un document la Pact.

M-am oprit din mestecat.

— A depus un document? Asta ce mai înseamnă?

— O informare de *amicus curiae*[18], a răspuns Alice, răsucindu-şi brăţara. În esenţă, cineva m-a turnat: a scris o plângere şi a depus-o.

— Unde? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— La „sediul central", care o mai fi şi ăla.

— Ce? Sigur e o glumă.

Alice a clătinat din cap.

— Asta am crezut şi eu, la început, că Vivian vrea doar să se distreze pe seama mea. Dar n-a fost o glumă. Pactul are un tribunal care arbitrează problemele dintre membri, inclusiv dictarea amenzilor şi a pedepselor.

— Pedepse? Pe bune? Eu am presupus că partea asta a Manualului e doar simbolică.

— Se pare că nu. Ei folosesc întregul jargon şi metodele tribunalelor obişnuite.

— Dar cine să te fi pârât?

— Nu ştiu. E anonimă. Vivian mi-a atras atenţia asupra faptului că, dacă

---

[18] Termen juridic din dreptul roman (în traducere din latină, *prieten al curţii)*, desemnând o persoană care nu este parte într-un dosar judecat de instanţă, dar oferă informaţii legate de caz. În Codul de procedură civilă al României se utilizează termenul de „intervenient".

aş fi citit manualul în întregime, aş fi înţeles. Toţi membrii grupului sunt datori să raporteze orice motiv de îngrijorare care ar putea avea repercusiuni asupra oricărui alt membru şi al mariajului său. Îmi spunea întruna că persoana respectivă a depus plângerea pentru că „ne e prietenă".

— Dar tu cine crezi că a fost?

— Nu ştiu, a repetat ea. Mă tot gândesc la o discuţie pe care am avut-o. Cu tipul care vorbea cu accent franţuzesc.

— Tipul?

— Da, nu mi-aduc aminte numele.

— Nu, *ăsta* e numele, am lămurit-o eu. Guy[19]. Pe nevastă-sa o cheamă Elodie. E avocat. În dreptul internaţional. Elodie e ceva vice la consulatul francez.

— Exact. M-a tot întrebat despre firma la care lucrez, despre cazurile mele, despre volumul de muncă. Îmi aduc aminte că am tot bătut câmpii despre câte ore stau să lucrez şi despre cât de rămasă în urmă cu somnul sunt. Mi-a adresat o privire dezaprobatoare când am zis că de multe ori nu ne aşezăm la masa de seară decât foarte târziu. M-a prins pe picior greşit. Doar e avocat: cum de nu lucrează şi el uneori până la ore târzii?

Alice era palidă. Se vedea că era epuizată de la prea puţin somn şi prea multă muncă. I-am pus încă o felie de pizza pe farfurie şi am împins-o uşor spre ea.

— Ciudat, nu?

— În informarea asta de *amicus curiae,* persoana respectivă scria că amândoi i-am plăcut, că amândoi părem să fim devotaţi căsniciei noastre, dar o nelinişteşte faptul că eu îmi consum prea multă energie şi prea mult timp cu munca. Din ceea ce spune Vivian, e o problemă obişnuită.

— I-ai spus, sper, că nu e treaba nimănui cât de mult munceşti tu.

Totuşi, după expresia de pe chipul lui Alice, mi-am dat seama că n-a zis aşa ceva.

— Vivian adusese cu ea propriul exemplar din Manual, în care însemnase pagina. Se pare că e posibil să mă îndrept spre o încălcare a prevederilor Capitolului 3.7.65, Primordialitatea concentrării. Plângerea nu susţinea că aş fi încălcat vreo regulă, însă informatorul îşi făcea griji că, dacă nu se intervine, e probabil ca eu să comit o astfel de încălcare pe viitor.

— Informatorul? Dumnezeule! Retrag ceea ce am spus referitor la Gestapo.

Dar abia atunci mi-am dat seama că altceva mă sâcâia: calmul din

---

[19] Joc de cuvinte derivat din pronunţia identică a prenumelui Guy (în engleză, fiindcă francezii pronunţă *ghi)* şi a substantivului comun *guy,* adică *tip, ins.*

expresia lui Alice, felul resemnat şi nonşalant în care-mi povestea toate astea.

— Nu pari supărată, am remarcat. Cum e posibil să nu fii supărată?

Alice şi-a pipăit din nou brăţara.

— Sinceră să fiu, presupun că mai degrabă sunt intrigată. Toate chestiile astea cu Manualul, Jake, sunt luate de ei *foarte* în serios. Trebuie să-l recitesc.

— Şi, atunci, care-i pedeapsa? Un prânz drăguţ cu Vivian? Bănuiesc că putea fi mai rău de-atât.

Alice a ridicat mâna, atrăgându-mi atenţia asupra brăţării.

— *Asta* e pedeapsa.

— Nu pricep, am insistat eu.

— După cum mi-a spus Vivian, conducerea a hotărât să fiu subiectul unei observări ulterioare.

În sfârşit, s-a făcut lumină şi în mintea mea. I-am luat mâna lui Alice şi am privit mai îndeaproape brăţara. Era caldă şi netedă la atingere. Privind mai cu atenţie, am văzut că pe partea interioară era un şir de luminiţe verzi încorporate în plastic, trasând un cerc în jurul încheieturii lui Alice. Deasupra, acolo unde s-ar fi putut afla cadranul unui ceas, era un aranjament de găuri minuscule, în forma literei *P.*

— Doare? am întrebat-o.

— Nu.

Părea atât de calmă, aproape satisfăcută. Atunci mi-am dat seama că nu pomenise nici măcar o dată despre muncă de când venise acasă, exceptând contextul privitor la îngrijorarea Pactului, cum că i-ar dedica prea mult timp.

— Şi cum o scoţi?

— N-o scot. Vivian mi-a zis c-o să ne întâlnim iar peste două săptămâni. Cel mai probabil, o să se desfacă atunci.

— Dar ce *face* chestia asta, Alice?

— Nu ştiu. Mă *monitorizează* cumva. Vivian zice că e o ocazie pentru mine ca să dovedesc cât de mult mă concentrez asupra căsniciei noastre.

— GPS? Monitorizare audio? Video? Dumnezeule! Ce înţeleg ei, mai precis, prin monitorizare?

— Nu video, a zis Alice. În privinţa asta s-a exprimat clar. Dar GPS, da, şi poate şi audio. Vivian zice că n-a purtat niciodată aşa ceva şi nu ştie precis ce se întâmplă după ce e scoasă. Instrucţiunile pe care le-a primit au fost doar să-mi pună brăţara, să-mi explice de ce o s-o port, după care să mi-o scoată şi s-o ducă înapoi la conducere după două săptămâni.

M-am apucat să sucesc şi să răsucesc brăţara, dar n-am reuşit să-mi dau seama cum s-ar putea scoate.

— Nu te mai obosi, mi-a zis Alice. Există o cheie. Şi e la Vivian.

— Sun-o, am zis, furios. În seara asta. Nu mă interesează că e Ajunul Crăciunului. Zi-i că trebuie s-o scoată. E absurd.

Dar atunci Alice a avut o reacţie care m-a luat prin surprindere. Şi-a plimbat uşor degetele peste brăţară.

— Tu eşti de părere că mă concentrez prea mult asupra muncii?

— Toţi ne concentrăm asupra muncii noastre. N-ai mai fi o bună avocată dacă n-ai face-o. Exact la fel cum eu n-aş mai fi un bun psihoterapeut dacă nu m-aş concentra asupra muncii mele.

Numai că, exact în timp ce rosteam cuvintele astea, am făcut rapid în minte un calcul al orelor lucrate de mine săptămâna asta, raportate la orele muncite de Alice. M-am gândit în câte seri s-a întâmplat să nu ajung acasă la cină de când ne-am căsătorit – fix zero – şi de câte ori n-a ajuns Alice: am pierdut numărul. M-am gândit de câte ori a stat dimineaţa, foarte devreme, în bucătărie, să-şi studieze cazurile şi să sune pe Coasta de Est, în timp ce eu eram încă în pat. Mi-am amintit cum, în timpul tot mai rarelor momente în care eram singuri împreună, stătea mereu cu ochii pe telefon, era mereu cu gândurile altundeva. Nu ştiu ce observaţii o fi făcut informatorul la petrecerea aia, dar ştiu că n-au fost întru totul greşite.

— Ceea ce vreau să spun, cred, e că vreau să încerc chestia asta, a zis Alice. Vreau ca mariajul nostru să meargă cum trebuie şi vreau să încerc ceea ce ne cere Pactul, şi dacă asta face parte din târg, sunt dispusă să accept, a explicat ea, strângându-mă tare de mână. Tu eşti?

Am privit-o în ochi, căutând vreun indiciu care să-mi arate că doar joacă un rol, pentru brăţară. Dar nu părea să facă asta. Dacă ştiu sigur un lucru despre soţia mea, atunci acesta e că totdeauna e dornică să încerce ceva nou, mereu e pasionată de următorul experiment major în domeniul sănătăţii, sau al ştiinţei, sau al ingineriei sociale. Fiind o supravieţuitoare a familiei sale disfuncţionale, e de părere că poate supravieţui cam la orice. Ba chiar s-a înscris să plece pe Marte, pe vremea în care Elon Musk lansase apelul pentru nespecialişti dispuşi să se îmbarce pe prima navă spaţială cu echipaj uman. Slavă Domnului, n-a fost printre cei selectaţi, dar ideea e că se filmase pentru proba video, completase toate formularele şi chiar *se înscrisese să-şi mute fundul de pe Pământ* şi să zboare în spaţiu şi, foarte probabil, să moară cu ocazia asta. Exact aşa e ea. Unul dintre lucrurile pe care le ador la Alice e acela că e atât de nebuneşte deschisă spre experienţe noi. Nu o sperie riscurile; o incită. Pactul e bizar, evident, dar în comparaţie cu un bilet doar dus spre Marte, cât de înfricoşător poate să fie?

În noaptea aia, în dormitor, pe patul nostru mare şi înalt, cu mica, dar frumoasa vedere la Oceanul Pacific, eu şi Alice am făcut dragoste. Ea s-a

mişcat cu o intensitate a pasiunii şi a dorinţei pe care, sincer să fiu, n-o mai văzusem de ceva vreme, chiar dacă niciunul dintre noi n-a spus vreo vorbă, nici înainte, nici după. A fost ceva cu adevărat nemaipomenit.

Ceva mai târziu, după ce ea a adormit, eu am rămas treaz, neputând să-mi golesc mintea de gânduri. Tot spectacolul să fi fost pentru brăţară sau pentru mine? Oricare ar fi fost răspunsul, mă simţeam recunoscător: pentru căsnicia noastră, pentru Alice, ba chiar şi pentru chestia asta nouă şi ciudată în care ne băgaserăm. Pactul părea să facă exact ceea ce era menit să facă: să ne apropie.

20.

Crăciunul şi zilele următoare au fost neobişnuit de fericite. Împreună cu asociaţii mei am hotărât să închidem cabinetul pentru toată săptămâna. Era un fel de recunoaştere pentru anul greu, dar foarte reuşit de care ne bucuraserăm.

Ne extinseserăm vizibilitatea şi ne îmbunătăţiserăm bilanţul contabil. În august, ne-am achiziţionat integral imobilul, o casă fermecătoare în stil victorian, cu două dormitoare, transformată în spaţiu comercial. Experienţa noastră ne-a ajutat cumva să trecem hopul, iar acum se părea că avem să rezistăm.

Cu toate acestea, la cinci zile după Crăciun, pasa mea norocoasă s-a sfârşit. La ora cinci şi jumătate dimineaţa, trezindu-mă, am văzut-o pe Alice stând în picioare, lângă pat, cu telefonul meu în mână. Era înfăşurată cu un prosop înnodat pe piept şi avea un altul, mai mic, în chip de turban pe cap. Mirosea a lămâie şi a vanilie, loţiunea aia a ei cu care ştia că mă înnebuneşte. Mi-am dorit cu disperare s-o trag în pat lângă mine, însă expresia alarmată de pe faţa ei mi-a dat de înţeles că nu e cazul.

— A sunat de patru ori, aşa că am răspuns, mi-a zis. E o problemă.

Am întins mâna după telefon, parcurgând între timp în minte lista clienţilor mei şi adunându-mi puterile pentru primirea veştilor.

— Jake?

Era mama unei fete din grupul meu pentru zilele de marţi: adolescenţi ai căror părinţi divorţaseră de curând sau erau pe cale s-o facă. Femeia vorbea atât de repede, încât nu i-am înţeles numele, nici pe cel al fetei. Mi-a zis că fiica ei a fugit de acasă. Ca să n-o mai întreb o dată cum se numeşte, am încercat la repezeală să deduc cine era. În săptămâna precedentă avusesem şase adolescenţi în grup. Trei fete, trei băieţi. Am eliminat-o imediat de pe listă pe Emily, o fată de 16 ani care venea la şedinţe de un an şi se pregătea să înceteze, simţind că se împăcase, în sfârşit, cu divorţul părinţilor ei. Nici cu Mandy nu părea să fie cazul: ea aştepta cu nerăbdare o excursie de o săptămână la schi, în Park City, ca să-şi ajute tatăl în acţiunile caritabile. Rămânea Isobel, care fusese realmente zdruncinată de divorţul recent al părinţilor ei. Chiar mă îngrijorase gândul că săptămâna noastră liberă, de după Crăciun, avea s-o afecteze cel mai mult pe ea, după Dylan.

— Aţi vorbit cu soţul dumneavoastră? am întrebat-o.

— Da. Era vorba ca fata să se ducă ieri acasă la el, cu trenul municipal, dar

n-a mai ajuns, mi-a răspuns agitată femeia. Nu ne-am dat seama până în dimineaţa asta: soţul meu a crezut că Isobel e la mine. Aveţi vreo veste de la ea? m-a întrebat, cu o voce tremurând de speranţă.

— Îmi pare rău, nu.

— I-am lăsat o sută de mesaje, şi vocale, şi text.

— Vă supăraţi dacă o sun şi eu?

— Chiar vă rog.

Femeia mi-a dat numărul de mobil al fetei, precum şi adresa ei de e-mail, numele de pe Twitter şi de pe Snapchat. M-a impresionat faptul că ştia atât de multe despre activitatea fiicei sale de pe social media; cei mai mulţi dintre părinţi habar n-au de aşa ceva, nici că o mulţime de copii discută problemele lor în social media. Mama lui Isobel mi-a mai spus că ei sunaseră deja la poliţie, dar li s-a zis că, dată fiind vârsta lui Isobel, era nevoie să fie dispărută de douăzeci şi patru de ore înainte ca ei să poată deschide o anchetă. Alice a rămas lângă pat pe tot timpul conversaţiei telefonice, înfăşurată cu prosopul subţire şi cu turbanul pe cap. După ce am închis, a vrut să afle toată povestea.

— Crezi că a păţit ceva? m-a întrebat, în timp ce-şi scotea din şifonier sobrul ei costum albastru.

— Isobel e o fată cu capul pe umeri, i-am zis. Probabil că şi-a petrecut noaptea cu vreo prietenă. În clipa de faţă, e supărată pe părinţii ei. Mi-a zis că are nevoie să stea departe de comportamentul lor imatur.

— Aşa ţi-a zis? s-a mirat Alice, trăgându-şi fusta pe ea.

Am încuviinţat.

— Vai... Le-ai spus părinţilor?

— Nu. Mă opreşte confidenţialitatea relaţiei cu pacientul. Dar i-am spus să nu facă vreo prostie. I-am spus că şi dacă părinţii ei se comportă copilăreşte, ei tot o iubesc şi i-au fost părinţi destul de buni, şi că ei merită să ştie totdeauna unde e fata lor.

Alice şi-a pus o bluză.

— Nu prea par să fi ajuns la ea sfaturile astea ale tale.

— Mersi.

— Fără supărare, a zis Alice, trăgându-şi pe ea dresurile bleumarin, strecurându-le pe sub fustă. Ar fi mai bine să-i scrii un mesaj, în loc s-o suni.

Am căutat numărul lui Isobel şi am scris: *Isobel, sunt Jake Cassidy. E o cafenea chiar lângă cabinetul meu, la intersecţia străzilor 38 şi Balboa. Z Café se numeşte. Am putea să ne vedem acolo la 12? Fac cinste cu o ciocolată caldă. O să fiu numai eu, îţi promit. Lumea e îngrijorată pentru tine.*

N-am folosit cuvântul *părinţii* în mod intenţionat. Copiii ai căror părinţi trec printr-un divorţ au tot felul de sentimente de furie, de vinovăţie, de

dragoste şi de milă faţă de părinţii lor, un amalgam de sentimente greu de descâlcit.

Niciun răspuns.

21.

Înainte de ora 12, am pornit spre Z Café. Mi-am ales o masă în colţ. Din cauza calităţii mediocre a cafelei şi a preţurilor prea mari pentru produsele de patiserie, localul era mereu gol. Mi-am instalat laptopul pe masă şi am desfăcut un ziar lângă el. Dacă avea să apară Isobel, trebuia să arăt relaxat, nu ameninţător.

În meseria mea, cu clienţii adulţi, uneori e cel mai bine să ataci problema direct, cu toată forţa. În schimb, cu copiii e de preferat să abordezi problema pe ocolite. Adolescenţii se pregătesc mereu pentru o confruntare. Majoritatea copiilor cu care lucrez au învăţat cum să-şi ridice repede ziduri impenetrabile.

La ora 12, am auzit uşa deschizându-se. Am ridicat privirea, sperând s-o văd pe Isobel, dar nu era decât un cuplu de hipsteri, îmbrăcaţi din cap până-n picioare în haine scumpe, dar făcute să pară ieftine, sfâşiate artistic ca să le dezvăluie tatuajele, şi ambii având în mâini ultimul model de MacBook Air.

Pe la 12:30, am început să mă îngrijorez. Dacă lui Isobel chiar i se întâmplase ceva? Dacă nu era doar vorba despre un răgaz pe care şi-l luase faţă de părinţii ei groaznic de imaturi şi de egoişti? Era cât pe ce să renunţ, să mă întorc la cabinet şi s-o sun pe mama ei, când s-a strecurat pe scaunul din faţa mea. Părul ei şaten era încâlcit, blugii murdari, şi avea cearcăne vinete sub ochi.

— Credeai că n-o să mai vin, nu-i aşa?

Îmi repetasem deja în minte fraza de întâmpinare, sau cel puţin o parte din ea.

— Drept să-ţi spun, nu credeam. Mi-ai lăsat impresia că nu eşti genul care să-şi lase baltă un prieten.

— Corect, m-a aprobat Isobel, după care, văzându-mă că mă ridic, m-a întrebat: Hei, unde te duci?

— Ţi-am promis o ciocolată caldă mare. Cu frişcă?

— Cred că am nevoie de o cafea.

În timp ce aşteptam la bar, i-am scris mamei ei. *Isobel e bine. Sunt chiar acum cu ea.*

Slavă Domnului, mi-a răspuns mama ei. *Unde sunteţi?*

Aproape de cabinetul meu. Lăsaţi-ne câteva minute. Nu vreau s-o sperii.

Mă aşteptam să sosească un mesaj disperat care să-mi ceară mai multe amănunte, dar, spre lauda mamei lui Isobel, ea a părut să înţeleagă că,

pentru moment, era nevoie de delicateţe. *Vă mulţumesc foarte mult. Aştept veşti de la dumneavoastră.*

M-am întors la masă cu cafeaua.

— Mulţumesc, a zis Isobel, turnând un pliculeţ de zahăr în pahar.

Părea nedormită.

— Aşa, am zis, împăturind ziarul din faţa noastră. Vreo dramă gravă pe-acasă?

— Mda.

— I-am zis mamei tale că eşti bine şi că eşti cu mine.

Isobel s-a înroşit şi mi-a evitat privirea. Îmi dădeam seama că oscilează între furie şi uşurare.

— În regulă. E bine, cred.

— Vrei ceva de mâncare, poate un burrito? Ştii restaurantul Chino, la câteva străzi de-aici? Fac eu cinste.

— Nu, mersi. N-am nevoie.

— Serios, am insistat, închizând laptopul şi strecurându-l în servietă. Mă simt aiurea dacă nu-ţi dau ceva să mănânci. E clar că eşti lihnită.

M-am ridicat şi am pornit spre ieşire. Isobel m-a urmat.

M-am felicitat în sinea mea pentru faptul că am reuşit s-o scot din cafenea, s-o pun în mişcare. Vorbitul din mers e totdeauna mai eficient decât constrângerile artificiale ale statului pe scaun, într-o încăpere, în cerc cu un grup de pacienţi similari. În timp ce mergeam, Isobel parcă s-a mai destins. Are 16 ani, dar în unele privinţe pare mai tânără. Spre deosebire de ceilalţi copii din grup, divorţul părinţilor ei a luat-o prin surprindere. De obicei, copiii prevăd asta cu luni de zile înainte. Mulţi chiar se simt oarecum uşuraţi atunci când părinţii le dau, în sfârşit, vestea. N-a fost cazul lui Isobel. Din ce mi-a spus, totul era de-a dreptul minunat, familia era fericită. Crezuse că părinţii ei au o căsnicie trainică, până în ziua în care mama ei a anunţat-o că se mută „ca să fie sinceră cu ea însăşi".

— Ştiu, n-ar trebui să-mi pese de faptul că s-a mutat cu o femeie – Isobel şi-a aruncat paharul într-o pubelă –, dar chiar mă scoate din sărite. E cât se poate de nedrept faţă de tata. Măcar dac-ar fi fost cu un alt bărbat, poate ar fi existat, nu ştiu, o cât de mică posibilitate ca ei să se împace.

— Dacă s-ar fi mutat cu un alt bărbat, am întrebat-o, cu blândeţe, ar fi fost la fel de nedrept?

— Nu ştiu, a răspuns Isobel, enervându-se: nu pe mine, am simţit asta, ci pe întreaga lume, pe întorsătura dată de mama ei vieţii lor, fericite până atunci. Adică, ea cum de n-a *ştiut*? a continuat fata. De ce s-a mai măritat cu tata, atunci? Am prieteni gay, şi sunt abia la liceu, dar ei *ştiu* deja. Nu înţeleg cum e posibil ca un om să se trezească într-o zi, după 43 de ani de viaţă în

totalitate hetero, şi să se răzgândească.

— Pentru generaţia mamei tale a fost altfel.

Am parcurs restul drumului în tăcere. Era ceva care o apăsa şi, în cele din urmă, a spus despre ce era vorba.

— Îmi dau seama în ce măsură ar fi fost cu adevărat mai bine pentru tata, dacă ea ar fi *ştiut.* Îmi tot închipui viaţa asta alternativă pentru el, în care ajunge să-şi împlinească visul de a îmbătrâni alături de aceeaşi persoană. Îţi vine să crezi că el a tot pus deoparte câţiva bănuţi în absolut fiecare săptămână de când s-au căsătorit, pentru casa de pe plajă pe care avea de gând s-o cumpere după ce se vor fi pensionat amândoi? Mama adoră plaja şi casa urma să fie marele lui dar pentru ea, gestul lui măreţ. Timp de douăzeci de ani, şi-a întreţinut visul ăsta tâmpit de a-i face o surpriză cu casa de pe plajă. Dar visul a fost tot timpul unul irealizabil, iar el n-a ştiut-o niciodată.

— Trist, am zis eu.

Isobel mi-a aruncat o privire.

— Ceea ce vreau să spun e asta: însăşi existenţa mea e întemeiată pe ulterioara nefericire a tatălui meu. Şi totuşi, încă aş alege existenţa mea, în faţa fericirii lui. Asta mă face să fiu un om rău?

— E o falsă dilemă. Tu exişti datorită faptului că părinţii tăi s-au căsătorit şi te-au avut pe tine. Nimic din ceea ce crezi sau simţi nu poate schimba asta. Un singur lucru ştiu cu certitudine şi acela e că părinţii tăi te iubesc foarte mult. Niciunul dintre ei, asta ţi-o garantez, nu te-ar da în schimbul unei altfel de vieţi.

Am trecut pe lângă Balboa Theatre, care programase o proiecţie specială a trilogiei *Matrix,* aşa că am vorbit despre asta timp de câteva minute. Ca proiect pentru cursul ei de textile, mi-a zis Isobel, a creat odată o haină lungă şi neagră, în genul celei purtate de Neo. M-a frapat nepotrivirea din personalitatea lui Isobel: părea să aibă cunoştinţele şi vocabularul şi priceperile unei persoane de două ori mai în vârstă decât ea, însă înţelegerea comportamentului uman, a lumii reale, a interacţiunilor esenţiale, părea să fie situată undeva sub nivelul ei de vârstă. Am văzut foarte multe astfel de cazuri în ultima vreme. Copiii învaţă din ce în ce mai repede despre tot mai multe lucruri, însă capacitatea lor de înţelegere despre ei înşişi şi despre cei din preajma lor pare să se dezvolte chiar mai lent decât atunci când eram eu copil. Colegii mei dau deseori vina pe telefoanele inteligente şi pe jocurile video, dar nu sunt convins că despre asta ar fi vorba.

— Aici e, am anunţat-o. La Chino. Cei mai buni burrito din Richmond. Ce vrei?

— Comand eu, s-a hotărât Isobel şi, apropiindu-se de tejghea, a comandat,

sigură pe ea, un burrito cu carne asada[20] şi cu salsa verde[21], dar fără fasole: totul în spaniolă, ca un adevărat copil al metropolei San Francisco.

Am comandat şi eu la fel, plus chipsuri şi guacamole, după care am luat două Fanta din frigider.

— Am căutat-o pe soţia ta pe YouTube, mi-a mărturisit Isobel, desfăcând capacul sticlei de Fanta. I-am urmărit patru concerte întregi de acum zece ani. E super *tare.*

— Da, am zis, aşa e.

Îmi face plăcere să mi se amintească de asta. N-o cunoşteam pe Alice acum zece ani, când îşi croia drum spre culmile lumii muzicale, având concerte în aproape toate serile săptămânii, umblând prin turnee pe toată Coasta de Vest. N-a fost o vedetă uriaşă, n-a fost o celebritate în sensul tradiţional, dar avea destui fani, oameni care îi aşteptau cu nerăbdare următorul album, care ar fi lăsat baltă orice ar fi avut programat doar ca să-i vadă formaţia cântând la Bottom of the Hill[22], sau în deschidere pentru vreun artist mai mare, la Fillmore[23]. Avea chiar şi admiratori – băieţi, în principal – care o însoţeau de la un concert la altul şi ţineau morţiş să stea de vorbă cu ea după spectacole, fiind atât de emoţionaţi în prezenţa ei, încât începeau să transpire şi să se bâlbâie. Alice mi-a spus că nu le duce dorul şi că întotdeauna o speriau un pic, dar simte lipsa unora dintre celelalte chestii.

Cel mai mult, chiar lipsa muzicii... în ultimul timp, mă îngrijorează faptul că această parte a ei se îngroapă, încetul cu încetul, sub nesfârşitele zile şi seri de muncă juridică şi conversaţii corporatiste.

— Versurile ei sunt minunate, a continuat Isobel. Totul la ea e minunat. I-am studiat machiajul şi tot ce mi-a venit în minte a fost: eu de ce sunt în halul ăsta de fraieră? Eu de ce nu pot să mă machiez aşa?

— Unu: în mod categoric, tu nu eşti o fraieră. Doi: sunt convins că ai putea, dacă ţi-ai propune.

Isobel m-a fixat cu privirea.

— Dacă aş veni la voi în weekendul ăsta şi aş pregăti micul dejun pentru tine şi soţia ta, crezi că m-ar învăţa câteva din trucurile ei de machiaj?

---

[20] Specialitate mexicană şi centro-americană, constând în carne friptă la grătar şi tăiată în fâşii, de obicei lăsată până se pârjoleşte puţin, uneori marinată în prealabil.

[21] Sos verde condimentat, specific bucătăriei mexicane, având la bază tomatillos (tomate mexicane asemănătoare cu roşiile cherry, dar având culoarea verde şi un gust acrişor).

[22] Sală populară de concerte din San Francisco, găzduind spectacole în fiecare seară.

[23] Una dintre cele mai celebre săli de concerte din S.U.A., inaugurată în decembrie 1965, în San Francisco, sub numele de Fillmore Auditorium. Ulterior, a fost numită Fillmore West, sau, pur şi simplu, The Fillmore.

— Sigur că da, am răspuns, surprins.

Cineva ne-a strigat numărul şi m-am dus să iau cei doi burrito. Ne-am aşezat lângă geam.

— Sunt o bucătăreasă foarte bună, m-a anunţat Isobel, desfăcând ambalajul de la burrito. Ştiu să fac nişte frigănele de-a dreptul grozave.

— Lui Alice chiar îi plac mult frigănelele, am declarat eu, înmuind un chips în guacamole.

Printre muşcături, mi-a povestit că îşi petrecuse noaptea precedentă pe Ocean Beach, cu un surfer pe nume Goofy şi cu o gaşcă din Bakersfield.

— Am îngheţat de frig. M-am cuibărit lângă un tip urât mirositor, căruia i se spunea DK. Purta un şirag tâmpit făcut din puka[24], iar mie îmi era al naibii de frig.

— Nu mi se pare că sună prea distractiv, am zis. Şi nici prea sigur.

— A fost distractiv, la început, după care n-a mai fost. Toţi erau drogaţi, în afară de mine. Dar telefonul meu era mort. Mama ne-a făcut de curând abonamente noi, aşa că am primit şi numere noi. Încă nu le-am învăţat pe dinafară, aşa că nici măcar n-am putut să cer împrumut telefonul cuiva, ca să-mi sun părinţii. Mi-a trecut prin minte până şi să mă duc pe jos până la Safeway, dar mi s-a părut de-a dreptul periculos. O grămadă de ciudaţi bântuie noaptea prin Ocean Beach. Azi-dimineaţă, când am găsit o cafenea în care să-mi încarc telefonul, aveam o mulţime de mesaje şi n-am ştiut ce să fac.

Mi-am imaginat-o pe Isobel, ghemuită pe plajă, neputând să sune pe nimeni care să vină după ea şi m-a durut inima pentru ea. Cred că la asta m-am referit când am zis că, în zilele noastre, copiii par ceva mai puţin maturi. Pe vremea mea, îţi învăţai numărul de telefon şi adresa înaintea primei zile de grădiniţă.

— Ştii ce, chiar ar fi cazul să te duci acasă, i-am zis. Dacă nu pentru tine, atunci, pentru părinţii tăi. Poate că nu comunică între ei aşa cum ar trebui, dar ştii bine că te iubesc. Poate că nu vrei să auzi ceea ce vreau să-ţi spun acum, dar să ştii că şi ei trec prin momente grele. Sunt convins că eşti suficient de matură ca să înţelegi că părinţii nu sunt altceva decât adulţi normali, cu toate problemele normale ale adulţilor care nu se învârt mereu în jurul copiilor.

Isobel şi-a făcut de lucru cu ambalajul de la burrito, împăturindu-l cu meticulozitate în pătrăţele din ce în ce mai mici.

— Îmi amintesc de prima lecţie de viaţă pe care am învăţat-o, am zis,

---

[24] Cochilii de melci marini de formă conică, găsite pe unele plaje din Hawaii. Cuvântul *puka* înseamnă gaura în limba hawaiiană.

aventurându-mă mai departe.

Chiar dacă-şi tot dau ochii peste cap, în semn de dispreţ, adolescenţii chiar se *bazează* pe faptul că adulţii au mai multă experienţă de viaţă decât ei, mai multă înţelepciune. De-asta li se spulberă lumea atunci când adulţii nu se poartă cum trebuie, când îşi lasă defectele şi greşelile să atârne la vedere ca rufele murdare.

— Lecţie de viaţă?

— Ştii, ceva real, ceva care-ţi atinge o coardă şi-ţi rămâne în minte.

— Bine, a zis, părând interesată.

— N-o să-ţi ocup timpul cu amănuntele, dar să spunem doar că aveam 15 ani şi că lucrurile mergeau prost, din mai multe motive. Încurcasem treburile şi nu-mi doream decât să dispar. Rătăceam prin oraş, încercând să-mi dau seama ce e de făcut, când am dat peste profesorul meu de engleză, lângă Camera Obscura[25]. Mi s-a părut foarte ciudat să-l văd aşa, în afara orelor. Era singur, în blugi şi în tricou, nu în obişnuitul costum cu cravată. Se vedea clar că e trist, nu semăna deloc cu profesorul echilibrat, hotărât, pe care ajunsesem să-l cunosc, sau, cel puţin, credeam că-l cunosc. În orice caz, azi-dimineaţă, când ţi-am scris mesajul, m-am gândit la el. În ziua în care ne-am întâlnit întâmplător, sigur a putut să-şi dea seama că şi eu eram într-o pasă proastă. M-a întrebat dacă poate să-mi facă cinste cu o ceaşcă de ciocolată caldă.

— Sună cunoscut, a replicat Isobel, zâmbind.

— Ca să scurtez povestea, i-am zis de necazurile mele, iar el nu mi-a ţinut nicio predică, sau ceva. Nu m-a făcut să mă simt vinovat pentru greşelile mele. Doar m-a privit şi mi-a zis: „Ştii, câteodată trebuie doar să traversezi înapoi puntea aia în flăcări". Atât. În lunea următoare, când l-am văzut iar, n-a pomenit nimic despre discuţia noastră. Doar m-a întrebat: „Ai reuşit să traversezi puntea în flăcări?". Iar când i-am răspuns că da, a făcut doar un semn de încuviinţare din cap şi-a zis: „Şi eu". Asta a fost tot, dar mi-a rămas în memorie mai mult decât orice altceva am învăţat în liceu.

În timp ce mergeam spre cabinetul meu, mi-a sunat telefonul.

— E mama, nu-i aşa?

Am clătinat afirmativ din cap.

— Bun, a zis, hai să facem un târg. Dacă soţia ta îmi promite c-o să mă înveţe câteva trucuri pentru machiaj în weekendul ăsta, mă duc şi eu acasă.

— Ne-am înţeles, am zis eu, dar tu chiar trebuie să le oferi o şansă

---

[25] Important obiectiv turistic din San Francisco, o clădire în care un dispozitiv proiectează, pe o suprafaţă mare, imaginea împrejurimilor, folosind doar sursele de lumină exterioară şi rotindu-se încet, astfel încât să descrie o rotaţie completă în şase minute.

părinţilor tăi.

— O să încerc.

Apoi am răspuns la telefon.

— Totul e bine, am zis. Haideţi să ne vedem în faţa cabinetului meu.

În timp ce-o aşteptam pe mama lui Isobel să sosească, i-am scris lui Alice.

Ai o secundă la dispoziţie?

Zi repede.

Poţi s-o înveţi pe Isobel câteva dintre trucurile tale secrete pentru machiaj, de pe vremuri?

Cum naiba să nu?!

Saab-ul break albastru s-a oprit în faţa noastră, iar eu i-am deschis portiera lui Isobel.

— Sâmbătă dimineaţa, la nouă, i-am zis.

Pe urmă, i-am dictat adresa şi m-am aplecat, prin geamul deschis, ca să primesc confirmarea din partea mamei, care o cuprinsese pe Isobel într-o lungă şi strânsă îmbrăţişare. M-am bucurat să văd că şi Isobel a îmbrăţişat-o.

22.

Alice n-a pomenit deloc despre brăţară în săptămâna aceea. Totuşi, din când în când, am remarcat că-şi plimba degetele pe suprafaţa ei netedă. În zilele lucrătoare, purta totdeauna bluze cu mânecă lungă, chiar dacă asta se datora, probabil, vremii de iarnă. Când ajungea acasă – începuse să vină acasă mai devreme decât de obicei –, îşi scotea repede bluza cu mânecă lungă şi-şi punea un tricou, sau uneori se schimba direct într-un soi de cămaşă de noapte din dantelă sau într-un furou şi o pereche de pantaloni subţiri de pijama.

Detest să spun asta, dar devenise mult mai atentă cu mine după prânzul ei cu Vivian. Dacă scopul brăţării era să-i amintească faptul că trebuie să acorde mai multă atenţie mariajului ei, atunci pot să spun că avea efect. Desigur, era posibil ca scopul să fi fost unul mai josnic. Aşa că am încercat să-mi controlez cuvintele, să-mi atenuez sunetele atunci când eram în pat împreună, să-mi scot din minte gândul că am fi supravegheaţi. Cu toate astea, am profitat la maximum de timpul petrecut împreună. Mi-a făcut plăcere să gătim şi să mâncăm împreună, am savurat toate partidele grozave de sex, m-am bucurat să ne uităm la *Inventând slogane,* pe canapea, cu obişnuita noastră îngheţată.

Sâmbătă dimineaţă, când a intrat Isobel în casa noastră, primul lucru pe care i l-a spus lui Alice a fost:

— Ador, ador, ador brăţara ta! De unde o ai?

Alice mi-a aruncat o privire şi a zâmbit.

— Am primit-o cadou de la o prietenă.

După cum promisese, Isobel îşi adusese cu ea toate ingredientele pentru frigănele şi s-a apucat să ne pregătească micul dejun. Alice a pus ceva muzică şi s-a întins pe canapea, să citească ziarul. Era îmbrăcată cu vechiul ei tricou cu Buzzcocks şi o pereche de jeans rupţi; arăta exact ca fosta mea iubită, Alice, nu ca soţia mea avocată, Alice.

Mai târziu, în timp ce ne luam toţi trei micul dejun împreună, m-am simţit de parcă aş fi fost aspirat de o maşină a timpului. Am simţit cum ar putea fi dacă am avea un copil al nostru... dar mult mai departe, în viitor, după etapele de scutece şi de mami-şi-cu-mine la ora de muzică şi de tati-şi-cu-mine la sala de sport, după mângâierile şi mâhnirile anilor de grădiniţă şi după emoţiile primei excursii la Disneyland, după sutele de vizite la cabinetul medicului şi milioanele de îmbrăţişări şi sărutări şi miile de crize

temperamentale şi toate celelalte chestii care se întâmplă între naştere şi anii adolescenţei. Mi-a plăcut. Puteam să mă văd fără probleme împreună cu Alice, făcând exact aceste lucruri, într-o zi, cu un copil al nostru. Asta deşi înţelegeam că, dac-ar fi fost copilul nostru, probabil că totul ar fi fost mai complicat. Isobel putea să stea aici cu noi, aşa, fiindcă nu aveam nicio istorie comună, nicio fantomă a trecutului. Noi n-o dezamăgiserăm, iar ea nu ne făcuse să murim de grijă. Şi totuşi: o familie alcătuită din trei persoane, împreună într-o dimineaţă de sâmbătă. Chiar puteam să-mi imaginez aşa ceva.

După micul dejun, Isobel şi Alice s-au retras în camera din spate, ca să se ocupe de chestia cu machiajul. Isobel îşi adusese laptopul cu ea, ca să poată pune unul dintre vechile clipuri ale lui Alice.

— *Asta* e acea Alice pe care vreau s-o imit, am auzit-o spunând.

— Asta? s-a mirat Alice, râzând. Eşti *sigură*? Pe atunci, prin 2003, cam exageram un pic cu creionul pentru ochi.

Le-am lăsat singure şi m-am dus să-mi citesc cartea în living. Chiar şi-aşa, tot le auzeam râzând, ceea ce mă făcea să mă simt fericit, ca şi cum noi am fi fost acea perfectă familie imperfectă. Părea să fie exact ceea ce-i trebuia lui Isobel; în acelaşi timp, era posibil să fi fost şi ceea ce-i trebuia lui Alice. Din cauza propriului ei trecut, despre care discuta rareori, dar care plana câteodată deasupra ei ca un nor, Alice avea o viziune destul de fragilă asupra familiei. Văzând-o împreună cu Isobel, mi-am dat seama că ar fi o mamă grozavă.

23.

Joia următoare, am fost invitat să vorbesc la o conferinţă la Stanford. În drum spre casă, m-am oprit la Draeger's Market, în San Mateo. Tocmai eram în raionul cu alimente congelate, căutându-mi îngheţata preferată din boabe de vanilie, când JoAnne, cea de la petrecerea Pactului, JoAnne, cea din facultate, JoAnne, cea din vechea mea viaţă, s-a ivit de după colţ. A părut surprinsă că mă vede. Avea părul pieptănat drept, peste urechi şi peste umeri, şi purta o eşarfă aurie înfăşurată la gât.

— Bună, Prietene, mi-a zis, cu un zâmbet un pic cam răutăcios. Apoi, a privit peste umăr, ca şi cum s-ar fi uitat după cineva. Ce ciudat, a zis. Am vrut să te sun după ce ne-am văzut. Ţi-am găsit numărul de la serviciu pe internet. Cred că am pus mâna pe telefon de cel puţin zece ori.

— Şi de ce nu m-ai sunat?

— E complicat, Jake. Sunt îngrijorată pentru tine şi Alice.

— Îngrijorată?

S-a mai apropiat cu un pas.

— E Şi Neil pe-aici, mi-a explicat, părând agitată. Dacă-ţi spun un lucru, a continuat în şoaptă, promiţi c-o să-l păstrezi numai şi numai pentru tine?

— Sigur că da.

Sincer să fiu, era un pic cam ciudată. De obicei, se comporta atât de normal, de calm.

— Nu, serios, nici măcar lui Alice să nu-i spui.

Am privit-o în ochi şi i-am zis cu toată seriozitatea:

— Nu te-am văzut, n-am vorbit cu tine.

Avea într-o mână o pungă cu cafea boabe şi o baghetă ambalată în hârtie în cealaltă.

— Iartă-mă dacă sunt paranoică, Jake, dar o să înţelegi, până la urmă.

— Ce să înţeleg?

— Pactul. Nu e ceea ce pare. Sau, mai rău, chiar *e* ceea ce pare...

— Adică?

A privit din nou peste umăr, ocazie cu care eşarfa i-a alunecat cu câţiva centimetri. Şi atunci a fost momentul în care am remarcat semnul urât, roşu, de pe gâtul ei. Era parţial acoperit de eşarfă, dar tot arăta dureros, recent.

— JoAnne... ai păţit ceva?

JoAnne şi-a potrivit eşarfa la loc.

— Neil are multe relaţii în cadrul Pactului. L-am auzit vorbind la telefon şi

ştiu că subiectul era Alice.

— Da, am zis, nedumerit. Are brăţara aia...

JoAnne m-a întrerupt.

— E *rău.* Nu poţi să-i laşi să se concentreze asupra ei, Jake. Trebuie să le abaţi atenţia altundeva. Alice trebuie să scape din chestia asta. N-o să meargă decât spre mai rău, îţi garantez. Ai grijă. Citeşte afurisitul ăla de manual. Sunt atâtea moduri în care poţi s-o dai în bară, iar pedepsele merg de la unele inofensive, dacă ai noroc, până la altele de-a dreptul severe.

Şi-a dus mâna la gât şi a tresărit de durere.

— Fă-i să creadă că totul merge minunat... orice-ar fi. Dacă nu reuşeşti, dacă tot ţi se pare că sunt cu ochii pe ea, fă-i să creadă că tu eşti vinovatul. E foarte important, Jake. Răspândeşte acuzaţiile, atenţia lor, asupra amândurora.

Obrajii lui JoAnne începuseră să se înroşească. Mă uimea faptul c-o vedeam atât de panicată, de răvăşită. Mi-am amintit de băiatul pe care-l convinsese să coboare de pe acoperiş, de cutia de Dr Pepper, de felul în care stătea la întrunirile alea săptămânale din vremea facultăţii, cu pixul în mână, atentă la toată lumea. Mereu fusese cât se poate de imperturbabilă.

— Trebuie să plec, mi-a zis, privind iar peste umăr. Nu te-am văzut, n-a existat conversaţia asta.

S-a răsucit, dând să plece, dar apoi a întors capul spre mine.

— Îmi place să-mi fac cumpărăturile aici, la Draeger, de două sau de trei ori pe săptămână.

Şi cu asta, a plecat, lăsându-mă năucit şi nedumerit şi, trebuie s-o recunosc, speriat. Pedepse? Severe? Ce naiba? Oare JoAnne o fi luat-o razna? Cu siguranţă, asta trebuie să fie. Sau, mai rău, o fi o persoană pe deplin sănătoasă, captivă într-un club de sadici? Un club ai cărui membri eram acum şi eu, şi Alice?

Am mai bântuit prin raionul cu dulciuri, încă zdruncinat, trăgând de timp, fiindcă nu voiam să dau peste JoAnne şi Neil la casă. După câteva minute, m-am dus şi eu să plătesc. I-am văzut îndreptându-se spre uşile glisante din sticlă: Neil în faţă, iar JoAnne mergând în urma lui. Când s-au deschis uşile şi Neil a ieşit, am văzut-o pe JoAnne că şovăie pentru o fracţiune de secundă, după care priveşte înapoi spre magazin. M-am gândit că se uita după mine. Ce mama naibii?

24.

Pe Şoseaua 101, apoi pe 380, după care spre nord, pe 280, pe toată durata drumului spre casă, m-am străduit să-mi amintesc exact cuvintele lui JoAnne. Când am oprit maşina, pe aleea din faţa casei, am privit în jos şi am observat că pachetul de fursecuri Stella D'oro pe care tocmai îl cumpărasem era gol, se vedeau firimituri peste tot, dar nu-mi aminteam să fi mâncat nici măcar un fursec.

Alice încă nu ajunsese acasă, aşa că m-am apucat să pregătesc cina. Pui cu salată verde şi dressing de-a gata, din sticlă. Nu eram în stare să mă concentrez pentru ceva mai complex.

A venit şi ea, după şapte, cu o înfăţişare obosită, în compleul ei vintage Chanel. Am cuprins-o în braţe şi am sărutat-o, ţinând-o strâns. Am simţit netezimea şi căldura brăţării, când şi-a înlănţuit mâinile după gâtul meu. Numai că, după discuţia mea cu JoAnne, atingerea mi-a dat fiori reci pe şira spinării.

— Mă bucur că ai ajuns acasă devreme, am zis, poate mai mult pentru brăţară, decât pentru oricare dintre noi.

Mi-a frecat uşor ceafa cu degetele.

— Mă bucur că am ajuns acasă devreme.

I-am luat încheietura, am dus-o spre gură şi am vorbit drept spre brăţară.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai adus îngheţata mea preferată, cât de grijulie eşti!

Evident, eu fusesem cel care adusese îngheţata, dar ei n-aveau de unde să ştie asta, nu?

Alice a zâmbit.

— Păi, a răspuns, vorbind tot spre brăţară, am făcut-o pentru că te iubesc. Şi pentru că sunt fericită că m-am măritat cu tine.

Îmi doream să-i povestesc despre întâlnirea cu JoAnne. M-am gândit dacă să iau caietul de pe masa din bucătărie şi să scriu totul, după care să i-l dau lui Alice, ca să putem discuta împreună despre toată chestia asta, să ne gândim ce avem de făcut. Însă avertismentul lui JoAnne mi-a fulgerat în minte: nicio vorbă faţă de nimeni, nici măcar faţă de Alice. Partea mai raţională a creierului meu îmi spunea că JoAnne e într-o pasă proastă şi pierde contactul cu realitatea. Am mai văzut aşa ceva: oameni perfect normali, stabili din punct de vedere mintal, care ajung ulterior cazuri de schizofrenie şi paranoia. Reacţii neaşteptate la anumite medicamente.

Evenimente declanşatoare care aduceau la suprafaţă anumite traume ale copilăriei şi parcă schimbau peste noapte personalitatea cuiva. Intelectuali între două vârste, care luaseră prea mult LSD în timpul studenţiei şi descopereau dintr-odată că, în creierele lor, se deschidea un portal straniu, până atunci adânc îngropat, spre demenţă. Îmi doream să cred că panica lui JoAnne, bizara ei poveste despre pedepse, erau provocate de cine ştie ce demon interior de care nu putea să scape. Mi-aş fi dorit să fi discutat mai mult timp cu soţul ei, la petrecere, ca să-mi fac o idee despre ce fel de om e. Dar ameninţarea unor acţiuni împotriva lui Alice, ideea că Neil şi alţii discutau despre presupusele ei delicte şi despre pedepsele cuvenite, toate astea îmi dădeau fiori. Cum aş putea să ştiu care parte era adevărată, şi care era un produs al imaginaţiei febrile a lui JoAnne?

În timp ce puneam masa, Alice mi-a zis că urmează să se întâlnească, a doua zi, la prânz cu Vivian.

— Au trecut două săptămâni, mi-a amintit ea. Mâine scap de brăţară.

În seara aceea, Alice a sărit peste jumătatea ei de oră dedicată cititului. O cină prelungită, fără televizor, o plimbare prin cartier, o discuţie drăgăstoasă, o apropiere lentă, atipic de zgomotoasă în dormitor.

Întruchiparea cuplului fericit a fost atât de desăvârşită, încât ar face alte cupluri fericite, ca Mike şi Carol Brady[26], sau Samantha şi Darrin Stephens[27], să pară că sunt în pragul unui divorţ oribil. Partea cea mai ciudată e că niciunul dintre noi n-a recunoscut că a jucat teatru din cauza brăţării, sau chiar că *ar fi* jucat teatru, aşa că, pentru mine, totul s-a transformat în altceva, în ceva mai autentic, pe măsură ce înaintam în noapte. Cu toate astea, dimineaţă, când m-am trezit, soţia mea perfectă din noaptea trecută dispăruse. I-am găsit pantofii cu toc pe hol, aruncaţi la întâmplare, încât era cât pe ce să mă împiedic de ei, maldărul de loţiuni şi rimeluri şi rujuri, împrăştiate pe policioara din baie, borcanul de iaurt golit şi cana de cafea, mânjită de ruj, pe masă. Aproape că mă aşteptam să găsesc un bilet – *Mulţumesc pentru noaptea minunată, te iubesc mai mult decât pot să exprim în cuvinte* – dar nu era nimic. La ora cinci dimineaţa, Alice, soţia mea devotată, se transformase la loc în avocata precisă ca laserul. Mă temeam că, pentru ea, spectacolul de aseară chiar fusese din cauza brăţării.

În timp ce mă pregăteam pentru serviciu, mi-am amintit de prima noapte petrecută împreună. Eram în apartamentul ei din Haight[28]. Cu o seară în

---

[26] Cuplu din serialul american de televiziune *The Brady Bunch* (*Familia Brady*).

[27] Personajele principale ale serialului *Bewitched* (*Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*), interpretate de Elizabeth Montgomery şi de Dick York, iar ulterior, de Dick Sargent.

[28] Cartier din San Francisco, renumit pentru faptul că a stat, în anii '60, la originea fenomenului hippie.

urmă, stătuserăm până târziu, pregătind cina şi, apoi, urmărind un film, aşa că, până la urmă, ne-am prăbuşit amândoi în pat, dar n-am făcut dragoste. Alice voia s-o luăm mai încet, ceea ce nu mă deranja. Îmi plăcea mult să stau întins lângă ea, s-o ţin în braţe, să ascult zgomotele străzii de jos. În dimineaţa următoare, eu şi Alice am stat în pat şi-am citit ziarul. Am pus şi muzică: o splendidă lucrare pentru pian de Lesley Spencer. Soarele strălucea prin ferestre, scăldând apartamentul într-o lumină frumoasă şi gălbuie. Dintr-un motiv oarecare, momentul mi se părea că e exact aşa cum trebuie. Şi am ştiut că imaginea asta îmi va rămâne în minte multă vreme.

Mereu m-a surprins faptul că amintirile noastre de neuitat sunt legate, adesea, de lucruri aparent lumeşti. N-aş putea să vă spun ce vârstă are mama sau câţi ani şi-a mai păstrat slujba de asistentă după ce ne-a născut pe noi, sau ce-a făcut pentru petrecerea mea de când am împlinit zece ani. Dar pot să vă spun că odată, într-o seară caniculară de vară din anii '70, m-a dus la magazinul Lucky din Millbrae şi, în timp ce intram pe uşă, mi-a zis că pot să cumpăr orice alimente vreau.

Nu-mi amintesc amănunte despre multe dintre reperele vieţii mele, despre evenimentele care ar trebui să aibă atâta însemnătate: prima împărtăşanie, taina mirului, absolvirea facultăţii, prima zi la primul loc de muncă. Dar pot să descriu, cu o precizie extraordinară, cum arăta mama în seara aia de vară din Millbrae: rochia galbenă pe care o purta, platformele din plută cu barete înflorate, mirosul loţiunii Jergens de pe mâinile ei, amestecat cu mirosul metalic, curat, al congelatorului, căruciorul de cumpărături mare, argintiu, luminile strălucitoare din magazin, pachetele de Flaky Flix şi Chocodilo stivuite în compartimentul din faţă al căruciorului, vânzătoarea adolescentă care mi-a spus că sunt un copil norocos, precum şi senzaţia de bucurie caldă pe care am avut-o, intensitatea cu care am iubit-o pe mama în acel moment. Amintirile, la fel ca bucuriile, îmi dau mereu impresia că apar pe furiş, atunci când nu le caut.

25.

În seara aia am ajuns acasă la ora cinci. Voiam să fiu gata cu cina înainte să ajungă Alice. Eram agitat şi cuprins de o nerăbdare ciudată să aflu amănuntele despre prânzul ei cu Vivian. Nu ştiam sigur dacă masa de seară ar trebui să aibă un caracter festiv, sau unul ceva mai reţinut, aşa că am gătit o paella simplă, am desfăcut o sticlă de vin şi am aranjat lumânări pe masă.

La un sfert de oră după şase, am auzit uşa garajului deschizându-se şi maşina lui Alice intrând înăuntru. I-a luat cam mult să ajungă sus, ceea ce m-a făcut şi mai agitat. Nu voiam să-i arăt asta, în eventualitatea în care întâlnirea cu Vivian ar fi luat o întorsătură nefavorabilă. În cele din urmă, am auzit-o urcând pe scara din spate, după care s-a deschis uşa. Avea în mâini geanta cu laptopul, haina şi un biblioraft cu dosare, încărcat până la refuz, ca de obicei. Privirea mi-a fugit imediat spre încheietura ei, dar era acoperită de mâneca trenciului.

— Iami! a exclamat, remarcând tigaia de pe aragaz. Paella!

— Da, am confirmat eu. *Nouvelle cuisine* apreciată de Michelin.

I-am luat biblioraftul din braţe şi l-am dus în living. Când m-am întors, pantofii, ciorapii şi fusta ei erau pe podea şi am văzut că-şi desfăcuse părul. Rămăsese doar în bluză, trenci şi chiloţi, arătând ca o persoană fericită că poate, în sfârşit, să respire. Îi apăruse o mică imperfecţiune pe interiorul coapsei stângi, o venă care ieşise un pic în relief acum câteva luni. Îmi arătase vena în ziua în care apăruse, necăjită peste măsură, după părerea mea.

„Ce naiba e asta?", mă întrebase. „Sunt în declin. Foarte curând nici n-o să mă mai pot îmbrăca în fustă".

„E drăguţă", am asigurat-o eu, lăsându-mă în genunchi şi sărutându-i vena, apoi urcând treptat. Ajunsese un fel de cod: ori de câte ori avea chef de tratamentul ăsta special, îmi arăta vena şi-mi zicea: „Iubitule, asta mă deranjează foarte rău". Efectul a fost acela că acum, ori de câte ori îi vedeam această imperfecţiune, mă simţeam străbătut de un mic fior erotic.

— Cum ţi-a mers cu Vivian? am întrebat-o, împingându-i pantofii cu piciorul sub masa din bucătărie, ca să nu mă împiedic de ei.

Mi-a trecut frecvent prin minte că oricare hoţ ar îndrăzni să ne pătrundă în casă pe uşa din faţă ar putea fi victima unui accident fatal din cauza pantofilor lui Alice, cu mult înainte să poată fura ceva.

Atunci, ea s-a lansat într-un dans lent, sexy, scoţându-şi trenciul,

descheindu-şi bluza din mătase, dezgolindu-şi umerii şi, în cele din urmă, scoţându-şi braţul din a doua mânecă, să-mi arate că brăţara dispăruse.

I-am luat mâna într-a mea şi i-am sărutat, cu delicateţe, încheietura, carnea caldă.

— Mi-a fost dor de tine, am şoptit.

Mă simţeam atât de uşurat, încât parcă mi se luase o greutate fizică de pe umeri.

— Şi mie, a răspuns, începând să danseze prin bucătărie, doar în sutien şi în chiloţi, cu mâinile pe sus.

— Asta înseamnă că am trecut testul?

— Nu chiar. Vivian a zis că nu totdeauna poţi interpreta ordinul de înlăturare a brăţării ca pe un semn că ai fost absolvit de vina comiterii unor acţiuni subversive împotriva căsniciei.

— Acţiuni subversive? Glumeşti?

— Câteodată, mi-a explicat Alice, ei îşi continuă supravegherea şi după ce ţi se scoate brăţara.

După ce ne-am dus în sufragerie, i-am tras un scaun şi ea s-a aşezat, întinzându-şi larg picioarele albe în faţă.

— Ia-o de la început, i-am zis.

— Păi, am ajuns prima la Fog City, aşa că am putut să aleg eu masa.

— Bună mişcare.

— Vivian şi-a luat iar o salată cu ton, iar eu am comandat un burger. N-a pomenit despre brăţară decât după ce ne-am terminat antreurile. Atunci a zis: „Am veşti bune, mi-au dat cheia pentru brăţara ta". Mi-a cerut să-i întind încheietura, mi-am aşezat-o pe masă, iar ea a scos din geantă o cutie metalică. Avea pe capac o grămadă de luminiţe mici, albastre. A deschis-o şi am văzut înăuntru o cheie prinsă cu un fir metalic. M-a luat de încheietură şi a vârât cheia în brăţară. Pe urmă, a apăsat pe un buton din interiorul cutiei şi brăţara s-a desfăcut, pur şi simplu. Şi mi-a zis: „Eşti liberă".

— Ciudat, am comentat, ducându-mă în bucătărie să aduc paella, după care m-am aşezat la masă cu Alice.

— Pe urmă, Vivian a pus brăţara şi cheia înapoi în cutie, a închis-o şi a băgat-o în geantă. M-am bucurat să scap de chestia aia. Totuşi, n-a fost totul în regulă. Au existat şi condiţii pentru eliberarea mea de brăţară.

— O, nu! am exclamat, cu gândul la conversaţia de la Draeger.

Pedepse. Am avut senzaţia supărătoare că exista un oarecare adevăr în spusele lui JoAnne.

Alice a gustat din paella şi a declarat că e delicioasă.

— Ştii că, atunci când ne-a explicat toate lucrurile alea despre Orla şi despre faptul că Pactul e bazat pe legile penale britanice, noi am crezut că

vorbeşte la figurat, nu la propriu? Se pare că ne-am înşelat.

Mi-a explicat condiţiile puse pentru eliberarea ei. Chiar că parcă veneau din lumea proceselor penale. A trebuit să semneze câteva documente, să plătească o amendă de cincizeci de dolari şi să accepte să meargă la consiliere, o dată pe săptămână, pe parcursul lunii următoare.

— Eliberare condiţionată, a adăugat ea.

— Probabil că ar trebui să-ţi spun ceva.

I-am descris întâlnirea mea cu JoAnne, de la Draeger, şi cum m-a stresat în ultimele două zile.

— De ce nu mi-ai spus până acum? m-a întrebat, părând ofensată.

— Nu ştiu. Pactul mă face să fiu paranoic. N-am vrut să spun nimic atât timp cât purtai brăţara. Şi, după tot ce mi-a spus JoAnne, n-am vrut să-ţi provoc necazuri. Şi nici lui JoAnne. Părea foarte agitată.

Un nor i-a traversat faţa lui Alice. L-am recunoscut şi am ştiut ce urmează să spună, înainte chiar ca vorbele să-i iasă de pe buze.

— Ai zis că aţi lucrat împreună în facultate. Dar nu mi-ai zis şi dacă te-ai culcat vreodată cu ea. Te-ai culcat cu ea, Jake?

— Nu, am răspuns, cu patos. Şi, în definitiv, chiar trebuie să ajungem la asta? Eu încerc să-ţi spun ceva important.

— Continuă, m-a îndemnat Alice, dar mi-am dat seama că bănuiala persista.

— Ceea ce vreau să spun e că, după întâlnirea ta de azi cu Vivian, sunt nevoit să reevaluez avertismentul lui JoAnne. Trebuie să privim într-o lumină nouă tot ce a zis ea.

Alice şi-a împins deoparte farfuria.

— Acum *eu* devin paranoică.

Abia după ce am strâns masa şi am spălat vasele, Alice mi-a spus şi cealaltă veste a zilei: firma de avocatură anunţase primele anuale. Suma pe care urma s-o primească Alice era suficient de mare încât să-i reducă aproape la jumătate partea rămasă din creditul pentru studiile de drept.

— Asta merită şampanie, am zis.

Am scos paharele şi am toastat pentru bonus, ca şi pentru victoria noastră împotriva – sau poate în cadrul – Pactului. Am toastat pentru viaţa noastră fericită. După care ne-am dus în pat şi am făcut dragoste în felul nostru intim, tăcut.

Pe urmă, când eram pe cale să adormim, Alice m-a cuprins în braţe şi mi-a şoptit:

— Tu crezi că brăţara m-a făcut să fiu o soţie mai bună?

— Tu eşti soţia perfectă, orice-ar fi. Ce, Pactul mă face pe mine să fiu un soţ mai bun?

— Cred c-o să aflăm noi şi asta.

Privind în urmă, spre seara aceea, mă izbeşte faptul că eram amândoi un pic speriaţi, dar nici pe departe atât de precauţi pe cât ar fi trebuit. Pactul avea atracţia misterioasă a acelor lucruri care îţi provoacă repulsie, dar te captivează în acelaşi timp. Ca un zgomot în garaj în toiul nopţii, sau o uvertură romantică din partea cuiva de care ştii că ar trebui să stai departe, sau ca o lumină ciudată, strălucitoare, pe care o urmezi adâncindu-te în pădure, fără să ştii încotro te duce, sau ce primejdie te poate aştepta acolo. Eram amândoi atraşi de Pact, în pofida raţiunii. Avea o atracţie magnetică, puternică şi inexplicabilă asupra noastră, în faţa căreia nu puteam, sau nu voiam, să ne împotrivim.

26.

Există multe date care pot prevesti o căsnicie reuşită. Deşi statisticile se pretează la interpretări, una dintre concluziile în cazul cărora s-au pus de acord cercetătorii din domeniu e următoarea: cu cât ai venituri mai mari, cu atât creşte probabilitatea de a te căsători. Şi mai important decât asta, cu cât ai venituri mai mari, cu atât creşte probabilitatea de a *rămâne* căsătorit. Pe de altă parte, deşi te-ai aştepta ca suma cheltuită de un cuplu pentru nuntă să fie direct proporţională cu şansele de a avea o căsnicie reuşită, în realitate, adevărat e contrariul: probabilitatea ca perechile care cheltuiesc mai puţin de cinci mii de dolari să-şi păstreze căsnicia e cu mult mai mare decât în cazul celor care cheltuiesc mai mult de cincizeci de mii.

Când le-am împărtăşit informaţia partenerilor mei, Evelyn a speculat că asta are de-a face cu aşteptările: cei dispuşi să spargă cincizeci de miare pe o nuntă sunt persoane care-şi doresc ca totul să fie perfect, iar când căsnicia se dovedeşte că e departe de a fi perfectă, dezamăgirea e mai mare. „În acelaşi timp, demonstrează preferinţa pentru satisfacţiile pe termen scurt şi pentru impresionarea celorlalţi, în detrimentul stabilităţii pe termen lung", a conchis ea.

Ian a fost de acord cu ea. „Hai să zicem că investeşti alea patruzeci şi cinci de miare suplimentare într-o casă, în loc de nuntă. Aşa, faci un pas înainte. Faci o investiţie în propriul viitor. Nu vreau să par sexist, dar cred că femeile deţin controlul când vine vorba despre nuntă. Iar o mireasă care are nevoie de o nuntă de cincizeci de mii de dolari, cu coafor şi organizator de nuntă şi meniu din cinci feluri şi tot restul e probabil una care necesită cheltuieli mari de întreţinere".

M-am gândit la nunta noastră modestă, unde meniul n-a fost nicidecum unul despre care să povesteşti, dar unde toată lumea a băut, toată lumea s-a distrat. Rochia lui Alice i-a stat nemaipomenit, chiar dacă şi-a cumpărat-o dintr-un mic magazin de vechituri, refuzând să cheltuiască mai mult de patru sute de dolari pe o rochie pe care avea s-o poarte doar o dată. Şi-a cumpărat pantofii cu reducere de cincizeci la sută de la Macy's, pentru că, după cum a zis: „de câte ori o să port eu pantofi din satin alb?". Costumul meu a fost unul scump, dar asta numai fiindcă îmi port costumele ani de-a rândul, iar Alice a insistat să investesc în unul de calitate.

Şi alte statistici interesante: cei care au o relaţie mai lungă de un an sau doi înainte de căsătorie au o probabilitate mai mică de a ajunge la divorţ. Cu

cât întârzie mai mult să fixeze data nunţii, cu atât mai mari sunt şansele unei căsnicii reuşite. Şi iată una care parcă sfidează intuiţia: persoanele care încep relaţia cu viitorul partener în timp ce sunt implicate într-o altă relaţie au o probabilitate mai *mică* de a divorţa, până la urmă. „Pentru că fac o alegere în mod activ", a comentat Evelyn. „Au avut ceva, după care au găsit altceva mai bun, aşa că, poate, le sunt recunoscătoare viitorului partener pentru faptul că a apărut exact la momentul potrivit, salvându-i de la luarea unei hotărâri greşite. De asemenea, în cazul acesta, partenerul simte că e cel ales. Ştie că soţul, sau soţia, a renunţat la altcineva, ca să fie împreună". Mi-a plăcut logica ei şi mi-am notat să aduc vorba despre asta la următoarea mea şedinţă cu Bella şi cu Winston. „Bella te-a ales pe *tine",* urma să-i spun, sperând că va fi de ajutor.

Toate cercetările pe care le-am făcut m-au determinat să mă simt destul de bine în privinţa căsniciei noastre. Luând în considerare costurile nunţii noastre, în combinaţie cu faptul că am locuit împreună înainte şi că am fost mai maturi când ne-am căsătorit – Alice avea 34 de ani, iar eu mă apropiam de 40 –, plus faptul că ea era încurcată cu fostul ei coleg de trupă când ne-am cunoscut, statisticile ar spune că eu şi Alice alcătuim un cuplu destul de trainic. Până la urmă, totuşi, fiecare căsnicie e unică. Fiecare căsnicie e propriul ei univers, funcţionând după propriul set complex de reguli.

27.

Singurele daţi în care am discutat cu adevărat despre Pact în decursul următoarelor câteva săptămâni au fost zilele de joi, în urma vizitelor săptămânale făcute de Alice ofiţerului ei supraveghetor. Dave era inginer constructor, cu biroul în Mission[29]. Avea cam 45 de ani, presupunea Alice, era destul de inteligent şi uşor atrăgător. Alice a insistat că îi cunoscusem, pe el şi pe soţia lui, la petrecerea de la Hillsborough, dar eu nu-mi aduceam aminte de ei. Ea era puţin artistă, zicea Alice, deşi în genul celor de bani gata. Avea un studio numai al ei în Marin[30] şi participase la câteva expoziţii de grup pe plan local, dar nu părea să manifeste nevoia sau dorinţa de a-şi vinde lucrările.

În zilele de joi, Alice o ştergea mai devreme de la serviciu, lua trenul rapid până la staţia 24th Street Mission şi apoi străbătea pe jos străzile lungi până la biroul lui Dave, ca să ajungă la întâlnire. Mereu îşi aloca timp suficient, pe care nu-l avea, ca nu cumva să întârzie. Discuţia mea cu JoAnne o determinase să fie şi mai vigilentă. De obicei, ajungea mai devreme în cartierul în care era amplasat biroul modern al lui Dave, ascuns în spatele unui restaurant cu tacos.

Vizitele lui Alice la Dave durau numai o jumătate de oră. Nu mi-a dezvăluit amănunte concrete, deoarece Dave o atenţionase că aşa ceva „contravenea strict regulilor"; cu toate astea, mi-a zis că, de obicei, la întâlnirile lor stăteau amândoi la masa lui de proiectare, bând cafele Philz aduse de secretara lui şi discutând despre cum a fost săptămâna fiecăruia. Dave mai condimenta conversaţia cu câteva întrebări directe despre mine şi despre căsnicia noastră. Uneori făcea apel la jargonul din Manual, la lucruri care în mod obişnuit nu se spun într-o discuţie normală. Prin urmare, Alice era mereu extrem de conştientă de faptul că se găsea pe un teritoriu necunoscut. Discuţiile erau agreabile, insista ea să spună, însă întrebările erau îndeajuns de directe încât să nu se simtă niciodată total confortabil, dar nici să fie atât de relaxată încât să dezvăluie accidental vreun amănunt care să poată fi folosit împotriva noastră.

---

[29] Cartier din San Francisco, numit astfel fiindcă în trecut terenul respectiv a aparţinut celei de-a şasea misiuni din Alta California, Mission San Francisco de Asis (misiunea Sfântului Francisc din Assisi), sau Mission Dolores (misiunea durerilor). Clădirea care adăpostea fosta misiune e cea mai veche rămasă din San Francisco.

[30] Oraş din California, situat la aproximativ opt kilometri nord de San Francisco.

La cea mai recentă întâlnire, Dave o întrebase despre excursia noastră. Fiind acum expertă în detaliile Manualului, Alice i-a relatat în amănunt excursia de un weekend în Twain Harte, plănuită de mine, precum şi excursia de patru zile la Big Sur[31], plănuită de ea peste trei luni. Nu merseserăm încă în niciuna dintre ele, dar faptul că le aveam în calendar ar fi trebuit să îndeplinească pe deplin cerinţa de a călători pentru trimestrul ăsta şi pentru cel următor. Alice se folosea de discuţiile astea cu Dave ca să bifeze cât de multe căsuţe putea, lucruri menite să îndrepte în altă parte atenţia autorităţilor Pactului, aşa cum ne spusese categoric JoAnne că trebuie să procedăm.

Şi Dave vorbise despre călătoriile lui recente, ba chiar îi notase câteva sugestii de hoteluri. Deşi ştia că, foarte probabil, el îi raporta altcuiva amănuntele discuţiilor dintre ei, Alice avea impresia că e un tip drăguţ, care se gândea sincer la binele nostru. Şi nu s-a dat niciodată la ea, ceea ce reprezenta un plus important pentru ea. După prima săptămână, vizitele astea au părut să n-o deranjeze. Oricât de greu i-ar fi fost să fugă de la serviciu în cursul după-amiezii, spunea că e o metodă bună ca să-şi limpezească mintea. „Ca o terapie", zicea. Cu toate că ea nu fusese niciodată la terapie, asta dacă nu punem la socoteală, evident, şedinţele alea de grup de la centrul de dezintoxicare, din săptămâna în care ne-am cunoscut.

Pe urmă, în cea de-a patra şi ultima săptămână de conversaţii cu Dave, Alice m-a sunat. Am apăsat pe butonul de răspuns şi tot ce-am auzit a fost: „Futu-i! Futu-i! Futu-i!"

— Alice?

— Al naibii judecător ne-a ţinut până târziu, mi-a explicat ea.

Alerga cu sufletul la gură şi auzeam zgomotele străzii în jurul ei.

— Mai am doar nouă minute, naibii, ca să ajung la Dave. N-am cum să reuşesc. Să iau un Uber, sau trenul rapid?

— Ăăă...

— Uber, sau trenul?

— Trenul e singura ta şansă. Dă vina pe mine, i-am propus, cu gândul la avertismentul lui JoAnne. Spune-i că...

— Nu! a urlat ea. Nu sunt pârâcioasă.

— Ascultă-mă, am insistat, numai că ea deja închisese telefonul.

Am încercat s-o sun, dar n-a răspuns.

---

[31] Regiune montană de pe Coasta Centrală a Californiei, între Cârmei Highlands şi San Simeon.

28.

Dacă mă grăbeam, puteam să ajung la Draeger chiar la ora la care m-am întâlnit ultima dată cu JoAnne. Mă îngrijora gândul că întârzierea lui Alice avea s-o readucă în vizor, motiv pentru care voiam să stau de vorbă cu JoAnne, ca să aflu exact ce ar însemna asta.

Am ajuns acolo devreme, mi-am parcat maşina, am înhăţat un cărucior şi am început să hoinăresc printre raioane. Nici urmă de JoAnne. Îmi ţineam telefonul în mână, rugându-mă să sune. Sigur avea să mă sune Alice, ca să-mi spună că totul e în regulă. Toată povestea era ridicolă. În definitiv, să ajungi cu o întârziere de zece minute la o întâlnire în California de Nord e acelaşi lucru cu a ajunge cu o întârziere de zece minute la o întâlnire oriunde altundeva.

Am hoinărit timp de aproape jumătate de oră, am cumpărat ceva cereale, lapte Ovaltine, zahăr brun pentru fursecurile mele şi flori pentru Alice. În cele din urmă, am renunţat, mi-am luat sacoşa de cumpărături costisitoare şi am plecat.

Când am ajuns înapoi în oraş, tot nu venise nicio veste de la Alice. M-am dus acasă, dar maşina ei nu era acolo, aşa că am parcat maşina mea în garaj şi m-am îndreptat pe jos spre cabinet. A doua zi urma să am mai mulţi clienţi şi încă nu mă pregătisem deloc. Aveam o droaie de e-mailuri necitite. Iar biroul îmi era plin de documente, ziare şi facturi interne.

Ceva mai târziu, am primit un SMS de la Alice. *A ieşit rău. Trebuie să mă întorc la muncă. Vin târziu. Vorbim când ajung acasă.*

OK. Trimite mesaj când pleci. Comand de la Burma Superstar[32] *pentru diseară. Te iubesc.*

Mi-a răspuns în numai două vorbe, *te iubesc,* urmate de simbolul pentru faţă tristă.

Abia după zece seara ne-am aşezat, în sfârşit, împreună la masa din bucătărie. Alice îşi azvârlise pantofii încă de la uşă, iar pardesiul, compleul şi dresurile erau aruncate până spre dormitorul nostru şi spre şifonierul în care-şi ţinea pijamalele din flanelă. Acum era îmbrăcată în pijama, o pereche ridicol de mare, cu feţe de maimuţe, pe care i-o cumpărasem odată, de Crăciun. Sub ochi era mânjită de rimel şi imediat în stânga gropiţei de pe obrazul stâng îi apăruse un mic coş: exact în acelaşi loc în care-i apar coşuri

[32] Restaurant cu profil asiatic (în special, birmanez) din San Francisco.

de fiecare dată când e stresată mai mult decât de obicei. Mi-a trecut atunci prin minte că o cunosc pe femeia asta, o cunosc cu adevărat, mai bine decât a cunoscut-o vreodată oricine altcineva, probabil chiar mai bine decât mă cunosc pe mine însumi. În ciuda zidurilor pe care se pricepea atât de bine să le ridice, eu m-am specializat în propriul domeniu de studiu: observarea lui Alice. Chiar dacă era capabilă să ascundă multe de mine, erau atât de multe pe care nu le putea ascunde. Dumnezeule, cât o iubeam!

— Şi?

Alice s-a ridicat să ia două beri din frigider, după care mi-a povestit cum mersese întâlnirea ei cu Dave.

— Am alergat cam un kilometru şi jumătate pe tocuri şi am ajuns acolo cu paisprezece minute întârziere. Dacă n-aş fi pierdut la limită primul tren Daly City, aproape c-aş fi putut să ajung la timp. În orice caz, am alergat pe 24th Street, pe alee şi apoi pe scară, până în biroul lui. Am transpirat prin bluză şi mi-am cam distrus pantofii.

Stătea picior peste picior, legănându-l pe cel de deasupra în timp ce mânca, pradă unui neastâmpăr cum nu mai văzusem de multă vreme la ea.

— Dave şi-a dat seama că am gonit până acolo. Mi-a adus un pahar cu apă şi m-a condus în biroul lui.

— E bine, am apreciat eu. Deci, a înţeles.

— Aşa am crezut şi eu. M-aş fi aşteptat să-mi cer iertare pentru întârziere şi să-mi spună că nu e nimic. Am crezut c-o să fie impresionat că am traversat atât de repede oraşul, alergând chiar, o bună parte din drum. Mă ştii, eu nu alerg niciodată nicăieri. Aşa că mă cam aşteptam ca Dave să mă bată cu palma pe spate şi să-mi spună cât de mult îmi apreciază strădania de a ajunge la întâlnirea noastră. În schimb, imediat după ce a închis uşa în urma mea, în timp ce încă mă chinuiam să-mi recapăt suflul, s-a dus să se aşeze la biroul lui mare, pe scaunul lui mare şi mi-a zis: „Sincer, Alice, mă cam surprinde faptul că ai întârziat. *Paisprezece minute*..."

— Ce jigodie, am bombănit.

— Da, nu-i aşa? Deci, îi explic că am fost la Tribunalul Federal. Îi pomenesc de caz, de cât de sclifosiţi erau clienţii mei, de cât de dificil era judecătorul, iar el nu scoate un cuvânt. Doar stă să asculte, răsucind în mâini un prespapier, ca un personaj negativ dintr-un film cu James Bond. Fără niciun pic de compasiune. Nu zice decât „Alice". Îmi pronunţă foarte des numele, ţi-am mai zis?

— Nu pot să-i sufăr pe-ăştia care fac asta.

Alice a luat o bucăţică de friptură de vită cu susan şi a împins farfuria spre mine, să iau şi eu.

— Zice: „Alice, în viaţa noastră, suntem forţaţi în fiecare zi să acordăm

prioritate multor lucruri diferite, unele mai importante, altele mai puţin, unele pe termen scurt, altele pe termen lung". M-am simţit ca o elevă în biroul directorului. Era atât de diferit faţă de cum fusese în celelalte întâlniri ale noastre. Parcă apăsase pe un buton şi se transformase din Dave Prietenosul în Dave Autoritarul. Şi tot bate câmpii despre faptul că majoritatea priorităţilor noastre – familie, muncă, mâncat, băut apă, exerciţii fizice, relaxare – reprezintă obiceiuri atât de adânc înrădăcinate, încât nici n-avem nevoie să ne gândim ca să le punem mai presus de obişnuitele lucruri lumeşti pe care viaţa ni le aruncă în cale. Cu cât mai mult timp un anumit lucru rămâne prioritar, zice, cu atât mai mult devine o a doua natură, înrădăcinată în minţile şi în acţiunile noastre.

Alice şi-a terminat berea şi s-a dus să-şi ia un pahar din bufet.

— În orice caz, el zice că unul dintre scopurile Pactului e să-i ajute pe oameni să-şi păstreze ordinea priorităţilor.

— Vivian zicea că scopul Pactului era să ne întărească mariajul. N-a pomenit niciodată nimic despre priorităţi.

Alice şi-a umplut paharul cu apă de la robinet.

— Totul ţine de concentrare, a zis Dave. În fiecare zi, viaţa încearcă să ne tragă într-o mie de direcţii diferite. Uneori, un obiect strălucitor ne atrage privirea şi simţim nevoia să fie al nostru. Iar atunci când astfel de lucruri tind să devină prioritare în detrimentul căsniciei, apar necazurile.

S-a lăsat din nou pe spate în scaunul ei.

— Dave zice că mai ales munca e perfidă. Zice că petrecem atâta timp lângă colegii de serviciu, că investim atâta timp şi preocupări mentale în profesia noastră, încât ne e uşor să uităm că nu asta ar trebui să fie principala noastră prioritate.

— Aici nu l-aş contrazice întru totul, am zis, gândindu-mă la serile în care Alice venea foarte târziu acasă, înainte de povestea cu brăţara, dar şi la cum mi se învârteau uneori rotiţele din cap toată noaptea, de grija clienţilor mei şi a problemelor cu care se confruntau.

— „Să nu mă înţelegi greşit, Alice", a continuat ea, imitând vocea profundă a lui Dave. „Munca este foarte importantă pentru noi toţi. Priveşte în jurul tău. Ai văzut machetele din sala mea pentru şedinţe, ai văzut fotografii ale proiectelor din trecut în hol". După care a început să se laude cu clădirea la a cărei proiectare a contribuit... Pin Sur Mer, casa de oaspeţi a familiei Jenkins, din Point Arena[33]...

— Doamne, ne place să ne dăm mari cu numele altora?

Familia Jenkins deţinea un procentaj consistent din totalul clădirilor cu

[33] Orăşel de pe coasta Pacificului. În trecut, a purtat numele de Punta Arenas.

scop comercial din Peninsulă, iar Pin Sur Mer apăruse de mai multe ori în ziare, ca să nu mai vorbim şi despre *Architectural Digest.* Dave începea să mă enerveze din ce în ce mai tare.

— Da, aşa e. În orice caz, a tot bătut câmpii despre trilioanele de ore investite pentru asta, despre cum şi-a pierdut trei luni ca să se lupte cu arhitectul.

— Pin Sur Mer, am zis. Ce pretenţios.

Alice a ciugulit puţin din salata ei cu mango.

— Mi-a zis că s-a lăsat prins cu totul de proiect şi că toate priorităţile i s-au dus naibii. „Poate că n-ai vrea să auzi asta chiar acum, Alice", a zis, „dar mă bucur că am avut Pactul, oameni care m-au ajutat să-mi recapăt concentrarea şi să văd ceea ce era important. A fost foarte greu, n-o să mint, dar mă bucur că i-am avut alături de mine şi mi-aş fi dorit să-i fi avut şi mai devreme". Pe urmă, mi-a înşirat o grămadă de premii câştigate de Pin Sur Mer, dar... – şi Alice i-a imitat din nou vocea – „nici măcar un proiect, nici măcar un detaliu, nici măcar un şurub din toate aceste proiecte nu este la fel de important ca soţia sau ca familia mea. Pin Sur Mer nu e alături de mine, la finalul zilei. În schimb, Kerri este. Fără ea, aş fi fost în derivă".

— Eşti sigură că am cunoscut-o pe Kerri la petrecere? am întrebat-o, străduindu-mă s-o vizualizez.

— Da, nu-ţi aduci aminte? Sculptoriţa şi pictoriţa şi scriitoarea cu pantofi Jimmy Choo. Personal, dac-ar fi să aleg între Kerri şi Pin Sur Mer, poate c-aş fi tentată să iau casa. În orice caz, „Pactul", zice el, „e ceva special. Ştiu că e prematur pentru tine şi că încă încerci să înţelegi despre ce e vorba. Dar dă-mi voie doar să-ţi spun asta: Pactul ştie despre ce naiba vorbeşte".

— Vai...

— A mai zis că, peste douăzeci de ani, o să stăm unii lângă alţii la o cină trimestrială şi-o să râdem de neînţelegerea asta măruntă.

— Douăzeci de ani? Nu prea cred.

— „O să-mi mulţumeşti", a zis, „şi tu şi Jake o să vă bucuraţi că Finnegan a adus Pactul în vieţile voastre. Deocamdată, poate nu ţi se pare cine ştie ce, dar ai să înţelegi până la urmă. Deocamdată, e datoria mea să te ajut să-ţi ordonezi priorităţile aşa cum se cuvine, Alice. E datoria mea să te ajut să scapi de gândirea greşită".

Gândul mi-a zburat la un seminar despre propagandă la care participasem în facultate.

— Nu cumva Mao a folosit expresia „gândire greşită" în timpul Revoluţiei Culturale?

— Probabil, a răspuns Alice, oftând. Întregul discurs a fost pe un ton foarte autoritar. „Îmi placi, Alice", a zis Dave, „iar Jake pare un tip de treabă.

Echilibrul dintre muncă şi casă e greu de găsit. De-asta avem nevoie să-ţi facem o reajustare mentală ca să-ţi redresăm concentrarea".

— O reajustare mentală? Ce naiba a vrut să zică prin asta?

— Nu ştiu. Mi-a zis că-l aştepta cineva în sala pentru şedinţe şi că timpul nostru era pe sfârşite. Dar a ţinut să-mi spună că, în întreaga istorie a Pactului, n-a divorţat niciodată vreun cuplu. N-au existat nici despărţiri de probă, nici locuit separat, nimic din astea. „Poate că Pactul îţi cere destul de multe", mi-a zis, „dar, crede-mă, îţi oferă foarte multe în schimb. Cum ar fi căsnicia".

Am luat o înghiţitură zdravănă de bere.

— Trebuie să ieşim din Pactul ăsta. Serios.

Alice îşi tot făcea de lucru cu salata ei, separând bucăţile de mango de castraveţi.

— Jake... nu cred c-o să fie chiar atât de simplu.

— Ce pot să ne facă, să ne ia pe sus şi să ne arunce în închisoarea matrimonială? N-au cum să ne forţeze să rămânem.

Alice şi-a muşcat buza, după care a împins deoparte farfuriile şi s-a aplecat în faţă, luându-mi mâinile într-ale ei.

— Tocmai asta e partea înfricoşătoare. Când m-am ridicat să plec, i-am zis-o de-a dreptul: „Mie chiar nu-mi plac toate astea. Am impresia că vrei să mă terorizezi".

— Frumos. Şi, cum a reacţionat?

— Doar a zâmbit şi a zis: „Alice, trebuie să-ţi găseşti împăcarea cu Pactul. Eu mi-am găsit împăcarea cu Pactul, Jake şi-o va găsi pe-a lui. E necesar. Nu poţi să laşi Pactul, iar Pactul nu te lasă pe tine". După care s-a aplecat spre mine, m-a apucat de braţ atât de strâns, încât aproape că m-a durut, şi mi-a şoptit la ureche: „Nu pleacă nimeni *viu,* adică". M-am dat înapoi. Eram de-a dreptul panicată. Numai că, pe urmă, a redevenit tipul jovial de la petrecere. „Cu ultima parte am glumit", a zis, râzând. Dar, Jake, pe bune, nu părea deloc să fi glumit.

Mi-am închipuit cum pune mâna nemernicul ăla pe nevastă-mea, ameninţând-o.

— Gata. Mâine îi fac o vizită.

— Nu, a răspuns Alice, scuturând din cap, nu, asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Vestea cea bună e că nu voi mai fi nevoită să-l văd. M-a condus până afară, iar când a ajuns în faţa biroului său, mi-a zis că asta a fost ultima noastră întâlnire. „Concentrează-te, Alice, concentrează-te", mi-a zis. „Îndreaptă situaţia. Transmite-i salutări prietenului meu Jake". După care a intrat la loc şi m-a lăsat acolo. A fost al naibii de sinistru.

— Trebuie să găsim o cale de ieşire.

Alice mi-a aruncat o privire nedumerită, de parcă n-aş fi înţeles nimic din ce-a spus.

— Pe naiba, Jake. Ceea ce-ţi spun eu e asta: nu cred că *există* o cale de ieşire.

Mi-a strâns mai tare mâinile şi, deodată, am văzut ceva neobişnuit în ochii ei, un sentiment pe care nu-l mai văzusem niciodată acolo.

— Jake, mi-e frică.

29.

Iată care-i treaba: nu i-am spus lui Alice despre drumurile mele zilnice la Draeger din săptămâna aia. Nu că m-aş fi ascuns de ea, dar pur şi simplu nu voiam să o neliniştesc şi mai tare. Când eram împreună, încercam să mă comport relaxat, vrând să transmit senzaţia că dormeam bine. Când ea pomenea de Pact, de obicei ca să spună că nu avusese nicio veste de la Vivian sau de la Dave în ziua respectivă, încercam să nu par prea îngrijorat. „Poate că ne-am agitat atât degeaba", ziceam, în realitate, nu credeam aşa ceva şi nu-mi închipuiam că Alice ar crede, dar pe măsură ce trecea săptămâna şi nu se întâmpla nimic, nervozitatea noastră începea să se domolească.

Totuşi, am înţeles în sfârşit ce simţeau pacienţii mei, adolescenţii care-mi spuneau că aşteptau ca părinţii lor să-i pună în faţa veştii iminentului lor divorţ. Treceam de fiecare zi luptându-mă cu anxietatea, căutând-o pe JoAnne la Draeger, aşteptând să primesc veşti rele de la Pact. Ne închipuiam că scenariul cel mai probabil ar fi un apel telefonic din partea lui Vivian, o invitaţie – sau un ordin voalat – să ne întâlnim la prânz. După care ne-ar fi lovit din senin cu ceva: cu vreo regulă pe care am fi încălcat-o, sau cu vreun ordin care să fi venit de sus.

Dar, cum zilele treceau fără să sune nimeni, mi-am zis că frica asta de Pact era absurdă. De ce să ne fie atât de frică de nişte oameni care n-au făcut nimic altceva decât să ne invite la o petrecere grozavă şi să-i ofere temporar soţiei mele o bijuterie şi patru săptămâni de consiliere gratuită care, cu excepţia ultimei săptămâni, fusese destul de serioasă şi de rezonabilă? Totuşi, la fel de frecvent mi se întâmpla să cad pradă paranoiei. Când veneam acasă pe jos de la serviciu şi dădeam colţul străzii, la Balboa, şi intram în cartierul nostru, cercetam strada, uitându-mă după orice amănunt neobişnuit. Într-o seară, am văzut un tip stând într-un Chevy Suburban negru, vizavi de casa noastră. În loc să urc treptele casei, am dat ocol cartierului şi am ieşit în celălalt capăt al străzii, ca să-i văd plăcuţa de înmatriculare şi să încerc să arunc o privire prin geamurile fumurii. Când s-a deschis uşa de la intrarea uneia dintre case şi o chinezoaică vârstnică s-a îndreptat spre Chevy şi s-a urcat în el, m-am simţit ca un idiot.

După câteva zile în care n-am primit nicio veste, Alice a început, în sfârşit, să se relaxeze. Dar n-a redevenit întru totul cea de dinainte. Reuşea încă să ajungă acasă în fiecare seară la timp pentru cină, dar părea distrasă şi n-

avea chef de sex. Coşul de lângă gropiţa de pe obrazul stâng când dispărea, când apărea la loc. Avea pete întunecate sub ochi şi ştiu că se tot zvârcolea noaptea, trezindu-se din ce în ce mai devreme ca să lucreze la cazurile ei înainte să plece la birou.

— Îmi cade părul, mi-a zis într-o dimineaţă, pe un ton mai degrabă resemnat, decât alarmat.

— Aiurea, am zis eu, dar vedeam dovada la duş şi în chiuveta de la baie şi în firele încâlcite de pe hainele ei.

M-am mai dus la Draeger, dar tot fără succes. Începeau să mă bântuie tot felul de gânduri bizare. „De ce n-a mai apărut JoAnne?", mă tot întrebam. Oare o avea necazuri? Nu-mi plăcea deloc felul în care mă făcea Pactul să mă simt şi nu-mi plăcea că se prefăcuse într-un nor negru deasupra capului lui Alice.

Într-o marţi, am sunat-o pe Vivian şi am întrebat-o dacă putem să ne vedem la o cafea. Mi-a propus imediat Java Beach, din cartierul Sunset.

— Ne vedem acolo în jumătate de oră, mi-a zis.

Nu prea crezusem c-o să-mi răspundă şi nici c-o să-mi propună să ne întâlnim atât de curând. Şi, cel mai important dintre toate, nu prea avusesem timp să mă gândesc la ce anume voiam să-i spun.

Da, voiam să ies din Pact, dar cum să abordez mai bine subiectul? În experienţa mea, de-a lungul anilor, am descoperit că oamenii reacţionează adesea mai puţin la cuvintele pe care le spui şi mai mult la modul în care le spui. Toată lumea se aşteaptă la veşti bune şi la veşti rele – ăsta e contractul cu viaţa, până la urmă. Binele şi răul sunt inevitabile şi, la un moment dat, ne lovesc pe toţi. Veştile sunt veşti. Numai că transmiterea veştilor, gesturile, cuvintele, empatia şi înţelegerea alcătuiesc zona gri în care transmiţătorul are puterea de a face ca situaţia să devină ceva mai uşoară sau mult mai grea.

În drumul cu maşina spre Java Beach, am tot recapitulat şi corectat în minte ceea ce aveam să-i spun lui Vivian. Voiam să fiu bine înţeles. Voiam să fiu clar, dar nu agresiv, relaxat, dar chibzuit. Voiam să sune, parţial, ca o întrebare – astfel încât să evit orice pornire furioasă din partea ei –, dar, în cea mai mare măsură, ca o afirmaţie directă. Eu şi Alice aveam nevoie să părăsim Pactul, urma să-i zic. Ne provoca stres şi nelinişte, şi punea presiuni pe căsnicia noastră: tocmai instituţia pe care Pactul era menit s-o apere. Cel mai bine era ca drumurile noastre şi ale minunaţilor membri ai Pactului să se despartă, aveam să-i zic. Aveam să-i mulţumesc lui Vivian pentru amabilitatea ei şi să-i cer iertare pentru faptul că ne-am răzgândit. Discuţia urma să fie scurtă, dar punctul meu de vedere, categoric. După care totul avea să se termine, iar această negură a dezastrului, care ne întunecase

vieţile, ar fi dispărut.

Am găsit un loc de parcare la o stradă şi jumătate distanţă de Java Beach. În timp ce mă apropiam de cafenea, am observat că Vivian era deja acolo, aşezată la o masă din curtea interioară. În faţa ei erau două ceşti. Cum ajunsese atât de repede? Rochia ei mov părea lejeră, dar scumpă, iar geanta, scumpă şi atât. Deşi era ceaţă, purta ochelari de soare enormi. Sorbea din cafea, privind spre ocean. Era exact aşa cum o descrisese Alice: perfect obişnuită la prima vedere, dar, la o privire mai atentă, absolut deloc obişnuită.

În timp ce alţii din jurul ei se foiau fără încetare, Vivian era relaxată, senină la faţă, fără vreun telefon sau laptop la vedere. Mi-am dat seama că se simţea extrem de bine în pielea ei.

— Prietene, m-a întâmpinat, ridicându-se.

M-a îmbrăţişat strâns şi m-a ţinut aşa cu o secundă mai mult decât mă aşteptasem. Mirosea plăcut, ca briza oceanului.

— Ciocolată caldă, nu? a întrebat, arătând spre ceaşca din dreptul scaunului meu şi scoţându-şi ochelarii de soare.

— Exact, am răspuns, sorbind din ceaşcă şi repetându-mi discursul în minte.

— Jake. Vreau să evităm momentul stânjenitor. Ştiu pentru ce ai venit. Înţeleg.

— Ştii?

Şi-a pus o mână peste a mea. Avea degetele calde şi o manichiură perfectă.

— Pactul poate să pară înfricoşător. Pe mine mă sperie chiar şi în ziua de azi. Dar un pic de frică, atunci când e folosită într-un scop nobil, poate să fie ceva pozitiv, care să te motiveze corespunzător.

— De fapt, am zis, retrăgându-mi mâna cu încetineală şi străduindu-mă să recapăt controlul asupra conversaţiei, apropo de tactica fricii...

Mi-am regretat cuvintele de îndată ce mi-au ieşit pe gură. Ton nepotrivit. Prea agresiv. Am luat-o de la capăt.

— Motivul pentru care te-am sunat e unul dublu. Mai întâi, am vrut să-ţi mulţumesc pentru amabilitate, am zis, încercând să adopt un ton cât mai lejer. Alice s-a simţit groaznic din cauză că n-a mai apucat să-ţi trimită mulţumiri aşa cum se cuvine.

— A, ba mi-a trimis! a exclamat Vivian.

— Ce?

— După ultimul nostru prânz împreună. Te rog să-i transmiţi că lalelele galbene au fost splendide.

Ciudat. Alice nu mi-a pomenit de faptul că i-ar fi trimis flori.

— Îi transmit, am zis, pregătindu-mă sufletește ca să-mi reiau asaltul.

Vivian s-a întins peste masă ca să-și pună din nou mâna peste a mea.

— Jake, Prietene, te rog. Știu pentru ce ai venit. Tu și Alice vreți să ieșiți.

Am încuviințat, surprins de cât de ușor părea să fie.

— Ne plac toți cei pe care i-am cunoscut în grup. Nu e nimic personal. Pur și simplu, nu e ce ne trebuie nouă.

Vivian a zâmbit, ceea ce m-a făcut să mă destind un pic.

— Jake, înțeleg ce spui. Dar uneori, Prietene, ceea ce vrem și ceea ce e bine pentru noi sunt lucruri care nu coincid întocmai.

— A, dar uneori coincid.

— O să fiu sinceră, a zis Vivian, luându-și mâna de pe a mea, în timp ce toată căldura din ochi i-a dispărut. N-o să vă las să renunțați la Pact. Iar Pactul, mai mult ca sigur, n-o să renunțe la voi. Nici în vremuri bune, nici în vremuri grele. Mulți dintre noi au fost în situația voastră. Mulți dintre noi au simțit ceea ce simțiți tu și Alice în clipa de față. Frică, neliniște, o lipsă a clarității asupra a ceea ce v-ar putea rezerva viitorul. Și noi toți am trecut peste asta. Și noi toți am reușit – până la urmă – să evoluăm prin asta.

Vivian mi-a zâmbit, total calmă. Mi-am dat seama că mai trecuse și altă dată prin exact aceeași discuție cu alții.

— Jake, ascultă-mă bine: trebuie să-ți găsești împăcarea cu Pactul. E cel mai bine pentru tine, cel mai bine pentru căsnicia ta. Pactul e ca un râu: puternic și viguros, dacă i se împotrivește cineva, dar pașnic și senin, când ești dispus să i te lași în voie. Dacă te miști odată cu el, poate să vă ducă mai departe, pe tine, pe Alice și căsnicia voastră, spre un loc al perfecțiunii, spre un loc al frumuseții.

M-am forțat să-mi păstrez calmul. Și, așa cum procedez atunci când ședințele de terapie devin brusc încinse, încep să vorbesc mai încet.

— Vivian, eu și Alice o să fim mulțumiți și fără locul ăsta al frumuseții. Avem nevoie să ne găsim propriul drum. Și o să ne *găsim* propriul drum. Pactul o înspăimântă pe Alice. Mă înspăimântă și pe mine. Cu toată sinceritatea, pare un fel de cult religios. Amenințări voalate, contracte fictive.

— Fictive? a repetat ea, ridicând din sprâncene mirată. Te asigur, Jake, nu e nimic fictiv în toate astea.

Mi-am amintit de acea primă zi, când eu și Alice am semnat cu numele noastre, închipuindu-ne că nu era decât un joc distractiv, fără consecințe reale. Stilourile alea blestemate. Diapozitivele. Orla și căsuța ei din Irlanda.

— Tu nu reprezinți legea, Vivian. Nici tu, nici Dave, nici Finnegan, nici ceilalți. Pactul nu are niciun fel de autoritate. Înțelegi asta, nu-i așa?

Vivian nici nu s-a clintit.

— Sunt convinsă că-ţi aminteşti cine v-a invitat să aderaţi la Pact, mi-a zis. Finnegan e cel mai important client al firmei la care lucrează soţia ta, mă înşel cumva? Un om cu adevărat de nivel mondial, un om cu influenţă. Cred că el valorează foarte mult pentru firmă şi cuvintele lui de bine au fost cele care i-au adus lui Alice noul ei caz important. Jake, după cum sunt convinsă că ţi-ai dat seama până acum, Pactul nu suntem numai eu şi Orla şi Finnegan. Pactul înseamnă o mie de Finnegani, cu toţii străluciţi în felul lor, cu toţii folosindu-se de propria şi unica lor marcă a influenţei. Avocaţi, medici, ingineri şi judecători, generali, vedete de film şi politicieni: oameni al căror nume te-ar da pe spate. Jake, gândirea ta e meschină, obtuză. Ai nevoie să te gândeşti puţin, să priveşti cu atenţie imaginea de ansamblu, să înţelegi drumul din faţa ta.

Mă simţeam ameţit. Am întins mâna după ceaşca mea cu ciocolată caldă, dar, nu ştiu cum, am apreciat greşit distanţa. Ceaşca s-a făcut ţăndări pe betonul de sub noi, împroşcând cu pete maronii toată geanta lui Vivian. Oamenii din jur s-au întors să se holbeze. Vivian şi-a tamponat geanta cu un şerveţel, netulburată. Eu am început să adun cioburile. O chelneriţă a venit imediat.

— Lăsaţi-le. O să-l chem pe Anton să măture.

Avea inele în nas şi în buze, tatuaje pe braţe şi pe gât şi emana un uşor iz de câine ud, ca şi cum ar fi locuit cu o mulţime de animale. Dintr-odată, am fost tentat să mă întind spre ea şi s-o cuprind cu braţele, ca pe un soi de plută de salvare. M-am simţit extrem de gelos pe ea, gelos pe viaţa normală pe care o ducea.

— Eu vă vreau tot binele, mi-a zis Vivian, cu răceală în glas, după ce s-a îndepărtat chelneriţă. Sunt aici ca să vă ajut să ajungeţi la acea destinaţie.

— Dar nu ne ajuţi deloc, Vivian, ce naiba!

— Ai încredere în mine, a zis Vivian, aproape robotică prin insistenţa ei, prin refuzul total de a asculta ce aveam de spus. Ai încredere în Pact. Ceea ce-ţi spun eu, Jake, e asta: trebuie să te îndepărtezi de gândirea asta meschină, de gândirea asta *greşită* şi să vezi imaginea de ansamblu. Tu şi Alice trebuie să acceptaţi mesajul pe care vi l-a transmis Dave.

Aici, Vivian şi-a pus enormii ochelari de soare la ochi.

— Trebuie să acceptaţi puterea pe care o poate aduce Pactul căsniciei voastre, carierelor voastre, vieţilor voastre. La fel ca atâtea lucruri – cum ar fi un cutremur, un tsunami –, vouă vi se va întâmpla Pactul. E inevitabil. Singura întrebare e cum veţi reacţiona.

— Parcă nici n-ai auzit ce-am zis. Eu şi Alice am terminat-o cu Pactul.

— Nu, a replicat Vivian, ridicându-se şi luându-şi geanta. Du-te acasă. Du-te să stai cu frumoasa ta mireasă. Tu eşti prietenul meu, Jake. Pentru

totdeauna.

Şi, cu asta, mi-a întors spatele şi a plecat.

30.

Alice stă întinsă pe canapea, cu tot felul de cărţi şi dosare de cercetare juridică împrăştiate în jurul ei. Are laptopul deschis pe masă, dar e mai preocupată de chitară, la care cântă piesa aia care-mi place mult, a lui Jolie Holland. Interpretarea ei la chitară e foarte frumoasă, iar vocea, dulce şi delicată. Casa pare că absoarbe cântecul, încordându-se în tăcere ca să-l audă. Ea îşi ridică privirea spre mine, îmi zâmbeşte, apoi cântă: „Încă sunt îmbrăcată ca aseară, cu ciorapi din mătase şi un vechi palton parizian. Şi mă simt ca o regină într-o staţie de autobuz. Uite ce mi-ai făcut"[34].

Mă doare inima când îi aud candoarea vocii, când o văd stând acolo. Urăsc faptul că discuţia mea cu Vivian o va dezamăgi.

A trecut mult timp de când Alice n-a mai pus mâna pe vreunul dintre instrumentele ei. Cântecul e atât de tandru, încât pare să îndepărteze într-o clipă straturile protectoare ale lui Alice, acele ziduri invizibile care sunt mereu prezente. De câte ori m-am gândit la acea Alice aflată dincolo de poleiala de avocat, cea ascunsă sub conservatoarele costume bleumarin? Încă din copilărie, Alice visase să facă muzică. Mama ei le preda pianul şi chitara copiilor din cartier şi tot timpul se cânta în casa lor. Nu mi-o pot imagina pe Alice, cea din copilărie, visând să devină într-o zi avocat, dar, atunci când am cunoscut-o, era în al doilea an la Facultatea de Drept. Cu toate că încă înregistra cântece, încă apărea în concerte, încă-şi actualiza site-ul, răspundea la e-mailuri, ba chiar producea, din când în când, albume ale altor muzicieni, îmi dădeam seama că virase deja pe un cu totul alt drum. Începuse cursurile Facultăţii de Drept în anul în care împlinise 30 de ani, „deraiată de pasiunile tinereţii", după cum spunea, ceea ce o făcuse să fie una dintre cele mai vârstnice studente din anul ei. Simţea că are multe de recuperat, foarte mult timp pierdut pe care trebuia să-l compenseze. Dar cum ar putea fi consideraţi timp pierdut anii ăia în care a făcut ceea ce şi-a dorit cu adevărat? Mie mi s-au părut opusul timpului pierdut.

— Nu eram fericită, mi-a mărturisit odată, la câteva luni de când eram împreună. Situaţia din trupă scăpase de sub control. Ca şi – aici avusese o ezitare – relaţiile mele.

Ştiam din articolele pe care le găsisem pe internet că dificultăţile din relaţia ei cu basistul, Eric Wilson, provocaseră probleme în cadrul formaţiei.

---

[34] Versuri din cântecul *Crush in the Chetto,* al solistei americane Jolie Holland.

Iar ruptura urâtă dintre ei se răsfrânsese în muzică, zicea ea. Totul i se părea mânjit. A hotărât că sosise momentul să se maturizeze. De-asta s-a apucat de Facultatea de Drept.

Melodia e obsedantă, şi-mi face plăcere să-i aud vocea răsunând prin living. După ce termină cântecul, nu mă salută, nici nu începe să-mi povestească despre ziua ei, ci doar ia sintetizatorul de la capătul canapelei şi începe să cânte piesa lui Leonard Cohen, *Dance Me to the End of Love.* Pe toată durata cântecului – un imn închinat iubirii şi pierderii, scris când Cohen trecuse bine de vârsta medie şi era la apogeul forţei sale lirice – mă priveşte, afişând un zâmbet crispat.

Îmi las geanta pe masă, îmi scot paltonul şi mă ghemuiesc la celălalt capăt al canapelei. Privind-o – atât de clar în elementul ei –, nu mă pot abţine să nu mă întreb de ce a renunţat. A făcut-o pentru ea însăşi? Sau pentru mine? În cele din urmă, lasă sintetizatorul deoparte şi alunecă spre capătul canapelei, unde stau eu.

— Eşti foarte caldă, îi zic.

Nu-mi vine deloc să-i povestesc despre discuţia cu Vivian. Momentul ăsta e de-a dreptul perfect. Nu vreau decât să mai dureze. Vreau doar să mă întorc în timp, înainte de apariţia Pactului.

Rămânem aşa, în tăcere. Deodată, ea îşi strecoară mâna în buzunarul bluzei de trening, de unde scoate o bucată de hârtie mototolită.

— Ce-i asta?

Arată ca o telegramă. Pe partea din faţă, e scris numele lui Alice, dar nicio adresă.

— A fost adusă personal azi, mă informează ea, după care începe să citească.

> Dragă Prietenă,
>
> Pe această cale eşti îndrumată să te prezinţi vinerea asta, la ora nouă dimineaţa, pe aeroportul din Half Moon Bay. Acolo te va aştepta reprezentantul nostru, care-ţi va furniza atunci instrucţiunile corespunzătoare. Nu e necesar să-ţi aduci haine de schimb sau alte lucruri. Aceasta este o directivă, nu o solicitare. Nerespectarea unei directive, după cum ştii, este reglementată pe larg în Secţiunea 8.9.12-14.
>
> Abia aşteptăm să te vedem.
>
> Al tău sincer, un Prieten.

Totul în mine se prăbuşeşte, în timp ce groaza se ridică la suprafaţă.

— În sfârşit, începusem să cred că m-am înşelat în privinţa lui Dave. Cât

pe ce să trag concluzia că a fost o nimica toată, că am confundat ceea ce, în realitate, n-a fost decât o discuţie destul de obişnuită, cu o chestie sinistră în care a transformat-o mintea mea.

— Nu e o nimica toată, îi zic, după care-i povestesc despre întâlnirea cu Vivian.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Îmi pare foarte rău, iubito, îi spun, cuprinzând-o în braţe. N-ar fi trebuit să accept niciodată implicarea noastră în aşa ceva.

— Ba nu, *mie* îmi pare rău. Eu sunt cea care l-a invitat pe Finnegan la nunta noastră tâmpită.

— Nu se poate să te duci în Half Moon Bay. Ce pot să-ţi facă?

— Foarte multe. Dacă mă dau afară de la firmă, dacă...

Văd cum mintea ei derulează imagini pe repede înainte, iar panica începe să se instaleze.

— Avem toate creditele alea, n-o să am recomandări strălucite, niciun serviciu nou, mai e şi ipoteca... Vivian are dreptate. Influenţa lui Finnegan se întinde în lung şi-n lat. Şi nu e vorba numai despre Finnegan, mai sunt şi toţi ceilalţi membri ai Pactului pe care nu-i cunoaştem.

Îmi vine un gând.

— Dar cât de mult contează asta? Adineauri păreai atât de fericită, în timp ce cântai. Ce-ar fi dacă ţi-ai lua prima şi ai pleca?

— Încă nu s-au dat primele. N-am primit niciun cec. Şi chiar avem mare nevoie de banii ăia.

— Putem să ne descurcăm şi fără ei, insist, deşi adevărul e că suntem cam pe muchie, cu noile mele investiţii în cabinet, cu ipoteca pe clădirea victoriană, cu ipoteca pe casa asta, chiar şi numai cu costul vieţii într-unul dintre cele mai scumpe oraşe din lume.

— Nu vreau să ajung iar săracă; aşa nu se poate trăi.

— Vrei să spui că trebuie să te duci în Half Moon Bay?

— Cred că n-am încotro. Dar e o problemă. Vinerea asta am un termen în instanţă. Trebuie să-mi susţin cererea de judecată în procedură simplificată. Am lucrat luni de zile la dosarul ăsta. Şi vineri e momentul în care putem să câştigăm totul. Dacă pierdem vineri, totul se duce de râpă: mii de ore de muncă, o muncă fără rost, nicio şansă de câştig. Nu pot să cred. Eu am formulat cererea aia nenorocită, nimeni n-ar putea s-o susţină în locul meu.

— În telegramă se pomeneşte despre consecinţe. Care ar fi alea?

Alice se ridică şi ia din bibliotecă exemplarul ei din Manual. Deschide la Secţiunea 8.9.12-14.

— *„Pedepsele sunt administrate în funcţie de gravitatea infracţiunii şi calculate, în mod similar cu CCCP, pe baza sistemului de punctaj prezentat*

mai jos”, îmi citeşte. *„Recidiva, după cum s-a menţionat anterior, e calculată prin dublare.*

Pentru colaborare şi mărturisire voluntară se acordă reduceri corespunzătoare”.

— Da, asta ne e de ajutor, comentez eu.

— Am putea să fugim, propune Alice. Am putea să ne mutăm în Budapesta, să ne schimbăm numele. Să ne găsim de lucru în piaţa aia mare de lângă pod, să mâncăm gulaş şi să ne îngrăşăm.

— Chiar ador gulaşul!

Încercăm să menţinem discuţia pe un ton normal, dar nu există nici urmă de lejeritate în atmosferă. Din câte se pare, suntem de-a dreptul terminaţi.

— Mai există şi poliţia.

— Da, şi ce anume să spunem? Că o femeie cu o geantă foarte frumoasă mi-a dat o brăţară? Că sunt îngrijorată că aş putea să-mi pierd serviciul? Ar râde de noi în timp ce ne-ar da afară din secţie.

— Dave te-a ameninţat, îi amintesc eu.

— Închipuie-ţi că i-ai povesti asta unui poliţist. Nici gând să ne ia în serios. *„Nimeni nu părăseşte Pactul”*? Să fim serioşi. Iar dacă ar sta de vorbă cu Dave, ceea ce e evident că n-ar face, el i-ar spune că a fost o glumă. După care i-ar oferi posibilitatea să viziteze Pin Sur Mer.

Rămânem tăcuţi pentru un timp, storcându-ne creierii în căutarea unei soluţii. Parcă am fi doi hamsteri mici, captivi într-o cuşcă, amândoi convinşi încă de faptul că trebuie să existe o ieşire.

— Al naibii Finnegan, exclamă ea, într-un târziu.

Îşi ia sintetizatorul şi cântă o altă piesă, una deprimantă, de pe ultimul album al formaţiei, compusă de ea şi de fostul ei iubit în timpul despărţirii lor.

— Budapesta n-ar fi o idee rea, îi zic, după ce se termină cântecul.

Alice îmi dă impresia că stă să se gândească la posibilitatea asta. Eu o spusesem în glumă, dar poate că nu trebuia neapărat să fie aşa ceva. Îmi trece prin minte că sunt de acord cu orice decide ea. O iubesc pe Alice. Vreau să fie fericită. Nu vreau să-i fie frică.

Dar mi se strânge inima când o aud spunând în şoaptă:

— Ne-ar găsi, nu-i aşa?

31.

Cu toate că şi azi îmi urmez rutina obişnuită – trezirea, mersul pe jos până la serviciu, întâlnirile cu pacienţii –, nu-mi prea stă mintea la ceea ce fac. Dacă Alice trebuie să se prezinte vineri pe aeroportul ăla, avem nevoie să punem la punct un plan.

Aseară, Alice a vrut să-şi limpezească mintea, aşa că ne-am uitat la *Inventând slogane.* Am nimerit un episod nostim despre ministrul sloganelor şi eforturile lui de a cumpăra o maşină urât mirositoare din Italia. Era plăcut să stai ghemuit pe canapea şi să te gândeşti la alte lucruri. După ce am închis televizorul, ne-am dus la culcare şi am dormit adânc. Azi-dimineaţă, pe masa din bucătărie am găsit obişnuita harababură de documente şi coli imprimate şi cărţi juridice. Manualul trona pe braţul fotoliului mare, albastru. Alice pusese un semn la începutul Secţiunii 9: Proceduri, Directive şi Recomandări.

În intervalele dintre pacienţi, tot încerc să găsesc o cale de rezolvare a situaţiei. Dacă unii devin din ce în ce mai paranoici pe măsură ce meditează prea mult timp la o problemă, la mine se întâmplă de obicei contrariul. Până la trei după-amiaza, aproape reuşisem să mă conving că situaţia nu e chiar atât de înfricoşătoare pe cât păruse aseară. La asta mă gândesc când intră Evelyn în cabinetul meu şi-mi lasă pe birou un plic alb. Fără timbru. Litere aurii pe exterior, doar numele meu, fără vreo adresă. Îl fixez cu privirea, începând să transpir.

— Tocmai l-a adus un curier pe bicicletă, îmi zice ea. Înăuntru, găsesc un cartonaş alb cu un mesaj scris de mână, tot cu cerneală aurie:

> Apreciem onoarea pe care ne-o veţi face prezentându-vă la întâlnirea trimestrială a Prietenilor, din data de 10 martie, la ora 18. Adresa este Bear Gulch Road numărul 980, în Woodside. Codul de acces este 665544. Nu divulgaţi nimănui adresa sau codul, sub nicio formă.

Nu e nicio semnătură, nici vreo adresă a expeditorului.

32.

Joi dimineaţa, stau în capul oaselor pe pat, în tricou şi în boxeri, privind cum se îmbracă Alice pentru serviciu.

— Ce-o să facem? o întreb.

— Eu o să-mi fac treaba, îmi răspunde. Iar tu o să ţi-o faci pe-a ta. Indiferent care ar fi consecinţele, o să ne confruntăm cu asta când o să fie cazul. Ameninţarea lui Vivian se referea la Finnegan şi la firmă, dar dacă n-o să mă prezint la termenul de judecată, oricum o să fiu într-o situaţie delicată la firmă.

— Dar cu partea despre braţul lung al influenţei Pactului, cum facem?

— Nu ştiu, a răspuns Alice, pe un ton ferm, fără măcar vreo urmă din groaza resimţită de mine. Oare încrederea ei o fi reală sau se preface de dragul meu? Oricum, simplul fapt că Alice e ea însăşi în clipa de faţă, pregătită să intre în luptă, mă face să mă simt mai bine. Dacă Alice, în ipostaza de muzician, e o fiinţă delicată, misterioasă, pe care aş vrea s-o văd mai des, în ipostaza de avocat e o femeie dură, inteligentă, întru totul competentă, pe care mă bucur c-o am alături.

— O să mă gândesc toată ziua la tine, îi promit, în timp ce-o privesc pieptănându-se, apoi dându-şi cu rujul de o nuanţă vineţie discretă şi punându-şi cerceii, două inele mici din aur.

— Şi eu, la tine, răspunde, sărutându-mă lung, dar delicat, atentă ca nu cumva să-şi întindă rujul.

Dintr-un oarecare motiv complex, legat de construirea unui drum şi de parcare, în dimineaţa asta se duce la serviciu cu maşina unui coleg. Un Mercedes gri trage în faţa trotuarului la ora şase şi Alice dispare.

La nouă fără un sfert, sunt la serviciu, meditând la problema noastră de nerezolvat. Toată ziua stau ca pe ace, desfăşurându-mi mecanic activitatea cu pacienţii, aşteptând să se întâmple inevitabilul şi întrebându-mă ce formă va lua.

— Ce-ai păţit, Jake? vrea să ştie Evelyn. Nu eşti în apele tale. Te-ai pricopsit cu vreo boală?

— Nu ştiu sigur, îi răspund.

Jonglez cu ideea de a-i povesti despre ce e vorba, dar la ce bun? Mi-o şi închipui, oscilând între râs şi neîncredere. N-ar avea cum să înţeleagă imediat amploarea Pactului şi pericolul reprezentat de el. În schimb, sunt convins că implicarea ei ar duce la şi mai multe probleme pentru mine şi

Alice.

La ora două, îmi bâzâie telefonul. E un mesaj de la Alice, un mesaj perfect obişnuit. *Nu ajung acasă înainte de miezul nopţii.*

Vin eu să te iau, îi scriu. O *să fiu în faţă pe la 23:30. Cobori când eşti gata.*

După ziua de ieri, îmi doresc s-o ţin în braţe pe Alice, să văd cu ochii mei că e bine.

Ajung devreme în faţa biroului ei. Cartierul e tăcut, iar noaptea, răcoroasă. Am luat două sandviciuri, o sticlă de suc pentru Alice şi două prăjiturele Bundt. Las căldura pornită şi încerc să citesc noul număr din *Entertainment Weekly.* Chiar dacă articolul principal e despre succesul viral al a serialului *Inventând slogane,* nu pot să mă concentrez. Tot trag cu ochiul spre ferestrele luminate ale firmei de avocatură, căutând silueta lui Alice, dorindu-mi să coboare odată.

Pe la miezul nopţii, se deschide uşa. Tipul de la petrecere e cu Alice – ăla înalt, cu părul creţ: Derek Snow. Cobor geamul un deget şi-l aud întrebând-o dacă nu vrea să bea ceva, însă ea răspunde: „Nu, mersi, a venit iubitul meu soţ să mă ia". Sunt absurd de bucuros că o văd. Mă aplec peste scaunul din dreapta, deschid portiera, iar ea se strecoară în maşină, răsucindu-se pe jumătate ca să-şi arunce servieta şi geanta pe bancheta din spate. Îmi dă un sărut lung, pasional, care mă face să mă simt ridicol pentru urma de îngrijorare care tocmai îmi trecuse prin minte. E clar că tipul nu e genul ei; eu sunt.

Zăreşte punga de pe bord.

— Sandviciuri! exclamă.

— Îhî.

— Eşti cel mai grozav soţ din lume.

Întorc pe California Street, în timp ce Alice dă iama în mâncare, începând să-mi povestească evenimentele zilei. Echipa ei a găsit nişte dovezi noi şi temeinice, aşa că şansele lor de a obţine judecarea în procedură simplificată arată bine. Abia atunci când cotim pe Balboa deschid subiectul pe care e clar că-l evităm amândoi.

— Ce gânduri ai pentru mâine?

— L-am sunat pe Dave, îmi răspunde. N-a mers prea bine. A insistat că o directivă e o directivă. A mai zis că încercarea ta cu Vivian n-a fost de folos. După care a repetat acelaşi lucru: trebuie să ne găsim împăcarea cu Pactul.

— Şi ce crezi c-o să se-ntâmple? o întreb, după câteva clipe.

Nu răspunde.

— Mai bine nici nu i-ai fi spus lui Dave despre termenul tău de la tribunal. Trebuia să fi procedat cum a zis JoAnne: dai vina pe mine, abaţi atenţia.

— După episodul tău cu Vivian, mă previne Alice, în timp ce intrăm în

garaj, am o presimţire c-o să răspunzi oricum pentru partea ta de vină.

33.

Vineri, mă trezesc când se crapă de ziuă. Fără să scot o vorbă, mă strecor în bucătărie, ca să pregătesc micul dejun. Bacon şi clătite, suc de portocale şi cafea. Vreau ca Alice să aibă energie, vreau să se descurce cât mai bine în sala de judecată. Dar, mai presus de orice, vreau să-i arăt cât de mult o iubesc. Indiferent ce ne rezervă ziua, am nevoie să ştie că sunt de partea ei.

Pun totul pe o tavă pe care i-o duc lui Alice. O găsesc stând pe fotoliul albastru, în dresuri şi chiloţi, concentrată la munca ei. Îşi ridică privirea şi zâmbeşte.

— Te iubesc, îmi zice.

La ora şase, se repede afară pe uşă. Mă spăl, fac un duş şi abia când vorbesc la telefon cu recepţionerul nostru, Huang, îmi dau seama ce am de gând să fac. Îi spun că mi-e rău şi e posibil să ajung azi, dar şi să nu ajung.

— Intoxicaţie alimentară, îl mint. Poţi să-mi anulezi programările?

— Sigur, îmi răspunde, dar familia Bolton n-o să se bucure deloc.

— Corect. Îmi pare rău. Vrei să-i sun eu?

— Nu, mă descurc.

Las un bilet, pentru eventualitatea în care n-o să ajung acasă înaintea lui Alice. *Mă duc pe aeroportul din Half Moon Bay. Măcar atât pot să fac. Te iubesc, J.* După care adaug un post-scriptum care mi se pare melodramatic în timp ce-l scriu, dar exprimă exact ceea ce simt: *Îţi mulţumesc pentru că te-ai măritat cu mine.*

Pe drumul de-a lungul coastei, reuşesc să mă împac cu hotărârea mea. Aeroportul din Half Moon Bay nu e altceva decât o pistă lungă, pierdută printre terenuri nesfârşite cultivate cu anghinare. Prin ceaţa densă, reuşesc să disting doar câteva avioane Cessna, acoperite cu prelate, precum şi micuţa clădire care adăposteşte cafeneaua 3-Zero. Opresc maşina în parcarea aproape goală. Intru în restaurant şi mă aşez la o masă cu vedere spre pistă. Nu există pază, nu există case pentru bilete, nici birou de bagaje, numai o uşă din sticlă, descuiată, care desparte pista de cafenea. O femeie suplă, îmbrăcată într-o uniformă demodată de chelneriţă, se apropie de mine.

— Cafea?

— Ciocolată caldă, dacă aveţi.

— Sigur.

Cercetez cu privirea aeroportul, căutând ceva ieşit din comun. Sunt numai

trei maşini în parcare: a mea, un Ford Taurus gol şi o camionetă Chevy, cu un tip pe scaunul din dreptul volanului. Pare să aştepte pe cineva. Mă pomenesc bătând în masă cu degetele, un vechi tic nervos. Necunoscutul m-a înspăimântat totdeauna mai mult decât oricare primejdie reală. Oare cineva vrea să se întâlnească aici cu Alice şi s-o certe iarăşi? Sau, poate, să-i mai pună o brăţară? Sau vin ca s-o ducă undeva? Nici Vivian, nici Dave n-au pomenit vreodată despre zboruri cu avionul. Trebuia să fi fost mai atent în ziua aia în care Vivian a dat jos fotografia lui Martin Parr ca să-şi proiecteze prezentarea PowerPoint pe peretele livingului nostru.

Un avion coboară, aproape în picaj, pe deasupra colinelor. Îl urmăresc cu privirea în timp ce face un mare viraj şi aterizează prin ceaţa învolburată. Avionul e mic, particular, dar mai mare şi mai dichisit decât cele trei Cessna de lângă hangar. Privesc ceasul: 8:54. Mai sunt şase minute. El să fie?

Avionul planează până în zona din apropierea furtunului pentru alimentarea cu carburant. Un lucrător iese în fugă, schimbă câteva cuvinte cu pilotul şi începe să alimenteze avionul. Pilotul se apropie de restaurant. Îl văd scuturându-se de frig şi rotindu-şi privirea prin parcare. E clar că se uită după ceva, sau după cineva. Intră şi cercetează încăperea, fără să-mi acorde prea multă atenţie, îşi verifică telefonul, se încruntă, apoi se îndreaptă spre toaletă.

Nu văd alte persoane, nici alte avioane pregătindu-se să aterizeze: suntem doar eu, chelneriţa, lucrătorul, bărbatul din Chevy şi pilotul. E ora nouă fix. Pun pe masă o bancnotă de cinci dolari şi mă ridic. Pilotul iese din toaletă şi se uită din nou în jur, înainte să iasă în parcare. E foarte înalt, puţin trecut de 40 de ani, cu părul roşcat, arătos, îmbrăcat într-o cămaşă din denim şi o pereche de pantaloni kaki.

Ies şi eu.

— Bună dimineaţa, îi zic.

— Salutare.

Are un uşor accent, pe care nu prea reuşesc să-l localizez.

— O căutaţi cumva pe Alice?

Se întoarce spre mine şi mă măsoară din ochi. Îi întind mâna.

— Jake, mă prezint. Mă priveşte sceptic, apoi mi-o strânge.

— Kieran.

Accentul e irlandez. Instantaneu, îmi vine în minte povestea lui Vivian, despre Orla şi despre insula din Irlanda.

— O cunoşti pe Alice? mă întreabă. Era vorba să fie aici, adaugă, pe un ton uşor iritat.

— Sunt soţul ei.

— Super. Alice unde e?

— N-a putut să ajungă.

Râneşte cu superioritate, ca şi cum ar crede că glumesc.

— Dar vine, nu?

— Nu. E avocat. E la tribunal. Are un caz foarte important.

— Ei bine, asta e o premieră, comentează Kieran, râzând. Nevastă-ta are ceva tupeu.

Scoate din buzunar o gumă de mestecat, desface ambalajul şi o bagă în gură.

— Poate că n-o prea avea cine ştie ce creier, dar tupeu, categoric, adaugă el.

— Am venit în locul ei, îl anunţ.

Tipul clatină din cap.

— Voi doi nu sunteţi sănătoşi.

Mă lupt cu un întreg val de sentimente, străduindu-mă să nu las nimic la vedere, dar convins că se poate citi totul.

— Ea n-a putut să vină şi n-am vrut s-o aştepţi aici degeaba, aşa că am venit eu în locul ei. Din politeţe.

— Din politeţe? Pe bune? Nu prea ştiu cum o să-i explic asta lui Finnegan.

— Finnegan ţi-a zis să vii?

Kieran îşi mijeşte ochii spre mine. Pare mirat de cât sunt de prost. Sau de naiv.

— Totul e numai din vina mea, insist eu.

Şi e adevărul. Eu am băgat-o pe Alice în încurcătura asta. Sigur, ea l-a cunoscut pe Finnegan şi ea personal l-a invitat la nuntă. Cu toate astea, nunta a fost ideea mea. Alice ar fi fost fericită să continuăm să trăim împreună la nesfârşit, siguri pe relaţia noastră. Aşa cum am spus, o iubesc, dar nu de-asta m-am însurat cu ea.

— Ei bine, zice Kieran, apreciez faptul că ai venit, a fost ceva admirabil, chiar şi curajos, un pic... dar nu aşa merge treaba.

— Ar fi fost aici, dac-ar fi putut.

Îşi priveşte ceasul şi citeşte e-mailul de pe telefon. Toată chestia pare să-l deruteze.

— Hai să ne înţelegem. Ea chiar nu vine?

— Nu.

— Bun, mi-a făcut plăcere că te-am cunoscut, Jake. Mult noroc pentru nevastă-ta. O să aibă nevoie.

Se răsuceşte pe călcâie şi se urcă în avion. În timp ce privesc cum micul aparat argintiu decolează prin ceaţă, mi se face greaţă.

34.

Pe drumul de întoarcere în oraş, mă sună Huang. A încercat să-mi anuleze programarea de la ora unsprezece, cu soţii Bolton, însă doamna nici n-a vrut să audă.

— Doamna Bolton e înspăimântătoare, îmi zice.

Soţii Bolton, Jean şi Bob, sunt căsătoriţi de mai bine de 40 de ani. Au fost primii clienţi înscrişi de Evelyn, când a început activitatea de consiliere maritală. Ulterior, mi-am dat seama şi de ce: soţii Bolton deja le făcuseră praf creierii tuturor celorlalţi psihoterapeuţi din oraş.

Aştept cu groază ora pe care o petrec cu ei în fiecare săptămână. Sunt doi nefericiţi, pe care mariajul îi face să fie şi mai nefericiţi. Ora se scurge într-un ritm atât de lent, încât încep să bănuiesc că s-a stricat ceasul din perete. Ei doi ar fi divorţat cu zeci de ani în urmă, dacă n-ar fi insistat pastorul de la biserica lor să participe la şedinţe de consiliere. De obicei, îi acord unui client şase luni, după care evaluez cum merge treaba. Dacă simt că nu ajungem nicăieri, recomand alt terapeut. N-o fi, probabil, un model de afaceri prea grozav, dar cred că e spre binele clienţilor.

În cazul soţilor Bolton, cândva, cam prin a treia săptămână, i-am întrebat dacă s-au gândit vreodată să divorţeze. Bob mi-a răspuns imediat: „În fiecare zi nenorocită din ultimii 40 de ani nenorociţi".

A fost singura dată când am văzut-o pe nevastă-sa zâmbind.

— Bine, îi zic lui Huang, spune-le c-o să ne întâlnim. La ora obişnuită. Ajung la cabinet pe la zece şi jumătate.

— Nu vă mai e rău?

— Defineşte ce înţelegi prin rău.

Soţii Bolton îşi fac apariţia la unsprezece fix. Nu prea aud nimic din ce spun ei – sau, mai bine zis, nimic din ce spune Jean, fiindcă ea e cea care vorbeşte tot timpul –, dar niciunul dintre ei nu pare să observe că azi sunt pe altă lume. Sunt destul de convins că şi Bob dormitează în cea mai mare parte a timpului, cu ochii deschişi, precum caii. Chiar îmi dă impresia că sforăie. La douăsprezece fix, îi anunţ că a expirat timpul. Ies amândoi din cabinet cu mişcări greoaie, iar Bob se plânge de ceaţă. Săptămâna trecută, vremea fusese frumoasă, dar el se plânsese de soare. Imediat după ce-i vede plecaţi, Huang începe să bântuie prin cabinet, pulverizând cu odorizantul pentru încăperi şi deschizând ferestrele. Încearcă să scape de îngrozitorul miros al parfumului lui Jane.

La ora 13:47, mă sună Alice.

— Am câştigat! strigă, extaziată.

— Fantastic! Sunt foarte mândru de tine.

— Îmi scot echipa la masa de prânz. Vrei să vii şi tu?

— Savurează-ţi victoria cu echipa ta. Noi doi sărbătorim diseară. Unde mâncaţi?

— Ei vor să mergem la Fog City.

— Sper să nu dai nas în nas cu Vivian.

— Dacă dispar, să ştii că maşina mea e parcată aproape de intersecţia dintre Battery şi Embarcadero. E doar a ta.

Frivolitatea tonului ei face ca totul să pară atât de normal, dar eu ştiu, în adâncul sufletului, că nimic nu e normal. Nu-i spun despre vizita mea pe aeroportul din Half Moon Bay. O las să-şi savureze victoria, înainte de a o împovăra cu veştile.

După ce închidem, mă aşez la biroul meu şi-mi verific, fără tragere de inimă, e-mailurile, încercând să găsesc vreo noimă în interacţiunea mea de azi-dimineaţă cu Kieran. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost Alice acolo? Oare Kieran ar fi urcat-o în avion şi-ar fi plecat cu ea? Unde s-ar fi dus? Când s-ar fi întors? Oare ea s-ar fi luptat cu el, sau şi-ar fi acceptat soarta şi s-ar fi urcat de bunăvoie în avion? Îmi amintesc de o fotografie stranie pe care am văzut-o, cu ani în urmă, în revista *Life.* Înfăţişa un grup de bărbaţi în interiorul unui soi de ţarc, în Arabia Saudită. Explicaţia de sub fotografie spunea că toţi fuseseră acuzaţi de furt şi aşteptau să li se taie câte o mână. Cel mai tulburător lucru legat de fotografie era că toţi păreau atât de calmi şi aşteptau, pasivi, inevitabila oroare.

Mă duc pe jos acasă, după care iau maşina şi pornesc spre Peninsulă. Destinaţia: Draeger. Una dintre casiere, o femeie scundă şi durdulie pe nume Eliza, îmi face cu mâna când mă vede intrând pe uşă. Deja probabil că sunt considerat un client permanent. „Ador bărbaţii care fac cumpărături", îmi zice Eliza de fiecare dată când mă nimeresc la casa ei de marcat.

În toate expediţiile astea ale mele, tot n-am reuşit s-o întâlnesc pe JoAnne, şi nici azi n-am mai mult noroc. Cumpăr flori pentru Alice şi o sticlă de Veuve Clicquot, ca să-i sărbătorim victoria, iar pentru mine cumpăr fursecuri.

Până la urmă, renunţ s-o mai aştept pe JoAnne şi mă îndrept spre casă.

— Ador bărbaţii care fac cumpărături, îmi zice Eliza, apoi, în timp ce scanează eticheta fursecurilor, mă priveşte şi-mi spune: Ar fi trebuit să mai pui şi ceva proteine în coş, prietene.

— C-ce? mă bâlbâi.

— Proteine, repetă ea, zâmbind. Ştii, carne de vită, de porc, sau ceva care

să nu conţină uleiuri hidrogenate.

Nu reuşesc să-mi dau seama dacă e un zâmbet autentic, sau un zâmbet de avertisment. Este Eliza, îmi spun în sinea mea. Scumpa, prietenoasa Eliza. Iar ceea ce a spus adineauri… a fost *prieten* cu *p* mic, nu cu *P* mare.

— Chestiile astea te omoară, adaugă ea, făcându-mi cu ochiul.

Înhaţ sacoşa şi ies în fugă din magazin, cercetând parcarea după orice detaliu îngrijorător. Dar cum aş putea să ştiu măcar ce e îngrijorător? E doar obişnuitul amestec de autoturisme Tesla şi Land Rover, cu câte un Prius parcat alături de un BMW seria 3. Nu mai fi paranoic, mă cert pe mine însumi. Sau nu.

Alice ajunge acasă cu câteva minute înainte de ora şase. Între timp, aruncasem biletul pe care i-l scrisesem azi-dimineaţă, anunţând-o că mă duc în Half Moon Bay. M-am hotărât că veştile pot să aştepte până mâine. Ea e încă agitată în urma victoriei şi ameţită în urma lungului prânz festiv. Neastâmpărul ei e contagios şi, pentru prima oară după mai multe luni, reuşesc să-mi alung senzaţia de frământare care s-a agăţat de mine: nu s-o anihilez, ci s-o împing într-un colţ mai îndepărtat al minţii, de dragul lui Alice. Aranjez pe un platou biscuiţi şi brânzeturi, iar Alice desface şampania. Ne mutăm afară, pe micul balcon de la dormitorul nostru. Soarele se pregăteşte să apună, iar ceaţa începe să se ridice, dar tot nu putem să ne vedem fâşia de ocean. Tocmai bucăţica asta de privelişte perfectă a oceanului ne-a inspirat să cumpărăm casa pe care nu ne-o puteam permite. Nu doar oceanul face ca priveliştea să fie atât de specială, ci şi rândurile de case îndesate, tip anii ’50, cu excentricele lor curţi din spate, sau frumoşii copaci care mărginesc Fulton Street, acolo unde cartierul nostru întâlneşte parcul Golden Gate.

Zăbovim pe balcon, chiar şi după ce golim sticla de şampanie. Alice pune în scenă toată şedinţa de la tribunal, imitându-l comic pe fiecare avocat al părţii adverse, ca şi pe judecătorul scorţos. Interpretarea ei actoricească e strălucită şi aproape că mă simt de parcă aş fi acolo, în sala de judecată, cu ea. A investit atât de multă muncă în cazul ăsta şi sunt nebuneşte de mândru de ea.

Întâlnirea tulburătoare cu pilotul, şedinţa toxică cu soţii Bolton, ca şi expediţia paranoică, eşuată, la Draeger mi se şterg din minte. Îmi dau seama de faptul că depun un efort cât se poate de conştient ca să fiu prezent; să fiu atent, ca să folosesc terminologia populară. Momentul ăsta relaxat, intim, petrecut cu Alice – sărbătorirea succesului ei, faptul că ne bucurăm unul de compania celuilalt –, reprezintă însăşi esenţa căsniciei, în cel mai desăvârşit sens. Mi-aş dori să-l pot îmbutelia, mi-aş dori să-l pot reproduce în fiecare zi. Îmi imaginez că păstrez acest moment în minte, că-l ţin acolo pentru când

voi avea cea mai mare nevoie de el. Aş vrea s-o îndemn pe Alice să facă la fel... dar asta ar însemna o contradicţie, nu-i aşa? Dacă i-aş spune să păstreze momentul ăsta aproape de suflet şi să-l ţină minte, oare n-aş face decât să-i amintesc că fericirea asta e trecătoare, că în orice moment lucrurile se pot schimba în rău?

Deodată, sună telefonul lui Alice, smulgându-mă din reverie. Tocmai când mă pregătesc să zic: „Nu răspunde", Alice apasă cu degetul pe ecran.

O văd că zâmbeşte, aşa că răsuflu uşurat. E clientul ei, Jiri Kajanë, care o sună din dacha[35] lui de pe litoralul Albaniei. Tocmai a aflat vestea cea bună despre victoria lor. Alice râde şi acoperă cu palma microfonul telefonului, ca să-mi spună că şi-a botezat un personaj după ea, în continuarea pentru *Inventând slogane.*

— Eu sunt Alice, dactilografa care rezolvă cazul filei dispărute din extrem de importantul dosar U'Ren. Kajanë zice că tu ai putea să fii îngrijitorul terenului de bocce[36], de la hotelul Dajti[37]. E un rol mic, dar important.

Îmi face cu ochiul.

— Oare Alice dactilografa şi Jake îngrijitorul terenului de bocce vor găsi dragostea şi fericirea? îl întreabă ea pe Kajanë.

Urmează o tăcere lungă. Din câte se pare, răspunsul e complicat. Apoi, Alice se întoarce spre mine.

— Dragostea adevărată e greu de găsit, dar ei doi vor încerca.

---

35 Casă de vară din provincie. Cuvântul provine din limba rusă.

36 Joc sportiv originar din Italia, cu rădăcini mergând până în epoca Imperiului Roman, înrudit cu jocul de bile al englezilor şi cu pétanque al francezilor. Se joacă pe pământ bătătorit sau pe asfalt, terenul având o lungime de 27,5 metri şi o lăţime cuprinsă între 2,5 şi 4 metri.

37 Hotel din capitala Albaniei, Tirana, botezat astfel după munţii care se înalţă începând de la marginea oraşului.

35.

Sar din somn în toiul nopţii, convins că cineva bate insistent în uşa casei noastre. Încep să cutreier prin casă, privind afară prin toate ferestrele, verificând camerele de supraveghere, dar fără să văd ceva. Noaptea târziu, cartierul nostru e tăcut de-a binelea; briza oceanului şi ceaţa deasă înăbuşă toate sunetele. Îndrept lanterna spre curte. Nimic. Cercetând gardul din spate, observ ochii roşii a patru ratoni reflectându-se sinistru în lumina lanternei.

Dimineaţa, Alice doarme buştean. Nu s-a mişcat nici cu un centimetru din locul în care a adormit. Pun de cafea şi încep să prepar baconul şi vafele.

După o oră, intră şi Alice în bucătărie.

— Bacon! exclamă, în timp ce mă sărută, după care vede că i-am spălat şi i-am împăturit toate rufele. Am dormit cu săptămânile? mă întreabă. Ce zi e azi?

— Hai să-ţi mănânci baconul, îi zic.

— Cred că ne-am făcut griji degeaba, îmi spune, în timpul micului dejun. Nu m-am dus la aeroport şi nu s-a întâmplat nimic.

Abia atunci îi povestesc lui Alice despre întâlnirea mea cu pilotul. Aseară m-am abţinut, nevrând să-i stric bucuria victoriei de la tribunal. Dar trebuie să ştie. Mă îngrijorează gândul că ar putea s-o sune Vivian sau Dave – sau, mai rău, Finnegan – şi nu vreau să fie luată prin surprindere. Îi povestesc despre accentul pilotului, despre nerăbdarea lui, despre faptul că nu-i venea să creadă că ea nu venise. Îi relatez scurta noastră conversaţie.

— I-a pomenit numele lui Finnegan? întreabă ea, încruntându-se.

Încuviinţez.

Îmi pune mâna pe ceafă şi începe să-şi treacă degetele prin părul meu.

— E foarte drăguţ că te-ai dus în locul meu.

— Suntem împreună în povestea asta.

— Ei bine, ai avut impresia că venise să-mi spună ceva? Să-mi aducă un pachet, sau altceva?

— N-avea niciun pachet la el.

— Urma să mă ducă undeva?

— Da.

Alice trage încet aer în piept. Ridul de îngrijorare dintre sprâncene i se adânceşte.

— Bine, zice.

— Hai să facem o plimbare, îi propun. Vreau să stăm de vorbă, dar după ceea ce s-a întâmplat cu brăţara, după ziua de ieri, nici măcar nu mai sunt convins că e sigur să discutăm în propria casă.

Se duce în dormitorul nostru şi se întoarce îmbrăcată în blugi şi pulover, peste care îşi pune geaca ei umflată. Când ieşim afară, cercetează strada cu privirea. Acelaşi lucru îl fac şi eu. Cotim la stânga, pe drumul nostru obişnuit care duce spre Ocean Beach. Alice merge repede, cu paşi hotărâţi. Niciunul dintre noi nu spune vreun cuvânt. Când, în sfârşit, ajungem pe nisip, se mai destinde puţin. Mergem, unul lângă celălalt, spre apă.

— Ştii, îmi zice, sunt foarte fericită că m-am măritat cu tine, Jake. N-aş schimba asta pentru nimic în lume. Şi, o să sune ciudat, dar m-am gândit la momentul ăla, când eram toţi, în sala pentru şedinţe, după victoria în procesul lui Finnegan. Asociaţii m-au chemat înăuntru. Sala era ticsită şi, dintr-odată, m-am pomenit stând umăr lângă umăr cu însuşi Finnegan. Când Frankel a pomenit de faptul că urmează să mă mărit, Finnegan m-a cuprins cu un braţ, extrem de tandru, şi mi-a zis: „Ador nunţile". Iar eu am replicat: „N-aţi vrea să veniţi la a mea?" Nici măcar n-am ştiut c-o să-l invit, până în clipa în care mi-au ieşit cuvintele pe gură. Nu vorbeam întru totul serios. Toţi cei din sală au râs. Dar, atunci când el a răspuns: „Aş fi onorat", s-a lăsat o tăcere ciudată. Toţi se dăduseră peste cap ca să-i atragă atenţia, să fie remarcaţi de Formidabilul Finnegan, de legenda asta, care părea să ştie totdeauna cum să iasă în evidenţă, şi parcă rămăseseră cu toţii năuciţi de ceea ce tocmai se petrecuse, de generozitatea cuvintelor pe care mi le adresase, cu toate că, desigur, sunt convinsă că nimeni nu credea că vorbise serios. Nici eu n-am crezut. Pe urmă, când a plecat, a venit la biroul meu. Tocmai primisem invitaţiile tipărite pentru nuntă, aşa că aveam cutia pe birou, iar când Finnegan a întrebat: „Când urmează să se desfăşoare ceremonia, draga mea?", n-am făcut decât să iau o invitaţie de deasupra teancului şi să i-o înmânez. Totul a părut atât de firesc. Ca o prelungire a unei glume pe care niciunul dintre noi nu voia s-o recunoască drept glumă. Sau, cel puţin, aşa am crezut eu. Abia după ce a plecat mi-am dat seama că, pentru el, nu fusese o glumă. Şi, Jake, aici urmează partea cea mai ciudată: a fost de parcă el ar fi ştiut c-o să se întâmple, de parcă totul ar fi fost din *voinţa* lui.

— N-avea cum.

— Eşti sigur?

Acum suntem la marginea apei. Alice îşi scoate pantofii şi-i azvârle în spatele nostru, pe nisip. Fac şi eu la fel ca ea. O iau de mână şi intrăm împreună cu picioarele în apă. E rece ca gheaţa.

— Uite care-i treaba, Jake. Ziua nunţii noastre a fost atât de magică, încât nu regret nimic din ea. Nu regret că l-am cunoscut pe Finnegan şi, mă crezi sau nu, nu regret nici Pactul.

Mă străduiesc să-i analizez cuvintele şi am impresia că înţeleg ce vrea să spună. E ca atunci când mi-a spus Isobel că existenţa îi era întemeiată pe nefericirea tatălui ei. Câteodată, două lucruri nu pot fi separate. Odată ce ajung să se încâlcească între ele, aşa rămân. Când dai timpul înapoi, nu descâlceşti numai răul, ci şi binele.

— Ai fost atât de bun cu mine, Jake, şi nu vreau decât să fiu demnă de asta.

— Eşti mai mult decât atât.

La câţiva metri mai încolo, un surfer îşi încheie fermoarul costumului ud şi-şi prinde cureluşa de la gleznă. Câinele lui stă lângă el, gâfâind. Eu şi Alice privim cum surferul îşi mângâie câinele pe cap şi apoi începe să lipăie prin apă. Patrupedul îl urmează cale de câţiva metri, după care surferul îi zice: „Du-te înapoi, Marianne", arătând spre mal. Căţeaua, ascultătoare, începe să înoate înapoi. Marianne, ce nume ciudat pentru un câine.

— Când eram mică, începe Alice să povestească, eram atât de independentă şi de încăpăţânată, încât mama obişnuia să spună că-i plânge de milă bărbatului cu care o să mă mărit într-o zi. După ce-am mai crescut, a început să spună că nu crede c-o să mă mărit vreodată. Într-o zi, mi-a zis că, deşi se bucura că era măritată cu tata, asta nu înseamnă neapărat că măritişul ar fi şi pentru mine. Aveam nevoie să-mi găsesc propriul drum, mi-a zis. Aveam nevoie să-mi creez propria fericire. Dar îmi amintesc şi că am citit printre rânduri, gândindu-mă că, după părerea ei, aş dezamăgi pe oricine s-ar căsători cu mine. Şi, multă vreme după ce ne-am cunoscut noi doi – probabil mai multă decât ţi-ar plăcea să auzi – am fost convinsă, în adâncul sufletului, că n-o să mă mărit niciodată.

Mărturisirea ei vine ca un şoc. Surferul înoată acum spre mal, braţele lui puternice spintecând valurile împotriva curentului. Căţeaua latră pe mal atunci când ceaţa îi învăluie stăpânul.

— Dar aici vine partea nostimă, continuă Alice. Când m-ai cerut, mi s-a părut că e ce trebuie. Îmi doream să mă mărit cu tine, dar îmi făceam griji că te-aş putea dezamăgi.

— Alice, nu m-ai dezamăgit. Şi n-o să mă...

— Lasă-mă să termin, zice Alice, trăgându-mă mai adânc în valuri. Apa foarte rece îmi împroaşcă gleznele, udându-mi blugii. Când a venit Vivian atunci, în prima zi, şi ne-a dat să semnăm hârtiile alea, am fost *fericită.* Ceea ce descria semăna cu un cult religios, cu o societate secretă sau cu ceva care, în mod normal, m-ar fi speriat ca naiba şi m-ar fi făcut s-o rup la fugă în

direcţia opusă. Numai că atunci nu mi-a venit să fug. Tot discursul ei despre Pact, despre cutie, despre hârtii, despre Orla... toate astea m-au făcut să-mi zic: „E un semn. Aşa e menit să fie. Ăsta e instrumentul care mă va ajuta să am o căsnicie reuşită. E exact ceea ce-mi trebuie". Iar când am ajuns să fim târâţi mai adânc în Pact, tot am apreciat darul. Până şi brăţara, până şi după-amiezile cu Dave nu m-au deranjat atât cât te-ar fi deranjat pe tine. Am găsit în ele un fel de scop. Alea două săptămâni în care am purtat brăţara au fost incredibil de intense. Ştiu că sună ciudat, dar m-am simţit foarte puternic legată de tine, o legătură mai profundă decât orice am simţit vreodată faţă de cineva. Iată de ce, în ciuda a toate, n-aş putea să spun cu toată sinceritatea că mi-aş dori ca Pactul să nu fi existat niciodată. Încercările la care suntem supuşi mi se par un test pe care trebuie să-l trecem, Jake... nu pentru Pact, nu pentru Vivian, sau pentru Finnegan, ci pentru *noi.*

Surferul dispăruse complet între timp. Marianne se oprise din lătrat, iar acum scâncea jalnic. Asta îmi aduce aminte de un lucru pe care l-am citit despre sugari, că sunt prea mici ca să-şi poată da seama că o persoană sau un lucru care nu mai e în faţa lor există încă. Atunci când mama unui copil foarte mic iese din cameră, iar copilul începe să plângă, asta e fiindcă nu ştie că mama lui o să se mai întoarcă. Toată experienţa lui cu ea, toate sutele de ori în care a plecat de lângă el şi apoi s-a întors, toate astea nu înseamnă nimic pentru el în momentul ăla. Tot ceea ce înţelege el e că mama lui a plecat. E, la propriu, disperat, fiindcă nu poate să întrevadă un viitor în care să fie din nou împreună cu mama lui.

Ne izbeşte un val puternic, udându-mi pulpele, iar lui Alice, coapsele, aşa că ne întoarcem şi fugim spre uscat, râzând. O trag mai aproape de mine şi-i simt trupul zvelt pe sub geaca ei mare, umflată. Simt usturimea lacrimilor în ochi: lacrimi de recunoştinţă. În ultimele câteva minute, Alice mi-a dezvăluit mai multe despre relaţia dintre noi, despre ce înseamnă pentru ea, decât mi-a dezvăluit în toţi anii de când o cunosc. Îmi trece prin minte că, în clipa asta, în ciuda ameninţărilor care planează peste noi, a nesiguranţei, a abisului întunecat al necunoscutului din faţa noastră, sunt mai fericit ca oricând.

— Cred că, de fapt, ceea ce vreau să spun, Jake, e că sunt fericită că merg pe drumul ăsta împreună cu tine.

— Şi eu. Te iubesc atât de mult.

Când ajungem acasă, înainte să urcăm treptele verandei, Alice mă sărută. Pierdut în moment, închid ochii atât cât să nu văd SUV-ul Lexus negru intrând pe aleea noastră. Când îi deschid, e acolo. Îmi lipesc buzele de urechea ei şi şoptesc: „Te rog... spune-le doar că eu am fost de vină".

36.

Scăzând orele de somn, doi americani obişnuiţi, soţ şi soţie, îşi petrec în medie doar patru minute pe zi împreună, singuri.

Cuvântul *mireasă* se trage din rădăcina unui vechi cuvânt germanic care înseamnă „a găti".

Mai mult de jumătate din totalul căsniciilor sfârşesc printr-un divorţ până în cel de-al şaptelea an.

Trei sute de cupluri se căsătoresc zilnic în Las Vegas.

O nuntă obişnuită costă la fel de mult ca un divorţ obişnuit: douăzeci de mii de dolari.

Apariţia copiilor duce la scăderea gradului de fericire în peste 65% dintre căsnicii. În acelaşi timp, lucru destul de ciudat, apariţia copiilor reduce substanţial probabilitatea de a se ajunge la divorţ.

Unul dintre elementele care prezic cel mai bine reuşita unei căsnicii în epoca modernă e sentimentul soţiei că sarcinile gospodăreşti sunt distribuite egal.

Anual, sunt publicate mii de informaţii despre căsătorie. Deloc surprinzător, multe dintre ele nu se dovedesc valide în faţa unei examinări mai amănunţite. Influenţa religiei şi a organizaţiilor religioase asupra diverselor studii e răspunzătoare pentru un procentaj ridicat al informaţiilor incorecte. Multe dintre miturile despre căsătorie acceptate pe scară largă se referă la efectele nocive ale coabitării premaritale, ale căsătoriilor în afara religiei cuiva, precum şi ale relaţiilor sexuale premaritale.

O căsnicie are o probabilitate cu 57% mai mare să eşueze dacă viitorii miri locuiesc împreună înainte de nuntă, am citit pe site-ul unei publicaţii populare pentru femei. Într-o notă mică de subsol, revista citează un studiu derulat de Coaliţia Americană pentru Protecţia Valorilor Familiale. Cu toate astea, studiile ştiinţifice arată că miturile coabitării sunt, evident, false. Dintre cuplurile pe care le-am cunoscut, cele care au locuit împreună înainte de căsătorie par să aibă un fundament mult mai solid.

O anumită informaţie, totuşi, se regăseşte cu consecvenţă peste tot, de la un studiu la altul, indiferent de sursă: în majoritatea situaţiilor, cuplurile căsătorite declară că au atins cel mai înalt nivel al fericirii în decursul celui de-al treilea an de căsnicie. Eu şi Alice suntem căsătoriţi de numai câteva luni şi nu-mi imaginez cum am putea să fim mai fericiţi de-atât. Reversul

medaliei: în acelaşi timp, nu pot să-mi imaginez ideea de a fi mai *puţin* fericiţi după cel de-al treilea an.

37.

Din SUV coboară un bărbat şi o femeie. Ambii îmbrăcaţi în costume. Bărbatul se apropie de 40 de ani, e îngrijit, pistruiat, mai scund decât femeia. Haina de la costum îl cam ţine la piept şi la umeri, de parcă s-ar fi apucat să ridice greutăţi la ceva timp după ce a fost la croitor. Femeia stă lângă portiera din stânga a Lexusului, cu mâinile la spate.

— Bună dimineaţa, eu sunt Declan, zice bărbatul, apropiindu-se de noi, la baza treptelor. Ca şi Kieran, are un accent irlandez. Îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng.

— Jake, mă prezint, la rândul meu.

— Iar ea probabil că e Alice.

— Da, răspunde Alice, îndreptându-şi umerii.

— Ea e prietena mea, Diane, adaugă el, iar Diane înclină din cap. Vă deranjăm dacă intrăm?

Zăresc în zâmbetul lui Alice o urmă de sfidare.

— Avem de ales?

Diane ia o geantă mare de voiaj de pe bancheta din spate a Lexusului. Declan ne urmează, pe mine şi pe Alice, în living, în timp ce Diane rămâne să aştepte în hol, cu geanta neagră la picioare.

— Ceva de băut? întreb.

— Nu, mulţumesc, răspunde Declan. Am putea să ne aşezăm un minut?

Alice, încă îmbrăcată cu geaca ei umflată, se instalează pe fotoliul albastru. Eu mă aşez lângă ea, ţinând-o cu braţele de umeri.

Declan scoate un dosar din geanta lui ca de poştaş şi pune câteva coli de hârtie pe măsuţa din faţa lui Alice.

— Înţeleg că ai primit o directivă prin care ţi se cerea să te prezinţi la aeroportul din Half Moon Bay. Este corect?

— Da.

— A trebuit să se prezinte la Tribunalul Federal în dimineaţa aia, intervin eu. Noi ne-am exprimat dorinţa de a părăsi Pactul, iar atunci când cererea ne-a fost refuzată, Alice a explicat că nu va putea...

— Sunt convins că a avut motivele ei, mă întrerupe Declan, dar chiar nici eu, nici Diane nu suntem în măsură să le evaluăm.

Împinge o coală spre Alice.

— Am nevoie să semnezi aici şi să treci data în partea de jos. Citeşte-o, dacă vrei. Se precizează că ai avut cunoştinţă de directiva de a te prezenta la

locul şi ora stabilite.

— Ştiu şi eu să citesc, îi răspunde Alice tăios.

Parcurge repede cu privirea câteva paragrafe şi se pregăteşte să semneze, dar o prind de mână. Îşi ridică ochii spre mine.

— Stai liniştit, Jake, îmi zice. Lasă-mă să mă ocup de asta. Serios, doar atât scrie.

Semnează. Declan îi împinge o a doua foaie în faţă.

— Dacă se poate, semnează, te rog, şi formularul acesta.

— Ce mai e?

— Formularul indică faptul că ai luat cunoştinţă de identitatea mea şi de răspunderea avută de mine şi de Diane în îndeplinirea cerinţelor contractului pe care l-ai semnat în data de mai jos, autentificat şi legalizat de Vivian Crandall.

— Şi care ar fi cerinţele astea? mă interesez eu.

— Adică soţia ta trebuie să vină cu noi în dimineaţa aceasta.

— Merg şi eu.

— Nu. Numai Alice.

— Am timp să mă schimb? întreabă Alice.

— Doar n-ai de gând să te duci?! protestez eu.

Ea mă apucă de braţ.

— Jake, stai liniştit. Vreau să merg până la capăt cu asta. E alegerea mea, îmi zice, după care întoarce capul spre Declan. Totuşi, nu semnez chestia asta.

— Dar trebuie, insistă Declan, numai că Alice scutură din cap.

— Dacă aveţi nevoie să semnez acolo ca să vin cu voi, atunci va trebui să plecaţi fără mine.

Declan aruncă o privire spre Diane, care a ascultat cu atenţie tot timpul, dar n-a spus nimic până acum.

— Aşa e procedura, zice ea.

— Atunci, sunaţi pe cineva, dacă trebuie, ripostează Alice, ridicând din umeri. Există o limită în privinţa a ceea ce semnez. Sunt avocat de meserie, aţi uitat?

Mă gândesc la documentele iniţiale pe care le-am semnat şi, în ciuda celor spuse de ea în dimineaţa asta, pe plajă, îmi doresc din tot sufletul să fi fost la fel de precaută pe cât e acum.

— Bine, răspunde Diane, cu o expresie indescifrabilă. Există o listă cu proceduri pe care trebuie să le urmăm. Vom trece prin ele după ce te schimbi.

— Aş propune, adaugă Declan, să alegi ceva comod şi larg.

Alice se ridică şi se duce în cameră, să-şi schimbe hainele ude după

plimbarea pe plajă. Aş vrea s-o urmez, dar nici să-i las pe ăştia doi singuri în livingul nostru nu vreau. N-ai de unde să ştii ce-ar putea să ascundă, şi unde.

— Pentru cât timp o să fie plecată? mă interesez.

Declan ridică din umeri.

— N-aş putea să spun precis.

— Unde o duceţi? Pot s-o vizitez?

— Mă tem că nu va fi posibil, răspunde Diane.

— Dar poate măcar să mă sune?

— Da, desigur, confirmă Declan, zâmbind, ca şi cum ar vrea să-mi dovedească faptul că e cel mai rezonabil om din lume. Va avea dreptul la două apeluri telefonice pe zi.

— Serios, insist eu. Pentru cât timp o să fie plecată? Şi ce aveţi de gând să *faceţi* cu ea?

Declan trage de umerii sacoului prea strâmt. Am senzaţia că pun întrebări la care el n-are voie să răspundă.

— Uite ce e, chiar nu ştiu.

Diane scoate din buzunar un telefon mobil.

— Sunt afară, ne zice, după care iese pe uşă şi o închide în urma ei.

— Între noi fie vorba, îmi spune Declan, dac-ar fi să ghicesc, fiind prima dată, proaspăt căsătoriţi, nou-veniţi în cadrul programului, aş zice şaptezeci şi două de ore, maximum. Chiar mai puţin, probabil. Cât despre partea cu *ce,* este vorba despre reeducare.

— Un fel de curs, adică?

— Probabil mai degrabă o situaţie de unu-la-unu.

Îmi imaginez un alt consilier în genul lui Dave, chiar dacă mai aprig.

— Totuşi, adaugă Declan, eu nu ştiu şi nu pot să spun, iar noi doi n-am discutat aşa ceva.

O aud pe Alice scotocind frenetic prin sertarele din camera noastră.

— Şi dacă refuză să meargă?

— Frate, răspunde încet Declan, nici să nu te gândeşti. Uite cum o să meargă lucrurile: nevastă-ta o să se îmbrace, eu şi cu ea o să parcurgem procedurile, o s-o pregătim pentru călătorie, după care Alice, Diane şi cu mine o să ne urcăm în maşină şi-o să plecăm. Cum o să decurgă toate astea, depinde de nevastă-ta. O aşteaptă un drum lung şi chiar n-are nevoie să-l facă mai neplăcut decât trebuie să fie. Ai înţeles?

— Nu. N-am înţeles, răspund.

Îmi aud cuvintele mustind de furie. Declan se încruntă.

— Voi doi păreţi oameni prietenoşi, practici. Eu am un grad foarte mic de flexibilitate în situaţia asta, aşa că dă-mi voie să mă folosesc de ea, ca să fac lucrurile pe cât posibil mai confortabile.

Ca la un semnal, Diane se întoarce în casă, iar Alice revine din dormitor. S-a îmbrăcat cu un pulover larg şi o pereche de colanţi, iar în picioare poartă pantofi negri de sport. Şi-a luat geanta de voiaj pentru weekenduri, o taşcă din pânză, simplă, cu monograma ei pe partea din faţă. Din ea văd că se iţesc câteva perechi de şosete şi de blugi, ca şi borseta cu trusa ei de machiaj. Pare neobişnuit de hotărâtă şi doar un pic neliniştită.

— Pot să-mi iau telefonul şi portofelul?

Declan îi face semn că da. Diane se apropie, ţinând în mâini o pungă din plastic cu fermoar, o etichetă autocolantă şi un marker. Ridică punga deschisă în faţa lui Alice, care-şi pune telefonul şi portofelul în ea. Diane închide punga, lipeşte eticheta şi-şi notează iniţialele pe ea, după care i-o predă lui Declan, care-şi scrie şi el iniţialele.

— Fără bijuterii, cere Diana.

Alice îşi scoate colierul pe care i l-am dăruit de Crăciun, cel cu perlă neagră. L-a purtat zilnic de când l-a primit. O ţin de mână, nevrând să-i dau drumul. Sunt destul de convins că am mai multe emoţii decât ea. Se apleacă să mă sărute şi-mi şopteşte:

— O să fie bine. Te rog, nu-ţi face griji.

Apoi întoarce capul spre Declan, cu o privire sfidătoare.

— Mergem?

El îi răspunde cu o privire uşor îndurerată.

— Aş fi vrut eu să fie atât de simplu.

Diane pune geanta de voiaj pe masă.

— Trebuie doar să fac o percheziţie rapidă, ca să fim siguri că n-ai nimic la tine.

— Pe bune? intervin eu.

— Doamnă, sunteţi amabilă să staţi acolo, cu palmele lipite de perete?

Alice îmi adresează un zâmbet crispat, ca şi cum totul ar fi doar un soi de joc, nimic care să ne îngrijoreze.

— Da, doamnă, răspunde, pe un ton frivol.

— Chiar e necesar? insist eu.

— Face parte din procedură, îmi răspunde Declan, evitându-mi privirea. Nu vrem ca cineva să-şi facă rău cât timp e în grija noastră.

În timp ce Diane o pipăie pe Alice de sus şi până jos, Declan se întoarce spre mine.

— Ca să fiu sincer, nu totdeauna se desfăşoară treaba asta atât de paşnic. Atunci când oamenii nesocotesc o directivă, uneori înseamnă că nici nu prea sunt dornici să meargă cu noi. Procedurile au fost întocmite în ideea asta, lucru lesne de înţeles.

Alice e cu spatele spre mine, cu mâinile pe perete. Totul pare suprarealist.

Diane scoate din geantă o pereche de cătuşe, pe care le fixează pe gleznele lui Alice. Alice nu se clinteşte.

— Nu, serios, exclam, făcând un pas spre soţia mea. S-a ajuns deja prea departe.

— De-asta nu ignoră oamenii niciodată directivele, replică Declan, împingându-mă înapoi. E un mijloc de intimidare foarte eficient.

— Doamnă, continuă Diane, vă puteţi întoarce şi întinde braţele în faţă?

Alice se conformează. Diane scoate ceva din pânză, catarame şi lanţuri. Alice pare să-şi dea seama înaintea mea despre ce e vorba. Faţa îi devine cenuşie.

Diane îi strecoară mânecile cămăşii de forţă pe braţele întinse.

— Nu vă permit să faceţi una ca asta! strig, avântându-mă spre Declan.

Antebraţul lui Declan mă loveşte în gât, piciorul lui stâng se răsuceşte, iar eu mă trezesc trântit pe podea, cu Declan deasupra mea. Mă străduiesc să-mi recapăt suflul, năucit; totul s-a petrecut prea repede.

— Lasă-l în pace! strigă Alice, neputincioasă.

— Am zis c-o rezolvăm cu frumosul, da? îmi reproşează Declan.

Încerc să spun ceva, dar nu pot, aşa că încuviinţez fără vorbe. Declan mă ajută să mă ridic. Abia acum remarc că e cu cel puţin douăzeci de kilograme mai greu ca mine.

Diane întoarce capul spre Declan.

— Căluş? întreabă.

— Căluş? izbucneşte Alice. Groaza din vocea ei e sfâşietoare.

— Promiţi că n-o să ţipi? o întreabă Declan. Vreau să fie o călătorie liniştită.

— Da, da, sigur.

Declan stă să se gândească puţin, apoi clatină aprobator din cap.

În timp ce Diane încolăceşte o curea peste gambele ei şi o încheie la spate, Alice întreabă:

— E neapărat necesar să ieşim prin faţă? Nu vreau să mă vadă vecinii aşa. N-am putea să ieşim prin garaj?

— Nu văd de ce nu, răspunde Declan, după un scurt schimb de priviri cu Diane.

Îi conduc pe toţi trei prin bucătărie şi coborâm treptele de la ieşirea din spate. Apăs pe buton şi uşa garajului începe să se ridice. Declan deblochează portierele SUV-ului şi deschide în spate. Îmi tot repet în minte că e doar un coşmar. Că nu se întâmplă în realitate aşa ceva.

Diane o înghiontеşte pe Alice spre maşină. Alice ezită, după care se întoarce spre mine. Pentru o clipă, mă tem că o să încerce să fugă.

— Te iubesc, îmi zice, sărutându-mă, după care mă priveşte drept în ochi.

Să nu suni la poliţie, Jake. Promite-mi.

O strâng cu putere în braţe, cuprins de panică.

— Să mergem, comandă Declan. Când vede că nu fac nicio mişcare, mă apucă de antebraţ cu mâinile lui mari. Într-o clipă, mă pomenesc în genunchi, cu un junghi ascuţit de durere săgetându-mi umărul.

Diane o ajută pe Alice să se urce, cu stângăcie, pe bancheta din spate. După ce-o instalează, trage de centura de siguranţă şi i-o încheie. Mă ridic cu greu. Inima îmi bate cu putere. Declan îmi înmânează un cartonaş. Pe el e doar un număr de telefon, nimic altceva.

— În caz de urgenţă, sună la numărul ăsta, mă instruieşte, fixându-mă cu privirea. Numai dacă e o urgenţă. Înţeles? Să-ţi păstrezi mereu telefonul la îndemână, o să te sune ea. Nu e chiar atât de rău pe cât pare.

Cu asta, Declan şi Diane se suie în SUV şi pleacă. Fac cu mâna spre geamul fumuriu din spate, deşi nu mi-e clar dacă Alice poate să mă vadă.

38.

Casa pare tăcută şi pustie. Nu ştiu ce-aş putea să fac de unul singur. Mă uit la televizor, mă plimb prin hol, citesc ştirile, îmi torn cereale într-un castron, dar sunt prea zăpăcit ca să le şi mănânc, în timp ce stau tot timpul cu ochii pe telefon, dorindu-mi să sune. Îmi vine să sun la poliţie. De ce m-a pus să promit că n-am s-o fac? Încerc să-mi închipui ce îşi imagina şi am impresia că înţeleg: reportaje ample la ştiri despre răpire, camere de televiziune, toate speculaţiile sordide posibile despre viaţa noastră personală. Toate astea ar distruge-o.

Rămân treaz până târziu. Telefonul nu sună. Mă tot întreb unde-o fi Alice, cât de departe să se fi dus. Când a ieşit SUV-ul de pe aleea casei noastre, am remarcat că plăcuţa de înmatriculare era din alt stat. N-am reuşit să disting din care anume, dar am văzut culorile şi modelul. Intru pe internet şi caut imagini cu plăcuţele de înmatriculare din toate cele cincizeci de state. Ajung la concluzia că maşina era din Nevada.

Până la miezul nopţii, încă n-a sunat. Iau telefonul cu mine în dormitor şi-l pun lângă pernă. Verific în repetate rânduri dacă volumul e dat la maximum. Încerc să adorm, dar nu pot. În cele din urmă, iau laptopul, îl deschid şi încep să caut pe internet. Scriu în fereastra de căutare „Pactul", dar nu găsesc decât referiri la un film şi la continuarea lui[38]. Mai căutasem şi altă dată, cu aceleaşi rezultate. Mai departe, găsesc un roman popular, cu acelaşi titlu[39]. Caut „cultul căsniciei", dar nu găsesc nimic. Mai caut o grămadă de alte cuvinte, asociindu-le cu Nevada: nimic. O caut pe Vivian Crandall şi-o găsesc pe Linkedin, dar profilul ei e privat. Dacă m-aş conecta cu contul meu, ca să-l văd, şi-ar da seama. Mai sunt câteva referiri la Vivian pe alte site-uri, dovezi ale unei cariere acceptabile, care n-a atras prea multă atenţie asupra ei; nimic, însă, care să dea măcar un indiciu legat de apartenenţa ei la Pact. O

---

[38] Este vorba despre două filme americane de groază, apărute în 2012 şi, respectiv, 2014, dar au mai existat şi alte două producţii cinematografice cu acelaşi titlu: un film australian din 2003, tot de groază, un documentar de lungmetraj american din 2006, cărora li se adaugă o comedie erotică americană apărută pe piaţă în 2018, cu titlul *Blockers* (tradus în România prin Interzis la... sex), dar care, până cu puţin timp înaintea lansării, fusese intitulată tot The Pact.

[39] *The Pact: Three Young Black Men Make a Promise and Fulfill a Dream* (*Pactul: Trei tineri de culoare fac un legământ şi-şi împlinesc un vis),* carte cu profil autobiografic scrisă de Sampson Davis, George Jenkins şi Rameck Hunt, în colaborare cu Lisa Frazier, publicată în 2002 şi ajunsă bestseller.

caut şi pe JoAnne şi constat ceva şi mai bizar. Găsesc pe Classmates.com o fotografie cu ea într-un anuar de la UCLA, din anul trei de facultate, dar atât şi nimic mai mult. Cum se poate aşa ceva? Cum e posibil ca o persoană să fie aproape invizibilă pe internet? Caut adresa casei din Hillsborough, unde s-a desfăşurat ultima petrecere, ca şi adresa viitoarei petreceri din Woodside. Conform bazei de date imobiliare Zillow, ambele valorează milioane. Nu zău!

Pe urmă, citesc despre Orla, întorcându-mă la câteva pagini pe care le salvase Alice după prima noastră întâlnire cu Vivian. Sunt sute de articole legate de munca ei, câteva zeci de fotografii. Din câte se pare, era un procuror destul de respectat. Sunt articole din *The Guardian,* opinii pro şi contra ei din perioada în care a candidat pentru o funcţie politică. În rest, nimic. Deschid Google Maps şi măresc harta cu Rathlin, insula irlandeză pomenită de Vivian. Imaginea e granulată, la o rezoluţie scăzută. E modul în care Google ne transmite că insula nu are cine ştie ce însemnătate. Cercetez linia ţărmului, căutând case, sau aşezări săteşti; ceaţa şi norii o acoperă în cea mai mare parte. Wikipedia spune că insula are parte anual de peste trei sute de zile ploioase.

Îmi verific mereu căsuţa de e-mail, să văd dacă Alice a încercat să ia legătura cu mine. Nimic. Cât trebuie să mai aştept veşti de la ea? Şi atunci ce e de făcut? Să sun la numărul pe care mi l-a dat Declan „strict pentru cazuri de urgenţă" mi se pare o idee proastă. Îmi tot răsună în minte cuvintele lui Alice: „Vreau să merg cu asta până la capăt. E alegerea mea".

Trimit mai multe mesaje pe numărul lui Alice, dar aplicaţia mea pentru mesagerie îmi indică faptul că rămân necitite. Îmi imaginez telefonul ei zăcând într-o pungă din plastic, într-o cutie metalică, într-o magazie mare, plină cu sute de alte cutiuţe pline cu telefoane, toate sunând şi bâzâind, până când li se consumă de tot bateriile.

În dimineaţa următoare, la şase fără un sfert, începe să-mi urle telefonul. Mă trezesc, cuprins de panică. Dar e cineva care a greşit numărul.

Mă ridic din pat şi mă duc la duş. În timp ce mă îmbrac, telefonul sună iar. E un număr necunoscut. Cu mâinile tremurânde, apăs pe butonul pentru răspuns.

— Alice?

O voce înregistrată intonează: *„Primiţi un apel din partea unui deţinut dintr-o instituţie corecţională din statul Nevada. Pentru acceptarea costurilor telefonice, vă rog să spuneţi cuvântul* accept *după semnalul sonor".*

Deţinut? Se aude semnalul sonor.

— Accept.

Se aude un bip, după care urmează un alt mesaj înregistrat. *„Următorul*

apel telefonic poate fi înregistrat. Toate apelurile sunt limitate la trei minute".

Încă un bip, apoi se stabileşte legătura.

— Jake?

— Alice? Doamne, cât mă bucur să-ţi aud vocea! Eşti bine?

— Totul e bine.

— Unde eşti?

— În Nevada.

— Da, dar unde, mai precis?

— La mama naibii. Am mers pe autostrada 80, de pe care am ieşit direct în deşert şi am tot continuat pe un drum de pământ până când am ajuns aici. Am încercat să fiu atentă la bornele kilometrice, dar le-am pierdut urma. E chiar la mama naibii: nici urmă de civilizaţie, în afara unei benzinării, la mai mulţi kilometri de-aici. Totul e numai beton şi sârmă ghimpată. Două garduri uriaşe. Declan zice că e o închisoare pe care Pactul a cumpărat-o de la stat.

— Futu-i. Dar cine *sunt* ăştia?

— Serios, zice ea, n-am nimic. Nu-ţi face griji.

Dac-ar fi fost panicată, aş fi simţit în vocea ei, sunt sigur de asta. Dar nu simt nici urmă de panică. Pare obosită şi incredibil de distantă. Nu e la fel de încrezătoare în sine ca de obicei, dar nici înfricoşată nu e. Sau, dacă e, atunci se descurcă de minune s-o ascundă.

— Să nu te sperii, Jake, m-au închis într-o celulă. Clădirea e imensă, dar nu sunt prea mulţi pe-aici, sau, cel puţin, n-am văzut eu să fie. Sunt patruzeci de celule în secţia mea – le-am numărat la venire –, dar cred că sunt singura. E foarte multă linişte. Patul e minuscul, dar salteaua e acceptabilă. Cred că am dormit vreo zece ore. Azi-dimineaţă, m-am trezit când mi-a strecurat cineva o tavă metalică pe sub uşă. Omletă şi chorizo. Delicios. Şi o cafea chiar bună, cu frişcă.

Se aude un ţiuit strident, după care se repetă anunţul privitor la înregistrarea convorbirii.

— Te-ai mai întâlnit şi cu alţi...

Caut cuvântul potrivit şi tresar la cel care-mi vine în minte.

— ... cu alţi prizonieri?

— Oarecum. Au mai luat pe cineva din Reno. Un tip într-o stare jalnică. Mă bucur că noi am fost mai conciliaţi: arăta groaznic cu căluş. Omul a transpirat abundent pe tot timpul drumului, dar n-a putut să spună nimic, din cauza căluşului.

— Pfoa, cât de sadic sună!

— Totuşi, pe de altă parte, a fost de acord să vină, nu? Nu l-au târât cu

forţa afară din casă sau mai ştiu eu ce. L-am văzut cum mergea pe picioarele lui spre maşină.

Un nou mesaj înregistrat ne avertizează că mai avem numai un minut.

— Când o să poţi pleca? o întreb, disperat.

— Sper că foarte curând. O să mă întâlnesc peste o oră cu avocatul meu. Fiecăruia i se atribuie câte un apărător din oficiu. E o nebunie. Îţi spun, dacă dai deoparte mâncarea foarte bună şi lipsa oamenilor, parcă ar fi o închisoare adevărată. Chiar m-au îmbrăcat în uniformă de închisoare. Roşie toată, cu *deţinut* scris cu litere mari în faţă şi pe spate. Materialul e bun, totuşi, foarte moale.

Încerc să mi-o închipui pe Alice în uniformă de puşcărie, dar imaginea nu mi se lipeşte în minte.

— Jake... poţi să-mi faci o favoare?

— Orice, îi răspund, dorindu-mi ca apelul telefonic să dureze la nesfârşit, tânjind s-o ţin din nou în braţe.

— Poţi să-i trimiţi un e-mail lui Eric, de la serviciu? Am uitat că i-am spus c-o să stau până târziu mâine-seară, ca să mă ocup de ceva documente. Inventează şi tu ceva. Găseşti adresa pe iPad-ul meu.

— E ca şi făcut. Poţi să mă mai suni?

— O să încerc.

Încă un ţiuit.

— Te iubesc.

— Te... începe Alice, dar convorbirea se întrerupe.

39.

Nu reuşesc să-mi alung din minte imaginea lui Alice, stând în celula ei mică, îmbrăcată în uniforma de închisoare, roşie şi confortabilă. Sunt panicat, evident. Şi înspăimântat. Ce i se întâmplă acolo, şi când se va întoarce acasă? Oare îi e cu adevărat bine? Dar, trebuie să recunosc, mai e şi altceva: în adâncul sufletului, undeva într-un colţişor, simt un strop de fericire. E complicat. E greşit că-mi place să fiu martorul acestui incredibil sacrificiu pe care-l face pentru mine, pentru căsnicia noastră?

Îmi pun telefonul la încărcat şi încep să-i caut iPad-ul prin casă. Scotocesc prin toate camerele, prin genţile ei, prin sertarele comodei. Pe urmă cobor în garaj. Maşina ei e un vechi Jaguar X-Type albastru. A cumpărat-o din avansul primit de la o casă de discuri pentru prima şi singura ei piesă lansată la scară naţională. În afara echipamentelor ei muzicale şi a câtorva haine înghesuite în fundul şifonierului din dormitor, e singurul lucru care i-a mai rămas din viaţa ei de dinainte. Chiar mi-a zis odată, mai în glumă, mai în serios, că, dacă nu mă port cum trebuie, se suie în Jaguar şi demarează direct spre vechea ei viaţă.

În maşină găsesc o învălmăşeală de hârtii, dosare şi încălţări, deşi ştiu că Alice o consideră o organizare perfectă. Ea jură că are un sistem datorită căruia poate să găsească oricând ceea ce caută. Îşi ţine o pereche de pantofi sport pe bancheta din spate, în caz că ar vrea să se plimbe pe plajă sau prin parcul Golden Gate, după muncă, dar şi o pereche de cizme negre, fiindcă n-ar vrea să fie văzută nici moartă pe străzile oraşului încălţată în Nike-uri. Pe lângă astea, mai are o pereche de balerini negri, pentru când o dor picioarele şi simte nevoia să-şi schimbe tocurile cu ceva mai puţin chinuitor. Mai are şi o sacoşă în care ţine o pereche de blugi de firmă, un pulover negru din caşmir, un tricou alb, un sutien şi o pereche de chiloţi de schimb, „pentru orice eventualitate". Şi o vestă matlasată, pentru plajă, plus un trenci, pentru oraş. Sigur, într-un fel, când trăieşti în San Francisco, e de înţeles să fii pregătit pentru orice: e posibil să pleci de acasă în mânecă scurtă şi, după zece minute, să ai nevoie de o haină groasă, în funcţie de ceaţă. Numai că Alice duce totul la extrem. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet la vederea haosului de încălţări şi haine, atât de enervant, dar atât de specific lui Alice.

Deschid torpedoul şi-i găsesc iPad-ul. Bateria e moartă, evident, ca la toate echipamentele ei electronice. Ăsta e stilul ei: nu crede în încărcarea dispozitivelor tehnologice. Când le găseşte stinse, pretinde că sigur au

bateriile defecte. Dac-aş putea să recuperez toate orele pe care le-am petrecut în ultimii câţiva ani căutându-i telefoanele şi laptopurile şi încărcătoarele şi încercând să le împerechez pe toate ca să le conectez la priza din bucătărie, aş fi cu mult mai tânăr.

Ajungând sus, după ce readuc iPad-ul la viaţă, deschid aplicaţia pentru e-mail şi-l caut pe Eric. Nu-mi amintesc numele lui de familie. Eric e un stagiar mai tânăr, mărunţel şi prietenos. Adesea mă întreb cum de a rezistat atât de mult timp la firma lui Alice. Locul ăla e un bazin cu rechini în care tinerii stagiari sunt aruncaţi la ora mesei. Între Alice şi Eric s-a legat o relaţie de lucru destul de strânsă, ajutându-se reciproc la diverse cazuri şi sarcini. „Într-o atmosferă de război, trebuie să ai aliaţi", mi-a spus ea în seara în care ne-am întâlnit prima dată cu Eric şi cu soţia lui, într-un restaurant din Mill Valley. Mi-au plăcut amândoi: sunt singurele persoane de la firma ei cu care nu-mi displace să-mi petrec timpul.

Cu toate astea, nu-mi aduc aminte numele lui de familie. Am avut o mătuşă care, destul de timpuriu, a suferit de o pierdere însemnată a memoriei, aşa că, destul de des, când mi se întâmplă să uit câte ceva banal, mă întreb dacă nu cumva am ajuns la momentul în care totul începe să se degradeze.

Găsesc e-mailuri din partea a numai doi de Eric: Levine şi Wilson. Dau clic pe numele primului – Wilson – şi-mi dau seama imediat de ce-mi sună cunoscut. Eric Wilson a fost basist şi acompaniator vocal în Ladder, trupa a cărei solistă a fost Alice, înainte s-o cunosc. Ladder a avut o viaţă de scurtă durată, dar nu atât de anostă încât să treacă complet neobservată. Odată, citind una dintre numeroasele reviste muzicale britanice sosite în cutia noastră poştală, am dat peste o referire la formaţia Ladder. Un tânăr chitarist al unei trupe dance din Manchester, fiind intervievat, a citat albumul Ladder ca fiind unul dintre primele care l-au influenţat. Când i-am spus lui Alice despre asta, ea doar a făcut o glumă şi a schimbat subiectul, dar după câteva zile am găsit revista deschisă la pagina respectivă pe noptiera de lângă patul nostru.

Alice, când ai de gând să-l laşi pe fraierul ăla şi să te întorci la mine?

E-mailul e din săptămâna dinaintea nunţii noastre. Derulez până jos şi văd mai multe e-mailuri pe un ton prietenesc trimise de-o parte şi de cealaltă, în majoritate despre muzică şi despre vremurile bune. Sunt pe listă şi mesaje mai noi de la Eric Wilson, deşi nu prea multe. Mă împotrivesc ispitei de a le deschide. Nu mi se pare corect. Pe lângă asta, dacă-mi amintesc bine, Manualul cuprinde câte ceva în legătură cu spionarea partenerului. Mă duc în living să-mi iau exemplarul, găsesc „e-mail" în glosarul de termeni, după care dau la capitolul 4.2.15.

Citirea fără permisiune a e-mailurilor sau spionarea partenerului nu sunt tolerate. O relaţie solidă este clădită pe încredere, iar spionarea subminează încrederea. Citirea fără permisiune a e-mailurilor, care în mod frecvent e rezultatul unui moment de slăbiciune sau de nesiguranţă, e pedepsită ca o Crimă de Clasa 2. Recidiva se pedepseşte la acelaşi nivel, dar cu un spor de patru puncte.

Mă duc înapoi la glosarul de termeni şi urmăresc cu degetul coloana pentru litera s, căutând „sporuri". La pagina respectivă, „sporul" e descris doar ca *aplicarea exponenţială a pedepsei corespunzătoare pentru oricare infracţiune. Exponenţialitatea sporului poate fi calitativă, cantitativă, sau ambele.*

Cine scrie porcăriile astea?

Dau clic pe numele lui Eric Levine şi-i trimit un e-mail în care-l anunţ că Alice suferă de o intoxicaţie alimentară şi nu va putea veni mâine, aşa cum era planificat. Las jos iPad-ul, îmi aduc laptopul din dormitor şi încerc să lucrez ceva. Trag tare pentru un timp, după care mă fură somnul. Când mă trezesc, soarele apune, iar telefonul sună. Când o fi trecut ziua? Fug la bucătărie şi scot telefonul de la încărcat.

— Alo?

— Ura, credeam că n-o să mai răspunzi, îmi spune Alice. Imediat, mă străduiesc să-i analizez vocea, tonul.

— Unde eşti?

— Pe coridor, lângă biroul avocatului meu. Am tot intrat şi ieşit toată ziua, cu o pauză de prânz la cantina imensă. Eram pe puţin patruzeci acolo, dar nu ne-au dat voie să vorbim între noi. Pe fereastră nu vezi decât kilometri întregi de cactuşi şi deşert. Se mai văd şi două garduri uriaşe. Reflectoare. O parcare pentru vizitatori, dar nicio maşină. Un autobuz de închisoare. O curte, un drum de pământ...

— Poţi să vezi pe cineva?

— Nu. E şi o grădină; ba chiar e şi o chestie întreagă unde poţi să ridici greutăţi afară, în plină arşiţă. Ca şi cum ar fi cumpărat închisoarea şi-ar fi lăsat-o exact aşa cum era.

— Avocatul cum e?

— Asiatic. Pantofi drăguţi. Simţ al umorului dezvoltat. Am senzaţia că e ca noi. Poate că a greşit cu ceva şi asta e pedeapsa lui. Poate că e aici de o zi, de o săptămână, de o lună... greu de spus. Nu cred că are voie să vorbească despre el. Nu mi-a spus numele de familie, doar prenumele, Victor. Cei mai mulţi de-aici nici măcar prenumele nu-l folosesc. Se adresează unii altora

doar cu „Prietene”.

— Ţi-au spus ce-o să se-ntâmple mai departe?

— Mâine-dimineaţă o să mă prezint în faţa judecătorului. Victor crede că poate să aranjeze totul dinainte, dacă vreau. El zice că prima infracţiune e totdeauna pedepsită mai uşor. Plus că e prieten cu cel care susţine acuzarea.

— Şi de ce eşti acuzată, până la urmă?

— Lipsă de Concentrare. Un cap de acuzare, Delict Şase.

Oftez.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă, potrivit Pactului, că nu m-am concentrat aşa cum trebuia asupra căsniciei noastre. Rechizitoriul înşiră trei încălcări făţişe, inclusiv întârzierea la întâlnirea cu Dave. Dar principala e că am neglijat directiva de a mă duce la Half Moon Bay.

Mă izbeşte absurditatea situaţiei.

— Lipsă de concentrare? Ce tâmpenie!

— Poţi să vorbeşti aşa pentru că nu tu eşti cel îmbrăcat în uniformă roşie de deţinut.

— Când poţi să vii acasă?

— Nu ştiu. Victor se întâlneşte chiar acum cu reprezentantul acuzării. Jake, zice Alice, grăbită, trebuie să închid.

Şi convorbirea se întrerupe.

Mai am de citit dosare pentru mâine, dar nu pot să mă concentrez la munca mea, aşa că mă apuc să fac curat prin casă şi să spăl. Termin şi sarcinile gospodăreşti amânate de săptămâni: schimb becuri, repar furtunul maşinii de spălat vase. Dacă sunt destul de priceput la curăţenie – mulţumită unei copilării petrecute cu o mamă şi o soră obsedate să ţină casa lună –, la chestiile meşteşugăreşti n-am avut niciodată un mare talent. Alice e cea care repară clanţele stricate şi montează mobilierul, numai că, în ultimul timp, a fost prea ocupată. Am citit undeva că bărbaţii care se ocupă în casă de treburile tradiţional masculine au o activitate sexuală mai intensă cu soţiile lor decât cei care fac curat, dar nu mi s-a părut că ar fi adevărat şi în cazul nostru. Când e casa curată, Alice poate să se relaxeze, iar când Alice e relaxată, e dispusă la orice. Îmi amintesc de ţinuta ei bizară din momentul în care au luat-o şi, spre ruşinea mea, mărturisesc că îmi stârneşte un mic fior erotic, amintindu-mi de un local sado-maso pe care l-am vizitat împreună pe la începuturile relaţiei noastre, un depozit din SoMa[40], unde muzica era tare, lumina era obscură, iar la etaj era un coridor lung, cu încăperi care aveau

[40] Denumirea prescurtată pentru South of Market, important cartier din San Francisco, cuprinzând, printre altele, South Beach, Mission Bay şi Rincon Hill.

fiecare o tematică diferită, una mai dură decât cealaltă.

În cele din urmă, agăţ pe perete cadoul primit luna asta de la Alice, conform cerinţelor Pactului. E o litografie plină de culoare, înfăţişând un urs brun mare care ţine în mâini contururile statului nostru, deasupra cuvintelor: CALIFORNIA, TE IUBESC!

Aud iPad-ul bipăind în mijlocul camerei de câteva ori, pentru tot atâtea e-mailuri. Gândul îmi zboară la acel e-mail primit de Alice de la Eric Wilson. Mă gândesc la cele pe care nu le-am deschis şi mă simt tentat să le citesc, dar mă abţin. Nervos, ies şi mă îndrept spre plajă, cu telefonul în mână.

Pe Ocean Beach bate vântul, e foarte frig şi aproape pustiu, excepţie făcând obişnuiţii oameni fără adăpost poposiţi aici, precum şi câţiva adolescenţi care-şi pierd vremea străduindu-se să ţină aprins un foc de tabără. Dintr-un motiv oarecare, mă gândesc la minunata povestire a lui Loren Eiseley, „Aruncătorul de stele": un savant se plimbă pe o plajă întinsă, lungă, părăsită. Undeva, în depărtare, zăreşte o siluetă măruntă, înceţoşată, care tot repetă aceeaşi mişcare. Când se apropie, îşi dă seama că e, de fapt, un băiat. Băiatul e înconjurat din toate părţile, kilometri întregi, de milioane de stele de mare muribunde, răzleţe, aruncate de flux pe uscat.

Băiatul ridică stelele de mare de jos şi le aruncă înapoi în apă. Savantul se apropie de el şi-l întreabă: „Ce faci aici?". Iar băiatul îi spune că se apropie refluxul şi că stelele de mare urmează să moară. Derutat, savantul zice: „Dar sunt atât de multe, milioane chiar, ce mai contează?". Băiatul se apleacă, ridică de jos o stea de mare şi o azvârle departe, în apa oceanului. Apoi, zâmbeşte şi zice: „Pentru ea, contează".

Trec pe lângă Cliff House şi mă opresc la cafeneaua Lands End Lookout. În seara asta are un program prelungit, pentru o acţiune caritabilă a cartierului. Îmi cumpăr o ciocolată caldă şi încep să hoinăresc printre tarabele bazarului improvizat, atras de albumele cu fotografii vechi din San Francisco. Găsesc unul despre istoria cartierului nostru, cu o copertă sinistră înfăţişând o casă izolată, în stil edwardian, rătăcită printre kilometri de dune de nisip. O şosea pustie trece drept prin ea, iar în capăt aşteaptă un tramvai. Cumpăr cartea şi cer să fie ambalată ca pentru un cadou. Vreau să am ceva drăguţ pentru când se întoarce Alice.

Când ajung acasă, mă aşez din nou în faţa laptopului, încă încercând să descifrez însemnările din şedinţele săptămânii trecute. Aud notificările iPad-ului de încă trei sau patru ori. Mă gândesc la e-mailul de la Eric Wilson şi încerc să-mi amintesc cum arată. Dau o căutare de imagini pe Google. Primul lucru care apare e o fotografie cu el şi soţia mea, stând în faţa sălii Fillmore, cu panoul de deasupra lor anunţând THE WATERBOYS ŞI LADDER, ACCESUL PERMIS DE LA ORA 21:00. Poza probabil că e de acum zece ani.

Eric Wilson arată bine, dar, în definitiv, poate că şi eu arătam bine acum zece ani. Dacă n-aş fi văzut sute de alte fotografii de-ale lui Alice, poate că n-aş fi recunoscut-o în asta. Părul albastru în stil Mohawk[41], mult creion negru la ochi, bocanci Doc Martens, tricou cu trupa Germs. Arată *cool.* Şi Wilson la fel. Ochelari de soare, barbă ciufulită, chitara bas în mână. Nici măcar nu-mi aduc aminte ultima dată când am stat nebărbierit timp de o săptămână.

Se aud iar bipurile iPad-ului. Chiar în timp ce întind mâna spre el, îmi dau seama că n-ar trebui să fac una ca asta, dar nu mă pot stăpâni. Sunetul care anunţă sosirea unui e-mail e ca inima care-şi spune taina[42], zdruncinându-mă până în adâncul fiinţei. Introduc parola, 3399, numărul primei case a lui Alice: Sunshine Drive nr. 3399.

E-mailurile de la care se auziseră notificările nu sunt de la fostul ei. Normal că nu sunt. Nu, e un buletin informativ juridic, o solicitare din partea asociaţiei absolvenţilor din promoţia ei, un mesaj publicitar de la Josh Rouse şi răspunsul lui Eric Levine, de la serviciu. *Sper să-ţi revii curând după intoxicaţia alimentară,* scrie, *şi să nu mai mănânci muşchi file.*

Acesta e momentul în care ar trebui să mă opresc din citit, să las jos iPad-ul şi să revin la munca mea. Dar n-o fac. Derulând în jos interminabila listă a e-mailurilor, găsesc şaptesprezece de la Eric Wilson. Trei dintre ele conţin fişiere audio – cântece noi pe care le-a scris, plus un cover după minunatul cântec al lui Tom Waits, *Alice.* Ador cântecul ăsta, iar varianta lui Wilson nu e rea deloc. Mă înfioară, dar nu în sensul bun.

Trec repede prin celelalte e-mailuri. În mare, sunt mesaje de grup, ceva despre o formaţie pe care au cunoscut-o cu toţii cândva. Eric vrea s-o vadă, dar ea nu pare interesată. E greu de spus. Mă simt aiurea pentru că i-am deschis e-mailurile, dar mai ales pentru că am ascultat cântecul. De ce-oi fi făcut-o? Nimic bun nu iese din astfel de lucruri. Nimic bun nu se naşte din nesiguranţă şi din zbucium. Îmi trece prin minte un gând înspăimântător şi arunc repede o privire peste umăr. Din cine ştie ce motiv bizar, mă aştept s-o văd pe Vivian în spatele meu, privindu-mă cu dezaprobare. Închid iPad-ul.

Dorm cu întreruperi. Dimineaţa, mă trezesc mai obosit decât eram când m-am culcat. Îl sun pe Huang, la cabinet, rugându-l să-mi anuleze programările. Îmi dau seama că n-aş putea să-i fiu nimănui de ajutor azi. După duş, mă hotărăsc să fac fursecuri. Cu fulgi de ciocolată, preferatele lui Alice. Mă gândesc că i-ar prinde bine când se va întoarce acasă.

---

41 Stil caracterizat prin raderea părului în ambele părţi laterale ale craniului, lăsând pe mijloc o fâşie de păr lung, ridicat ca o creastă. Denumirea provine de la tribul amerindienilor Mohawk, cunoscuţi şi sub numele de mohicani.

42 Aluzie la *The Tell-tale Heart* (tradusă în română cu titlul *Inima care-şi spune taina), o* povestire de groază scrisă de Edgar Allan Poe.

Tocmai când bag în cuptor prima tavă, îmi sună telefonul. Număr necunoscut.

— Alice?

— Salut.

De îndată ce-i aud vocea, mă simt din nou vinovat. N-ar fi trebuit să-mi bag nasul în e-mailurile ei. Ea e atât de departe, făcând sacrificiul ăsta ciudat pentru căsnicia noastră. În timp ce eu, iată, violez prevederile Secţiunii 4.2.15 din Manual.

— Cum a fost azi-dimineaţă cu judecătorul?

— Am pledat vinovată. Avocatul meu a reuşit s-o reducă de la Crimă de Gradul Şase la Delict de Gradul Unu.

Inima începe să-mi bată cu putere.

— Şi care e pedeapsa pentru un delict?

Mă gândesc la capitolul din Manual despre „sporuri", care lasă loc de interpretări.

— Două sute cincizeci de dolari amendă. Plus încă opt săptămâni de întâlniri cu Dave.

Mă liniştesc. Sigur, e bizar să primeşti amendă pentru lipsa de concentrare. Şi totuşi, îmi dau seama că mă aşteptam la ceva mai rău.

— E acceptabil, nu?

— După ce a luat hotărârea, judecătorul mi-a ţinut o predică lungă despre importanţa căsniciei, despre importanţa stabilirii unor ţeluri şi a eforturilor pentru atingerea lor. A vorbit despre sinceritate, francheţe, încredere. Tot ce-a spus era de bun-simţ, chiar nu era nimic cu care să nu fiu de acord, numai că vorbele lui păreau foarte ameninţătoare, venind dinspre scaunul judecătorului.

— Îmi pare foarte rău, îi zic.

Alice e evident zdruncinată şi mă simt prost. Îmi doresc cu disperare să fiu lângă ea.

— La sfârşit, mi-a zis să mă întorc la soţul meu.

— Ei bine, uite o sentinţă cu care pot să fiu de acord.

— A zis că i-am făcut impresia unei persoane cumsecade şi că nu vrea să mă mai vadă şi altă dată pe-aici. A fost ca într-un tribunal adevărat, ca atunci când îi admonestează pe infractorii minori, prinşi pentru prima dată cu droguri sau cu furtişaguri mărunte, numai că eu eram cea admonestată. Adică, aflându-mă în poziţia aia, pentru prima oară în viaţă, am înţeles în sfârşit cum trebuie să se fi simţit unii dintre clienţii mei pe vremea când lucram ca avocat din oficiu.

— Şi asta a fost tot?

— Da şi nu. Judecătorul a dat ordin să fiu echipată cu un mecanism

pentru concentrare.

— Ala ce naiba mai e?

— Nu ştiu încă, răspunde Alice, părând speriată, şi mă doare sufletul pentru ea. Uite ce e, Jake, trebuie să închid. Dar Victor mi-a garantat c-o să fiu eliberată în după-amiaza asta. A zis să vii să mă iei de la aeroportul din Half Moon Bay la ora nouă seara.

— Slavă Domnului, exclam, răsuflând uşurat. Abia aştept să te văd...

— Trebuie să închid, mă întrerupe ea, după care adaugă repede: Să ştii că te iubesc.

40.

Merg spre sud, prin Daly City, cobor în pustietatea din Pacifica, urc dealul şi trec prin frumosul tunel nou. Când ies în partea cealaltă, pe o întindere cu ţărmuri stâncoase, drumuri şerpuite şi plaje scăldate în lumina lunii, mă simt de parcă sunt în altă lume. Şi-mi trece prin minte acelaşi gând, ca de fiecare dată când ies din tunelul ăsta: de ce nu ne mutăm aici? E, indiscutabil, un loc foarte liniştit, priveliştea e impresionantă, iar câmpurile cu dovleci şi anghinare se amestecă armonios cu aerul sărat al Pacificului.

După câteva minute, opresc în parcarea aeroportului din Half Moon Bay, gândindu-mă să-mi petrec ceva timp în cafenea, cât timp aştept să aterizeze avionul lui Alice. Spre dezamăgirea mea, găsesc întuneric peste tot, cafeneaua închisă, nicio lumină pe nicăieri.

Parchez lângă gardul aflat aproape de capătul pistei de aterizare. Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme. N-am vrut ca Alice să aterizeze în Half Moon Bay şi să rămână singură aici, pe întuneric, aşteptându-mă. Sting farurile, deschid radioul şi-mi dau scaunul pe spate. Las geamul în jos, să pătrundă briza şi să ascult dacă se aude avionul lui Alice. Nu există niciun turn de control aici, nu sunt balize de semnalizare pe pistă, ceea ce mă face să mă întreb cum de nimeresc piloţii fâşia asta îngustă de asfalt de pe malul oceanului. Avioanele mici mă înfricoşează, doar prin şubrezimea lor periculoasă, prin felul în care se rostogolesc în jos dinspre cer. Am impresia că în fiecare săptămână apare câte o ştire că a murit vreun sportiv vedetă, sau muzician, sau politician, sau director la un ştiu ce companie IT, care s-a gândit să-şi ducă familia în vacanţă cu avionul lui personal. Mi se pare o nebunie să laşi viaţa cuiva în seama unei aerodinamici atât de şubrede.

La radio se aude postul KMOO. E emisiunea aia grozavă, *Orice e posibil.* Prezentatorul, Tom, tocmai face rezumatul unui interviu cu creatorul serialului *Inventând slogane.* Producătorul schiţează desfăşurarea următorului sezon. Minimalizează faptul că au pierdut procesul cu clientul lui Alice, considerând că a fost doar o mică neînţelegere, fără să menţioneze procesul neplăcut. „Minunată carte", zice el. „Lucrăm cu autorul şi, până la urmă, cred că asta chiar va face ca serialul să fie şi mai bun". Emisiunea se încheie, începe alta, aşa că închid radioul. Am impresia că aud zgomotul îndepărtat al oceanului, cu toate că e posibil să fie doar vântul, bătând prin câmpurile de anghinare.

Citesc o vreme dintr-o revistă muzicală de-ale lui Alice. Articolul principal

constă într-o lungă istorisire despre Noel şi Liam Gallagher. Apoi, las jos revista şi stau să aştept pe întuneric. Verific obsesiv ceasul de pe bord: 8:43. 8:48. 8:56. Încep să cred că avionul n-o să mai vină. Nu e nicio lumină în tot aeroportul, în afara unei licăriri slabe, într-o încăpere din spatele cafenelei. Să fi înţeles eu greşit? Sau se răzgândiseră şi se hotărâseră să n-o mai elibereze pe Alice? S-o fi întâmplat ceva?

E 8:58. Poate că avionul nici n-a decolat. Poate că ea nu vine acasă încă. Sau, mai rău, poate vremea a fost rea în munţi.

Deodată, ceasul arată ora 9:00 şi lumea prinde viaţă. Lumini galbene, strălucitoare, se aprind pe ambele părţi ale pistei de aterizare. Aud zumzetul slab al unui motor. Privesc în sus, dar nu văd nimic. Apoi, în depărtare, apropiindu-se deasupra copacilor, se zăresc contururile unui avion mic. Aparatul zboară jos şi încet şi aterizează lin. Se opreşte la celălalt capăt al pistei, la un mai mult de cincizeci de metri de locul în care am parcat eu. Motorul se opreşte, iar noaptea devine din nou tăcută. Semnalizez cu farurile că sunt aici. Avionul rămâne nemişcat.

Unde e Alice? Semnalizez încă odată cu farurile şi cobor din maşină. Chiar atunci se deschide o uşă a avionului şi se coboară scara, într-un dreptunghi luminos. Recunosc gleznele lui Alice atunci când iese din avion şi păşeşte pe prima treaptă. Inima îmi tresaltă. Îi văd picioarele şi mijlocul, pieptul şi faţa, apoi o văd, întreagă, pe pistă. Poartă aceleaşi haine ca în ziua în care a urcat-o Declan în SUV. Merge cu prudenţă, neobişnuit de dreaptă. E ceva în neregulă, mă gândesc. Oare o doare ceva? Ce i-or fi făcut? În spatele ei, scara se retrage la loc în interiorul avionului. Şi, după ce Alice trece de gard, pe sub stâlpul de iluminat, venind spre maşină, zăresc motivul poziţiei ei ciudate. Are ceva la gât.

Se întoarce şi-i face cu mâna pilotului, care aprinde luminile de pe pistă şi ambalează motorul. Când ajunge în dreptul meu, mă cuprinde în braţe, tremurând. O strâng la piept, în timp ce avionul se înalţă pe cer. Mâna mea îi atinge părul moale şi, sub el, simt ceva rigid. Pilotul semnalizează cu farurile pentru ultima dată, după care se înalţă deasupra copacilor şi se îndepărtează spre ocean.

Alice mă ţine strâns şi simt cum stresul şi încordarea i se scurg din corp; şi totuşi, stă prea dreaptă, prea ţeapănă. Când mă aplec puţin pe spate ca s-o privesc, îi văd lacrimile de pe obraji, chiar dacă zâmbeşte.

— Aşa, zice, făcând un pas înapoi ca să-mi arate mai bine gulerul de la gâtul ei. Ăsta e Mecanismul Concentrării.

Gulerul îi încercuieşte gâtul, înălţându-se tocmai până la bărbie, pe care i-o cuprinde astfel încât să i-o ţină imobilizată. La fel ca brăţara pe care a purtat-o la încheietură, are o suprafaţă netedă, dură, cenuşie. O muchie

neagră din spumă poliuretanică îi mărgineşte partea de sus, acolo unde-i întâlneşte bărbia şi maxilarul. În partea de jos, îi dispare pe sub bluză, ajungând până deasupra umerilor şi înălţându-se până la jumătatea cefei. Alice mă priveşte cu ochii plini de tandreţe.

— Te simţi bine? o întreb.

— Da. Fie vorba între noi, de când mi-au pus monstruozitatea asta la gât, m-am gândit numai şi numai la *tine.*

Face un pas înapoi şi-şi etalează încă o dată noua înfăţişare, după care mă întreabă, voioasă:

— Cum arăt?

— Mai frumoasă ca oricând, îi răspund, cu toată sinceritatea.

— Du-mă acasă, te rog.

41.

A doua zi, dimineaţa devreme, simt miros de cafea, aşa că mă ridic din pat şi mă îndrept spre hol. Mă aştept să-mi găsesc soţia în locul ei obişnuit, scriind pe laptop, agitându-se să ajungă la zi cu lucrările. Totuşi, nu e acolo, îmi torn cafea, după care mă duc spre baie. Nici urmă de Alice.

Atunci, zăresc o fâşie de lumină aurie venind dinspre camera de oaspeţi. Împing uşa şi o văd pe Alice, stând goală în faţa oglinzii mari. Bărbia îi e ţinută în sus, cu fermitate, iar privirea i se concentrează pe imaginea reflectată. Gâtul îi rămâne nemişcat, ţintuit în loc, dar ochii se mişcă, astfel încât să-i întâlnească pe-ai mei în oglindă. Privirea ei e atât de directă, încât mă nelinişteşte. Există o puritate de netăgăduit – ceva sculptural, chiar – în gulerul din jurul gâtului ei. Se modelează perfect pe formele şi liniile corpului lui Alice, oprindu-se cu câţiva centimetri deasupra umerilor şi a pieptului. În loc să i-o ascundă sau să i-o limiteze, parcă i-ar înrăma frumuseţea. Aici, în lumina slabă aurie, am impresia că înţeleg nu numai rostul gulerului, ci şi pe-al Pactului însuşi: soţia mea e în faţa ochilor mei, mai prezentă decât am văzut-o vreodată, total netulburată, uluitor de hotărâtă în concentrarea şi în controlul ei.

Nu ştiu ce să spun. Mă pun între ea şi oglindă. Instinctiv, duc mâinile la guler, plimbându-mi degetele pe suprafaţa lui, apoi pe spuma moale care-i cuprinde bărbia. Ochii lui Alice rămân îndreptaţi spre mine. Lacrimile de aseară au dispărut, fiind înlocuite de altceva. O expresie fascinată? Aud în minte vocea lui Vivian: „Trebuie să-ţi găseşti împăcarea cu Pactul”.

— Într-un fel, îi zic, îţi dă un aspect mai misterios.

Face un pas înainte, vrând să mă sărute, dar din cauză că nu poate să-şi ridice gâtul e nevoie să-mi îndoi genunchii ca să ajung la gura ei.

Mă duc în colţul camerei şi mă aşez pe fotoliul de lângă fereastră. Ea nu se clinteşte de la oglindă şi nici nu încearcă să-şi ascundă goliciunea de mine. Nu ştiu dacă Alice şi-o fi găsit împăcarea cu Pactul, dar pare să fie cu mintea altundeva. Aseară, când veneam cu maşina spre casă, parcă era electrizată, deşi poate era doar datorită bucuriei că eram din nou împreună. Când am rugat-o să-mi povestească toate amănuntele expediţiei şi să nu lase nimic deoparte, mi-a răspuns doar: „Am supravieţuit”. Mai târziu, mi-a spus că e mândră de ea pentru că a reuşit să treacă peste obstacolul ăsta.

— Singurul lucru care mă sperie cu adevărat, a zis, singurul lucru care mă afectează, e necunoscutul. Necunoscutul mă îngrozeşte. Toate astea prin

care am trecut au fost lucruri complet necunoscute. Am un sentiment ciudat de împlinire, ca şi cum am intrat în ceva cu totul imprevizibil şi am reuşit să ajung la celălalt capăt.

— Şi eu sunt mândru de tine, i-am răspuns. Simt că pentru noi ai făcut toate astea, ceea ce înseamnă foarte mult pentru mine.

— Chiar am făcut-o pentru noi.

După masa de seară, n-a mai vrut decât să vadă un episod din *Inventând slogane,* să mănânce îngheţată şi să se retragă în dormitor. I-am strecurat sub cap trei perne, ca să stea mai comod. Am crezut c-o să adoarmă în câteva secunde, dar n-a fost aşa. M-a tras spre ea, ţinându-se de mine cu disperarea înecatului. Când am întrebat-o la ce se gândeşte, mi-a răspuns: „La nimic". Ceea ce-mi răspunde mereu când o întreb la ce se gândeşte. Uneori, o cred. Alteori, totuşi, ştiu că i se învârtesc rotiţele în cap, şi asta e senzaţia pe care am avut-o în acel moment: că sunt pe dinafară, încercând să privesc înăuntru.

Până la urmă, am făcut sex. Nu ştiu dac-aş vrea să fac o descriere aici, dar oricum o să zic că a fost ceva neaşteptat, oarecum neobişnuit. Alice mi s-a părut hotărâtă şi, mai mult decât atât, posedată. Îmi doream nespus să aflu ce i s-a întâmplat acolo, în deşert. În schimb, m-am lăsat pradă pasiunii ei, stăruinţei ei, acestei stranii încarnări a lui Alice. Era Alice a mea, dar diferită.

42.

Alice şi-a luat liber de la serviciu. Chiar dacă e Sfântul Valentin, sunt mai mult decât surprins. Cred că e logic. Priorităţile ei s-au schimbat. Pactul îşi face efectul.

Desigur, există şi considerente practice: n-a reuşit să-şi găsească un costum, sau măcar o bluză care să-i ascundă gulerul şi, pe lângă asta, n-a găsit o explicaţie pentru el. Îi trimite stagiarului ei un e-mail, anunţându-l că efectele intoxicaţiei alimentare s-au agravat şi că n-o să mai ajungă la serviciu timp de două sau trei zile. Iar când sun şi eu ca să-mi anulez programările, pentru a doua zi la rând, Huang îmi face legătura cu Evelyn.

— S-a întâmplat ceva? se interesează Evelyn.

— Nu-i nimic, răspund. Ceva urgenţe în familie.

Evelyn nu obişnuieşte să-şi bage nasul în treburile altora.

La început, Alice pare un pic agitată, de parcă n-ar şti ce să facă, dar până la ora zece e bucuroasă că nu s-a mai dus la serviciu şi că avem în faţă o zi întreagă numai pentru noi.

Plecăm să ne plimbăm pe plajă. Alice e cu geaca ei largă şi cu un fular de lână înfăşurat peste guler. Mi-am luat camera foto cu mine. Când vreau să-i fac o fotografie pe neaşteptate, ţipă la mine: „Nu vreau poză cu chestia asta!”

— Hai, te rog.

— Niciodată!

— Una şi gata?

Alice îşi dă deoparte fularul şi-şi desface geaca, lăsând gulerul la vedere. Mă priveşte drept în ochi şi scoate limba.

La întoarcerea acasă, nici nu se mai sinchiseşte să-l ascundă cu fularul sau cu geaca. O surprinde, cred, faptul că oamenii care trec pe lângă noi par să nu-l observe, sau să nu le pese. Ne oprim la Safeway şi casiera îşi ridică privirea după ce ne termină de pus în pungi cumpărăturile.

— Aoleu, zice ea. Accident de maşină?

— Da, răspunde Alice.

Şi aşa rămâne. În următoarele treizeci de zile, ori de câte ori comentează cineva pe tema asta, Alice răspunde doar prin cuvintele astea trei: „Accident de maşină”. Asta e ceea ce le spune celor de la serviciu, asta le spune lui Ian şi lui Evelyn şi lui Huang, când vine să mă ia de la cabinet ca să mâncăm împreună de prânz: lucru pentru care nu şi-a mai găsit timp niciodată până acum. Uneori plusează, imitând zgomotul a două maşini ciocnite şi

gesticulând teatral cu braţele. Nimeni nu insistă cu întrebările. Cu excepţia lui Huang.

— A fost o Toyota Corolla, sau un minivan Honda? întreabă el. Pun pariu c-a fost Corolla: ăştia sunt cei mai răi şoferi din lume.

O să fiu sincer. Ori de câte ori zăresc gulerul, sau doar îmi zăresc soţia – stând jos sau în picioare, cu bărbia drept înainte –, îmi dau seama cu adevărat de abnegaţia ei. În fiecare seară, o ajut să se spele pe sub guler, frecându-i pielea cu un burete înmuiat în apă caldă cu săpun, strecurându-l pe sub corsetul din fibră de sticlă. Când o privesc, când îi gătesc, când fac dragoste cu ea, sau când stăm în faţa televizorului, ţinându-ne de mână, ceea ce nu-i spun niciodată, ceea ce nu-i mărturisesc niciodată e asta: căsătoria noastră a fost ideea mea, calea aleasă de mine ca s-o păstrez; şi totuşi, iată-ne la doar câteva luni de-atunci şi ea deja a făcut mult mai multe sacrificii decât mine.

43.

Se estimează că mai mult de 10 la sută din cuplurile căsătorite se logodesc de Sfântul Valentin. Mi-am creat obiceiul să-i întreb pe clienţii mei despre ce anume i-a condus spre logodnă; lucru interesant, am citit că perechile care se logodesc de Sfântul Valentin au parte de căsnicii mai şubrede, de mai puţine şanse de salvare. Tot ce pot să-mi închipui e că o căsnicie cu un debut impulsiv, excesiv de romanţios, se va sfârşi probabil cu mai puţină ostilitate.

Dacă logodnele au loc în februarie, divorţurile, în cele mai multe cazuri, au loc în timpul lunii ianuarie. Studiile arată că divorţurile din ianuarie sunt un pic mai întâlnite în statele cu climat rece, cu toate că ianuarie nu e o lună prea grozavă pentru căsătorii nici în locuri ca Los Angeles sau Phoenix. Dacă e să-mi dau cu părerea, aş zice că efectul sărbătorilor are ceva de-a face cu asta: aşteptările neîmplinite sau poate presiunea timpului prea îndelungat petrecut împreună sub privirile iscoditoare şi dezaprobatoare ale familiilor. Dacă în familie există rude apropiate care au divorţat, presiunea asupra unui cuplu sporeşte. De fapt, divorţul survenit într-o familie e un indicator puternic al probabilităţii altor divorţuri în aceeaşi familie. Când Al şi Tipper Gore au divorţat după patruzeci de ani de căsnicie, la un an după divorţul fiicei lor, Kristin, piesele de domino au început să se prăbuşească. În decurs de un an, încă una dintre cele trei fiice ale lor a divorţat, iar până la sfârşitul anului următor, a căzut şi ultima bombă: a divorţat şi cea de-a treia fiică. Există anumite indicii că, atunci când persoane apropiate nouă pun capăt căsniciilor, divorţul devine dintr-odată o opţiune viabilă şi pentru noi.

Dacă divorţul generează divorţ, devine logic faptul că, prin apartenenţa la un club privat în care divorţul nu numai că e dezaprobat, ci e descurajat în mod activ, printr-o serie de reguli şi reglementări stricte, divorţul poate să devină mai puţin probabil. Ceea ce vreau să spun e că, lăsând deoparte toate tacticile sale îndoielnice, bizarul manual şi jargonul juridic, ca şi secretomania, Pactul e posibil să aibă un sens.

44.

Pe 10 martie, Alice se întoarce acasă devreme, ca să se pregătească pentru petrecerea din Woodside a Pactului. Gazda noastră, un tip pe nume Gene, a pomenit ceva despre dragostea lui pentru vinurile pinot noir, în timpul celeilalte petreceri, când l-am cunoscut, aşa că mă opresc la un magazin cu vinuri şi aleg o sticlă extravagantă din podgoria Russian River. Producţia din acel an a fost scăzută, sticlele sunt greu de găsit, aşa că şi preţul a fost substanţial. Dar am hotărât, împreună cu Alice, că e o investiţie adecvată şi necesară.

De când s-a întors Alice din deşert, n-am mai discutat despre intenţiile noastre anterioare de a ne elibera de Pact. Timpul pe care l-a petrecut acolo a fost atât de intens, iar relaţia noastră, de atunci încoace, a fost atât de solidă, încât toate motivele pentru care uram Pactul ni s-au părut, cumva, mai puţin împovărătoare. Până şi momentul în care au luat-o de acasă Declan şi Diane se vedea acum într-o lumină nouă. E ceva necesar, a afirmat Declan în timp ce Diane îi prindea cătuşele de glezne lui Alice, şi chiar dacă nu cred că e adevărat, tot observ în ce măsură a transformat-o experienţa asta, în ce măsură ne-a transformat pe amândoi. Cum ne-a făcut să fim, dacă e posibil, *şi mai căsătoriţi.* Nu pot să neg că suntem mai apropiaţi acum. Nu pot să neg că suntem chiar mai îndrăgostiţi ca înainte. Dacă nu ne-am găsit împăcarea cu Pactul, am încetat, cel puţin pentru moment, să ne împotrivim lui.

Când am ajuns, în sfârşit, acasă, Alice era deja îmbrăcată şi pregătită pentru plecare. După aproape treizeci de zile cu gulerul ăla, după aproape treizeci de zile în care Alice a purtat helănci, eşarfe, bluze cu fundă la gât şi trenciuri lăbărţate, mi se pare şocant s-o văd într-o rochie gri minusculă, fără bretele, pantofi sclipitori cu toc înalt şi dresuri. Gulerul aproape că pare să facă parte din rochie. Şi-a aranjat părul astfel încât să se asorteze cu el, tapându-l în sus şi-n lateral. Părul şi unghiile lungi, vopsite într-un albastru-închis, parcă sunt ale lui Alice din 2008, rochia parcă e a lui Alice de-acum, iar gulerul e cu totul şi cu totul altceva.

— Ei? mă întreabă, făcând o piruetă stângace.

— Superb.

— Pe bune?

— Pe bune.

Şi totuşi, nu reuşesc să-mi dau seama ce vrea să transmită. Oare vrea să-i

dea Pactului peste nas? O fi modul ei de a le spune că n-au cum s-o facă de ruşine, că nu pot s-o încarcereze? Sau contrariul? Vrea să le arate că şi-a acceptat pedeapsa şi că e mai puternică acum? Dar, la urma urmei, poate că exagerez cu analiza lucrurilor. Probabil că Alice doar se simte uşurată că poate să meargă undeva fără să fie nevoită să se ascundă, fără să trebuiască să răspundă la întrebări.

Îmi arunc pe mine sacoul gri Ted Baker, cel pe care nu l-am îmbrăcat la prima petrecere. Sar peste cravată şi optez pentru jeanşi de culoare închisă şi o pereche de pantofi mai excentrici. În timp ce mă încalţ, îmi trece prin minte că eu şi Alice începem să ne simţim ceva mai comod în rolurile noastre din cadrul Pactului. Oamenii, la fel ca toate animalele, au o incredibilă capacitate de adaptare. Au nevoie de ea pentru supravieţuire.

Traficul e lejer, aşa că ajungem la ieşirea de pe Woodside Road cu mult timp înainte de ora planificată. Când intrăm în oraş, o întreb pe Alice dacă n-ar vrea să bem ceva în barul din Village Pub. Stă o clipă să se gândească, apoi scutură din cap. Nu vrea să întârziem.

— Totuşi, mi-ar prinde bine să beau ceva, adaugă ea, aşa că opresc la Roberts Market să iau un bax de Peroni.

Ajungem la Huddart Park, parchez maşina sub un ulm cu coroana bogată şi desfac câte o bere pentru fiecare. Şi mie mi-ar prinde bine una. Până la urmă, am renunţat să mă mai duc la Draeger, ca s-o caut pe JoAnne. Mă îngrijorează gândul c-o să vină diseară la petrecere şi mă îngrijorează şi gândul că n-o să vină.

— Până la fund! zice Alice, ciocnindu-şi sticla de a mea. Îi e cam greu să-şi aplece capul pe spate ca să dea berea pe gât, dar reuşeşte, doar câteva picături scurgându-se pe lângă gât şi prelingându-se pe sub guler.

Poate că suntem totuşi un pic emoţionaţi. Îmi dau seama după expresia ochilor ei din clipa în care soarbe ultima înghiţitură; îşi face singură curaj. Privesc în oglinda retrovizoare, aproape aşteptându-mă să apară poliţiştii dintr-o clipă în alta.

— Mai avem timp pentru încă una?

— S-ar putea, răspund, scoţând alte două sticle din sacoşă.

Alice îmi smulge sticla din mână şi-o goleşte la repezeală.

— Slăbuţă, zice. Dar nu mă lăsa să mai beau nimic în seara asta. Nu-mi permit să spun vreun lucru pe care să-l regret mai târziu.

Alice are uneori probleme când vine vorba să se controleze la petreceri. Reminiscenţele emotivităţii ei din gimnaziu o fac să-i fie greu să iniţieze o discuţie, iar când începe totuşi să vorbească, nu ştie întotdeauna şi când să se oprească. La petrecerea pentru inaugurarea noului meu cabinet, l-a confundat pe ospătarul-şef cu partenerul lui Ian. Desigur, la astfel de

petreceri, o bere în plus şi câteva cuvinte nepotrivite duc doar la o senzaţie de jenă şi poate, mai departe, la scuze stângace. Astă-seară, în schimb, o singură propoziţie nepotrivită o poate face să se trezească într-un SUV negru care goneşte prin deşert.

— Gata?

— Nu, răspunde Alice, inspirând adânc.

Cotim pe Bear Gulch Road şi oprim în dreptul unei tastaturi numerice montate pe o poartă intimidant de mare. Formez 665544, aşa cum scria pe cartonaş. Poarta se trezeşte la viaţă, huruind.

— Nu e prea târziu, îi zic. Am putea să facem cale întoarsă şi să fugim, poate să plecăm în Grecia.

— Nu, răspunde Alice. Cu Grecia avem tratat de extrădare. Ar trebui în Venezuela, sau în Coreea de Nord.

Urcăm pe drumul de munte, trecând printre proprietăţi şi pajişti. Dacă priveşti cu atenţie, la fiecare colţ, poţi să vezi câte o casă mare, ascunsă în pădure. Woodside e exact ca Hillsborough, dar cu cai. Drumul se întinde mai departe. Alice nu spune o vorbă, nici măcar când reuşesc să identific adresa şi pătrund pe aleea lungă din faţa casei. Clădirea, cu toate că nu e tocmai la nivelul palatului din Hillsborough, arată impresionant. Gene, gazda noastră, e arhitect de profesie, şi asta se vede. Globuri luminoase mărginesc aleea care duce spre clădirea principală, o casă sculpturală, înaltă şi lată. Atunci când au inventat unii expresia *pornografie imobiliară,* aşa ceva au avut în minte.

Duc maşina într-un loc din capăt şi opresc motorul. Alice rămâne pe loc pentru câteva clipe, cu ochii închişi.

— S-ar putea să mai am nevoie de o bere.

— Nu, mă împotrivesc eu.

Se încruntă.

— Mai târziu o să-mi mulţumeşti.

— Eşti un nemernic.

Coborâm din maşină şi mai zăbovim câteva zeci de secunde, minunându-ne de frumuseţea casei şi de poteca labirintică ce duce spre ea. Rămânem în capătul potecii timp de un minut, ţinându-ne de mână, fără să vorbim. E foarte posibil să ne aflăm pe poteca greşită; din nefericire, întoarcerea nu e o opţiune.

45.

Privind în urmă, presupun că totul s-a întâmplat repede: eu şi Alice ne cunoşteam de un pic mai mult de-un an când ne-am hotărât să cumpărăm împreună o casă. Să cumperi o proprietate în San Francisco e, fireşte, incredibil de greu. Eu şi Alice am petrecut mai puţin de douăzeci de minute în casă înainte de a oferi un milion şi ceva, cu 20 la sută avans, fără penalităţi. Asta a fost acum vreo doi ani, când casele erau încă „accesibile".

La câteva luni după ce ne-am mutat, am observat un cablu electric urcând şi coborând pe sub unul dintre pereţii garajului. Am fost mirat, aşa că am scos tot placajul, bucată cu bucată. La început, m-am aşteptat să găsesc doar măruntaiele peretelui, chestii electrice, în fine. Numai că acolo, în spatele placajului, era o cămăruţă, cu tot cu un scaun în mijloc şi un birou încorporat. Pe birou era un teanc de fotografii. Păreau să fi fost făcute toate cu ocazia unei vacanţe de familie în Seattle, prin anii '80. Cum de n-am ştiut de camera secretă când ne-am mutat aici?

Aşa mă gândesc uneori şi la Alice. Tot încerc să caut acel mister mărunt, ascuns. De obicei, Alice e exact cine cred eu că e, dar, din când în când, atunci când sunt cu adevărat atent, descopăr camera aia secretă.

Nu obişnuieşte să vorbească despre familia ei, aşa că, recent, m-a surprins când a comentat ceva legat de o călătorie făcută de tatăl ei. Televizorul era deschis şi se difuza un vechi episod din *Globe Trekker,* în care realizatorii mergeau prin Olanda.

— Amsterdam e un oraş grozav, mi-a zis ea, dar când sunt acolo nu pot să-mi eliberez deloc mintea.

— De ce?

Mi-a povestit cum, la puţin timp după moartea mamei lor, fratele ei s-a înrolat în armată. Nu ştiu prea multe despre fratele ei, în afara faptului că a suferit de depresie în adolescenţă şi a ajuns dependent de droguri – demoni care l-au bântuit până la sinuciderea lui, la 20 şi ceva de ani. Din ce mi-a spus Alice, nimeni nu se aşteptase să se înroleze, şi părea absurd faptul că fusese primit de cei din armată, având în vedere istoricul lui de depresiv dovedit. Tatăl lui Alice s-a dus la recrutor şi a încercat să-l convingă să-i respingă fiul, explicându-i toate motivele pentru care înrolarea lui ar fi o idee îngrozitor de proastă. Numai că recrutorul avea normă şi, din moment ce obţinuse semnătura, era clar că n-avea să mai renunţe.

Întreaga familie a fost şocată când fratele lui Alice a reuşit să treacă de

instrucţia de bază. S-au mândrit cu el, dar au fost îngrijoraţi când au aflat că va fi trimis în Germania.

— I-am zis tatălui meu că, poate, aşa e mai bine, a continuat Alice. Poate că asta îl va ajuta să se îndrepte. Iar tata doar m-a privit ca pe o idioată. „Nu există leacuri magice", mi-a zis.

După două luni şi jumătate, când familia a fost anunţată la telefon că fratele lui Alice a dezertat, nimeni n-a fost prea surprins.

— La un timp atât de scurt după moartea mamei, a zis Alice, dispariţia lui Brian ne-a lovit, pe mine şi pe tata, ca o tonă de cărămizi. A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, dispăruse şi tata. Mi-a lăsat ceva bani, o bucătărie complet aprovizionată, cheile maşinii şi un bilet în care scria că s-a dus să-l caute pe Brian. Pe atunci, lumea mi se părea enormă, aşa că ideea că tatăl meu se ducea să hoinărească de colo-colo, aşteptându-se să-l găsească pe Brian, mi s-a părut nebunească.

Tatăl lui Alice a sunat-o în seara aia. Şi în fiecare seară, pe parcursul următoarelor trei săptămâni. Când îl întreba unde e, el răspundea doar că-l caută pe Brian. După care, într-o seară, n-a mai sunat.

— Am plâns, mi-a povestit Alice, am plâns cum nu mai plânsesem niciodată. Îmi pierdusem mama şi fratele, iar în clipa aia credeam că mi-am pierdut şi tatăl. Trebuie să înţelegi, aveam 17 ani. Mă simţeam foarte singură.

A doua zi, ea nu s-a dus la şcoală. A rămas deprimată pe canapea, uitându-se la televizor, neştiind ce să facă, sau pe cine să sune. Seara şi-a făcut macaroane cu brânză şi tocmai mânca în bucătărie, deasupra aragazului, când a auzit taxiul oprind în faţa casei. A dat fuga la fereastră.

— A fost o nebunie, mi-a zis Alice. L-am văzut pe tata coborând pe o parte şi pe fratele meu, pe cealaltă. Au intrat în casă şi ne-am aşezat cu toţii să mâncăm macaroane cu brânză.

Alice presupusese mereu că Brian se întorsese în armată şi că tatăl lor reuşise să-i obţină trecerea în rezervă. Abia după câţiva ani a aflat adevărul uluitor. Tatăl lor îşi petrecuse acele trei săptămâni rătăcind prin Amsterdam, la sute de kilometri de locul în care fusese văzut Brian ultima dată: umblase prin cafenele, prin pensiuni, prin gări, bântuise nopţile în căutarea lui. Între fratele şi tatăl ei existase totdeauna o legătură puternică, de parcă tatăl ei i-ar fi putut citi gândurile lui Brian, mi-a zis Alice. Cu toate că Brian nu mai fusese niciodată în Amsterdam, tatăl lor ştiuse cumva că el era acolo, ştiuse precis unde să caute.

Când mi-a spus Alice povestea asta, m-am simţit ca atunci când am descoperit camera aia misterioasă din garajul nostru. M-a pus pe gânduri şi m-a făcut s-o văd pe Alice într-o lumină nouă. Brian era un obsedat, pasionat

în toate sensurile negative, lumea exterioară dispărea atunci când urmărea ceva ce doar el putea vedea. Tatăl lui Alice, nevrând să accepte că şi-a pierdut fiul, a fost la fel de obsedat, neabătut în căutarea lui cu şanse mici de reuşită. Rădăcinile genetice ale bolii lui Brian existau, cu siguranţă, undeva. Întregul spectru al comportamentului obsesiv, atât cu tot ce avea mai bun, cât şi cu tot ce avea mai rău, era prezent într-o singură familie. Privită în lumina asta, nevoia obsesivă a lui Alice de a reuşi în orice-şi propune, de a urma un plan până la capăt, indiferent unde ar duce, pare cumva de înţeles.

46.

O iau de braţ pe Alice şi pornim pe poteca luminată. Drumul şerpuieşte printr-un crâng cu copaci înmiresmaţi, care se termină la intrarea în locuinţa maiestuoasă. Sticlă, lemn, grinzi de oţel, beton şlefuit, un living atât acoperit, cât şi descoperit, o piscină şi o vedere neaşteptată spre Silicon Valley.

— Drăguţă casă, remarcă Alice, pe un ton inexpresiv.

Gene iese pe uşa masivă, greoaie, a casei.

— Prieteni, ne întâmpină el.

Îi înmânez sticla.

— Nu trebuia, îmi zice, după care-şi coboară privirea spre etichetă. O, dar chiar nu trebuia! Deşi mă bucur că ai făcut-o.

Apoi, întorcându-se spre nevastă-mea:

— Alice, Prietenă, străluceşti de-a dreptul!

Gene e suficient de înaintat în vârstă ca să scape nepedepsit cu una ca asta şi pare să fie îndeajuns de familiarizat cu obiceiurile Pactului ca să nu fie surprins la vederea Gulerului Concentrării.

— Mulţumesc, Gene. Casa ta îmi place la nebunie.

Vivian îşi face apariţia, venind din cealaltă parte a curţii interioare.

— Măi, măi, dacă n-o fi tocmai cuplul meu preferat! exclamă ea, strângând-o cu putere în braţe pe Alice. La fel ca Gene, nu pare să ia în seamă gulerul. Pe urmă, se întoarce şi mă sărută pe ambii obraji, ca şi cum conversaţia noastră de la Java Beach nici n-ar fi existat vreodată, ca şi cum eu nu i-aş fi spus niciodată că vrem să ieşim din Pact.

— Prietene, îmi şopteşte la ureche, sunt foarte fericită că te văd.

Poate că mă înşel, dar bănuiesc că ăsta e felul ei de a-mi spune că lucrurile neplăcute au rămas acum în urmă, că mi-au fost spălate păcatele.

Gene ne conduce prin casă, oprindu-se pentru o clipă la bar, unde aşteaptă două pahare cu şampanie. O duzină de sticle de şampanie Cristal sunt aliniate în spatele barului. Gene îşi ridică paharul spre noi.

— Pentru Prieteni.

— Pentru Prieteni, repetă Alice.

Gene observă că privesc tabloul de deasupra şemineului din beton. Pe când eram în facultate, colegul meu de cameră avea un poster cu tabloul ăsta deasupra biroului, poster pe care-l cumpărase vrând „să pară mai matur".

Sunt, încă o dată, fascinat de cele trei dungi, de culorile strălucitoare,

complementare şi contrastante, toate evocând o senzaţie anume, atât laolaltă, cât şi separat. Cumva, sunt transportat înapoi în camera aia de cămin, numai că acum chiar sunt mult mai matur.

Alice îşi ridică privirea.

— Să *nu-mi spui* că e un Rothko[43]!

Soţia lui Gene, Olivia, ni se alătură. Poartă un şorţ pe deasupra rochiei, deşi se mişcă într-un fel atât de graţios, încât mă îndoiesc să-şi fi vărsat vreodată ceva pe haine. La fel ca Vivian, are un aer calm, aproape sinistru.

Olivia îşi pune braţul în jurul taliei mele şi mă trage mai aproape de tablou.

— Rothko a recomandat ca tabloul să fie privit de la o depărtare de patru metri şi jumătate. El considera că lucrările lui au nevoie de companie.

Îşi lasă braţul pe talia mea îndeajuns încât să încep să mă simt incomod, nesigur de ce ar trebui să fac cu braţele, aşa că mi le încrucişez pe piept şi stau pe cât posibil de nemişcat.

— Tabloul ăsta e o pacoste, remarcă ea apoi.

— De ce?

— L-am primit cadou de la Gene, pentru a zecea noastră aniversare. Contabilul, însă, ne-a pus să-l evaluăm, aşa că acum nu stau decât să-mi fac griji pentru el, îmi explică Olivia, după care mă trage de mână. Haideţi, să mergem afară, la ceilalţi. Toţi aşteaptă să vă vadă.

La petrecerile obişnuite, invitaţii au tendinţa să apară cu întârziere, că aşa e moda. Dar aici nu e cazul. E şase şi zece şi, după toate aparenţele, toţi oaspeţii au sosit, şi-au parcat maşinile şi au început să bea şampanie şi să savureze antreurile. Spre deosebire de prima petrecere, mâncarea nu e pretenţioasă. Se pare că nu oricine ştie să inventeze tartine cu ochii închişi. Mă simt uşurat văzând platourile simple cu brânzeturi şi fructe, alături de crudităţi normale şi creveţi înfăşuraţi în bacon. Când o să ne vină rândul, cred că eu şi Alice o să putem pregăti un astfel de bufet.

Toată lumea ne întâmpină cu zâmbete şi cu îmbrăţişări, adresându-se cu „Prieteni". Chestia asta îmi dă fiori, dar de căldură, dacă aşa ceva e posibil. Toţi dau impresia că-şi amintesc totul despre noi, aşa că încerc să mă gândesc la ultima oară când cineva de la firma lui Alice şi-a amintit ceva despre mine. Oamenii ăştia ştiu să fie atenţi. Poate cam prea atenţi, dar tot există ceva măgulitor în asta. Oameni pe care-i recunosc doar vag se apropie de noi şi reiau conversaţia exact din punctul în care am lăsat-o acum trei luni.

---

[43] Mark Rothko, (1903-1970), pictor american, pe numele adevărat Markus Yakovlevici Rothkowitz, reprezentant al expresionismului abstract.

Un tip pe nume Harlan tocmai mă întreabă despre cabinetul meu, soţia lui îi pune întrebări juridice lui Alice, când o remarc pe JoAnne, discutând cu un cuplu la marginea piscinei. Încerc să-i întâlnesc privirea, dar nu reuşesc. Chiar atunci, Neil îşi face apariţia lângă mine.

— JoAnne arată încântător astă-seară, nu-i aşa? mă întreabă, atât de încet, încât numai eu pot să-l aud.

— Sigur că da, zic eu. Numai că felul în care mă strânge de umăr – prea tare, nu tocmai prieteneşte – mă face să cred că am dat răspunsul greşit.

Aruncă o privire spre Alice, zăbovind asupra gulerului.

— Trebuie să spun, Prietenă, că arăţi năucitor.

— Nu pot să-mi asum meritul pentru accesorii, răspunde Alice, pipăindu-şi gulerul.

Muşc dintr-o negresă, încercând să mă gândesc la o replică pe care să i-o pot da lui Neil, când îşi face apariţia gazda noastră de data trecută.

— Ai face bine să te abţii de la aşa ceva, mă apostrofează ea, în glumă.

Mă opresc din mestecat, nefiind sigur cum ar trebui să reacţionez.

— Bună, Prietene, zice ea. Îmi face plăcere să te revăd.

— Bună, Prietenă, răspund eu, iar Alice mă priveşte uimită.

Kate se apleacă spre mine şi mă sărută pe buze. Îi simt gustul aspru al rujului şi aroma de vanilie a parfumului. Nu e nimic senzual în sărutul ăsta, dar îmi dă de înţeles că suntem prieteni mult mai apropiaţi decât mi-am dat seama. Aşa pare să fie cazul cu toţi membrii.

— Sunteţi gata pentru cântărirea voastră? ne întreabă.

Amândoi o privim nedumeriţi. Kate izbucneşte în râs.

— E clar că n-aţi citit toate adăugirile şi anexele.

— Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreo adăugire.

— În fiecare an, Comitetul Director stabileşte actualizări şi reglementări noi, ne explică ea. Manualul vostru trebuia să le conţină. Sigur aţi avut foi volante la sfârşitul cărţii.

— Ştiu sigur că n-a fost nicio foaie volantă, insistă Alice, încruntându-se.

— Serios? întreabă Neil, surprins. Va trebui să am o discuţie cu Vivian.

Ceea ce-mi produce o bucurie secretă. Din câte se pare, Vivian a încurcat borcanele. Mă întreb care o fi pedeapsa pentru asta.

— În fine, zice Kate. Scăpările reprezintă ceva neobişnuit, dar se mai întâmplă. Noile reglementări au apărut imediat înaintea înscrierii voastre, ceea ce ar putea fi o explicaţie. Pentru grupul nostru, întâlnirea din primul trimestru înseamnă cântărirea anuală. Testul de potrivire îl desfăşurăm în timpul celui de-al treilea trimestru. E de preferat să le separăm, cred eu.

Pe urmă, Kate se întoarce spre Alice. Spre deosebire de ceilalţi, remarcă făţiş Gulerul Concentrării.

— A, sper că-l consideri edificator, zice, plimbându-şi degetul pe suprafaţa netedă, cenuşie. Între noi fie vorba, Prietenă, mărturiseşte ea, am purtat şi eu unul, cu ani în urmă. Modelul acesta nou este categoric îmbunătăţit. În zilele noastre, se folosesc imprimantele 3-D, din câte am auzit, aşa că fiecare se potriveşte perfect. E costisitor, desigur, dar, după cum probabil ştiţi, echipa de investiţii a avut un an cu realizări spectaculoase.

— Echipa de investiţii? se miră Alice.

— Bineînţeles! confirmă Kate. Cei trei membri de la London School of Economics şi prietenii noştri de la Sand Hill Road[44] au schimbat, categoric, situaţia pentru noi toţi. Există finanţare cam pentru tot ce consideră Pactul că ar fi necesar. Gulerul meu era foarte greu, avea chiar şi câteva muchii aspre. Fără spumă, adaugă, ducându-şi degetele spre cicatricea de pe bărbia ei.

Apoi scutură din cap, ca şi cum ar ieşi dintr-o transă.

— Aşadar, mergem în dormitor şi terminăm cu asta? Voi doi sunteţi ultimii pentru mine.

Ne ia pe amândoi de braţ şi ne conduce spre casă. Alice se răsuceşte cu stângăcie spre mine ca să-mi arunce o privire rapidă. Nu pare câtuşi de puţin speriată, ci doar amuzată.

Kate ne conduce într-un dormitor somptuos, cu geamuri din tavan până-n podea. Pe un perete, e un tablou mare, purtând semnătura lui Matt Groening. Îl înfăţişează pe Gene, dar în stilul personajelor din *The Simpsons.* Iar personajul e îmbrăcat exact aşa cum e Gene în seara asta. De asemenea, ţine în mână un pahar cu şampanie. Dedesubt e scris, într-o caligrafie dezordonată: *Gene, casa asta e minunată. Îţi mulţumesc.*

— Baia e acolo, zice Kate, arătându-ne direcţia. Dezbrăcaţi-vă cât de mult vreţi. Nu vă sfiiţi: eu m-am dezbrăcat de tot. Fiecare gram contează. Cerinţa e să rămâneţi mereu în marja de cinci la sută din greutatea pe care aţi avut-o în ziua nunţii.

— Şi dacă în ziua nunţii aş fi fost gras? Nu mi s-ar fi permis să pierd mai mult de cinci la sută din greutatea mea? întreb, deşi n-a fost cazul, dar mi se pare că e o întrebare îndreptăţită.

— A, asta nu se întâmplă niciodată, răspunde ea, zâmbind. Toţi membrii noştri, după cum ştiţi, au parte de o verificare temeinică înainte de a fi invitaţi în grup. În orice caz, pedeapsa pentru prima încălcare e un Delict numărul Şase. Pe urmă, devine un pic mai drastică. Voi chiar ar trebui să vă faceţi temele.

---

[44] Şosea din Silicon Valley care trece prin localităţile californiene Palo Alto, Menlo Park şi Woodside, renumită pentru concentraţia societăţilor specializate în capitalul de risc.

— Sunt întru totul de acord, răspund jovial, încercând să intru în jocul ei.

— Cine e prima victimă? întreabă Kate.

— Aş zice că eu, răspunde Alice, pornind în direcţia băii. Am nevoie să dau jos până la ultimul gram. Gulerul ăsta mă pune într-o postură dezavantajoasă.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, o liniştește Kate. Cântăreşte un kilogram şi 418 grame, avem valoarea exactă în dosarul tău. Greutatea gulerului se scade.

În timp ce aşteptăm să se întoarcă Alice, Kate îşi face de lucru pe podea cu un cântar lucios, apoi deschide laptopul de pe măsuţa pentru toaletă. O văd că accesează un site pe care clipeşte un *P* albastru deasupra unor căsuţe pentru conectare. Scrie repede ceva şi, într-o clipă, pe ecran apare o foaie de calcul. În stânga tabelului e un şir de fotografii, printre care şi a mea şi a lui Alice. Lângă fotografii sunt şiruri de numere. Mă apropii de măsuţă, ca să văd mai bine, dar Kate trânteşte repede capacul laptopului.

Se deschide uşa băii şi Alice îşi face apariţia, având pe ea doar gulerul, sutienul şi chiloţii. Se urcă pe cântar. Kate citeşte valoarea şi o introduce în tabelul din laptop.

— E rândul tău, îmi zice, şi o însoţesc pe Alice în baie.

— E al naibii de *ciudat,* îi zic în şoaptă, după ce închidem uşa.

— Dac-aş fi ştiut, aş fi sărit peste alea trei beri de dinainte. Am încercat să fac pipi cât mai mult.

— Bună idee, încuviinţez, oprindu-mă în faţa vasului de toaletă, cu colacul lui japonez încălzit. Oare să mă dezbrac de tot? Şi de unde naiba ştiu ei ce greutate am avut în ziua nunţii?

Alice se îmbracă la loc, în timp ce eu îmi scot pantofii, cureaua şi pantalonii. Îmi las pe mine chiloţii, cămaşa şi ciorapii.

— Scumpule, zice Alice, ai face bine să renunţi şi la restul, dacă ai impresia că eşti la limită.

Mă gândesc pentru o secundă, după care îmi scot cămaşa şi ciorapii.

— Boxerii rămân, insist eu.

Alice deschide uşa, râzând, iar Kate îşi ridică privirea de pe computer şi-i face cu ochiul soţiei mele, ca şi cum ar fi vorba despre o glumă numai de ele înţeleasă.

Mă urc pe cântar şi-mi sug burta, nu că ar schimba ceva, dar, orişicât. Kate citeşte cu voce tare valoarea şi-o introduce în tabel. În timp ce sunt din nou în baie, îmbrăcându-mă, le aud pe Alice şi pe Kate vorbind în dormitor. Alice o întreabă cum ne-am descurcat.

— A, asta nu intră în îndatoririle mele; eu nu fac decât să introduc rezultatele.

— Şi cum de ai ajuns să fii răspunzătoare pentru cântărire?

— A fost o directivă ca toate celelalte. Într-o zi, am primit un pachet, prin curier. Cuprindea instrucţiuni, anumite coduri de acces, cântarul din sticlă şi laptopul pe care-l vezi aici. Ca slujbă în cadrul Pactului, nu e dintre cele mai rele.

— Toţi au câte o slujbă? Până acum n-am auzit nimic despre asta.

— Da. Foarte curând, şi ţie şi lui Jake vi se vor atribui îndatoriri conforme cu capacităţile şi talentele voastre, evaluate în Comitetul de Lucru.

Alice ridică din sprâncene, mirată.

— Dar cu slujba mea actuală cum rămâne?

— Vei descoperi, sunt convinsă, că îndatoririle tale în cadrul Pactului înseamnă o slujbă în toată regula. Te asigur, Comitetul de Lucru nu-i atribuie niciodată vreunui membru mai mult decât poate duce.

— Şi dacă refuză cineva? întreb eu, ieşind din baie.

Kate îndreaptă spre mine o privire uşor dezaprobatoare. „Prietene" e singurul cuvânt pe care-l rosteşte.

Ne întoarcem la petrecere. Cina constă într-o salată şi o felie mică de ton pe un pat de orez. Slăbuţ, dar acceptabil. O să încerc s-o conving pe Alice să ne oprim la un burger pe drumul spre casă. După ce toată lumea ajută la strângerea farfuriilor, Gene şi Olivia vin din bucătărie aducând cu ele un tort cu trei etaje, cu zeci de lumânări aprinse. Toţi membrii care şi-au aniversat ziua de naştere în luna asta se ridică în picioare, iar noi ceilalţi cântăm „Mulţi ani trăiască".

JoAnne se apropie de tort; din câte se pare, a împlinit recent 39 de ani. N-am reuşit să vorbesc cu ea toată seara. Din cine ştie ce motiv, ori de câte ori privesc spre ea, e în partea diametral opusă. Repartizarea locurilor la masă mă plasase între Beth, cercetătoare ştiinţifică, şi Steve, soţul ei, prezentator de ştiri.

JoAnne era de cealaltă parte a mesei, în capăt. Acum, când trece pe lângă mine, nici măcar nu mă bagă în seamă. Deodată, îmi dau seama că ea e singura care nu m-a întâmpinat cu o îmbrăţişare peste măsură de generoasă şi cu vorbele: „Bună, Prietene".

E îmbrăcată cu o rochie albastră, conservatoare. Pare slăbită şi palidă. Pe pulpele ei, în partea din spate, observ urme – vânătăi, poate.

Ceva mai târziu, eu şi Alice discutăm în curte cu un alt cuplu, Chuck şi Eve, când o văd pe JoAnne intrând în casă. Soţul ei, Neil, stă alături de Dave, supraveghetorul lui Alice, în celălalt capăt al curţii, unde s-a instalat un ecran uriaş pentru vizionarea meciului de astă-seară al celor de la

Warriors[45]. Stau rezemaţi de un zid din beton, cam de un metru şi douăzeci de centimetri înălţime, mai degrabă decorativ decât funcţional. Mă retrag din conversaţie şi mă furişez înăuntru, după JoAnne. Nu crezusem că m-a văzut, dar imediat cum trec de colţul culoarului care duce spre baie, o găsesc chiar acolo, aşteptându-mă.

— Nu trebuie să mai faci asta, Jake.

— Ce anume?

— Trebuie să termini cu mersul la Draeger.

— Ce?

Sunt dezorientat şi stânjenit. Oare să mă fi văzut şi să nu fi zis nimic?

— Am atâtea întrebări să-ţi...

— Uite ce, nu trebuia să-ţi fi spus lucrurile alea. Am greşit. Uită şi gata. Prefă-te că nici nu s-a întâmplat.

— N-am cum. Am putea măcar să stăm de vorbă?

— Nu.

— Te rog.

— Nu aici. Nu acum.

— Dar când?

Ezită.

— În zona restaurantelor de la Hillsdale, vizavi de Panda Express, vinerea viitoare, la unsprezece dimineaţa. Ai grijă să nu fii urmărit. Vorbesc serios, Jake. Nu strica totul.

Şi, cu asta, pleacă fără să mai privească înapoi.

Afară, Neil încă stă să urmărească meciul de baschet. Dave a plecat de-acolo, aşa că Neil a rămas singurul care stă pe zidul din beton, cu picioarele atârnându-i. Ceva mi se pare familiar la el, dar nu reuşesc să-mi dau seama ce. Alice încă vorbeşte cu Chuck şi cu Eve. Chuck povesteşte cum au ajuns ei să-l angajeze pe Gene, ca să le proiecteze o casă de vacanţă. Chuck are un uşor accent, australian, poate.

— A fost acum ceva vreme, înainte să ne stabilim reşedinţa. El s-a oferit să ne-o proiecteze, aşa că ne-am agitat să găsim fonduri ca să cumpărăm o bucată de teren. Prietenul meu Wiggins mi-a spus despre un lot adiacent proprietăţii lui din Hopland. Era ieftin, aşa că am pus mâna pe el. Toată chestia e numai din sticlă şi beton, cu privelişti superbe peste tot. Gene e un magician.

— Trebuie s-o vedeţi şi voi, adaugă Eve. N-aţi vrea să veniţi la noi într-un weekend?

Tocmai îmi scormonesc mintea după o scuză potrivită ca să refuz

---

[45] Colden State Warriors, echipă profesionistă de baschet din San Francisco.

invitaţia, când o aud pe Alice spunând:

— Sigur, sună tentant.

Până să pot protesta, Chuck se apucă deja să aleagă data.

— Suntem în familie, zice el, aşa că asta o să se pună la excursiile anului, pentru unul dintre voi.

— Pentru mine! se grăbeşte Alice să zică.

— Avem şi piscină, adaugă Eve, aşa că luaţi-vă costumele de baie la voi.

Chiar înainte de miezul nopţii, petrecerea începe să se spargă. Într-o clipă, de la treizeci de persoane care stăteau de vorbă şi beau peste tot, curtea rămâne aproape goală, mai suntem doar eu, Alice, Gene, Olivia şi o altă pereche. E clar că Alice nu vrea să plece. Sunt foarte surprins. Chiar dacă a fost mereu mai sociabilă ca mine, şi chiar dacă în ultimul timp n-am prea ieşit, cu excepţia serilor petrecute în oraş conform cerinţelor, mi-am închipuit că avem aceleaşi păreri în privinţa Pactului. Logica mea simplă era că, dacă nu părea să existe vreo cale de ieşire, şi chiar nu părea, cel mai bine era să minimizăm timpul petrecut cu ceilalţi membri. Cu cât îi vedem mai puţin, cu cât ne văd ei mai puţin, cu atât scade probabilitatea să avem necazuri. Mai mult timp împreună cu ei înseamnă mai multe riscuri. Să fi uitat Alice chestia asta?

Ne luăm rămas-bun şi Gene ne conduce până la ieşire. Pe toată durata drumului parcurs pe poteca lungă spre locul în care parcasem maşina, niciunul dintre noi nu scoate o vorbă. Deschid portiera şi aştept până se strecoară Alice, cu gulerul ei cu tot, pe scaunul din dreapta.

De îndată ce mă văd urcat în maşină, mă destind. Până acum, din câte-mi dau seama, am scăpat cu viaţă din primul trimestru petrecut în cadrul Pactului.

— A fost distractiv, comentează Alice, fără nicio urmă de sarcasm în voce.

În timp ce pornesc maşina, îi observ pe Gene şi pe Neil stând în capătul aleii şi urmărindu-ne din priviri.

47.

Marţi, Vivian o sună pe Alice şi-i cere să se întâlnească la prânz la Sam's, un restaurant italian retro din districtul financiar. Toată ziua mă simt agitat, întrebându-mă despre ce vor discuta, sau ce nouă pedeapsă bizară sau directivă venită de sus îi va transmite Vivian. Sau poate că ne-am jucat bine rolurile la petrecere, iar ziua de azi va aduce veşti bune. Dar oare Pactul oferă vreodată veşti bune? E posibil ca ăsta să fie sfârşitul poveştii cu gulerul?

Ajung acasă de la serviciu la cinci şi un sfert şi mă aşez la fereastră, unde stau să citesc şi s-o aştept pe Alice. La şase şi un sfert, maşina ei intră pe alee. Aud deschizându-se uşa garajului, apoi paşii ei pe scara din spate. Sunt în bucătărie, aşteptând, când ea deschide uşa, şi primul lucru pe care-l remarc e ţinuta ei: mai relaxată, mai dezinvoltă, mai *Alice.* Eşarfa pe care-o purta azi-dimineaţă a dispărut. Bluza e descheiată la gât. Face o mică piruetă pentru mine şi zâmbeşte larg.

— S-a dus! exclam, luând-o în braţe. Cum e să fii liberă?

— Grozav. Dar şi ciudat. Cred că nu mi-am mai folosit muşchii gâtului, iar acum plătesc preţul. Cred că aş avea nevoie să mă întind.

Ne ducem în dormitor şi Alice se întinde peste cearşafuri. Îi aranjez perna ca să stea mai comod şi mă aşez pe pat lângă ea.

— Povesteşte-mi totul.

— Vivian era deja acolo când am ajuns, începe Alice. Stătea în unul dintre separeurile alea închise. Am intrat, iar chelnerul a tras draperia, ca să ne ofere intimitate. N-am stat de trăncăneală. Nici măcar n-a pomenit despre petrecere. Mi-a spus că a primit ca directivă să-mi scoată gulerul. Totuşi, directiva de înlăturare a gulerului era stabilită pentru ora unu, aşa că a trebuit să-l port şi în timpul prânzului.

Se ridică în capul oaselor ca să-şi potrivească perna mai bine.

— Am întrebat-o pe Vivian dacă l-aş putea păstra.

— De ce naiba?

Alice ridică din umeri şi se întinde la loc.

— E greu de explicat, dar mi l-am dorit ca suvenir, cred. Vivian a răspuns doar că aşa ceva contravine protocolului.

În dimineaţa următoare, după ce pleacă Alice la serviciu, sunt în bucătărie şi fac cafea, când aud un ciocănit în uşă. E un curier pe bicicletă, un puşti de vreo 20 de ani, având în mână un plic mare, însemnat în colţul din stânga

sus cu inconfundabilul P. Şi-a pierdut suflul, aşa că-l invit înăuntru şi-i ofer un pahar cu apă. Mă urmează în bucătărie, umplând spaţiul cu energia lui viguroasă, răspunzând la întrebări pe care nu i le-am pus.

— Eu sunt Jerry, îmi zice. M-am mutat în San Francisco din Elko, statul Nevada, acum trei ani, ca să pun mâna pe o slujbă într-un start-up. Start-up-ul a dat faliment la câteva săptămâni după venirea mea, aşa că mi-am făcut rost de slujba asta temporară.

Îi întind paharul cu apă. Îl dă pe gât dintr-o suflare.

— Voi locuiţi al naibii de departe. Trebuie să-mi găsesc o slujbă nouă. Dacă pachetele astea de miercuri n-ar renta atât, aş fi făcut-o de mult.

— Mai livrezi şi altele ca ăsta?

— Îhî. M-au rezervat: numai zilele de miercuri. Uneori am două sau trei, alteori n-am niciunul.

— De unde le iei?

— De la un birou mititel pe Cheiul 23, mereu de la acelaşi tip. Zice că-s singurul lor curier, sunt singurul în care au încredere. Selecţia a fost al naibii de grea. Verificat trecutul, amprente, unde-am mai lucrat. Deşi nu m-am înscris eu, nu tocmai. M-au sunat ei, să-mi zică o poveste cum că au numele meu de la fostul meu angajator, cu toate că pe-atunci fostul meu angajator era deja în Costa Rica şi cheltuia banii investitorilor. De-atunci, am lucrat în fiecare miercuri, sau aproape.

— Tot timpul numai în San Francisco?

— Ah, nu, acopăr şi East Bay, Peninsula, tocmai până la San Jose şi Marin. Când sunt în oraş, merg pe bicicletă, dar altfel, trebuie să iau maşina. Nu ştiu cine-or fi, dar ştiu că au buzunarele tare adânci, fiin'că scot mai mulţi bani cu livrările de miercuri decât în tot restul săptămânii. Pfui, sunt sigur că n-ar fi trebuit să-ţi spun nimic din toate astea. Da' n-avem probleme, nu?

— Da, n-avem probleme.

Pune paharul pe masă şi-şi verifică brăţara de la mână: un dispozitiv de urmărire a activităţii.

— Tre' să plec. O mai am numa' pe-asta din San Mateo.

Şi, în timp ce-şi pune casca, mă întreabă, pe un ton mult prea nonşalant.

— Da' *dumneata* ştii cine sunt?

Dac-o fi vreun test – şi, când e vorba despre Pact, nu toate sunt aşa? –, există un singur răspuns corect:

— Habar n-am.

Până să-i mai pot pune şi alte întrebări, deja iese pe uşă şi se urcă pe bicicletă.

Pe plic e scris numele lui Alice, aşa că-i trimit un SMS: *Tocmai ai primit un colet de la Pact.*

Ea răspunde printr-un singur cuvânt: *Rahat.*

Fac un duş şi mă îmbrac pentru serviciu. Fixez cu privirea plicul nedesfăcut, cu acel *P* mare tipărit cu cerneală aurie şi numele lui Alice, cu litere cursive, elegante. Îl iau şi-l ridic în lumină, dar nu pot să văd nimic prin el. Îl las la loc pe masă şi plec pe jos spre serviciu, jurând că n-o să mă mai gândesc la el. Evident că mă gândesc la el toată ziua.

Seara, când ajung acasă, o găsesc pe Alice stând la masa din bucătărie, cu ochii pe colet.

— Cred că trebuie să-l deschidem, zice.

— Aşa cred şi eu.

Rupe sigiliul şi scoate cu grijă documentul. E o singură filă, împărţită în patru secţiuni. Alice le citeşte pe toate cu voce tare. Sub titlul Reguli e un paragraf despre cântărirea anuală. O notă de subsol afirmă că paragraful e *extras din cea mai recentă anexă cu amendamente.* Adică, probabil, anexa cu amendamente pe care Vivian a uitat s-o includă în manualele noastre.

Secţiunea a doua e *Infracţiune: Ai depăşit creşterea în greutate admisă cu un kilogram şi 532 de grame.*

— Berile, comentează Alice, oftând. Alea pe care le-am băut înainte de cântărire. Plus că a fost cu două zile înainte să-mi vină ciclul. Femeilor ar trebui să li se permită fluctuaţii mai mari decât bărbaţilor. Orla ar fi trebuit să ia asta în considerare.

Cea de-a treia secţiune, Circumstanţe Atenuante, prevede: *A fost supus atenţiei noastre faptul că îndrumătorul tău e posibil să fi omis includerea acestei anexe în manualul pe care ţi l-a pus la dispoziţie. Problema aceasta va fi tratată în mod separat.*

Alice îşi ridică privirea şi zâmbeşte larg.

— Se pare că Vivian o să guste din propria doctorie.

— Altceva ce mai scrie?

Alice citeşte mai departe: *Cu toate că Regula tot trebuie să fie aplicată, din cauza omisiunii îndrumătorului de a furniza documentaţia corespunzătoare, coroborată cu faptul că e prima ta infracţiune privitoare la greutate, ţi se va oferi un Program Recreativ.*

Deodată, amuţeşte, cercetând foaia din ochi.

Când lasă jos hârtia, e în pragul plânsului.

— Ce naiba au mai născocit de data asta? întreb, îngrijorat de cât e de palidă.

— Nu, nu e vorba despre pedeapsă. E că... of, Jake! Am senzaţia că toată povestea asta e un test, iar eu l-am picat.

— Iubito, îi zic, luând-o de mână. Niciuna dintre regulile astea nu e *reală.* Îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

— Ştiu, răspunde ea, trăgându-şi mâna. Dar, oricum, trebuie să recunoşti că, dac-ar fi să respect toate regulile, aş fi o soţie mai bună.

Scutur din cap.

— Nu e adevărat. Eşti perfectă exact aşa cum eşti.

Iau documentul şi citesc secţiunea a patra, Pedeapsa.

> Ţi s-a alocat un regim zilnic de exerciţii fizice. Trebuie să te prezinţi la intersecţia dintre Taraval şi Great Highway în fiecare dimineaţă la ora cinci, inclusiv în weekenduri. Antrenorul tău te va aştepta acolo.

48.

Mă trezesc brusc dintr-un somn adânc. Eram în toiul unui coşmar, dar nu reuşesc să-mi amintesc vreun amănunt. Alice doarme. Stau câteva clipe s-o privesc. Are părul vraişte. În tricoul ei cu Sex Pistols şi pantalonii de pijama din flanelă, arată ca prima oară când am cunoscut-o.

Amănuntele coşmarului îmi revin în minte: zbaterile disperate ale picioarelor, oceanul nesfârşit întinzându-se în faţa mea pe o distanţă de kilometri întregi. Un vis cu apă. De ani de zile am tot avut din astea, din când în când, aşa că fac ceea ce fac totdeauna când mă trezesc dintr-un astfel de coşmar: traversez holul spre baie. Apoi, arunc o privire spre bucătărie, ca să văd ora. E 4:43 dimineaţa. Futu-i.

— Alice! urlu imediat. E 4:43!

O aud sărind panicată din pat, apoi două bubuituri, la contactul violent dintre picioarele ei şi podeaua dormitorului.

— Mama mă-sii! Ce s-a întâmplat cu alarma?

— Te duc eu cu maşina. Pune-ţi pe tine echipamentul pentru sport. *Repede.*

Cuprins de panică, gonesc de colo-colo, căutându-mi cheile şi portofelul. Trag pe mine o pereche de pantaloni, cobor în fugă spre garaj, pornesc maşina şi o scot afară. Alice se repede afară din casă, ţinându-şi în mâini pantofii şi bluza de trening. Sare în maşină şi demarez pe Thirty-eighth, apoi cotesc la stânga pe Great Highway. Trag pe dreapta exact la intersecţia cu Taraval. E un tip care aşteaptă acolo. Are în jur de 35 de ani şi pare să fie într-o formă fizică impecabilă. Poartă echipament pentru antrenament colorat în verde-măsliniu şi oranj-pal. Alice sare din maşină. Cobor geamul ca să-i urez succes, dar ea nici măcar nu priveşte înapoi.

— Patru cincizeci şi nouă, anunţă tipul, privindu-şi ceasul de la mână. Frumoasă sincronizare. Începusem să cred că n-o să mai ajungi.

— Nici gând, răspunde ea. Sunt aici.

După cele câteva secunde de prezentare, o pune deja să exerseze loviturile înalte cu piciorul. Întorc maşina şi mă îndrept spre casă. Simţindu-mă prea agitat ca să pot adormi la loc, mă aşez la masă cu laptopul în faţă.

La 6: 17, Alice intră pe uşă, transpirată şi epuizată. Mă ofer să-i prepar un smoothie.

— Nu e timp, refuză ea, trebuie să plec la serviciu.

— Cum a fost?

— Scuze, sunt în întârziere; vorbim diseară.

Numai că în seara aia suntem amândoi rupţi. Mâncăm în faţa televizorului ceva la pachet şi urmărim *Inventând slogane.* Opresc sonorul televizorului când intră o reclamă la un produs farmaceutic, în care o florăreasă cu o înfăţişare comună îşi întâmpină zâmbitoare soţul cu o înfăţişare comună.

— Cum e antrenorul? mă interesez.

— Îl cheamă Ron. Stă prin Castro. Tip drăguţ, foarte energic. Multe genuflexiuni din săritură.

Se apleacă să-şi maseze pulpele. Reîncepe episodul din *Inventând slogane,* aşa că mă înghionteşte ca să dau sonorul la loc.

În dimineaţa următoare, alarma sună la ora patru şi jumătate. Mă rostogolesc pe pat ca s-o trezesc pe Alice, dar ea e deja în picioare. O găsesc stând pe canapea, echipată pentru antrenament. Îmi zâmbeşte, numai că, după cât de umflaţi îi sunt ochii şi după expresia feţei, îmi dă impresia că a plâns. Îi pregătesc repede o cană de cafea.

— Vrei să te duc eu?

— Da.

Ne ducem spre maşină în tăcere. În cele şase minute cât durează drumul spre plajă, Alice adoarme. O trezesc când ajungem. Îl zăresc pe Ron alergând spre noi de-a lungul liniei de metrou Taraval. E posibil să fi venit în alergare până aici tocmai din Castro.

A doua zi, alarma programată de mine sună din nou la patru şi jumătate. Mă ridic în capul oaselor, tocmai la timp ca s-o aud pe Alice ieşind din garaj.

În dimineaţa următoare, când mă trezeşte alarma, Alice e plecată deja.

49.

Noii mei clienţi, un cuplu din Cole Valley, zâmbesc când intră pe uşă şi se instalează, unul lângă celălalt, pe canapeaua micuţă. Niciunul dintre ei nu pare să ia în seamă fotoliul spaţios, confortabil. Căsnicia lor va supravieţui: o ştiu deja. Dar, oricum, o să stăm de vorbă. Probabil c-o să ne mai întâlnim de vreo trei ori până când ajung şi ei la aceeaşi concluzie.

La ultima noastră întâlnire, i-am rugat să se gândească la o amintire comună plăcută. Ca răspuns, soţia a adus fotografii de la nunta lor.

— Trebuie să vezi rochiile domnişoarelor de onoare, îmi spune Janis. Mă şi miră că mai vorbesc cu mine.

Râd când văd fotografiile, înfăţişând-o pe Janis într-o rochie albă, simplă, flancată de-o parte şi de cealaltă de fete înfăşurate din plin în tafta verde.

— Ştiai că tradiţia era ca rochiile domnişoarelor de onoare să fie albe? o întreb.

— Atunci cine ar mai putea s-o deosebească pe mireasă de domnişoarele de onoare? intervine Ethan.

— Tocmai, că n-ar putea. E exact motivul pentru care a apărut conceptul de domnişoară de onoare. În epoca tribală, domnişoarele de onoare, îmbrăcate în rochii albe de mireasă, jucau rolul de momeală. Dacă nuntaşii ar fi fost atacaţi de vreun trib vecin, se spera ca invadatorii să fie derutaţi şi să răpească, din greşeală, o domnişoară de onoare în locul miresei.

E o şedinţă uşoară. E evident că se plac reciproc, dar au început să se îndepărteze, treptat. Vorbim despre câteva strategii pe care le pot pune în aplicare, ca să petreacă mai mult timp împreună şi să-şi însufleţească discuţiile. Nu cine ştie ce descoperiri epocale, doar obişnuitele remedii, care chiar dau rezultate destul de bune. Aproape că-mi vine să râd când mă aud sugerându-le să-şi facă un scop din programarea câte unei excursii împreună o dată pe trimestru.

Uneori, mi se întâmplă să vină pentru consiliere câte un cuplu despre care nu prea ştiu ce caută aici. Aşa e cazul şi cu Janice şi Ethan. Mă simt un pic vinovat pentru că le accept plata, fiindcă n-au deloc nevoie de mine. Şi totuşi, mă încurajează determinarea lor de a-şi face căsnicia să meargă. Îmi dau seama că-i invidiez pentru suişurile şi coborâşurile fireşti ale mariajului lor, trăit în tihnă, departe de Pact.

După ce pleacă Janice şi Ethan, îmi pun telefonul într-un plic pe care-l închid, apoi mă duc la Huang.

— Ce-ar fi să-ţi iei o pauză de prânz mai lungă? îi propun.

— Cât de lungă?

— Eventual, să te duci la localul ăla din Dogpatch, preferatul tău. Fac eu cinste.

Îi întind vreo două bancnote de douăzeci de dolari şi pun plicul pe biroul lui.

— Şi, cât timp eşti plecat, te deranjează dacă ţii ăsta la tine? Doar îl pui în buzunar şi uiţi de el.

Huang se holbează la plic.

— Vă supăraţi dacă întreb ce-i în el?

— Poveste lungă.

— N-o să explodeze, sau mai ştiu eu ce, nu?

— Categoric nu.

Pipăie plicul şi se încruntă.

— Dacă e să ghicesc, aş zice că v-aţi băgat telefonul aici.

— Îmi faci un mare serviciu, îi zic. Nu trebuie decât să-l ţii bine, iar când te întorci de la masă, poţi să mi-l laşi pe birou. Şi, dacă nu te deranjează, nu le sufli nimic lui Ian şi Evelyn.

— Ce să le suflu?

— Mersi. Rămân dator.

Plec pe jos acasă, îmi iau maşina, mă duc în centru şi mă opresc într-o parcare de pe Fourth Street. Continui pe jos până la gara Caltrain din zonă şi-mi cumpăr un bilet dus-întors până la gara Hillsdale, din San Mateo.

Nu i-am spus lui Alice nimic despre întâlnirea asta pe care am programat-o cu JoAnne. Azi-dimineaţă, mi-a trecut prin cap să-i spun, dar, până la urmă, am plecat înainte de întoarcerea ei de la programul de exerciţii fizice. Şi, în orice caz, nu voiam să-şi bată capul şi cu asta. Şi-aşa, se duce în fiecare dimineaţă la antrenamentul ei cu Ron şi a reluat întâlnirile cu Dave, o dată pe săptămână, după-amiaza, ca parte a condiţiilor din perioada ei de probă; iar serviciul ei continuă să fie din ce în ce mai solicitant. Alice e copleşită şi nu vreau să o mai stresez şi cu treaba asta legată de JoAnne. Şi, de acord, dacă e să fiu sincer, trebuie să recunosc că, poate, chiar nu-mi doresc cu tot dinadinsul să-i spun. Ştiu că mi-ar pune tot felul de întrebări despre JoAnne, iar eu nu prea vreau să-i răspund la ele. Nu i-ar plăcea ideea ca eu să mă întâlnesc cu o altă femeie la prânz, cu o femeie care nu-mi e colegă. Desigur, minciunile prin omisiune contravin regulilor Pactului. Şi totuşi, în timpul drumului de la maşina mea la gară, încerc să mă conving pe mine însumi că neştiinţa asta e o faptă nobilă. Dacă s-ar întâmpla să-mi descopere cineva minciuna prin omisiune, vina ar cădea asupra mea şi aş salva-o pe Alice de la comiterea încă unei infracţiuni, una pe care Pactul pretinde că o ia foarte în

serios: gelozia.

Iată un mod de a privi situaţia: schimb viitoarea infracţiune a lui Alice cu cea actuală, a mea. *Abate-le atenţia de la Alice,* m-a îndemnat JoAnne în ziua aia, la Draeger.

Parcurg trenul de la un capăt la celălalt, dar nu observ nimic ieşit din comun. În zilele noastre, astfel de trenuri sunt înţesate la orice oră cu angajaţi în IT, care fac naveta între San Francisco şi Silicon Valley. În majoritate, sunt tineri, subţirei, calificaţi: nou-veniţi albi şi asiatici care, luaţi în grup, au aruncat în aer preţurile chiriilor şi au arătat prea puţină preţuire faţă de tot ce e unic şi frumos în San Francisco. Lor nu pare să le pese câtuşi de puţin de marile librării, de legendarele case de discuri sau de măreţele teatre vechi. Poate că e nedrept să-i luăm la grămadă, dar pare să le pese de un singur lucru: banul. Au aerul unor oameni plictisitor de neexperimentaţi, ca şi cum n-ar fi călătorit sau n-ar fi citit niciodată de plăcere, nici nu s-ar fi culcat cu vreo fată cunoscută la spălătoria cu autoservire. Şi, chiar în momentul ăsta, ocupă locurile persoanelor cu handicap, stând cu laptopurile pe genunchi.

În gara Hillsdale, cobor împreună cu vreo douăzeci de alte persoane. Localnici, majoritatea, fiindcă IT-iştii nu se opresc aici; cel puţin, nu încă. Zăbovesc în gară până când pleacă toată lumea. Văd o femeie într-un taior negru, care mai rămâne prin preajmă şi pare o prezenţă nepotrivită; ajung să fiu aproape convins că mă urmăreşte, numai că deodată apare un Mercedes condus de un tânăr. Femeia îşi trage de fustă într-un mod care dă de înţeles că, pe sub costumaţia protocolară, poartă ciorapi cu jartiere, apoi se apropie de maşină şi se urcă. Şi pleacă.

Traversez El Camino şi mă îndrept spre mall, simţindu-mă oarecum ridicol, ca un copil care se joacă de-a spionii. Îmi spun în sinea mea că nimic din toate astea nu e necesar, dar apoi îmi amintesc de brăţară, de guler, de chinul expediţiei lui Alice în deşert, şi îmi dau seama încă o dată că *e* necesar.

Intru la Trader Joe, ca să-mi mai omor timpul, atent la orice persoană care mi-ar putea da de bănuit, dar ajung să ies din magazin doar cu o sticlă de apă şi trei batoane de ciocolată. Evident, acum, ori de câte ori mănânc dulciuri, mă gândesc instinctiv la următoarea cântărire. Oare gramul ăsta de grăsime ar putea să mă ducă dincolo de limită? Oare caloria asta mi-ar putea aduce o aterizare în deşert? Urăsc Pactul pentru chestia asta.

Intru la Barnes & Noble şi-i cumpăr lui Alice noul număr din Q. Pe copertă sunt Paul Heaton şi Brianna Corrigan. O să se bucure. Traversez strada şi intru în mall. Încă am o jumătate de oră de pierdut, aşa că mai hoinăresc prin magazine. Tot râvnesc, inexplicabil, la o cămaşă comodă, cadrilată, din

flanelă – Freud probabil ar spune că asta vine dintr-o nostalgie a tinereţii –, aşa că trec la repezeală prin toate magazinele obişnuite din mall. Găsesc ceva pe raftul cu reduceri de la Lucky Jeans şi ies cu sacoşa în mână, arătând ca tot restul lumii din mall, doar că mai în vârstă.

Ajung în zona restaurantelor cu şapte minute mai devreme. Mă opresc la capătul cel mai îndepărtat, stând doar să privesc cum vine şi cum pleacă lumea.

O zăresc pe JoAnne intrând în zona restaurantelor pe uşa laterală dinspre parcare. Privirile ei furişate, ca ale unei căprioare în câmp deschis, îmi dau o stare de agitaţie. Chiar vreau să trec prin toate astea? Rămân pe loc, urmărind-o cu privirea. O văd aşezându-se vizavi de Panda Express, la o masă de lângă geam. Mi-ar fi plăcut să-şi aleagă un loc mai discret. Îşi scoate telefonul din geantă şi începe să-şi facă de lucru cu el. Preferam să nu şi-l fi luat. Îmi răsună în cap cuvintele şoptite de ea la petrecere: *Nu strica totul.* Până în clipa asta, nu mi-a trecut prin minte că ea ar putea fi cea care să strice totul.

O privesc în continuare, cercetând împrejurimile, ca să văd dacă nu cumva a fost urmărită. Sună pe cineva, dar durează numai câteva secunde. Spre deosebire de mine, pare să nu ia în seamă mulţimea din zona restaurantelor. Scoate ceva din geantă: un baton cu cereale, pe care-l desface şi-l mănâncă, muşcând câte puţin, cu capul în jos. La răstimpuri, îşi ridică brusc privirea, dar niciodată în direcţia mea. E paranoică, am impresia, dar nu de tot. Are un comportament uşor maniacal, un pic cam isteric: deloc caracteristic acelei JoAnne pe care am cunoscut-o în studenţie. Acea JoAnne era cunoscută pentru calmul ei incredibil. Până şi în situaţiile cele mai grele, părea ciudat de liniştită. Niciodată nu s-a remarcat prin frumuseţe, n-a fost o prezenţă izbitoare, însă tocmai această încredere blajină, această lipsă totală a nesiguranţei, o făceau să iasă în evidenţă în mulţime.

Femeia aflată acum de cealaltă parte a zonei restaurantelor e de nerecunoscut. Cu toate că nu le-aş spune niciodată una ca asta clienţilor mei, în adâncul sufletului am convingerea că majoritatea oamenilor nu se schimbă. Poate că sunt capabili să-şi accentueze unele laturi ale personalităţii, în detrimentul altora; nu mă îndoiesc că, printr-o educaţie adecvată în timpul copilăriei, înclinaţiile înnăscute ale cuiva pot fi îndrumate în direcţia potrivită. Mi-am petrecut o mare parte din viaţa mea profesională căutând instrumente utile cu care să-i ajut pe oameni să-şi îndrepte personalitatea într-un sens pozitiv. Cu toate astea, în mare măsură, cred că toţi trebuie să mizăm pe cărţile aflate deja în mâna noastră. Atunci când văd oameni care au trecut prin transformări extreme ale personalităţii, totdeauna sunt curios să aflu care a fost rădăcina acestora. Care este butonul

declanşator, impulsul, acţiunea stimulativă care trece mai presus de firea cuiva? Ce anume îi face pe oameni să apară, în ochii celor care-i cunosc bine, atât de schimbaţi?

Aşa cum am mai spus, de-a lungul timpului, stresul, grijile şi greutăţile pe plan psihologic, toate astea se întipăresc totdeauna pe chipul omului. Am văzut semne îngrijorătoare la JoAnne: vena pronunţată care-i şerpuieşte de la sprânceana stângă până la rădăcina părului, tendinţa de cădere a colţurilor gurii, ridurile din preajma ochilor. Ceva îmi spune că are nevoie de ajutor, dar nu sunt eu cel care să i-l ofere. Ceva îmi spune să mă îndepărtez, dar nu pot.

Pentru că, iată care-i situaţia: eu încă vreau să aud ce are de spus. Vreau să am informaţii din interiorul Pactului. Refuz să abandonez speranţa unei căi de ieşire pentru mine şi Alice. Poate că anxietatea lui JoAnne, schimbările corpului, feţei şi vocii ei reprezintă o reacţie perfect logică la Pact. Dacă aşa e, atunci nu vreau să văd toate astea întâmplându-i-se şi lui Alice.

Mă duc la Hot Dog on a Stick, comand doi hotdogi şi două limonade verzi[46]. Mă îndrept spre masa lui JoAnne şi aşez tava în faţa ei.

JoAnne îşi ridică ochii de pe telefon şi vena de pe frunte îi zvâcneşte.

— Jake, rosteşte ea.

Doar „Jake", nu „Prietene". În vocea ei e o moliciune istovită. Numai că, dincolo de epuizarea din ochii ei, zăresc altceva – căldură –, iar asta mă relaxează.

— Vrei un hotdog pe băţ?

— Nu trebuia, răspunde, dar înhaţă un hotdog şi muşcă zdravăn din el. Pe urmă, înfige un pai în gaura capacului de plastic şi soarbe prelung.

— Credeam că n-o să mai apari, îmi zice.

— S-a întâmplat vreodată să nu apar?

— Dacă ţi-ai fi cunoscut interesul, n-ai mai fi apărut. Dar mă bucur că ai venit.

Îşi pune mâinile pe masă, îndreptate spre mine. Mă simt ispitit să arunc o privire pe sub masă, ca să-i văd picioarele. Direcţia spre care arată picioarele – şi nu mâinile – e cea care indică adevăratul interes al unei persoane. JoAnne are unghii lungi, de un roz-lucios. Îmi amintesc de unghiile ei scurte şi neîngrijite din vremea facultăţii.

— În ce ne-am băgat, Jake?

— Eu speram c-o să-mi spui tu.

---

[46] Băutură răcoritoare preparată din suc de lămâie, la care se adaugă, după preferinţe, spanac, varză kale, frunze de ţelină, castravete, frunze de lăptucă, avocado, mere verzi şi altele.

— Când te-am văzut atunci, la Villa Carina, mi-a venit să-ţi şoptesc la ureche: „Fugi şi nu te mai întoarce”, dar ştiam că era deja prea târziu. În acelaşi timp, şi iartă-mă că-ţi spun aşa ceva, m-am bucurat că te vedeam... din propriile mele motive egoiste. Mă simţeam atât de singură!

— Ai spus că n-ar fi trebuit să fiu aici... dar de ce?

JoAnne îşi face iar de lucru cu telefonul. Simt că încearcă să decidă ce anume să-mi spună. Aproape c-o pot vedea formulându-şi frazele în minte.

— Pactul n-are încredere în mine, Jake. Dacă ne-ar vedea împreună, ar ieşi rău. Rău pentru mine, rău pentru tine.

— Rău, în ce sens?

— Am auzit că Alice a fost la Fernley[47].

— Te referi la locul ăla din deşert?

— Am fost acolo, mărturiseşte ea, cutremurându-se. Prima oară n-a fost chiar atât de îngrozitor: tulburător, stânjenitor, dar suportabil.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă e mai rău.

Exprimările ei-evazive mă irită.

— Cât de rău?

Îşi îndreaptă spinarea. Din nou, o văd cum îşi formulează frazele în minte.

— Tu doar fă tot posibilul ca Alice să nu mai ajungă acolo.

— Dumnezeule, JoAnne, cum de-ai ajuns să fii prinsă în asta?

Dar, chiar în timp ce-i adresez întrebarea, îmi imaginez cum altcineva – Huang, poate, sau Ian, sau Evelyn – mă întreabă, cu nevinovăţie, exact acelaşi lucru.

— Vrei să auzi povestea adevărată?

Tonul lui JoAnne e tăios, numai că furia pare să fie îndreptată împotriva propriei persoane.

— Totul a început cu un accident tâmpit de circulaţie. Mă grăbeam să mă întorc la serviciu. Tocmai începuse să plouă şi carosabilul era alunecos. Un Porsche mi-a luat faţa, a intrat pe banda mea şi mi-a agăţat bara de protecţie, aşa că am derapat. M-am trezit în spital. Când mi-am revenit, tocmai avusesem un vis cât se poate de intens; nu în sensul de vis în culori vii, sau de halucinaţie dată de LSD, ci mai degrabă la modul *ideatic.* Ştii cum e, când ţi se-ntâmplă ceva şi, dintr-odată, îţi vezi întreaga viaţă dintr-un cu totul alt unghi? Iar soluţiile, sau, cel puţin, drumul înainte, ţi se par foarte limpezi? În orice caz, mi-am dat brusc seama ce glumă fuseseră ultimii câţiva ani din viaţa mea. Toată şcoala, dizertaţia pe care n-am putut s-o duc

---

[47] Orăşel din statul american Nevada, situat la est de Reno, cunoscut mai ales pentru prezenţa depozitelor unor mari companii americane.

până la capăt, porcăria mea de apartament... totul mi s-a părut greşit. Ca şi cum mi-aş fi pierdut timpul până atunci.

— Ai fost rănită în accident?

— Comoţie, cusături, o coastă ruptă, fractură de pelvis... ceva din cauza volanului. Am avut mare noroc. Ştiai că există numai două oase în corpul omenesc care, atunci când sunt fracturate, pot să provoace moartea? Pelvisul e unul dintre ele.

— Serios? Şi care e celălalt?

— Femurul. În orice caz, tocmai mă străduiam să-mi amintesc visul, când a intrat medicul. S-a prezentat ca fiind doctorul Neil Charles. Pe urmă, a început să-mi pună o groază de întrebări personale. Ştii tu, chestii prin care se evaluează gravitatea comoţiei şi se verifică dacă nu cumva sunt în stare de şoc. În momentul ăla, totul era încă destul de înceţoşat pentru mine, cu toate medicamentele administrate. El a început să completeze tot felul de formulare, punându-mi întrebări despre istoricul meu medical, dacă fumez, dacă sunt alergică la ceva, dacă fac exerciţii fizice şi cât de mult, dacă am activitate sexuală. Pe urmă, o infirmieră mi-a scos, cu grijă, cămaşa. A rămas lângă pat, ţinându-mă de mână, iar Neil mi-a examinat tot corpul, căutând vânătăi, julituri, răni de pe urma accidentului. În timp ce mă atingea cu mâinile alea mari, calde, am avut senzaţia asta incredibilă, că analizează şi cicatricile, mari sau mici, ale vieţii mele. M-a atins aproape peste tot. Eram legată toată cu tuburi pentru perfuzii şi cine mai ştie cu ce, simţeam că nu pot să mă mişc, că nu pot să scap... dar îmi cam plăcea. Mă simţeam în siguranţă. N-o să te mai plictisesc cu restul amănuntelor, Jake. Hai să spunem doar că ne-am căsătorit, la Carmel-by-the-Sea, cu lume multă şi cvartet de coarde. Am făcut o întorsătură de o sută optzeci de grade: întreaga viaţă mi s-a schimbat.

— Sună minunat.

— Nu. Nu e chiar atât de minunat. S-a dovedit că visul meu super intens n-a fost nimic mai mult decât o revelaţie falsă. Privind retrospectiv, pot să-mi dau seama că eram deja pe calea cea bună. Luasem hotărârile potrivite, făcusem sacrificiile care trebuiau. Lucram la doctoratul meu în psihiatrie. Îmi luase mai mult decât îmi planificasem şi intrasem în datorii cu apartamentul, dar trebuia să mă ţin de asta. A fost ideea lui Neil, cum că eram „prea inteligentă" ca să fiu psihiatru.

— Mulţumiri din partea umilului psihoterapeut, zic eu, zâmbind.

— Neil habar n-are. El e cel care m-a convins să-mi iau titlul de master şi

să primesc postul de la Schwab[48], dar abia mai târziu mi-am dat seama de motiv: el avea o mare prejudecată față de psihiatrie. Ca s-o scurtez: la câteva luni după ce ne-am cunoscut, m-am retras de la programul pentru doctorat și am început școala de afaceri.

— Ce păcat! Erai foarte pricepută la ceea ce făceai.

— Ar fi fost frumos dacă te-aș fi avut atunci prin preajmă, ca să-mi spui asta.

Privesc pe furiș pe sub masă. Are amândouă picioarele îndreptate fix spre mine.

— Ți-aduci aminte că-mi doream să am copii, nu? mă întreabă.

— Ziceai mereu că vrei o grădiniță întreagă.

— Ei bine, n-ai să vezi.

— Îmi pare rău, îi zic, fără să-mi dau seama prea bine încotro bate.

— Și mie. Uite care-i treaba, Jake. Am *fost* însărcinată. Pot să am copii. Probabil că încă aș putea, dacă n-aș fi blocată cu Neil. Numai că Neil n-a vrut să audă niciodată de așa ceva, iar când am fost neglijenți și am rămas însărcinată, a zis că n-ar fi o situație prea adecvată cu viața noastră în cadrul Pactului.

Îmi vine în minte, pentru prima oară, că nimeni dintre cei prezenți la oricare dintre cele două petreceri ale Pactului n-a pomenit niciodată despre copii.

— Vrei să spui că niciunul dintre membri nu are copii?

— Doar câțiva au. Majoritatea, nu.

— E împotriva regulilor, sau cum?

— Nu tocmai. Cu toate astea, Orla a zis că un copil poate fi un impediment într-o căsnicie.

— Dar copiii nu i-ar asigura Pactului mai mulți membri, în viitor?

— Nu așa merge. Doar pentru că ți-ai trăit copilăria în cadrul Pactului nu înseamnă automat că o să primești o recomandare. În orice caz, Pactul se preocupă de căsnicie, nu de copii. Partenerul *trebuie* să ți-l iubești; în cazul copiilor, se presupune că ești liber să alegi.

— Ai încercat vreodată să te retragi? o întreb fără ocolișuri.

JoAnne izbucnește într-un râs amar.

— Tu ce crezi? După ce-am avortat, mi-am adunat curajul și m-am dus la un avocat specializat în divorțuri. Neil m-a raportat la Pact. Conducerea m-a chemat la ordine și mi-a arătat o listă lungă cu abaterile mele. M-au amenințat că dacă merg mai departe cu divorțul, mi-aș pierde casă, serviciul,

---

[48] Charles Schwab Corporation, una dintre cele mai mari firme de brokeraj din Statele Unite, cu sediul central în San Francisco.

reputaţia. Mi-au zis că le-ar fi uşor să mă facă să dispar. Toată nebunia e că Neil nici măcar n-a vrut să se înscrie în Pact. El nu e adeptul înregimentărilor. Atunci când am primit pachetul, de la un fost coleg de apartament al lui Neil, eu deja îmi regretam hotărârea de a mă căsători. Pactul mi s-a părut că ar fi un colac de salvare. Ca s-o scurtez, l-am convins pe Neil să încercăm. Am făcut-o şi, din nu ştiu ce motiv, totul mi-a mers anapoda. Neil, pe de altă parte, băiatul de aur, era iubit de toată lumea. Nici măcar nu m-am mirat atunci când l-a sunat Orla, când l-au rugat să devină preşedintele Consiliului Regional Nord-American.

— Consiliul Regional?

JoAnne îşi răsuceşte hotdogul pe jumătate mâncat în bolul cu ketchup, ocazie cu care nu pot să nu observ că, în ciuda aspectului şic al unghiilor, cuticulele de la degetele mari sunt zdrenţuite şi însângerate.

— Există trei consilii regionale, fiecare alcătuit din câte şapte persoane. Toate cele trei consilii sunt subordonate unui mic grup din Irlanda. Se întrunesc o dată la trei luni.

— Unde?

— Depinde: în Irlanda, cel puţin o dată pe an, uneori în Hong Kong, din când în când în Fernley.

— Şi despre ce discută?

— Despre tot, răspunde ea, pe un ton sumbru, după care, aplecându-se spre mine, adaugă: despre *toţi.* Înţelegi ce zic?

Mă gândesc la brăţară, la guler. La felul în care Vivian şi Dave păreau mereu să ştie mult mai multe decât le spuneam noi.

— Stabilesc reguli noi, continuă ea. Schiţează anexele anuale, analizează hotărârile judecătorilor, audiază apelurile. Administrează resursele financiare şi investiţiile. Analizează dosarele membrilor-problemă.

— Dar *de ce?*

— Din ceea ce mi-a spus Neil, scopul consiliilor e să le asigure tuturor o căsnicie reuşită. Indiferent de mijloace.

— Şi dacă o căsnicie eşuează?

— Tocmai asta e: *nu* se întâmplă.

— Sigur e cazul unora, insist eu.

Ea clatină din cap, cu un aer obosit.

— Mai ştii când ţi s-a spus că n-au fost niciodată divorţuri în cadrul Pactului?

Acum e la doar câţiva centimetri de faţa mea, vorbind în şoaptă. Îi simt izul de ketchup în respiraţie.

— Ei bine, e adevărat, Jake. Dar ceea ce nu ţi s-a spus e că nu toate căsniciile din cadrul Pactului rezistă.

— Nu înţeleg.

— Porcăriile de la Fernley sunt afurisite, tare afurisite, dar pot să le suport, atât timp cât reuşesc să mă programez mental aşa cum trebuie. Unele dintre reguli chiar îmi plac: îmi plac ieşirile obligatorii, cadourile.

— Dar?

Pare copleşită de o tristeţe iremediabilă, întunecată de un nor de deznădejde.

— N-am dovezi, dar chiar dac-aş avea, tot n-ar trebui să vorbesc despre asta. Numai că, odată, când s-a ţinut o întrunire a consiliului în San Francisco, am cinat cu Orla. Numai ea, Neil şi eu. N-o mai întâlnisem niciodată până atunci. Neil a insistat să-mi aleagă el ţinuta. M-a pus să promit că n-o să pun nicio întrebare personală. De-a lungul anilor, în schimb, Pactul mi-a pus o grămadă de întrebări personale, asta-i sigur: prin formularele pe care le-am completat, prin consilierii la care am fost obligată să merg, prin interogatoriile înregistrate de la Fernley. Verificarea Integrităţii, aşa le numeau.

— Te-au *înregistrat*?

JoAnne încuviinţează.

— Când i-am zis lui Neil că sunt îngrijorată de posibilitatea ca Orla să fi ascultat înregistrările mele de la Verificarea Integrităţii, n-a spus că ar fi exclus. Mi-a zis să mă comport cum ştiu eu mai bine. S-o las pe Orla să conducă discuţiile.

— Şi Orla cum e?

— Carismatică, dar, în acelaşi timp, ciudat de detaşată, într-un moment părea extrem de interesată de persoana mea, iar în clipa imediat următoare parcă privea drept prin mine... mi-a dat fiori.

Cu cât vorbeşte mai mult, cu atât îmi dă impresia că pierde şirul. Din toate informaţiile găsite pe internet despre ea, Orla nu seamănă cu persoana descrisă de JoAnne. În fotografii are o înfăţişare prietenoasă, inteligentă şi deloc ameninţătoare, ca o străbătuşă sau ca o profesoară de engleză din liceu de care-ţi aminteşti totdeauna cu drag.

— Ai zis că nu toate căsniciile din cadrul Pactului rezistă. La ce te-ai referit?

— În cadrul Pactului nu s-au consemnat divorţuri, dar, în acelaşi timp, sunt mai mulţi văduvi şi mai multe văduve decât te-ai aştepta.

— Ce? întreb, simţind că mi se usucă gâtul.

— Doar că... începe ea, privind în jur, agitată.

Broboane de sudoare îi apar pe frunte şi, dintr-odată, începe să dea înapoi.

— Probabil nu e nimic, zice, jucându-se cu telefonul şi încercând să evite

subiectul. Poate că gândesc eu prea mult, aşa cum îmi tot zice Neil. Poate că timpul petrecut la Fernley m-a întors pe dos. Ştii, nu totdeauna gândesc limpede.

— JoAnne cea pe care mi-o amintesc eu gândea totdeauna limpede.

— Drăguţ din partea ta, dar, pe de altă parte, tu mereu pui femeile pe un piedestal.

— Ce fac? întreb, descumpănit pe moment din cauza unei acuzaţii atât de neobişnuite.

— Iubite, prietene, colege. Nu vreau să par grosolană, dar tu probabil îţi închipui că soţia asta a ta e cruce de închinat.

Ceva nu-mi place în tonul ei. În orice caz, nu cred că are dreptate. O admir pe Alice, pentru că sunt multe de admirat la ea. O iubesc, pentru că e uşor s-o iubeşti. Consider că e frumoasă, pentru că, ei bine, pentru că e.

— JoAnne, zic, încercând să revin la ce discutam înainte. Spune-mi despre văduvi şi văduve.

— Probabil că sunt foarte multe motive, începe ea să vorbească, şi cuvintele i se revarsă ca un şuvoi. Membrii Pactului călătoresc mai mult, fac mai multe lucruri decât majoritatea oamenilor.

Săgetează cu privirea prin încăpere, în toate direcţiile.

— Probabil că ducem cu toţii o viaţă mai riscantă. Cum să spun, dacă n-ar fi fost aşa, n-am mai fi ajuns să fim membri ai Pactului, nu? Pactul atrage un anumit gen de oameni, nu?

Îmi amintesc cum a fost vârâtă Alice într-o cămaşă de forţă şi transportată la Fernley de doi străini într-un SUV negru. Îmi amintesc de pilotul şubredului avion Cessna.

— Ar putea să fie o sută de motive diferite, continuă JoAnne, parcă încercând să se convingă pe sine.

— Motive pentru ce? Ce riscuri?

— Accidente ciudate. Înecuri. Intoxicaţii alimentare. Poate c-o fi o coincidenţă, dar se pare că un număr neobişnuit de membri ai Pactului ar muri înainte de vreme. Şi, de îndată ce-şi pierde cineva soţul sau soţia, aproape totdeauna se iveşte o nouă relaţie, păstorită de Pact, care duce foarte repede la căsătorie.

— Cine? întreb, disperat să aflu dacă există fapte şi nume reale în spatele celor spuse de ea.

— Îi ştii pe Dave şi pe Kerri, nevastă-sa?

— Sigur. Alice are întâlnire o dată pe săptămână cu Dave.

— Ştiu.

— De unde? o întreb, dar ea doar face un semn cu mâna, dând de înţeles că e un amănunt irelevant.

— Atât Dave, cât şi Kerri au mai fost căsătoriţi înainte, îmi zice.

— Vrei să spui că le-au murit partenerii de viaţă?

— Da. Cu ani în urmă, cam pe vremea în care eu şi Neil am intrat în Pact.

— Par destul de tineri.

— Aşa şi sunt. Ei chiar s-au cunoscut prin intermediul Pactului. Poate c-o fi fost doar o coincidenţă ca partenerii lor de viaţă să moară la un interval de trei luni. Soţul lui Kerri, Tony, a avut un accident cu barca pe lacul Tahoe, îmi explică ea, cutremurându-se. Soţia lui Dave, Mary, a căzut de pe o scară, acasă la ei, în timp ce spăla geamurile de la etaj, şi s-a lovit cu capul de pavajul din piatră al aleii lor.

— E oribil, remarc eu, dar accidente din astea se mai întâmplă.

— Mary n-a murit imediat. A stat în comă. Dave s-a hotărât, după două luni, să-i întrerupă conectarea la aparate.

Vena aia de pe fruntea lui JoAnne zvâcneşte de zor.

— Ai vreo dovadă?

— Uite ce, atât soţia lui Dave, cât şi soţul lui Kerri, au făcut numeroase vizite la Fernley. Amândoi au dat dovadă de „gândire greşită", aşa mi-a zis Neil. Conform zvonurilor, infracţiunile comise de ei au mers de la înşelăciune până la denaturarea doctrinei Pactului în privinţa adulterului. Am fost la nunta lui Dave şi-a lui Kerri: s-a desfăşurat la scurt timp după morţile partenerilor lor. Pe vremea aia, m-am bucurat pentru amândoi. Trecuseră amândoi prin atâtea. Mi se părea că merită să aibă parte şi de ceva bun în vieţile lor. Eu şi Neil eram proaspăt căsătoriţi, iar eu eram foarte entuziasmată. N-am stat să mă gândesc la coincidenţe şi la cronologia evenimentelor. Totuşi, îmi amintesc un amănunt straniu legat de nuntă.

— Care anume?

— Păi, în mod normal, ai zice că un eveniment fericit ca ăsta ar avea şi o nuanţă de tristeţe, nu, din cauza pierderilor suferite de ei? Şi ai crede că numele foştilor parteneri ar urma să apară în toasturi sau în discuţii, că s-ar găsi cineva să pomenească, din respect, de răposata soţie şi de răposatul soţ. În definitiv, toţi participanţii de la nuntă îi cunoscuseră pe ambii soţi decedaţi. Dar a fost ca şi cum Mary şi Tom ar fi fost complet uitaţi. Nu... nu uitaţi... *şterşi.*

— Dar acuzaţia pe care i-o aduci tu Pactului trece cu mult dincolo de ameninţări şi bârfe. Tu vorbeşti despre crime.

JoAnne îşi abate privirea.

— Imediat înainte să te întâlnesc la petrecerea de la Villa Carina, s-a mai întâmplat ceva, rosteşte ea, încetişor. Un cuplu a aderat la Pact cu doar câteva luni înaintea ta şi a lui Alice. Eli şi Elaine, hipsteri din Marin. Cu nouă zile înainte de petrecerea de la Villa Carina, maşina lor a fost găsită în

apropiere de Stinson Beach. Am încercat să insist pe lângă Neil, dar el a refuzat să discute despre asta. Am luat la mână ziarele, dar n-am putut să găsesc nimic. Au dispărut. Jake, atunci când Eli şi Elaine au aderat la Pact, Neil a făcut anumite observaţii. A fost ciudat: membrii Pactului nu i-au plăcut pe cei doi, pur şi simplu. Nu ştiu de ce. Păreau drăguţi. Elaine se purta un pic cam prea afectuos cu soţii, poate, dar nimic serios. Se îmbrăcau puţin mai altfel şi erau preocupaţi de Meditaţia Transcedentală; ei, şi? În orice caz, atunci când au dispărut, am început să mă gândesc la răposaţii parteneri ai lui Dave şi Kerri şi la toate căsătoriile încheiate de-a lungul anilor între membrii organizaţiei. Am auzit până şi de cazuri în care Pactul apreciază că un *nemembru* reprezintă o ameninţare şi ia măsuri împotriva acelei persoane, în scopul de a preveni deteriorarea unei căsnicii.

JoAnne se lasă pe spătarul scaunului şi soarbe din limonada verde. Mă fixează cu privirea, dar n-am absolut deloc habar la ce se gândeşte. Lângă noi, o mamă cu cei doi copii ai ei mănâncă din meniul luat de la Panda Express. Copiii chicotesc, citindu-şi răvaşele din plăcinte. Privesc telefonul lui JoAnne. A stat tot timpul pe masă, între noi.

JoAnne îşi lasă paharul jos. Atinge, pe rând, cu vârfurile fiecărei unghii, pielea de sub unghia degetului mare. Apoi, repetă gestul. E subtil, dar uşor maniacal.

— Pur şi simplu, dispar fără urmă, Jake.

De fiecare dată când fac cunoştinţă cu un pacient nou, primul lucru e să deduc care e starea lui normală. Cu toţii trăim într-un spectru de sentimente, cu toţii avem suişuri şi coborâşuri. În cazul adolescenţilor, spectrul acesta poate să varieze spectaculos. Totdeauna vreau să aflu unde rezidă „normalitatea" fiecărei persoane, pentru că asta îmi permite să recunosc mai repede momentele în care cineva ajunge în vârf sau, mai important, la pământ. În ce-o priveşte pe JoAnne, încă încerc să-i descopăr *normalitatea.* E evident că e măcinată de anxietate. Vreau să ştiu cum să interpretez frica asta, vreau să înţeleg contextul poveştilor pe care mi le spune. Sunt ele produsul unei minţi dezechilibrate? Pot să am încredere în percepţia ei? Vederea telefonului mă îngrijorează. Dacă află Neil că ne-am întâlnit?

JoAnne îşi freacă palma cu unghiile, cu o mişcare lentă.

— Altă dată le purtai scurte, constat, întinzând mâna şi atingându-i una dintre unghiile lungi şi lucioase.

— Aşa le vrea Neil, aşa le las, răspunde, ridicându-le în faţa mea, într-un gest pretins fermecător.

Observ că are inelarele mai lungi decât arătătoarele. Există chiar o corelaţie între lungimea degetelor şi probabilitatea infidelităţii. Conform

unui studiu destul de convingător, atunci când inelarul e mai lung decât arătătorul, e mult mai probabil ca persoana în cauză să înşele. Explicaţia are legătură cu nivelul testosteronului. După ce am citit rezultatele cercetării, m-am pomenit fixând cu privirea mâinile lui Alice şi am descoperit, cu o uşurare exagerată, că inelarele ei sunt mai scurte decât arătătoarele.

— Ar trebui să fiu îngrijorat pentru siguranţa noastră? o întreb, iar JoAnne stă să se gândească timp de câteva clipe.

— Da. Ei nu ştiu ce să creadă despre tine. Le creezi o stare de agitaţie. Cu Alice e altfel. Unii chiar o plac, alţii nu. Ambele variante sunt, probabil, rele pentru tine.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Să ai grijă, Jake. Să te adaptezi. Să fii mai puţin interesant. Să fii mai puţin combativ. Nu le da motive să se gândească la tine, dă-le chiar şi mai puţine motive ca să vorbească despre tine. Nu scrie nimic din ceea ce poţi să spui cu voce tare, nu spune nimic cu voce tare din ceea ce poţi să spui în şoaptă, nu spune în şoaptă nimic din ceea ce poţi să transmiţi prin semne. Vezi să nu ajungi la Fernley. Vezi să nu ajungi *niciodată* la Fernley.

Întinde mâna după geantă.

— Trebuie să plec, mă anunţă ea.

— Stai, îi zic. Mai am întrebări...

— Deja am stat prea mult, Jake. N-a fost un lucru inteligent din partea noastră. Să nu plecăm împreună. Tu mai rămâi aici timp de câteva minute, după care să te duci spre o altă ieşire.

Arăt spre telefonul ei, încă aflat pe masă, între noi.

— Chestia asta mă agită.

— Da, răspunde JoAnne, coborându-şi privirea spre telefon, dar dacă-l închideam, sau îl lăsam acasă, putea să fie mai problematic.

— Putem să ne mai vedem?

— Nu mi se pare deloc o idee bună.

— Să nu ne vedem mi se pare şi mai puţin bună. În ultima vineri a lunii?

— O să încerc.

— Data viitoare să-ţi laşi telefonul acasă.

JoAnne îşi ia telefonul şi pleacă fără să-şi mai ia rămas-bun. O urmăresc cu privirea până dincolo de zona restaurantelor. Poartă cizme înalte. Încălţările nu se potrivesc cu acea JoAnne pe care am cunoscut-o cândva, şi-mi trece prin minte că poate şi ele sunt ideea lui Neil. Căsnicia e un compromis: aşa se spune în secţiunea a doua a Manualului.

Rămân la masă încă vreo zece minute, derulându-mi în minte conversaţia. Nu ştiu ce să înţeleg din ea. Când am venit la întâlnirea cu JoAnne, speram în secret că se va întâmpla unul din două lucruri: ori aveam să ne compătimim

reciproc pentru toate regulile şi pedepsele bizare ale Pactului, ori aveam să descopăr că ea se încadrează undeva în spectrul paranoiei. Şi poate că e paranoică. Poate că şi eu sunt. Numai că paranoia trebuie analizată ţinând seama de context. Teama de o grupare înseamnă paranoia numai dacă gruparea *nu* te ameninţă.

Aleg să ies prin mall. Trebuie să-i cumpăr un cadou lui Alice pentru luna asta. La Macy, găsesc o eşarfă. Îmi place cum îi stă cu eşarfe, chiar dacă n-a purtat niciodată aşa ceva înainte să ne cunoaştem. Ajung la concluzia că albastrul-deschis se potriveşte cu tenul ei. În tren, la întoarcerea în oraş, scot eşarfa din plasă şi-mi plimb mâinile peste bucata de mătase, simţindu-mă dintr-odată ruşinat. Prima dată când i-am dăruit o eşarfă lui Alice, mi-a zis că-i place la nebunie. Doar că a purtat-o numai când am rugat-o eu. La fel s-a întâmplat şi cu a doua eşarfă, la fel şi cu a treia. Dacă nici eu nu sunt mai bun decât Neil şi insist să-mi dichisesc soţia după propriile mele gusturi, după propriile mele mofturi? Îndes cadoul la loc în plasă şi las plasa în tren. Oare ce compromisuri a făcut deja Alice pentru căsnicia asta? Oare ce lucruri nedrepte îi cer eu, sau îmi cere ea mie?

50.

În săptămâna următoare, îmi sărbătoresc, împreună cu Alice, cea de-a patruzecea aniversare, cu o cină modestă în restaurantul meu preferat din cartier, The Richmond. Ea mi-a făcut cadou un ceas frumos care probabil a costat-o un salariu întreg, având pe spate inscripţia PENTRU JAKE – CU TOATĂ DRAGOSTEA. ALICE. În cealaltă săptămână, ajung să lucrez până târziu, scriind rapoartele şedinţelor, redactând o lucrare ştiinţifică la care un fost coleg m-a convins să fiu coautor. În drum spre casă, mă opresc să iau doi burrito pentru masa de seară. În timp ce urc treptele spre intrarea în casă, simt vibraţia muzicii venind dinspre garaj.

Când ne-am mutat aici, ea absolvise de curând Facultatea de Drept. Ideea unei vieţi în sistemul juridic îşi mai pierduse din poleială şi Alice era un pic deprimată, târându-se printr-o stagiatură la un judecător local. Era îngrijorată uneori că toată ideea fusese o greşeală, îi lipseau muzica, libertatea, creativitatea ei şi, poate, bănuiam eu, îi era dor de vechea ei viaţă. Dacă nu s-ar fi încredinţat deja unei cariere juridice, contractând atâtea credite scandalos de mari, cred că ar fi renunţat.

În timpul uneia dintre perioadele ei de depresie, în timp ce era la etaj, unde studiase întreaga duminică, eu lucram jos, în garaj, la construirea unui spaţiu special pentru ea şi muzica ei. Mi se părea important să-i ofer scăparea asta, o portiţă către viaţa ei de altă dată. Am compartimentat un colţ spaţios din fundul garajului, am lipit câteva saltele de pereţi şi am întins mochete pe podea. Am adunat numeroasele instrumente muzicale, stative, amplificatoare şi microfoane, care stătuseră ascunse prin cutii, unele depozitate în micuţa încăpere secretă. Spre seară, când a luat o pauză, Alice a coborât să vadă ce era cu tot tămbălăul. Când a văzut studioul mic şi comod, a fost atât de fericită, încât chiar a plâns. M-a îmbrăţişat, după care mi-a cântat.

De atunci, am auzit-o cântând acolo, jos, de mai multe ori. De obicei, îi respect intimitatea. O las să-şi vadă de muzica ei, aşteptând-o să vină la etaj. Îmi place să ştiu că are un astfel de adăpost, şi-mi place că mereu se întoarce sus, la mine.

Astă-seară, când intru în casă, constat că muzica pe care o aud dinspre garaj e altfel. La început, îmi zic că e combina, dar apoi îmi dau seama că e, într-adevăr, muzică live, dar că nu e ea singura care cântă. Mă schimb şi pun cei doi burrito pe farfurii, aşteptând să se oprească muzica, aşteptând ca ea

şi musafirii ei să vină sus – mi-aş dori să fi luat mai mulţi burrito –, dar nu se întâmplă asta. În cele din urmă, deschid uşa bucătăriei, ca să ascult mai bine. Par să fie vreo trei sau patru persoane acolo jos. Cobor câteva trepte spre garaj, nu destule cât să fiu văzut, ci tocmai suficiente ca să aud mai bine muzica.

Următoarele câteva cântece sunt de pe primul album al trupei Ladder. Recunosc vocea masculină care se contopeşte cu cea a lui Alice. O să fiu sincer: de-a lungul ultimelor câteva luni, e posibil să mai fi făcut niscaiva cercetări pe internet cu privire la Eric Wilson. De asemenea, e posibil să fi observat că el, împreună cu noua lui formaţie, urmau să cânte săptămâna asta la Great American Music Hall.

După câteva cântece, zgomotul lasă locul chitarelor acustice, orgii şi piesei celor de la Grateful Dead, *Box of Rain.* Mă aşez pe trepte, ascultând crescendoul chitarelor. Vocea lui Alice străbate prin toată hărmălaia, nimerind mereu melodia şi ritmul. Mă face să mă cutremur. Felul în care vocea amplă, baritonală, a lui Eric, se întrepătrunde cu vocea lui Alice, e seducător şi tulburător.

Iubesc muzica, dar sunt complet afon. Auzindu-i, mă simt pe dinafară, un străin care trage cu urechea la o conversaţie între localnici. Şi totuşi, vreau să ascult cântecul până la capăt. Nu vreau s-o smulg pe Alice din chestia asta de care se bucură atât de vizibil. Vocile lor se armonizează superb, a ei învăluind-o pe a lui, apoi întâlnindu-se în momentul potrivit, nimerind armonia perfectă. Nu ştiu de ce, dar stând aici, în întuneric, pe trepte, în timp ce cântecul se îndreaptă spre dezvăluirea finalului, îmi dau lacrimile.

În ultimele luni m-am gândit la căsnicie mai mult ca oricând. Ce este contractul căsătoriei? Prezumţia generală pe care o avem despre căsătorie este că ea implică două persoane care-şi construiesc o viaţă împreună. Numai că întrebarea pe care mi-o pun eu este următoarea: e necesar ca fiecare dintre aceste două persoane să renunţe la viaţa pe care şi-a construit-o anterior? Suntem obligaţi să ne lepădăm de sinele nostru din trecut? Suntem nevoiţi să renunţăm la ceea ce a fost important cândva, ca o jertfă închinată zeilor căsniciei?

În cazul meu, tranziţia spre căsnicia cu Alice a fost aproape insesizabilă. Casă, nunta, viaţa noastră împreună, totul a decurs firesc din viaţa pe care am dus-o înainte. Educaţia, munca mea, cariera profesională pe care mi-o clădeam, ştiam că vor oferi un sistem de sprijin rodnic pentru această nouă viaţă. Pentru Alice, îmi închipui că a fost altfel. În decurs de câţiva ani, a trecut de la statutul de artist independent, de femeie singură care-şi savura libertatea, la cel de avocat împovărat de răspunderi, constrâns de o serie de limitări noi. Cu toate că deseori am încurajat-o pe Alice să nu renunţe la ea,

cea de altă dată, atunci când sunt sincer cu mine însumi, nu sunt sigur că am insistat atât cât aş fi putut. Sigur, am sprijinit-o, prin gesturi mărunte, cum ar fi amenajarea studioului din garaj. Dar atunci când a venit vorba despre lucruri mai importante, ca, de exemplu, s-o încurajez să participe la înregistrări în studio, atunci când era invitată de alţi muzicieni, n-am zis niciodată nu, dar poate c-am emis semnalele nepotrivite. „Nu e în weekendul în care am zis că mergem la Russian River?", sau „Nu era vorba să cinăm cu Ian în seara aia?", ziceam.

Decid să cobor scările. O fac încet, ca să nu-i distrag, îmi dau seama că e întuneric beznă în garaj, cu excepţia colţului în care cântă ei. Alice e cu spatele spre mine, cu faţa spre ceilalţi, iar bateristul şi cel de la claviaturi par pierduţi în muzică. Eric, totuşi, e cu faţa spre mine şi mă vede. Nu mă salută, dar, în schimb, bombăne ceva spre ceilalţi. Imediat, toţi patru se lansează în *Police Station,* o piesă de la Red Hot Chili Peppers despre relaţia cu împăcări şi despărţiri dintre narator şi femeia iubită. Partitura de bas a lui Eric face geamurile să zornăie.

Alice se apleacă spre el, cântând la acelaşi microfon, atât de aproape de faţa lui, încât ar putea să se şi sărute. E încă îmbrăcată în compleul ei bleumarin şi cu dresurile, chiar dacă pantofii au dispărut, iar acum ţopăie de zor, şi părul plin de transpiraţie îi saltă odată cu ea. Îmi dau seama că Eric a ales cântecul la fel de mult pentru mine, ca pentru Alice.

Versurile se termină, dar piesa continuă. Eric nu se mai uită spre mine. O priveşte lung pe Alice şi, după ce ajung pe tăcute într-un unghi mai bun, observ că şi ea îl priveşte la fel. Îi urmăreşte mâinile, atentă la note. Bateristul e cu ochii închişi, iar tipul de la clape îmi face un mic semn de salut cu capul. Ori de câte ori e pe cale să se termine piesa, Eric o duce spre încă un refren. Şi chiar dacă-mi dau seama exact de ceea ce face, că încearcă să mă provoace, nu vreau să fiu genul de soţ care nu ştie să se controleze într-o astfel de situaţie. Nu vreau să fiu soţul gelos. Alice mi-a spus că unul dintre lucrurile pe care le adoră la mine e siguranţa. Şi e important pentru mine să fiu cel care crede Alice că sunt.

Cântecul se termină şi Alice îşi ridică privirea, mirată să mă vadă, îşi lasă jos chitara, îmi face semn să mă apropii şi mă sărută. Îi simt transpiraţia pe piele.

— Băieţi, el e Jake, anunţă ea, bucuroasă. Jake, ţi-i prezint pe Eric, Ryan şi Dario.

Ryan şi Dario mă salută scurt din cap şi se apucă repede să-şi strângă lucrurile.

— Aşadar, el e tipul, zice Eric, cu ochii spre Alice, nu spre mine. Îmi strânge mâna dureros de tare. Îi răspund, strângând la fel de tare. În fine,

poate şi mai tare.

Îşi smulge mâna şi se întoarce s-o ia în braţe pe Alice.

— Vii diseară la concert, zice, nu întocmai ca o întrebare, ci ca o poruncă, şi-mi dau seama cam cum se desfăşurau lucrurile între ei, când ea era mult mai tânără. Cum lua numai el toate hotărârile.

Numai că Alice a mea nu e Alice cea de atunci.

— Diseară nu. Am o întâlnire pasională cu tipul de-aici, răspunde ea, cuprinzându-mă cu braţele.

— Au, exclamă Eric.

— Veşti noi, intervine Ryan, binevoitor. Alice e căsătorită.

51.

Ziua următoare e şi ultima petrecută de Alice cu Ron: privit răsăritul, făcut genuflexiuni şi flotări, alergat de colo-colo peste dunele de nisip de pe Ocean Beach. S-a trezit şi a plecat din casă înainte ca măcar să-mi dau seama că a părăsit patul nostru cald. Surprinzător, a ajuns să-i placă timpul petrecut cu Ron. Îi plac povestirile despre foştii lui iubiţi, îi place să urmărească telenovela haoticei lui vieţi, care dă impresia că ar fi, în egală măsură, sporturi extreme şi petreceri extreme. Cel mai mult, totuşi, îi place faptul că, din câte se pare, el nu face parte din Pact. A fost angajat de Vivian ca s-o antreneze pe Alice şi Vivian e cea care-l plăteşte, săptămânal, personal, cu bani în mână.

Alice a pierdut vreo trei kilograme şi jumătate şi a făcut muşchi ca lumea. Are un abdomen tare, braţe bine definite, gambe suple. Hainele nu i se mai potrivesc la fel de bine, fustele, care până acum i se pliau pe forme, atârnă, iar într-o după-amiază m-a rugat să-i duc toate costumele la maşină. Le duce la croitor, ca să i le modifice. După mine, arată inutil de slăbănoagă, iar faţa ei şi-a pierdut delicateţea, regăsindu-şi ascuţişurile necunoscute vreodată mie. Pentru asta, consider că Pactul e de vină. Şi totuşi, ea pare mulţumită.

În acelaşi timp, pare să fi trecut peste iritarea pe care i-o provoca Dave; acum, dă impresia că îl agreează, chiar. Mai trebuie să-l întâlnească de două ori, după care termină cu perioada de probă şi e pe deplin reabilitată. Îmi vin în gând poveştile trăsnite ale lui JoAnne: despre indivizi care n-au divorţat, dar care au ajuns să fie căsătoriţi cu parteneri mai buni. Nu cumva Alice devine mai bună, în timp ce eu doar rămân acelaşi? Dacă toate astea fac parte dintr-un plan de transformare a ei, în timp ce eu rămân în urmă? Încerc să-mi alung din minte ideea că cineva de sus a luat deja decizia s-o facă pe Alice văduvă.

52.

Luna a trecut repede. La data convenită, sunt din nou în gara Fourth Street, aşteptând trenul care să mă ducă, de-a lungul Peninsulei, spre mallul Hillsdale. Am făcut cercetări – ore şi ore de cercetări –, dar n-am reuşit să găsesc nicio referire la Eli şi Elaine, perechea dispărută despre care a pomenit JoAnne la ultima noastră întâlnire. Un cuplu dispare, lăsând în urmă doar o maşină goală, dar, cu toate astea, nu există articole pe bloguri, nici reportaje la ştiri, nici teorii ale conspiraţiei, nici pagini de Facebook dedicate găsirii lor. Cum e posibil? Pe de altă parte, deseori mă mir cum unele ştiri sunt exagerate şi cum altele trec neobservate. Totuşi, încep să mă întreb dacă totul nu e doar rodul imaginaţiei lui JoAnne.

Nu i-am pomenit niciodată lui Alice despre întâlnirea mea precedentă cu JoAnne şi nu i-am spus nici despre asta. M-a neliniştit posibilitatea ca ea să vrea să vină cu mine, ceea ce ar putea să-i atragă necazuri, în eventualitatea în care JoAnne şi-ar pierde cumpătul şi ar începe să-şi dea drumul la gură faţă de Neil.

Recunosc, am un sentiment ciudat – aproape de clandestinitate – pentru că mă duc iar să mă întâlnesc cu ea. Cu toate astea, vreau să aflu mai multe amănunte despre Eli şi Elaine şi vreau să văd dac-o să-mi dezvăluie şi altceva în legătură cu Neil, sau cu Pactul. Ultima dată, am fost convins că nu mi-a spus anumite lucruri. Am avut senzaţia că, poate, ea doar a vrut să se acomodeze cu mine, să reînnoade vechea noastră prietenie, înainte să treacă la adevăratele amănunte.

Nu-mi mai las telefonul la Huang. Iau un Uber până la o cafenea de lângă stadionul de baseball. În timp ce-mi aştept ciocolata caldă, îmi scot bateria din telefon. Pe urmă, pornesc spre gara Caltrain şi iau primul tren spre Hillsdale. Cumpăr, de formă, câteva pungi de chipsuri şi acadele de la Trader Joe, ca să am o sacoşă cu care să umblu prin mall. Trec prin Trader Joe şi prin Barnes & Noble, privind cu atenţie în stânga şi-n dreapta. Din câte-mi dau seama, nu sunt urmărit. Totuşi, mai hoinăresc prin câteva magazine, doar ca să fiu sigur.

Cu zece minute înaintea orei stabilite, mă aşez într-un colţ, în celălalt capăt al zonei restaurantelor, cam la o sută de metri distanţă de locul în care am stat data trecută cu JoAnne. Privesc intrările, aşteptând-o să apară. Cumpăr doi hotdogi în aluat şi încă o limonadă verde.

Aştept. Zece minute, nouăsprezece, treizeci şi trei. Mă tot uit la ceas,

urmărind toate intrările, devenind tot mai agitat de la un minut la altul. La un moment dat, privesc în jos şi-mi dau seama că am înfulecat ambii hotdogi, deşi nu-mi amintesc nici măcar să fi muşcat din vreunul. Şi limonada s-a dus deja.

Iar JoAnne nu mai apare. Fir-ar. Ce-ar putea să însemne asta?

La unu fără un sfert, mă ridic, iau tava de pe masă şi fac cale întoarsă, urcând pe scara rulantă înapoi în mall.

Şi-acum, ce fac? Nu m-am aşteptat să nu apară. Dintr-un anume motiv, am fost convins că JoAnne e la fel de nerăbdătoare să stea de vorbă cu mine, pe cât sunt eu.

Trec pe lângă Nordstrom, apoi prin Uniqlo, ieşind din mall pe uşa din spate. Sunt derutat. Neliniştit. Îngrijorat pentru JoAnne, îngrijorat pentru mine şi – da – posibil dezamăgit. Poate că întâlnirea asta însemna ceva mai mult decât dorinţa mea de a afla mai multe despre Pact. Îmi dau seama, cu un sentiment de vinovăţie, că o parte din mine chiar voia doar s-o vadă pe JoAnne. Dacă, într-o viaţă anterioară, Alice a fost altcineva, acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Nu la acelaşi nivel, plus că în cazul meu s-a întâmplat cu mai mult timp în urmă. Când am cunoscut-o pe Alice, eram deja întru totul versiunea mea adultă. Dar, înainte de asta, am fost băiatul din facultate – nu tocmai sigur pe el, dar însufleţit de speranţă, idealist până la naivitate –, iar JoAnne a fost acolo în toţi anii aceia. JoAnne a cunoscut acea versiune a mea.

Încerc să nu mă las pradă paranoiei. Mă hotărăsc să mă duc înapoi, să-mi mai încerc o dată norocul în zona restaurantelor. Mă opresc la capătul de sus al scării rulante care coboară spre zona restaurantelor. De aici pot să văd aproape toate mesele. Nimic. Numai că, în clipa în care dau să pun piciorul pe scara rulantă, observ un tip masiv, cu un pulover negru pe gât, stând în faţa localului specializat în tempura. Nu e cu nimeni şi nu mănâncă nimic. Stau să-l urmăresc timp de câteva minute, după care-l văd că-şi scoate telefonul şi sună pe cineva. Nu l-am mai văzut niciodată, dar ceva mi se pare în neregulă. Nu e Declan, tipul care venise s-o ducă pe Alice la Fernley, dar e, categoric, o copie destul de fidelă.

Mă retrag repede în mall, după care îmi iau tălpăşiţa, trecând prin Gap şi ieşind pe o uşă laterală.

Un Cadillac Escalade negru zăboveşte lângă trotuar. La volan e o femeie, dar nu pot să-i disting chipul prin geamurile fumurii. O fi JoAnne? La cinci locuri de parcare distanţă de SUV, zăresc un Bentley gol. Albastru, foarte drăguţ, exact ca al lui Neil. Cu creşterea înregistrată de Silicon Valley, cu toate primele emisiuni pe bursă din ultima vreme, cu toate beneficiile pentru pensionare acordate de Facebook şi de Google, sunt grămezi de bani

în Peninsulă în zilele noastre, aşa că prezenţa unui Bentley nu e tocmai de mirare. Şi totuşi, cam ce-ar vrea un tip cu o maşină de două sute de mii de dolari să cumpere dintr-un mall?

Sunt milioane de motive pentru care să nu fi venit JoAnne la întâlnirea noastră de azi, aşa că le iau pe rând, unul câte unul, în timpul lungului drum de întoarcere la serviciu.

53.

— Cum a decurs întâlnirea ta de ieri? o întreb pe Alice. E sfârşitul lui martie şi abia aştept să înceapă luna următoare. Primăvara mă face totdeauna să mă simt optimist şi-mi spun că anul ăsta n-ar trebui să fie altfel.

— Bine, îmi răspunde, aruncându-şi pantofii la intrare. Dave m-a dus la o cină mai devreme, într-un local mexican de lângă cabinetul lui. O fi el un nemernic, dar până la urmă cred că are intenţii bune.

— E o remarcă teribil de iertătoare din partea ta, după felul în care s-a comportat.

Se duce în bucătărie, de unde se întoarce cu o sticlă portocalie de apă minerală Calistoga.

— De fapt, chiar l-am întrebat despre toate astea, îmi spune. Aduc două pahare, iar Alice toarnă în ele. Zice că a fost cât pe ce să-şi piardă prima soţie din cauză că muncea prea mult; nu vrea să mă vadă trecând prin aceeaşi situaţie.

— Aşadar, răspund eu, neputând să-mi ascund sarcasmul, a făcut-o pentru mine?

— Da. Acum suntem fericiţi, nu?

— Sigur că da, o aprob.

Scot din frigider o bucată de caşcaval şi topesc puţin unt într-o tigaie, apoi pun caşcavalul între felii de pâine cu maia.

— Aşadar, aproape că ai terminat cu Dave.

— De fapt, m-a angajat pentru un proces pe care vrea să i-l intenteze unui constructor. E un caz mărunt, dar n-o să-i deranjeze pe asociaţii de la firma mea.

— Eşti sigură că e bine? De unde ştii că nu te angajează doar ca să-şi poată băga în continuare nasul în vieţile noastre?

Untul începe să sfârâie, aşa că aşez sandviciul în tigaie.

— Nu e cazul, răspunde ea, cu privirea în pahar.

Şi totuşi, eu n-am încredere în Dave.

— Ţi-am luat ceva, îmi zice, ducându-se la intrare, de unde revine cu un cadou ambalat. Îmi dau seama şi fără să-l desfac că e o carte.

— Nu trebuia. Tocmai ce mi-ai luat un cadou de ziua mea.

Alice îmi adresează o privire cercetătoare.

— Încă n-ai terminat de studiat Manualul, nu-i aşa?

— E prea lung, răspund, întorcând sandviciul cu o spatulă.

— *„Cadourile care sunt legate de ocazii speciale, inclusiv zilele de naştere, Crăciunul şi alte sărbători, ca Sfântul Valentin, nu vor fi considerate ca îndeplinind cerinţa cadoului lunar”,* declamă ea.

În timp ce sfâşii ambalajul de hârtie, îmi dau seama că am încurcat-o. N-am nimic pentru Alice. Rahat, trebuia să fi păstrat eşarfa. În cutie, găsesc un exemplar al cărţii lui Richard Brautigan, *Willard şi trofeele lui de la bowling.* Ani de-a rândul, am tot colecţionat exemplare din primele ediţii ale romanului, cel mai bun al lui Brautigan. Din moment ce au ajuns să fie din ce în ce mai greu de găsit, s-a iscat gluma că, în curând, s-ar putea să deţin toate exemplarele. Alice a cumpărat câteva exemplare de pe internet, dar se mândreşte în mod special cu cele pentru care chiar e de umblat. Ori de câte ori are de mers undeva afară din Bay Area, caută prin anticariate, să vadă dacă mai găseşte vreun exemplar.

E un exemplar frumos, chiar semnat pe pagina de titlu, cu o dedicaţie pentru o fată pe nume Delilah. Brautigan era popular printre fetele hippie.

— Perfect, îi răspund.

Mă duc în living şi pun cartea pe raft, lângă celelalte exemplare. Când mă întorc în bucătărie, o găsesc pe Alice garnisind sandviciurile cu zmeură şi câteva linguri de frişcă. Apoi, duce farfuriile în sufragerie şi mă invită să stau jos.

— Am crezut că suntem în treizeci, îi zic.

— Treizeci şi unu, mă corectează ea, privindu-şi ceasul. E şapte şi douăzeci şi nouă. Încă poţi să găseşti ceva, dacă te grăbeşti... poate încerci la Park Life.

— Bună idee.

Iau câteva muşcături dintr-un sandvici, lăsând deoparte zmeura. Bineînţeles, nu din cauza lui Alice îmi fac griji, ci din cauza Pactului. Dar de unde-ar putea ei să ştie, dacă ea nu le spune?

Drumul până la Park Life îmi ia şaisprezece minute, dar evident că nu găsesc loc de parcare. Dau ocol străzii de două ori, după care virez Jeepul spre un loc interzis. Când ajung la intrare, constat că e închis deja. Rahat. Alerg trei străzi până la librărie. Nu e ceva foarte original, din moment ce ea tocmai mi-a dăruit o carte, dar chiar îi place să citească. Şi librăria e închisă. Iar pe-aici nu mai e nimic altceva, în afară de baruri, băcănii chinezeşti şi restaurante. Am pus-o.

Când ajung acasă, lansez un potop de scuze.

— De fapt, chiar îţi cumpărasem un cadou, dar l-am lăsat în tren.

— Cu ce ocazie ai fost tu în tren? mă întreabă ea, privindu-mă atentă.

— Am fost doar la o întâlnire în Palo Alto.

— Ce întâlnire?

— Chestii legate de muncă. Nu vreau să te plictisesc cu ele. În orice caz, iartă-mă pentru lipsa cadoului.

— Nu-i mare scofală, răspunde Alice, dar îmi dau seama că e dezamăgită. Şi încă pare să mediteze la povestea mea cu trenul. Să sperăm că ei n-or să afle, adaugă.

— Îţi iau eu mâine ceva, îi promit.

A doua zi, mă reped cu maşina la Park Life chiar la ora deschiderii. Gândind în perspectivă, cumpăr trei cadouri: o brăţară cu un pandantiv din aur, în forma Californiei, un album dedicat fotografiei stradale şi un tricou pe care scrie Mi-a rămas inima în Oslo. Cer să fie ambalate cât mai frumos. Când ajung acasă, ascund două dintre ele în şifonierul meu. Bineînţeles, probabil există şi vreo regulă care interzice să-ţi faci rezervă de cadouri. Seara, când vine acasă de la serviciu, i-l dăruiesc pe cel mai scump dintre cele trei: brăţara.

— Bravo! exclamă ea.

Ştiu că Pactul n-are cum să descopere întârzierea cu care i-am dat cadoul, dar asta tot nu mă împiedică să-mi fac griji.

54.

În weekendul următor, avem programată vizita la casa de vacanţă din Hopland a lui Chuck şi Eve. Mă tot rog de Alice să inventeze un pretext ca să nu mai mergem, însă ea refuză. Şi-a asumat deja meritul pentru expediţia asta din weekend, ca îndeplinire a cerinţei trimestriale, aşa că nu vrea s-o sacrifice.

— N-am putea să le spunem că a intervenit ceva la mine la muncă? insist eu, fiindcă timpul petrecut cu membrii Pactului mi se pare extrem de stresant. Mă îngrijorează gândul că aş putea să fac ceva care să-mi creeze probleme. Iar pentru Alice sunt chiar şi mai îngrijorat.

— Trebuie să-ţi găseşti împăcarea cu Pactul, răspunde ea.

E o frază pe care ne-o tot adresăm unul celuilalt, de când am auzit-o repetată de Dave şi de Vivian. E o glumă între noi, o mostră de umor negru menită să ne amintească de vizuina asta stranie, nebunească, în care ne-am rostogolit. Lucru neobişnuit, totuşi, de data asta Alice nu-mi dă impresia că ar glumi cu adevărat.

— În plus, am nevoie de un pic de soare şi cică în Hopland sunt 27 de grade.

La o oră după asta, suntem în maşină, îndreptându-ne spre Golden Gate. O cafea cu porţie dublă de zahăr şi de frişcă la un fast-food din Mill Valley îmi îmbunătăţeşte starea de spirit. După ce trecem de San Rafael, în timp ce începe să se întunece, o întreb pe Alice cum a fost şedinţa ei de azi cu Dave. A fost ultima pentru ea, în sfârşit, şi mă simt uşurat că a terminat.

— Cred că s-ar putea să nu fie chiar atât de rău să ai pe cineva să te asculte, zice ea. Mă ajută să-mi eliberez mintea. Mă tot întrebam în legătură cu pacienţii tăi, de ce sunt dispuşi să plătească atât ca să vină la consultaţiile tale. Acum înţeleg.

— Despre ce-aţi vorbit?

Alice îşi împinge scaunul în spate şi-şi ridică picioarele desculţe pe bord.

— Azi am vorbit foarte mult despre tine. Dave m-a întrebat despre cabinetul tău, cum merge, dacă ai clienţi noi... chestii de-astea. A avut şi o întrebare mai ciudată, totuşi. A vrut să ştie dacă te-ai gândit să-ţi deschizi un cabinet în Peninsulă. A zis că există o cerere importantă în San Mateo pentru ceea ce faci tu. Mi-a spus să-ţi transmit că ar fi cazul să cercetezi zona mallului Hillsdale.

— Ce? izbucnesc eu, alarmat.

— Părea important pentru el... nu ştiu de ce.

Eu ştiu de ce, bineînţeles, dar dacă-i spun lui Alice că Pactul m-a spionat la mallul Hillsdale, voi fi nevoit să-i spun şi de ce eram acolo. Rahat.

Weekendul se dovedeşte a fi mai distractiv decât m-am aşteptat, chiar dacă nu pot să mă destind în niciun moment, din cauza aluziei lui Dave la Hillsdale. Presupusesem c-o să se discute foarte mult despre Pact, cu un entuziasm specific agenţilor de vânzări, dar nu e deloc aşa. Mai e şi o a treia pereche, una despre care nu ştiusem că ar urma să vină. Mick şi Sarah sunt de vârsta noastră, sunt din Carolina de Nord, iar atunci când face prezentările, Chuck remarcă în glumă că sunt sosiile noastre sudice. Au un simţ al umorului dezvoltat, urmăresc aceleaşi programe de televiziune, iar Mick, la fel ca mine, detestă măslinele şi ardeii graşi. Sarah, la fel ca Alice, şi-a adus cu ea patru perechi de pantofi. Totuşi, dacă e să fiu sincer, din punct de vedere pur estetic, poate că soţul arată un pic mai bine ca mine, iar soţia e ceva mai puţin atrăgătoare decât Alice. Sarah lucrează în departamentul de vânzări al unei companii de panouri solare; Mick e muzician, cântă la clape într-o formaţie de care poate c-aţi auzit. Mă pomenesc privind-o pe Alice şi întrebându-mă: oare ar fi fost mai fericită dacă s-ar fi măritat cu un tip ca Mick?

Cu toate astea, vremea e perfectă, Alice e relaxată, iar Chuck şi Eve sunt gazde generoase, atente. În dimineaţa celei de-a doua zile, încă nu s-a pomenit nimic despre Pact. Chuck s-a dus să alerge, Mick şi Sarah vizitează o cramă, iar Alice e în camera noastră, cu laptopul, ca să lucreze la un dosar. Aşa că mă pomenesc singur cu Eve în curte.

— Apropo, îi zic, încercând să abordez un ton nonşalant, îţi aminteşti de un tip din Pact, pe nume Eli?

— Nu, îmi răspunde ea tăios, după care se ridică şi intră în casă.

Rămân singur în curte, privind cum se veştejeşte din cauza secetei viţa de vie de pe un deal din apropiere şi gândindu-mă la o povestire sovietică pe care am citit-o în vremea facultăţii. Era vorba despre un chelner care locuia într-unul dintre apartamentele unui duplex. Celălalt era locuit de un bătrân morocănos. Pe parcursul povestirii, poliţiştii îşi tot fac apariţia la uşa apartamentului ocupat de chelner, ca să-l întrebe dacă nu cumva îşi spionează vecinul. El zice că nu, iar poliţiştii pleacă, dar numai ca să revină a doua zi cu aceeaşi plângere. Şi tot aşa, săptămâni de-a rândul, poliţia hărţuindu-l permanent cu acuzaţia că-şi spionează vecinul. Partea ciudată e că, până la apariţia poliţiştilor, el nici nu-şi prea bătuse capul cu vecinul lui.

După ce e acuzat de vreo zece sau cincisprezece ori, chelnerul începe să se întrebe: oare ce-o putea să facă bătrânul, de-a ajuns atât de paranoic? Ce-o avea de ascuns? Devenind peste măsură de curios, chelnerul se caţără în

pod şi încearcă să se uite de acolo în apartamentul vecinului. Numai că tavanul se prăbuşeşte, poliţiştii îşi fac apariţia şi totul o ia razna de aici încolo.

55.

La două zile după ce ne-am întors din Hopland, am o întrunire de grup pentru adolescenţii cu părinţi divorţaţi. Conrad şi Isobel ajung cu câteva minute mai devreme, iar toţi ceilalţi sosesc cu câteva minute întârziere. În timp ce aştept să înceapă şedinţa, aranjez pe o măsuţă pliantă fursecuri, brânzeturi şi răcoritoare. Conrad şi Isobel, elevi la aceeaşi şcoală particulară scumpă, stau pe scaunele pliante şi discută despre lucrările lor de diplomă. Conrad, care conduce un Land Rover nou-nouţ şi locuieşte într-o vilă din Pacific Heights, are ca temă nevoia de socialism a Americii, fără nicio urmă de ironie. Isobel scrie despre secte.

— De unde ştii care anume e o sectă şi care nu? o întreabă Conrad.

Ea îşi răsfoieşte masivul caiet portocaliu cu şină şi se opreşte la o pagină umplută cu un scris mărunţel.

— Asta e întrebarea-cheie. Încă încerc să mă lămuresc, dar impresia mea e că o sectă trebuie să aibă toate caracteristicile următoare, sau măcar unele dintre ele.

Începe să citească dintr-o listă:

— *„A) O interdicţie de a împărtăşi secretele grupului celor din afara lui. B) Un fel de pedeapsă pentru părăsirea grupului. C) O serie de scopuri sau de credinţe care nu se încadrează în curentul general. D) Un conducător unic, carismatic. E) Insistenţa de a-i pune pe membri să-şi doneze rezultatele muncii, bunurile personale şi banii în favoarea grupului, fără compensaţie."* Mie punctele B şi D mi se par cele mai interesante, comentează ea.

— Putem să spunem şi în cazul bisericii catolice că e o sectă? întreb eu. Ai conducătorul carismatic – Papa – şi poţi să fii excomunicat dacă nu respecţi regulile.

Se încruntă, gânditoare.

— Nu cred. Atunci când ceva durează destul de mult, sau devine extrem de popular, nu cred că poate fi catalogat ca o sectă. În plus, o sectă e disperată să-i ţină pe oameni într-un ţarc, pe când, în cazul bisericii catolice, se pare că preferă să-şi piardă unii membri, decât să-i păstreze pe cei care-şi manifestă deschis dezacordul faţă de învăţăturile ei. De asemenea, vederile bisericii sunt, în majoritate, nobile – milostenie şi fapte bune – şi nu ies din curentul general.

Conrad se ridică şi se duce spre măsuţa cu gustări.

— Dar mormonii? întreabă el.

— Nu, cred că nu sunt o sectă. E drept că au unele ritualuri ciudate, dar acelaşi lucru se poate spune despre oricare dintre religiile importante ale lumii.

Conrad se întoarce cu o farfurie din carton şi două Coca-Cola şi se aşază cu un scaun mai aproape de Isobel.

— Deci catalogarea ca sectă e relativă, nu-i aşa? zice, întinzându-i lui Isobel una dintre doze.

Ea întinde mâna şi ia un fursec de pe farfuria lui Conrad, şi-mi dau seama că asta îl face fericit. Isobel nu e cu nimic mai rea decât Conrad; iar el, deşi e un caz benign de affluenza[49] – nu din vina lui, clar – e băiat bun.

— Cum a fost să-ţi trăieşti copilăria în San Francisco în perioada Templului Popoarelor[50]? mă întreabă Conrad. Îmi dau seama că încearcă s-o impresioneze pe Isobel.

— Dar tu câţi ani crezi că am? îl întreb, din curiozitate.

Ridică din umeri.

— Cincizeci?

— Nu chiar, răspund zâmbind. Eram sugar când şi-a ademenit Jim Jones adepţii în Guyana. Totuşi, când am mai crescut, i-am auzit uneori pe părinţii mei vorbind despre o familie pe care o cunoşteau şi care a murit la Jonestown.

Mă gândesc la fotografiile pe care le-am văzut acum câteva luni, cu ocazia aniversării masacrului. Am rămas uimit văzând că jungla a crescut peste întreaga tabără, nelăsând aproape niciun indiciu al prezenţei lui Jones şi adepţilor lui.

— Vestea bună e că sectele nu mai sunt nici pe departe la fel de populare pe cât erau la vremea aia, intervine Isobel. Ipoteza mea e că internetul şi posibilităţile sporite de informare a populaţiei au redus drastic atracţia exercitată de secte. Iar cele care chiar mai există se străduiesc din greu să-şi izoleze membrii de informaţie.

În timp ce se strecoară înăuntru şi ceilalţi copii – Emily, Marcus, Mandy şi Theo –, meditez la discuţie. După definiţia lui Isobel, Pactul nu poate fi

---

[49] Termen inventat de criticii societăţii de consum prin combinarea cuvintelor *affluence* (în sensul de bogăţie) şi *influenza* (maladie cu transmitere virală) şi definit ca „maladie dureroasă, contagioasă, răspândită pe plan social, manifestată prin supraîncărcare, îndatorare, anxietate şi epuizare din dorinţa obstinată de a deţine tot mai mult".

[50] Mişcare neo-religioasă fondată în anul 1955 de Jim Jones, în Indianapolis, combinând elemente ale creştinismului cu idei socialiste şi comuniste. În anii '60, gruparea şi-a mutat sediul general în San Francisco. Cel mai cunoscut eveniment de care e legată îl reprezintă asasinatul/sinuciderea în masă din data de 18 noiembrie 1978, din Guyana, cu 918 victime.

catalogat ca o sectă. Chiar dacă Orla e o personalitate puternică, scopul Pactului se încadrează perfect în curentul general. De asemenea, Pactul nu cere sprijin financiar, după cunoştinţele mele. De fapt, în realitate e chiar opusul, dacă ţinem seama de petrecerile frumoase, de antrenorii personali şi de accesul la evadări relaxante de weekend. Desigur, bifează vreo două puncte-cheie: nu ţi se permite să discuţi despre el cu nimeni din afară şi, de îndată ce ai intrat, nu ţi-e deloc uşor să mai ieşi.

În esenţă, totuşi, misiunea Pactului şi scopul meu primordial în viaţă se întâmplă să fie identice: o căsnicie reuşită, fericită, împreună cu femeia iubită. În sufletul meu, ştiu că Pactul e rău – foarte rău – şi, cu toate astea, nu pot să neg că scopul lui e să-mi ofere ceea ce-mi doresc cel mai mult.

Conrad îşi scoate o carte din ghiozdan şi-mi arată coperta.

— Profesorul nostru de literatură, partizan ai dreptei, vrea să citim *Izvorul*[51]; n-am de gând să fac una ca asta.

— Ar trebui să-i acorzi o şansă, îi propun eu.

Isobel priveşte cartea cu o expresie dezgustată.

— De ce-ar trebui să citim propaganda asta fascistă înfricoşătoare?

— E înfricoşătoare, dar nu pentru ceea ce crezi. Partea înfricoşătoare e că ai putea să te trezeşti că eşti de acord cu câte ceva de acolo.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, răspunde Conrad. Numai că felul în care îşi dă ochii peste cap spre Isobel îmi arată limpede că amândoi sunt de aceeaşi părere. Oare când am devenit imaginea autoritarismului?

---

[51] Roman din anul 1943 al scriitoarei ruso-americane Ayn Rand (în original, *The Fountainhead*), în care eroul principal, un tânăr arhitect, se luptă să demonstreze că individualismul e superior colectivismului.

56.

Ori de câte ori aud trecând pe stradă o bicicletă, mă încordez din tot corpul, cu gândul la toate greşelile mele. De obicei, când îmi ţin respiraţia, aud roţile, lanţul, pedalele, trecând pe lângă casă şi îndepărtându-se spre Cabrillo. Astăzi, totuşi – miercuri – bicicleta se opreşte în faţa casei noastre. Aud inconfundabilul *ţac* al încălţărilor biciclistului tropăind pe treptele din faţă.

E acelaşi mesager de data trecută.

— Frate, îmi zice, voi îmi ţineţi picioarele în formă.

— Îmi pare rău. Vrei ceva de băut?

— Sigur.

Şi, cât ai clipi, intră în casă. Lasă plicul cu faţa în jos pe consola de la intrare, aşa că nu văd ce nume e scris pe el.

Mergem în bucătărie şi-i torn un pahar de lapte cu cacao. Scot şi o pungă cu fursecuri, iar el se aşază la masă. Din politeţe, mă aşez şi eu, dar de fapt tot ceea ce vreau e să mă duc să văd numele scris pe plic.

Băiatul se lansează într-o poveste lungă despre iubita lui din Nevada care s-a mutat aici de curând, ca să fie cu el. Nu mă lasă sufletul să-i spun că, probabil, relaţia lor n-o să meargă. E o gamă întreagă de indicii, iar subconştientul meu le-a bifat în timp ce-l ascultam. Din cauza nivelului scandalos al chiriilor, ea s-a mutat cu el. El recunoaşte că s-a întâmplat prea repede, că nu era încă pregătit pentru un asemenea pas, însă ea îi dăduse un ultimatum. I-a zis că, dacă nu se mută şi ea în San Francisco, relaţia s-a terminat. Pot deja să-mi dau seama că toată această coabitare prematură, adăugată la faptul că el simte că i s-a forţat mâna şi la faptul că ea e genul de persoană care se simte confortabil să dea ultimatumuri, nu poate duce la nimic bun.

Imediat cum îl văd ieşind pe uşă, iau plicul. Îl întorc şi simt o durere viscerală. E pentru mine. După care mă simt ruşinat, fiindcă ar trebui să mă *bucur* că e pentru mine. Îmi amintesc ce mi-a zis JoAnne: abate-le atenţia, nu-i lăsa să se concentreze prea mult asupra lui Alice. Singurul lucru care-mi trece prin minte e că au aflat de faptul că am uitat de cadoul pentru Alice. Desigur, îmi zic, cutremurându-mă, ar putea să fie mai rău. Ar putea fi ceva legat de expediţia mea la mallul Hillsdale.

Formez numărul lui Alice. Rămân surprins de cât de repede îmi răspunde, dar imediat îmi amintesc ce scrie în Manual: *Când te sună partenerul,*

răspunzi totdeauna. Azi, îi ia depoziţia unei infame directoare de companie IT care a agresat o stagiară anul trecut. Se pare că, într-o încăpere plină de oameni, directoarea a început să urle la stagiară că nu se mişcă suficient de repede cu o prezentare PowerPoint. Directoarea a îmbrâncit-o într-o parte, iar biata fată a căzut şi s-a lovit cu capul de masă. Sânge peste tot.

Se aude zgomot pe fundal.

— Tocmai ne-am luat o pauză de cinci minute de la porcăria aia, mă informează Alice. Zi repede.

— A venit mesagerul pe bicicletă.

Tăcere prelungită.

— Futu-i. Urăsc zilele de miercuri.

— E pentru mine.

— Ce ciudat.

Mi se pare mie sau nu e chiar atât de mirată pe cât ar trebui să fie?

— Încă n-am citit. Am vrut să aştept până când te prind la telefon.

Rup plicul. Înăuntru e o singură coală de hârtie. Aud în difuzor vocea unuia dintre asociaţii firmei de avocatură, care-i spune ceva lui Alice.

— Citeşte, îmi cere ea, nerăbdătoare.

— *„Dragă Jake”,* citesc cu voce tare. *„Periodic, Prietenii sunt invitaţi să se deplaseze pentru investigaţii, atât generale, cât şi particulare. O investigaţie reprezintă pentru conducere o ocazie de a obţine şi de a evalua informaţii referitoare la un subiect relevant pentru unul sau mai mulţi membri ai organizaţiei. Cu toate că participarea ta este opţională – aceasta este o invitaţie, nu o directivă –, îţi recomandăm cu tărie să participi şi să sprijini Comitetul pentru Reeducare în chestiunea aceasta. Scopurile fiecărui membru individual al Pactului sunt scopurile tuturor membrilor”.*

— Asta-i o citaţie, remarcă Alice, cu o voce încordată.

Citesc textul imprimat cu litere mărunte în partea de jos a paginii.

— Vor să mă prezint la aeroportul din Half Moon Bay, diseară, la nouă.

— Te duci?

— Am de ales?

Se aude iar zarvă în fundal. Aştept ca Alice să mă convingă să nu mă duc, să-mi spună că nu e deloc bine, dar, în schimb, îmi zice:

— Nu, nu prea.

Arunc scrisoarea pe masă şi plec pe jos spre cabinet. Mai bine n-aş fi venit acasă pentru prânz.

Şedinţa de după-amiază cu grupul meu de preadolescenţi zurbagii îmi mai abate gândul de la problema asta, măcar pentru câteva minute. Preadolescenţii sunt totdeauna mai dificil de evaluat decât toţi ceilalţi, aşa că sunt nevoit să mă concentrez intens la fiecare remarcă şi la fiecare indiciu

nonverbal. Motivaţiile adulţilor sunt, în general, mai lesne de desluşit; în cazul copiilor, poate fi dificil să identifici motive pe care, de obicei, nici ei nu le cunosc în mod conştient.

După şedinţă, mă simt epuizat, aşa că mă duc să fac o plimbare prin cartier. Cumpăr ultimul biscuit cu lămâie şi fulgi de ciocolată de la Nibs. Când ajung înapoi la cabinet, ştiu deja c-o să mă duc diseară la aeroport. Cu Pactul, cea mai bună strategie e să faci mereu acele lucruri care vor atrage cât mai puţină atenţie. Fără îndoială că o iubesc pe Alice, dar dacă Pactul s-ar apuca să scormonească prin acţiunile sau non-acţiunile mele în calitate de soţ, sunt convins că m-ar putea descrie ca pe un criminal în serie. Evelyn se încruntă când îi spun că n-o să vin mâine. Mă simt groaznic pentru că iar trebuie să anulez programările clienţilor, dar am de ales?

Ajuns acasă, îmi îndes într-o geantă mică de voiaj câteva obiecte de toaletă şi un schimb de haine, ceva drăguţ, dar nu prea formal. La 19:03, când ajunge Alice acasă, mă găseşte stând pe fotoliul albastru, cu geanta pregătită la picioare.

— Te duci, zice ea.

— Fiecare fărâmă de logică îmi spune să nu răspund la convocarea lor. Pe de altă parte, nu vreau să am de-a face cu consecinţele refuzului de a mă duce.

Alice se opreşte în faţa mea, rozându-şi o unghie. Aş vrea să văd vreun semn care să-mi arate că e mândră de mine, sau măcar recunoscătoare pentru sacrificiul pe care urmează să-l fac; în loc de toate astea, pare enervată. Nu pe Pact, ci pe mine.

— Probabil c-ai făcut tu ceva, îmi zice.

— Am întârziat cu cadoul, răspund, după care arunc bomba. De unde crezi c-ar putea să ştie?

— Dumnezeule, Jake! Tu crezi că te-am pârât? E clar că e altceva.

Îmi aruncă o privire acuzatoare, de parcă ar aştepta să mărturisesc cine ştie ce crimă monstruoasă, dar eu doar zâmbesc şi-i spun:

— Sunt curat.

Nici măcar nu şi-a scos haina de pe ea, sau pantofii din picioare. Nu tu îmbrăţişare, nu tu sărutare.

— Te duc eu.

— Vrei să te schimbi, mai întâi?

— Nu, răspunde ea, privindu-şi ceasul. Ar fi bine să plecăm.

Am ciudata senzaţie că nu vrea decât să scape de mine.

Circulaţia e lejeră pe autostrada 1, aşa că avem timp să oprim pentru un burrito în Moss Beach.

— Te rog, spune-mi că ai avut o zi urâtă la serviciu, îi zic, punând sosul

guacamole şi două beri pe masă, între noi.

Nu pot să suport gândul că toată răceala asta e din cauza mea.

Ea înmoaie o bucată de tortilla în sos şi-o ronţăie fără grabă, înainte să răspundă.

— Depoziţia aia afurisită a fost iadul pe pământ. Directoarea mi-a zis că sunt irascibilă. O urăsc pe nenorocita aia. Dă-mi să văd scrisoarea.

Scot scrisoarea din geantă. Cât timp o citeşte, mă duc la tejghea şi iau cei doi burrito. Când ajung înapoi la masă, ea tocmai şterge ultimele urme de guacamole cu ultima bucăţică de tortilla. E un gest mărunt, dar n-o caracterizează. Doar ştie cât mă dau în vânt după guacamole.

Împătureşte hârtia în trei şi o împinge spre mine pe masă.

— Cât de rău poate să fie? Doar n-au trimis vreun bătăuş într-un SUV ca să te ia pe sus şi să te târască prin deşert.

— Dumnezeule, Alice, aproape că sună de parcă ai fi dezamăgită.

— După cum ai spus, tu n-ai făcut nimic. Corect?

— Corect.

— La urma urmei, dac-ai fi făcut ceva, aş fi ştiut.

Soarbe prelung din bere. Apoi mă priveşte în ochi, zâmbeşte şi rosteşte următoarea frază cu vocea aia nostimă gen James Earl Jones[52], pe care o folosim amândoi ori de câte ori citim din Manual: *„Regulile Pactului se reduc la o singură regulă esenţială: fără secrete, spune-i totul partenerului tău”.*

— Mi-ai spus totul, nu? mă întreabă apoi.

— Sigur că da.

— Atunci, n-o să ai probleme, Jake. Hai să plecăm de-aici.

Pe aeroportul din Half Moon Bay, toate luminile sunt stinse. Eu şi Alice stăm în maşină, pe întuneric, şi discutăm cât timp aşteptăm. Din vocea ei a dispărut nuanţa tăioasă, acuzatoare. E ca şi cum Alice a mea s-ar fi întors la mine, şi-i sunt recunoscător. Încep să mă întreb dacă nu cumva am interpretat greşit tot ce-a zis ea în ultimele câteva ore. La 20:56, se aprinde lumina în clădirea care serveşte drept birou, apoi pista de aterizare începe să pâlpâie, incendiind cerul nopţii. Las geamul jos cam un deget şi aud zgomotul unui avion care tocmai coteşte deasupra apei şi se îndreaptă spre pistă. De cealaltă parte a parcării, se aprinde lumina într-o maşină. E o Mazda break.

— Asta nu-i maşina lui Chuck şi-a lui Eve? întreabă Alice.

---

[52] Actor american, posesorul uneia dintre cele mai cunoscute voci din showbiz, renumit mai ales pentru vocea pe care i-a împrumutat-o personajului Darth Vader, din seria *Războiul stelelor.*

— Fir-ar să fie. Cine crezi c-o fi dat de belea?

— Chuck, sigur.

Avionul aterizează şi înaintează pe pistă până în imediata apropiere a porţii. Îi vedem pe Chuck şi pe Eve coborând din maşină. Se îmbrăţişează cu stângăcie, apoi Eve se urcă pe scaunul şoferului. Coborâm şi noi din maşină. O sărut pe Alice, iar ea mă ţine strâns în braţe timp de un minut, după care îmi dă drumul.

Eu şi Chuck ajungem la poartă în acelaşi timp. Eu am geantă, el n-are nimic.

— Prietene, îmi zice, invitându-mă să trec pe poartă.

— Prietene, îi răspund, dar cuvântul îmi rămâne în gât.

În timp ce ne apropiem de avion, din el coboară o scară.

— Prieteni, ne întâmpină pilotul, cu un accent australian.

Urc treptele şi-mi aleg primul scaun din spatele cabinei. Chuck se instalează pe rândul din spatele meu. Avionul e uluitor de frumos: câte un rând de scaune tapiţate cu piele de fiecare parte, un bar cu băuturi în spate, ziare şi reviste în buzunarele scaunelor.

— S-ar putea să ne zdruncinăm puţin, ne avertizează pilotul, în timp ce ridică scara şi închide trapa. Vreţi o Coca-Cola? Apă?

Refuzăm amândoi, Chuck cu o mişcare tăcută a mâinii.

Pe urmă, Chuck îşi ia un *New York Times* şi începe să citească, aşa c-o iau ca pe o permisiune de a închide ochii pentru un pui de somn. Bine c-am băut berea aia. Altfel, n-aş fi putut să dorm. Mă trezesc după o oră, în zgomotul trenului de aterizare. Avionul ia contact cu o pistă accidentată.

— Te-ai odihnit bine? mă întreabă Chuck, a cărui dispoziţie pare să se fi ameliorat.

— E ceea ce cred eu?

— Unicul şi inconfundabilul Fernley. Norocul tău că ai dormit. O să ai nevoie de toată energia.

Rahat.

57.

Înaintăm încet pe pistă şi ne oprim lângă un gard electric. După vreo două minute, uşa avionului se deschide şi scara începe să coboare.

— Şi iată că începe, comentează Chuck.

Când ajungem cu picioarele pe asfalt, vedem că se apropie de noi un bărbat şi o femeie, ambii îmbrăcaţi cu bluze şi pantaloni bleumarin. Bărbatul îi cere prin gesturi lui Chuck să se dea deoparte. Apoi îi spune să se oprească pe banda galbenă şi să ridice mâinile. Plimbă peste el un detector de metale, făcând o percheziţie surprinzător de temeinică. Chuck stă pe loc, cu o figură inexpresivă; îmi dau seama că nu e prima lui vizită la Fernley. După ce-şi sfârşeşte percheziţia, tipul scoate la iveală cătuşe şi legături pentru picioare, ambele prinse de o centură lată din piele, pe care o leagă de mijlocul lui Chuck. Îmi adun puterile, aşteptând să mi se întâmple acelaşi lucru, dar nu e cazul.

— Gata! răcneşte gardianul.

Se aude un bâzâit puternic. Poarta alunecă într-o parte. Chuck trece prin ea, ca şi cum ar şti ce are de făcut; tipul îl urmează la vreo şase paşi distanţă. Eu şi femeia rămânem pe loc, privindu-i. Am senzaţia că e vreun soi de protocol, dar habar n-am despre ce e vorba.

Chuck înaintează pe lunga bandă galbenă care duce de la pista de aterizare la o clădire masivă din beton. Turnurile de pază, gardurile duble, sârma ghimpată şi reflectoarele indică faptul că a fost şi este o închisoare. Tremur. Încă un bâzâit şi Chuck dispare în clădire, urmat de paznicul lui. Apoi uşa se trânteşte în urma lor.

Femeia se întoarce spre mine şi zâmbeşte.

— Bun venit la Fernley, îmi zice, pe un ton prietenos. Nu ştiu de ce, dar asta nu mă face să mă simt mai în largul meu.

Face un semn spre stânga noastră, unde aşteaptă o maşinuţă de golf. Îmi arunc geanta în spate. Nu spune nimic cât timp parcurgem toată lungimea pistei, ocolim întregul complex al închisorii şi intrăm pe o lungă potecă pavată. Mi-a zis Alice că e mare, dar tot mă năucesc dimensiunile complexului. Ne oprim în faţa unei clădiri ornamentate, care aduce mai degrabă a palat, decât a puşcărie. În partea cealaltă a complexului, sunt peste tot garduri electrice şi curţi din beton. De partea asta, totuşi, văd un şir de copaci înverziţi, un petic de iarbă sclipitoare, un teren de tenis şi o piscină. Femeia sare jos din maşinuţă şi-mi ia geanta.

Pe dinăuntru, clădirea seamănă cu un hotel dintr-o staţiune. Un tânăr dichisit stă la un birou lucios din mahon. E în uniformă: un costum bleumarin la două rânduri, cu o pereche de epoleţi arătând uluitor.

— Jake?

— Vinovat, răspund, dar imediat regret alegerea acestui răspuns.

— Te-am repartizat în apartamentul Kilkenny, mă anunţă, împingând spre mine o coală tipărită. Iată-ţi programul pentru mâine, cu harta terenurilor şi a dotărilor. Semnalul pentru mobil e extrem de limitat, aşa că, dacă ai nevoie să dai un telefon, dă-mi de ştire şi-o să te aduc aici, în sala de conferinţe.

Îmi schiţează o hartă pe o coală de hârtie, după care-mi arată drumul spre camera mea.

— Suntem aici non-stop, aşa că nu te jena să cobori şi să ceri orice ai nevoie.

— Dar cheia? îl întreb.

— N-o să ai nevoie de cheie, evident. Apartamentele de lux n-au încuietori.

Îmi vine să-l întreb ce naiba am făcut ca să merit un apartament de lux, dar îmi dau seama că aici nu se pun astfel de întrebări. Toată întâmplarea e mai mult decât bizară. Dacă m-ar fi dus încătuşat ca pe Chuck, aş fi fost mai puţin panicat decât acum.

În lift e un candelabru. Ridic privirea, căutând camera de supraveghere. Iat-o, fixată într-un colţ al tavanului.

Sunt în camera 317, la capătul unui culoar lung, cu un covor roşu. Camera spaţioasă are un pat dublu, un televizor cu ecran plat şi vedere la terenurile de tenis şi la bazinul de înot. În lipsa poluării luminoase, pot să văd un miliard de stele sclipitoare. Cu un sentiment de vinovăţie, îmi dau seama că nici nu se putea să fie ceva mai diferit de experienţa lui Alice de-aici.

Mă întind pe pat şi pornesc televizorul. Am nevoie de câteva ture prin toate canalele până să-mi dau seama că întregul complex e conectat la un satelit european. Eurosport, BBC One până la BBC Four, un documentar despre criza cartofilor de la mijlocul secolului al XIX-lea, un reportaj special pe coasta Baltică, reluări din *Monty Python* şi nu ştiu ce competiţie de slalom uriaş prin Suedia.

Verific programul şi constat că trebuie să fiu în salonul de la parter mâine-dimineaţă la zece. Pe urmă, scrie doar „întâlnire" de la zece până la amiază, apoi masa de prânz, după care încă două ore de întâlniri. M-aş fi simţit mai în largul meu dacă ar fi adăugat un rând pe care să scrie „zborul de întoarcere: ora 15:00".

Timp de vreo două ore urmăresc meciuri penibile de fotbal european

până când reuşesc, în sfârşit, să adorm. De frică să nu întârzii, mă trezesc la şase. La cinci minute după ce ies de sub duş, aud un ciocănit în uşă. Deschid şi găsesc o tavă cu pâine prăjită, o cană cu ciocolată caldă şi frişcă din belşug, precum şi *International New York Times.*

Aş vrea să explorez terenurile, întregul complex, dar sunt prea agitat, aşa că rămân în camera mea. Mă întreb ce face Alice în clipa asta. Mă întreb dacă îi e dor de mine.

La 9:44, iau liftul şi cobor la recepţie, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din stofă şi o cămaşă albă, pentru costum. Recepţionerul se grăbeşte spre mine cu încă o cană de ciocolată caldă şi mă invită să stau jos. Mă cufund într-un fotoliu cu tapiţerie pluşată şi aştept. La zece fix, în salon intră un bărbat.

— Gordon, se prezintă el, întinzându-mi mâna. E de statură medie şi are părul negru, încărunţit la tâmple. Poartă un costum foarte drăguţ.

Mă ridic să-l salut.

— Sunt încântat că ne cunoaştem, în sfârşit. Am citit foarte multe despre dumneata.

— Sper că toate au fost de bine, răspund, forţându-mă să zâmbesc.

— Există şi bune şi rele în noi toţi, remarcă el, făcând cu ochiul. Ai avut ocazia să explorezi complexul?

— Nu, zic, regretând orele petrecute în cameră.

— Mare păcat. E un loc cu adevărat impresionant.

Gordon e greu de evaluat, atât ca temperament, cât şi ca vârstă. Pare un tip sănătos, de 55 de ani, dar ar putea să fie mult mai tânăr. Are un accent irlandez, însă tenul lui bronzat îmi dă de înţeles că n-a mai văzut Irlanda de ceva vreme.

Parcurgem un labirint de coridoare şi urcăm patru şiruri de trepte. În capătul de sus al ultimei scări e un coridor cu ferestre pe ambele părţi. Pasarela, care se întinde cam pe o sută de metri, pare să fie puntea dintre două lumi. Pe o latură, se poate vedea numai partea de staţiune a complexului: copaci, iarbă, piscină, teren de golf, ceva ce seamănă cu un spa. Suprafaţa staţiunii e mărginită pe trei laturi de un zid înalt, pictat de sus şi până jos cu o imagine detaliată a unor plaje bucolice, încadrate de mare şi cer. Zidul e atât de înalt, încât, de unde stau, nu pot să văd ce e dincolo de staţiune. Pe latura cealaltă, priveliştea e total opusă: complexul întins al unei închisori, cu garduri electrice, turnuri de pază, curţi interioare betonate, oameni în salopete cenuşii mergând încet în jurul unei poteci. Dincolo de asta, deşertul, întins pe mulţi kilometri. Închisoarea e urâtă şi înfricoşătoare, dar deşertul de după ea e, într-un fel, şi mai înspăimântător şi respingător. E genul de închisoare din care, probabil, n-ai putea să scapi, nici măcar dacă

toţi gardienii şi toate zidurile s-ar prăbuşi deodată.

Gordon formează un cod lung pe o tastatură şi uşa se deschide. Covoarele pluşate şi priveliştile remarcabile lasă locul pereţilor din beton, vopsiţi într-un verde rudimentar. Gordon introduce codul pe o altă tastatură şi-mi face semn să intru. Deodată, un tip mai tânăr, într-o uniformă gri, răsare din întuneric. Mă cutremur, simţindu-i răsuflarea în ceafă. Pătrundem tot mai adânc în clădirea din beton. Eu merg la câţiva paşi în urma lui Gordon, iar tânărul mă urmează la câţiva paşi. La fiecare aproximativ treizeci de metri, ajungem la câte o altă uşă. De fiecare dată, Gordon introduce un cod, iar uşa se deschide. Apoi, fiecare uşă se închide în urma noastră cu un clinchet electronic. Parcă am fi într-o călătorie spre inima acestei clădiri reci. Odată cu sunetul fiecărei uşi închise, mă lupt cu o senzaţie tot mai sporită de deznădejde.

În cele din urmă, coborâm pe o scară abruptă. Număr treizeci şi trei de trepte. După ce ajungem jos, cotim la dreapta, apoi la stânga, apoi iar la dreapta. Încerc să ţin minte toate cotiturile, dar mergem mai departe, şi mai departe, prin tot mai multe uşi, prin tot mai multe coridoare. Oare Gordon foloseşte acelaşi cod pentru toate uşile, sau a memorat zeci de combinaţii? În punctul în care am ajuns, chiar dac-aş avea codurile, în niciun caz n-aş putea să găsesc drumul spre ieşirea din clădire. Sunt captiv.

Îmi trece prin minte că aş putea să mor aici fără să ştie nimeni. Îmi spun în sinea mea că, dacă Pactul ar fi vrut să mă ucidă, ar fi putut să-mi tragă un glonţ în cap încă din clipa în care am coborât din avion; fireşte, doar dacă nu cumva lui Gordon îi place, pur şi simplu, jocul: să mâne şobolanul tot mai departe prin labirint, până când îl face să moară de groază şi de epuizare.

Aud zgomote venind din faţă. Arunc o privire spre dreapta, unde e un alt culoar, întrebându-mă ce s-ar întâmpla dacă aş rupe-o la fugă. Trebuie să existe o ieşire pe undeva. Ca şi cum mi-ar citi gândurile, Gordon mă întreabă:

— Ţi-ar plăcea să dai o tură prin partea asta a complexului?

— Mi-ar face mare plăcere, îi răspund.

Se pare că am dat răspunsul corect.

— Splendid. Putem să facem asta imediat ce trecem peste câteva întrebări.

Ce fel de întrebări? Şi de unde aş putea să ştiu răspunsurile corecte? Îmi închipui că există anumite răspunsuri care ar duce la eliberarea mea, dar şi alte răspunsuri care m-ar conduce spre şi mai multe coridoare întunecoase, spre şi mai mulţi bătăuşi în uniforme.

O ultimă uşă. Un ultim cod. După care Gordon, tipul în uniformă şi cu mine, ajungem într-o încăpere micuţă, cam de trei metri pe trei. Camera e de

un alb-orbitor. În mijloc e o masă cu două scaune, iar de masă sunt fixate inele metalice. Un dosar simplu din manila zace pe tăblia mesei. Unul dintre scaune e fixat cu şuruburi de podea. Unul dintre pereţi e placat cu sticlă neagră. Să fie o oglindă cu vedere din partea cealaltă?

— Stai jos, mă invită Gordon, făcându-mi semn spre scaunul fixat. Mă aşez, străduindu-mă să nu dau atenţie inelelor metalice aflate drept în faţa mea. De ce oare, la sosirea aici, mi-am permis să mă las ademenit de camera luxoasă şi de serviciul de cinci stele?

Gordon se aşază faţă-n faţă cu mine. Tipul celălalt rămâne în picioare, lângă uşa închisă.

— Jake, începe Gordon, îţi mulţumesc foarte mult pentru timpul pe care-l aloci ca să ne ajuţi în această investigaţie.

Mă simt uimit când îmi aud numele. Membrii Pactului par să aibă o singură formă de adresare între ei: „Prietene". Şi atunci, Gordon cine o fi?

— De ce mă aflu aici? întreb.

Gordon se sprijină cu coatele de masă şi-şi împreunează degetele în faţa ochilor: postura clasică a desconsiderării, denotând superioritate intelectuală.

— Investigaţiile sunt, în esenţă, o privire mai aprofundată asupra problemelor aduse în atenţia noastră. Problemele apar într-o varietate de feluri, iar noi le investigăm până când ajungem la o concluzie justă.

Bla-bla-bla. Încă un lucru pe care l-am observat în legătură cu Pactul este că membrii lui nu spun ceea ce au de spus într-un limbaj clar şi simplu. Totul este îngropat într-un preambul de explicaţii, poveşti şi clauze de exonerare. Îmi imaginez un dicţionar, în vreo încăpere ticsită, plin de fraze pe care trebuie să le memorezi şi de cuvinte bombastice născocite de Orla şi de acoliţii ei. De-a lungul istoriei, organizaţiile fasciste şi sectele au vorbit propriile limbi: cuvinte menite să disimuleze, să ascundă adevărul, dar şi să-i facă pe membrii lor să se simtă deosebiţi, prin separarea de restul populaţiei.

Gordon deschide dosarul din faţa lui şi începe să-l răsfoiască.

— Aşadar, voiam să ştiu dacă ai fi dispus să-ţi aloci câteva minute în care să-mi povesteşti despre JoAnne Charles.

Inima mi se face cât un purice.

— JoAnne Charles? repet, încercând să par surprins şi detaşat. Abia dacă o ştiu.

— Ei, hai să începem cu ceea ce ştii, bine? Cum v-aţi cunoscut?

— JoAnne Webb, sau JoAnne Charles, a lucrat împreună cu mine când eram la universitate.

— Continuă, mă îndeamnă Gordon, cu o uşoară înclinare a capului.

— Eram amândoi consilieri rezidenţi, în anul al doilea de facultate. Ne întâlneam de două sau de trei ori pe săptămână, la întrunirile rezidenţilor şi la cursurile de pregătire. Ne-am împrietenit. Din când în când, ne întâlneam ca să discutăm măsurile necesare, să ne comparăm însemnările sau, câteodată, doar ca să facem schimb de bârfe.

Gordon face din nou un semn de încuviinţare. Secundele trec. E limpede că vrea să audă mai multe. Cunosc tactica: o persoană aflată într-o poziţie de slăbiciune va continua să vorbească, numai ca să evite tăcerea stânjenitoare. Eu n-o să fac aşa ceva.

— Am toată ziua la dispoziţie, îmi atrage atenţia Gordon. Ore. Zile. Tot timpul de care avem nevoie.

— Nu ştiu ce vrei de la mine. Cum am spus, eu şi JoAnne abia dacă ne cunoaştem.

Gordon zâmbeşte. Tipul de lângă uşă se mişcă, făcându-şi uniforma să foşnească.

— Poate c-ai vrea să-mi spui ceva mai multe despre perioada în care aţi lucrat împreună. Nu văd ce rău ar fi în asta.

Stau puţin să mă gândesc. Oare ce-ar face dacă aş tăcea? Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că Gordon ar fi în stare să mă ţină în camera asta la infinit.

— În anul al treilea, zic, eram doi dintre cei doar patru consilieri rămaşi, aşa că am ajuns să ne cunoaştem mai bine. Ne întâlneam deseori la masă, sau, ocazional, la evenimente publice.

— Mâncaţi împreună?

— Câteodată.

— Ai putea afirma că eraţi prieteni?

— Cred că da. Dar, în principal, aş descrie relaţia noastră ca una colegială. Firește, locuind atât de aproape, am ajuns să ne cunoaştem destul de bine.

— I-ai cunoscut vreodată familia?

Încerc să-mi amintesc.

— Poate, aşa cred. Dar asta a fost demult.

Tipul de lângă uşă începe să se arate nerăbdător. Iar asta îmi dă o stare de agitaţie.

— E posibil să-i fi cunoscut familia – Gordon face o scurtă pauză, în care răsfoieşte dosarul – în timpul anului al treilea, când te-ai dus la Palos Verdes, ca să iei masa de Ziua Recunoştinţei la reşedinţa familiei ei?

De unde naiba ştie asta?

— Da, e posibil.

— Ai mai vizitat-o acasă pe urmă?

— Poate că da. Cum am mai spus, asta a fost demult.

— E posibil să fi fost acasă la familia ei de încă cinci ori?

— Doar n-am ţinut un jurnal, protestez eu.

Gordon nu-mi ia în seamă iritarea din voce.

— Ai avut o relaţie cu JoAnne?

Privesc în jos, spre masă, la inelele metalice. De ce nu m-au încătuşat? Oare rolul lor e de ameninţare? Ce răspuns l-ar face pe tipul în uniformă să vină şi să-mi forţeze încheieturile în cătuşe?

— O relaţie amoroasă? încearcă Gordon să clarifice întrebarea.

Scutur din cap.

— Nu, declar, pe un ton apăsat.

— Dar ai cunoscut-o destul de bine, nu?

— Da, presupun că da. Acum mulţi ani.

— Mai devreme ai spus că abia dac-o cunoşti.

Arunc o privire spre oglinda cu vedere din partea cealaltă. Oare cine e dincolo de ea? Şi de ce le pasă atât de mult despre trecutul meu cu JoAnne?

— Oamenii se schimbă foarte mult în douăzeci de ani. E adevărat, de fapt, că abia dac-o mai cunosc în prezent. După absolvirea facultăţii, ne-am mutat amândoi la şcoli postuniversitare din state diferite.

— Şi n-ai mai văzut-o niciodată înainte să vă întâlniţi la Villa Carina?

— Corect.

— Deşi e posibil să fi schimbat vreo câteva e-mailuri, sau scrisori?

— Am schimbat e-mailuri cu multe persoane pe care le-am cunoscut în facultate. Nu le-am ţinut socoteala.

— Atunci când ai văzut-o, la Villa Carina, ai recunoscut-o imediat?

— Desigur.

— Te-ai bucurat că o vezi?

— Sigur, de ce nu? JoAnne e – a fost – o tipă grozavă. Mi-a făcut plăcere să întâlnesc o veche prietenă într-o situaţie neobişnuită, necunoscută.

— Şi când ai mai văzut-o pe urmă?

Încerc să nu şovăi cu răspunsurile. Totuşi, în mintea mea, îmi imaginez că e cineva dincolo de oglindă care-mi studiază toate mişcările. Poate chiar să aibă ceva echipamente electronice ascunse, care să-mi măsoare pulsul şi temperatura, să evalueze indiciile nonverbale.

— La petrecerea trimestrială din Woodside.

— Cum ţi s-a părut?

— Era cu soţul ei, Neil, răspund, pe un ton calm. Păreau foarte fericiţi împreună.

— Îţi aminteşti cum era îmbrăcată?

— Cu o rochie albastră, zic, regretând imediat răspunsul. Îmi dau seama ce-o fi în mintea lui: de ce i-am acordat atâta atenţie?

— Şi pe urmă?

— Asta a fost ultima dată când am văzut-o.

Rostesc fraza asta ultimă cu toată convingerea de care sunt capabil. M-am hotărât să mint, fie că fac bine, fie că fac rău, aşa că singura mea opţiune acum e s-o ţin tot aşa.

Gordon zâmbeşte, foşneşte hârtiile, apoi îşi ridică privirea spre tipul în uniformă.

— Ultima dată, repetă el, chicotind.

— Da.

Rămânem timp de câteva clipe tăcuţi, cu minciuna mea planând între noi.

— JoAnne e aici? întreb, în cele din urmă – prosteşte, poate, dar simt nevoia s-o iau înaintea întrebărilor.

Gordon pare surprins.

— Ca să fiu sincer, da. Ai vrea s-o vezi?

Fir-ar. Acum, dacă tot am adus vorba, aş da de bănuit dac-aş zice că nu vreau, nu-i aşa?

— Dat fiind faptul că nu mai cunosc pe altcineva de pe-aici, da, cred c-aş vrea.

— Eventual, am putea să facem un scurt tur, îmi zice Gordon. După care te conducem la primul avion care se întoarce la Half Moon Bay.

— Sună bine, răspund, încercând să nu mă arăt prea nerăbdător.

Oare asta înseamnă că am trecut testul? Şi că n-o să mai fiu nevoit să particip la şedinţa de două ore, tipărită pe orarul meu?

Tipul în uniformă face un semn cu capul spre oglindă şi uşa se deschide. De data asta, tânărul e în faţă, eu sunt la mijloc, iar Gordon mă urmează. Trecem prin vreo două coridoare, apoi ieşim pe o uşă şi ajungem în curtea pentru exerciţiile fizice, înconjurată pe toate laturile de zidurile închisorii. Inspir adânc aerul cald, uscat, şi clipesc în lumina bruscă a soarelui. Văd un teren de baschet şi o potecă, dar nimic mai mult. Un tip blond, mai vârstnic, într-o salopetă de culoare sângerie, stă pe o bancă la celălalt capăt al curţii. La vederea noastră, se ridică în picioare. Tipul în uniformă gri se duce spre el.

Gordon îmi relatează o scurtă istorie a închisorii, în timp ce traversăm curtea.

— Complexul acesta a fost construit în anul 1983, în beneficiul statului Nevada, povesteşte el. A găzduit în medie nouă sute optzeci de deţinuţi periculoşi şi foarte periculoşi, timp de treisprezece ani. Statul Nevada a hotărât să externalizeze o mare parte a deţinuţilor săi la începutul anilor 2.000, ceea ce a făcut ca Fernley să fie închisă. Amplasamentul era prea incomod şi prea costisitor, plus că s-au înregistrat câteva tentative nefericite de evadare cărora deţinuţii nu le-au supravieţuit.

Între timp, am ajuns la intrarea într-o altă clădire. Privesc înapoi şi-l văd pe tipul în uniformă stând împreună cu cel în salopetă. Mai precis, nu împreună cu el, ci în spatele lui. Pare să-i pună cătuşele.

Intrăm pe o altă uşă. Înăuntru, o femeie stă la un birou, în spatele unui panou din sticlă. Pe perete sunt zeci de monitoare ale sistemului de supraveghere video. Femeia îşi ia privirea de la monitoare şi-l salută pe Cordon printr-o înclinare a capului, apoi strecoară un ecuson de un portocaliu-aprins, legat cu şnur, pe sub panoul din sticlă. Gordon ia ecusonul şi-i mulţumeşte.

— Poftim, îmi spune, petrecându-mi şnurul în jurul gâtului.

Femeia apasă pe un comutator; se deschide o uşă din oţel. Acum, se pare să ne aflăm în inima închisorii. Sunt mai multe coridoare în stânga şi în dreapta, iar unul în faţa noastră. Fiecare coridor se repetă pe trei niveluri; număr la repezeală câte douăzeci de celule pe fiecare nivel. Deşi, în general, e linişte, unele sunete ocazionale îmi dau de înţeles că nu toate celulele sunt goale.

— Vrei să încerci o celulă? mă întreabă Gordon, după ce intrăm în blocul de detenţie.

— Bună asta, răspund.

— N-a fost o glumă.

Într-o celulă, văd un bărbat stând pe patul lui şi citind Manualul. E o privelişte menită să te trezească. Se vede contrastul dintre celula spartană şi salopeta sângerie, pe de-o parte, şi tunsoarea elegantă şi mâinile frumos manichiurate ale tipului, pe de alta.

Ajungem la cantină. Nu văd pe nimeni aşezat acolo, dar aud zăngănitul oalelor şi tigăilor. Mesele şi băncile lungi, metalice, toate fixate de podea, e clar că sunt rămase de la vechea închisoare. Mirosurile par nepotrivite: simt o boare de legume proaspete, de mirodenii, de pui fript.

— Mâncarea e destul de bună aici, zice Gordon, citindu-mi încă o dată gândurile. E gătită numai de deţinuţi. Săptămâna asta, spre norocul nostru, avem aici un domn care deţine un restaurant în Montreal, cu stele în catalogul Michelin. A preparat ieri o spumă de ciocolată incredibilă. Dac-o să mai rămâi pe-aici, n-o să-ţi pară rău.

Am senzaţia destul de clară că-şi bate joc de mine. *Dac-o să mai rămân pe-aici.* De parcă aş avea opţiunea să aleg ce să mi se întâmple aici.

Dintr-odată, zgomotele bucătăriei se estompează. Singurele sunete rămase sunt cele ale paşilor noştri pe podeaua lucioasă din beton.

— Ziceai că JoAnne e pe-aici? întreb, nerăbdător.

— Da, confirmă Gordon. Ai răbdare.

Trecem de o altă uşă şi ajungem într-o încăpere de formă octogonală.

Sunt opt uşi, în jurul unei suprafeţe centrale. Fiecare uşă are câte o mică deschizătură în mijloc. Mă gândesc cu oroare că am ajuns într-un fel de carceră. Ascult, încercând să prind un semn de viaţă dinspre celule. Aud pe cineva tuşind o singură dată, apoi tăcere.

Psihoterapeutul din mine nu e doar oripilat, ci şi înfuriat. Cum e posibil să aibă carcere?

— Cine e acolo? întreb, aproape aşteptându-mă să aud vocea înfricoşată a lui JoAnne, ca răspuns.

Gordon mă apucă de braţ.

— Linişteşte-te, îmi zice, deşi strânsoarea lui numai liniştitoare nu e. Te-a adus cineva cu forţa aici?

— Nu.

— Exact. Toţi deţinuţii din clădirea asta sunt la fel ca tine. La fel ca încântătoarea ta soţie, Alice.

Mă străbate un fior când aud numele ei ieşindu-i pe gură.

— Nimeni nu se află aici împotriva propriei voinţe, Jake. Toţi deţinuţii noştri îşi înţeleg gravitatea infracţiunilor comise şi sunt recunoscători pentru că au ocazia să se reabiliteze într-un mediu care-i sprijină.

Se îndreaptă spre celulă şi se apleacă până la deschizătură, ca să poată vorbi.

— Eşti aici cu propriul consimţământ?

Timp de câteva clipe, nimic. După care, o voce bărbătească răspunde: „Da".

— Eşti reţinut împotriva voinţei tale?

— Nu, răspunde vocea firavă, istovită.

— Care ţi-e motivul şederii aici?

Mai repede de astă dată, fără ezitare:

— Reabilitare din cauza repetatelor infracţiuni de Infidelitate Sentimentală.

E un accent pe care nu reuşesc să-l identific. Japonez, poate.

— Şi ce progrese ai făcut?

— Constante. Sunt recunoscător pentru că am ocazia să-mi realiniez acţiunile în parametrii căsniciei mele şi ai legilor Pactului.

— Minunat, spune Gordon spre cel din celulă. Ai nevoie de ceva?

— Am tot ce-mi trebuie.

Rahat. E posibil să existe aşa ceva?

Gordon se întoarce la loc spre mine.

— Ştiu ce gândeşti, Jake. Îţi văd îngrijorarea de pe chip. Pot să te asigur că, deşi celulele astea au fost, la origine, construite pentru carceră, noi preferăm să ne gândim la ele ca la nişte chilii monahale, în care membrii

care au mers prea departe cu greşelile lor să se poată familiariza din nou, netulburaţi de nimeni, cu jurămintele lor.

— El de când e aici?

Gordon zâmbeşte.

— Pe un pustnic îl întreabă cineva de cât timp stă în chilia lui monahală? Unei călugăriţe îi cere cineva să răspundă pentru cucernicia ei faţă de Dumnezeu?

Mă apucă de braţ, dar cu blândeţe de data asta.

— Haide, aproape că am ajuns.

Trecem printr-o altă uşă, după care el îmi arată spre dreapta, unde se află o încăpere ce seamănă cu o sală de aşteptare.

— Secţia asta e zona de detenţie pentru cei care-şi aşteaptă judecata. Cred că soţia ta şi-a petrecut ceva timp aici cu noi. A fost extrem de cooperantă. Un oaspete cu adevărat ideal al complexului nostru. Sălile de judecată, sălile pentru întâlnirile premergătoare proceselor, ca şi avocaţii, toate astea sunt aici. Dar nu asta o să vizităm azi.

Se întoarce spre stânga, unde e o uşă dublă. Spre deosebire de toate celelalte uşi, cu tastaturi pentru introducerea codului, asta e prevăzută cu lacăt şi lanţ.

— Aici e aripa noastră specială pentru cei care aşteaptă judecata cu un termen mai îndepărtat. Aici o vom găsi pe prietena ta, JoAnne. De fapt, chestiunea asta cu JoAnne e interesantă, neaşteptată. În mare parte, oaspeţii noştri îşi dau seama că sinceritatea contribuie la mersul mai rapid al lucrurilor. E de preferat pentru toată lumea.

Gordon răsuceşte rotiţa lacătului. Lacătul se deschide, iar el desface zgomotos lanţul. De îndată ce ajungem înăuntru, uşa se trânteşte în urma noastră. Senzorul de mişcare scoate un pocnet şi un reflector se aprinde, luminând mijlocul încăperii, unde se înalţă deasupra podelei un podium în formă pătrată. Două trepte din beton duc spre podium. În jurul lui sunt pereţi groşi din sticlă. Pe unul dintre pereţi văd o clanţă şi o încuietoare. Gordon se urcă pe treapta de sus, strecoară o cheie în încuietoare şi deschide uşa din sticlă.

— Eşti liber să intri, Jake.

Acolo, într-un colţ, lipită strâns de sticlă, în bătaia aspră a luminii, văd o persoană ghemuită în poziţia fătului. Nu vreau să intru. Vreau să mă întorc, să mă lupt cu Gordon la nevoie, să fug din clădirea asta oribilă. Dar îmi dau seama instantaneu că nu e posibil. Uşa s-a încuiat în urma noastră, sunetul ei răsunând încă între pereţii din beton.

Urc treptele şi intru în camera cu pereţii din sticlă. Când aud uşa închizându-se după mine, mi se întoarce stomacul pe dos. Înăuntrul cutiei

ăsteia din sticlă nu e niciun scaun. Nu e niciun pat. Nicio pătură. Doar un vas metalic de toaletă într-un colţ, şi, în rest, podeaua rece şi dură. Dincolo de noi e întuneric beznă. Ştiu că Gordon e acolo, în afara pereţilor din sticlă, dar nu pot să-l văd.

— JoAnne? şoptesc.

Ea se îndreaptă din poziţia ei ghemuită şi-şi ridică privirea spre mine. Clipeşte, apoi îşi pune mâinile la ochi şi începe să plângă în hohote. Probabil că stă în întuneric de o zi sau două, poate şi mai multe. E complet goală, cu părul şaten încâlcit căzându-i pe umeri. Îşi mişcă încet mâinile, privindu-mă cu ochii înceţoşaţi, ca şi cum aş fi smuls-o dintr-un somn foarte adânc.

— Jake?

— Eu sunt.

Se ridică, cu spatele lipit de perete. Îşi trage genunchii la piept, încercând să-şi acopere goliciunea.

— Mi-au luat lentilele de contact, îmi zice. Te văd ca prin ceaţă.

Privesc în jur prin încăpere, după microfoane. Nu văd niciunul, dar asta ce înseamnă? Îi simt prezenţa lui Gordon, imediat în afara cutiei. Privind. Ascultând.

Mă aşez faţă-n faţă cu JoAnne, cu spatele la peretele din sticlă, sperând să-i ofer un oarecare sentiment de protecţie împotriva privirii iscoditoare a lui Gordon.

— M-au întrebat despre tine.

Vreau să-i zic toată povestea, înainte ca ea să spună ceva care să ne aducă necazuri amândurora. Bineînţeles, e posibil să le fi povestit deja despre întâlnirea noastră de la Hillsdale. Tremur la gândul că ei ştiu deja tot.

— Le-am spus adevărul, rostesc tare şi clar. Că nu te-am mai văzut de la petrecerea lui Gene, din Woodside.

Pare să fie încă ameţită, aşa că nu sunt sigur dacă înţelege ce-i spun.

— Le-am spus că tu şi Neil eraţi foarte fericiţi.

— Mi-e ruşine, îmi spune, clipind. (Oare au drogat-o?) Sunt douăzeci de ani de când m-ai văzut goală ultima dată.

Cuvintele ei mă poartă spre amintirea unei nopţi nesăbuite, dar frumoase, în camera ei de cămin. Cât de stângace a fost ea atunci!

Mă crispez. De ce a trebuit să aducă vorba despre asta? Contrazice tot ce-am zis eu.

— Probabil că te gândeşti la altcineva, îi zic. Simt că Gordon analizează fiecare cuvânt, cercetează fiecare mişcare, şi abia acum îmi vine în minte, groaznic de evident, gândul că întreaga mea călătorie – camera de lux amăgitoare, drumul confuz prin labirintul închisorii, interogatoriul, scurta vizită a carcerelor – a fost aranjată astfel încât să mă aducă exact în acest

moment.

— N-ar trebui să fiu ruşinată de goliciunea mea, continuă JoAnne, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Asta vor ei, dar n-am niciun motiv.

Îşi desface braţele şi-şi întinde picioarele, drept spre mine. Are sânii mici şi trupul palid. Deodată, îşi depărtează uşor picioarele. Involuntar, privirea mi se abate într-acolo. Roşesc şi-mi ridic ochii înapoi spre faţa ei. Ea îmi zâmbeşte scurt, ciudat.

Chiar atunci, aud un huruit, iar peretele de care mă sprijin începe să se mişte. La început, mă gândesc că doar mi s-a părut. Dar apoi văd că peretele din spatele lui JoAnne se mişcă, fără îndoială. Mă îndrept puţin înainte. La fel face şi JoAnne.

— La fiecare oră, îmi zice, camera se micşorează cu doi centimetri şi jumătate.

— Ce?

— Camera se strânge. Atât sunt ei de nemulţumiţi de mine. O să ajung ca o clătită turtită, despuiată, înainte să-şi dea seama că le-am spus adevărul tot timpul.

Răceala din glasul ei îmi trimite fiori prin tot corpul. Cum poate să fie atât de relaxată? Oare chiar sunt capabili de o asemenea monstruozitate? Cu siguranţă, nu. Mă gândesc la experimentele psihologice despre care am citit în facultate, la experimentele despre care am discutat cu JoAnne în timpul şedinţelor noastre de studiu la ore târzii: experimente atât de crude, încât subiecţii încă manifestau coşmaruri şi dedublări ale personalităţii la ani după aceea. Unul dintre profesorii noştri chiar ne-a pus să concepem experimente ipotetice de supunere. Pe atunci, totul părea atât de abstract.

— JoAnne, despre ce cred ei că minţi?

— Ei cred că am o relaţie cu tine. Nu numai cu tine, ci şi cu alţii. Neil a găsit o însemnare în calendarul meu din telefon. A interpretat-o greşit. A crezut că e vorba despre o întâlnire secretă la mallul Hillsdale.

— Ce tâmpenie! exclam, mai tare decât ar fi trebuit.

— Nu-i aşa? zice ea. Ce romantic! Mallul Hillsdale. Ironia e că el îşi face griji că mi-o trag cu tine, iar pedeapsa e să mă trimită să fiu dezbrăcată şi închisă într-o cutie, împreună cu tine. E şi paranoic, şi prost.

Înainte să-i pot răspunde, se deschide uşa. Gordon e imediat în afara camerei din sticlă, pe treapta de sus, arătând furios.

— O să fii bine? o întreb pe JoAnne.

Ce întrebare ridicolă. Normal că n-o să fie bine.

Îşi duce din nou genunchii la piept.

— Nu-ţi face griji pentru mine, îmi zice, pe un ton sec. Nu ţi s-a spus? Toată lumea vine aici din propria voinţă. Noi toţi salivăm după reeducare.

Serios, chiar îmi fac un serviciu, adaugă, aruncându-i lui Gordon o privire sfidătoare.

— A expirat timpul, ne anunţă Gordon.

Mă ridic, ies din cutie şi cobor treptele, mergând în urma lui Gordon spre uşă. Arunc o privire înapoi. JoAnne stă acum în picioare, cu faţa spre mine şi palmele lipite de peretele din sticlă.

Îl apuc de braţ pe Gordon.

— Nu se poate s-o lăsăm aici!

Dar, până să mai pot spune vreun alt cuvânt, simt cum mă loveşte ceva în spatele genunchilor. Mi se înmoaie picioarele şi mă prăbuşesc. Mă izbesc cu capul de podeaua din beton şi totul se întunecă.

58.

Mă trezesc într-un avion Cessna, care se zdruncină prin aer. Îmi zvâcneşte capul de durere şi am sânge pe bluză. Habar n-am cât timp o fi trecut. Îmi privesc mâinile, aşteptându-mă să le văd legate, dar nu e cazul. Am doar obişnuita centură de siguranţă, înfăşurată în jurul taliei. Cine mi-o fi pus-o? Nu-mi amintesc nici să mă fi îmbarcat în avion.

Prin uşa deschisă a cabinei zăresc ceafa pilotului. Suntem numai noi doi. E zăpadă pe munţi, iar vântul izbeşte violent avionul. După umerii încordaţi, pilotul pare să fie total concentrat asupra comenzilor.

Ridic mâna şi-mi pipăi capul. Sângele s-a uscat, transformându-se într-o murdărie lipicioasă. Îmi chiorăie stomacul. Ultimul lucru pe care l-am mâncat au fost frigănelele. Cât să fi trecut de-atunci? Pe scaunul de lângă mine găsesc o sticlă cu apă şi un sandvici înfăşurat în hârtie cerată. Desfac sticla şi beau.

Despăturesc sandviciul – şuncă şi şvaiţer – şi iau o muşcătură. Fir-ar să fie. Maxilarele mă dor prea tare ca să pot mesteca. Probabil că mi-a dat cineva un pumn în faţă după ce am căzut la pământ.

— Mergem acasă? îl întreb pe pilot.

— Depinde de ce numeşti „acasă". Ne îndreptăm spre Half Moon Bay.

— Nu ţi-au spus nimic despre mine?

— Doar prenumele şi destinaţia. Nu sunt decât un taximetrist, Jake.

— Dar eşti membru, nu?

— Sigur, îmi răspunde, pe un ton indescifrabil. Fidelitate faţă de Soţie, loialitate faţă de Pact. Până când moartea ne va despărţi.

Întoarce capul doar cât să-mi arunce o privire care mă avertizează că nu e cazul să mai pun alte întrebări.

Nimerim într-un gol de aer atât de zdravăn, încât îmi zboară sandviciul din mână. Se aude o alarmă insistentă. Pilotul trage o înjurătură şi apasă frenetic mai multe butoane. Îi strigă ceva controlorului de trafic. Avionul coboară rapid, iar eu mă ţin de cotiere, gândindu-mă la Alice, derulând în minte ultima noastră discuţie şi dorindu-mi să-i fi spus atâtea lucruri.

Apoi, dintr-odată, avionul se redresează, câştigăm altitudine şi totul pare să fie în regulă. Adun de pe podea bucăţile sandviciului, învelesc la loc toată mizeria în hârtia cerată şi o aşez pe scaunul de lângă mine.

— Scuze pentru turbulenţe, îmi zice pilotul.

— Nu e vina ta. Bună manevră.

Deasupra însoritului Sacramento, se destinde, în sfârşit, şi discutăm despre Golden State Warriors şi surprinzătoarea lor serie de victorii din actualul sezon.

— Ce zi e? mă interesez.

— Marţi.

Mă simt uşurat zărind pe fereastră ţărmul familiar şi sunt recunoscător la vederea micului aeroport din Half Moon Bay. Aterizarea e lină. De îndată ce atingem solul, pilotul se întoarce şi-mi zice:

— Să nu-ţi faci un obicei din asta, bine?

— N-am de gând.

Îmi iau geanta şi cobor. Fără să oprească motoarele, pilotul închide uşa, întoarce avionul şi decolează iar.

Intru în cafeneaua aeroportului, comand o ciocolată caldă şi-i trimit un SMS lui Alice. E ora două după-amiaza, într-o zi lucrătoare, aşa că ea e, probabil, prinsă în milioane de întâlniri. N-aş vrea s-o deranjez, dar chiar simt nevoia s-o văd.

Soseşte răspunsul. *Unde eşti?*

Înapoi în HMB.

Plec în 5 minute.

Sunt mai mult de 20 de kilometri de la biroul lui Alice până în Half Moon Bay. Îmi scrie ceva despre traficul din centru, aşa că mă hotărăsc să comand mâncare, aproape toată pagina stângă din meniu. Cafeneaua e goală. Chelneriţa plină de viaţă, în uniforma ei perfect călcată, dă târcoale. Când plătesc nota, îmi spune:

— Să ai o zi bună, Prietene.

Ies din local şi mă aşez pe o băncuţă, ca să aştept. E frig, iar ceaţa coboară în valuri. Până să oprească vechiul Jaguar al lui Alice, sunt îngheţat deja. Mă ridic şi, în timp ce verific dacă am tot ce trebuie la mine, Alice vine spre bancă. Poartă un costum sobru, dar şi-a schimbat pantofii cu toc cu o pereche de tenişi, pentru drum. Părul ei negru pare umed în ceaţă. Şi-a rujat buzele într-un roşu-închis, şi mă întreb dac-o fi făcut-o pentru mine. Aşa sper.

Se ridică pe vârfuri să mă sărute. Abia atunci îmi dau seama cu câtă disperare îi dusesem dorul. Pe urmă, se dă înapoi şi mă examinează din cap până-n picioare.

— Bine măcar că eşti întreg, îmi zice, ridicând o mână şi atingându-mi cu blândeţe falca. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu precis.

O cuprind în braţe.

— Şi-atunci, de ce-ai fost chemat?

Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să i le spun, dar mi-e teamă. Cu cât ştie mai multe, cu atât e mai periculos pentru ea. Plus că, să recunoaştem, adevărul ar scoate-o din sărite.

Cât aş da să putem fi iar la început... înainte de nuntă, înainte de Finnegan, înainte ca Pactul să ne dea viețile peste cap.

— Ai timp să-ţi povestesc?

— Sigur. Poţi să conduci tu? Nu văd nimic prin ceaţa asta, îmi zice, aruncându-mi cheile.

Îmi pun geanta în portbagaj, mă urc la volan şi mă întind ca să-i deschid portiera din dreapta. Intru pe şosea. La Pillar Point Harbor, virez spre ocean. Opresc maşina vizavi de Barbara's Fishtrap, privind în jur ca să mă asigur că n-am fost urmăriţi.

— Te simţi bine? mă întreabă Alice.

— Nu prea.

Localul e aproape pustiu, aşa că alegem o masă în colţ, cu o vedere înceţoşată la ocean. Ea comandă peşte cu cartofi prăjiţi şi o Coca-Cola dietetică. Eu iau un sandvici cu bacon, salată verde şi roşii, plus o bere. Când sosesc băuturile, eu o dau gata pe-a mea dintr-o înghiţitură.

— Povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat, îmi cere ea. Să nu omiţi nimic.

Numai că tocmai asta e problema, nu-i aşa? Toate lucrurile pe care le-am omis.

Încerc să-mi dau seama cum aş putea să-i spun povestea, revizuind-o şi corectând-o mental. Nu-mi dau seama cum am ajuns aici; îmi doresc să-i fi spus totul de la început. Firește, toate micile mele hotărâri au fost perfect logice, luate separat, dar acum, privind în urmă, constat că împreună n-au prea mult sens.

Îi povestesc despre cum m-au despărţit de Chuck după ce-am ajuns la Fernley.

— L-au încătuşat şi l-au dus în altă clădire.

— Acum unde e?

— Nu ştiu.

Pe urmă, îi spun despre apartamentul de lux în care m-au cazat.

— Atunci, tu chiar n-ai avut necazuri? întreabă, părând mirată.

Chelneriţa ne aduce farfuriile, iar Alice începe să înfulece din peşte şi din cartofi. Eu, chiar dacă încă mi-e foame, abia ciugulesc.

— E mai complicat.

— Ai avut, sau n-ai avut?

— Au vrut să-mi pună întrebări despre JoAnne.

Atitudinea destinsă a lui Alice se schimbă instantaneu. Văd cum se instalează neliniştea: expresia ochilor se modifică, iar inconfundabilul rid de

îngrijorare dintre sprâncene i se adânceşte. După cum am menţionat, problemele lui Alice ajung toate în acea zonă complicată, întunecată, în care se ciocnesc nesiguranţa, gelozia şi bănuiala. La început, când ne-am cunoscut, se manifestau deseori cu repeziciune, prinzându-mă pe picior greşit. Era un amestec urât. Ori mă enervam, ori intram în defensivă, iar atitudinea mea defensivă nu făcea decât să-i amplifice bănuielile. Mi-am spus că era ceva peste care puteam să trecem de îndată ce ne-am fi logodit, de îndată ce ea ar fi devenit sigură pe iubirea mea, pe devotamentul meu. Şi, într-adevăr, după logodnă şi, cu siguranţă, după cununie, episoadele ei de gelozie au devenit mai puţin frecvente. Iar atunci când s-au petrecut, am fost mai intuitiv. De obicei, le intuiesc şi reacţionez într-un fel de natură să detensioneze situaţia. Aici, însă, nu prea ştiu cum să procedez.

— JoAnne de la cămin? întreabă ea, lăsându-şi furculiţa jos, lângă farfurie.

— Da.

— Aha.

Simt că-şi face un milion de calcule în minte. Alice cea geloasă e diametral opusă lui Alice cea normală, spirituală, independentă. Şi, chiar dacă îi cunosc de-acum ambele ipostaze, transformarea e de fiecare dată dureroasă.

— Timida aia care te-a încolţit la Draeger?

Încuviinţez.

— Şi de ce te-ar întreba despre ea?

Pare descumpănită. După cum am menţionat, JoAnne nu e genul de persoană care să iasă în evidenţă. Nu e genul de persoană pe care ar remarca-o în mod special o soţie, sau din cauza căreia şi-ar face griji.

— Ulterior, la a doua petrecere, am vorbit din nou cu ea. Era vizibil stresată de ceva. Era îngrijorată ca Neil sau altcineva să nu ne vadă vorbind, aşa că am întrebat-o dacă n-am putea să stăm de vorbă altcândva, altundeva. Voiam să găsesc o cale de ieşire din Pact pentru noi amândoi. Până la urmă, a acceptat să ne întâlnim în mallul Hillsdale.

— De ce nu mi-ai spus?

— Era paranoică. Mi-a cerut să nu te iau. O îngrijora gândul că, dacă afla Neil că discutam despre Pact, intram cu toţii în rahat până peste cap. Deja fusese închisă la Fernley şi nu voia să se mai întoarcă acolo. Şi mi-am amintit că, la petrecere, avea vânătăi pe picioare... părea foarte tulburată. Îngrozită. De ce să te târăsc şi pe tine în aşa ceva?

Alice îşi împinge scaunul mai departe de masă şi-şi încrucişează braţele pe piept.

— După ce mi-ai prezentat-o, atunci, la început, te-am întrebat dacă te-ai culcat cu ea. Ai zis că nu. Ai spus adevărul?

Trebuia să-mi fi pregătit un răspuns pentru întrebarea asta. Dar, serios,

chiar n-am cum să dau impresia că n-am ascuns nimic de ea.

— Poate c-am fost un pic împreună. Pe vremea facultăţii. N-a mers, aşa că, după câteva luni, am redevenit doar prieteni.

— Câteva *luni?* Aşadar, m-ai minţit. Intenţionat.

— Am fost prea surprins când am văzut-o în seara aia, la prima petrecere. A fost totul atât de neobişnuit...

— Sexul e rareori neobişnuit, ripostează Alice.

Acum e furioasă şi lacrimile îi şiroiesc pe faţă. Şi, da, o să recunosc: lacrimile ei mă enervează.

— Asta a fost acum şaptesprezece ani, Alice! Era irelevant.

Ridic privirea şi-mi dau seama că ospătăriţa noastră urmăreşte scena. Nici n-ar trebui să discutăm aici. N-ar trebui să spunem nimic în public. Cobor tonul.

— Tu ce făceai acum şaptesprezece ani? *Tu* cu cine te culcai?

Imediat cum am pronunţat cuvintele astea, le-am şi regretat.

— În primul rând, ştii exact unde eram şi ce făceam, pentru că *eu ţi-am spus.* Aici nu e vorba despre ceea ce s-a întâmplat acum şaptesprezece ani; mă doare-n cot de asta. E vorba despre ceea ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni. E vorba despre faptul că tu *acum* mă *minţi,* în prezent.

Alice se opreşte brusc, şi-mi dau seama că i-a venit o idee.

— De-asta îmi tot pomenea Dave despre tine şi despre mallul Hillsdale, zice, clătinând din cap. Când ţi-am spus despre asta, n-ai suflat o vorbă. M-ai lăsat în ceaţă, intenţionat.

În ochii lui Alice apare un licăr pe care nu l-am mai văzut până acum: de dezamăgire.

— Uite ce e, îmi pare rău. Dar eram disperat să aflu dacă există vreo cale de ieşire. Şi ştiam că, dac-o să-ţi spun, ai fi vrut să mergi şi tu, şi ar fi fost şi mai riscant. Tocmai te întorseseşi de la Fernley. Am încercat să te protejez.

Auzindu-mi cuvintele, îmi dau seama cât de anemic sună.

— Nu crezi că asta ar fi trebuit s-o hotărăsc *eu?* Nu era vorba să fim împreună în povestea asta?

— Ascultă, când m-am întâlnit cu JoAnne în mall, mi-a spus anumite lucruri care m-au înspăimântat. Mi-a zis că înaintea noastră era un cuplu în Pact: Eli şi Elaine. Cu doar câteva săptămâni înainte de înscrierea noastră, au dispărut. Maşina lor a fost găsită la Stinson Beach, iar ei n-au mai fost văzuţi de-atunci. JoAnne e sigură că au fost asasinaţi. De Pact.

O umbră de îndoială traversează chipul lui Alice.

— Recunosc că tacticile lor merg până la extrem, dar până la crimă e o cale un pic cam lungă, nu ţi se pare? Serios vorbind.

— Ascultă-mă bine. Mi-a spus că lucrul de care nu pomeneşte nimeni,

niciodată, e că Pactul are o rată alarmant de ridicată a căsniciilor încheiate printr-o moarte timpurie.

Alice clatină din cap.

— Dar despre Dave ce zici? continui eu. El şi Kerri erau, amândoi, căsătoriţi cu alţii când au intrat în Pact.

— Coincidenţă. Nu poţi să-ţi fundamentezi o uriaşă teorie a conspiraţiei pe o singură coincidenţă.

— Iată care e partea importantă. JoAnne zice că trebuie să găsim o cale să scăpăm de atenţia lor. Ea crede că eşti în pericol. Zice că ei te plac, dar au impresia că trebuie să fii închisă într-un ţarc, ţinută sub control. Zice că nu ştiu ce să facă cu mine.

— Te-ai mai întâlnit cu ea, după asta?

Alice îşi desface braţele şi mă priveşte drept în ochi. Îmi închipui că aşa procedează în timpul depoziţiilor mai grele. Mă face să mă simt incomod.

— A acceptat să ne întâlnim în acelaşi loc, după trei săptămâni, dar n-a mai apărut. Când am plecat, mi-am dat seama că sunt urmărit.

— Şi n-ai mai văzut-o de atunci? se interesează Alice.

— Nu. Mă rog, ba da. Era la Fernley. Dar nu era acolo cum am fost eu, nici măcar cum ai fost tu. Era într-o *cuşcă,* Alice. O cuşcă din sticlă, care se micşora, la propriu, cu ea înăuntru.

Expresia feţei lui Alice se schimbă; izbucneşte într-un râs zgomotos.

— Doar nu vorbeşti serios!

Atât e de ciudată Alice: într-o singură clipă, e capabilă să treacă de la gelozie şi furie la un ton de conversaţie perfect normal. Râsul ei e greu de descifrat.

— Nu e o glumă, Alice. Era într-o situaţie foarte gravă.

Îi povestesc despre coridoarele interminabile, despre uşile încuiate. Îi relatez discuţia cu Gordon.

— Nu făceau decât să mă întrebe întruna despre JoAnne.

— *De ce* să te întrebe pe tine despre ea, Jake? Doamne, iartă-mă, dacă i-ai tras-o iar, am terminat-o cu tine. Nici tu, nici Pactul, nu mai aveţi ce să faceţi ca să mă convingeţi să rămân...

— Dar *nu* i-am tras-o!

Totuşi, citesc în ochii ei că nu mă crede întru totul.

Privesc spre masa de lângă noi. Un cuplu, cam de vârsta noastră. Stau cu o găleată de creveţi prăjiţi între ei. Ciugulesc doar, evident concentraţi pe discuţia noastră. Alice îi remarcă, la rândul ei, aşa că-şi trage scaunul mai aproape de masă.

Îi povestesc despre unicul ocupant al blocului de izolare. Apoi, despre părul încâlcit al lui JoAnne, despre goliciunea ei, despre frica ei evidentă. Nu

omit nimic, în fine, poate că nu pomenesc despre momentul în care JoAnne şi-a desfăcut picioarele, dar îi spun tot restul. Pe chipul lui Alice apare mai întâi tulburarea, apoi oroarea. Şi-mi dau seama că am depăşit episodul de gelozie şi că suntem din nou împreună în povestea asta, Alice şi cu mine, împotriva a ceva care ne depăşeşte.

Tace şocată, până când îi sună telefonul. Vibraţia aparatului de pe masă ne face pe amândoi să icnim. Imediat, mă tem că sună cineva din partea Pactului. Dave, poate, sau chiar Vivian.

— E de la birou, mă linişteşte Alice, până să răspundă. Ascultă timp de un minut, poate mai mult, după care spune „Bine" şi închide. Trebuie să mă duc la muncă, îmi zice apoi.

— Acum?

— Acum.

Nimic mai mult. Înainte, mi-ar fi spus şi de ce. Mi-ar fi destăinuit amănunte despre caz, s-ar fi plâns de politicile firmei. Acum, însă, nu-mi spune nimic. Îmi dau seama că nu mă agreează prea tare în clipa asta.

Când ajungem la maşină, îmi cere cheile. Conduce cu viteză, făcând opriri bruşte şi luând viraje strânse. Pe tot drumul spre casă, prin tunel, prin Pacifica şi Daly City, îmi dau seama că Alice încă încearcă să proceseze tot ce i-am spus. Mă lasă în faţa casei, apasă pe butonul telecomenzii ca să pot intra prin garaj, după care pleacă la serviciu.

Fac un duş şi mă schimb. Când îmi deschid geanta, îmi dau seama că hainele îmi miros a Fernley. E un amestec de aer deşertic, detergent lichid şi bucătărie de cinci stele. Pornesc televizorul, dar sunt prea agitat ca să pot urmări ceva, prea stresat de situaţia asta încordată cu Alice. Lucrurile n-au mai stat niciodată aşa între noi. Adică, am mai avut incidente, dar nu aşa.

Îmi arunc o haină pe mine şi plec spre cabinet. Huang se încruntă când mă vede.

— Veşti proaste, Jake. Am pierdut azi două cupluri. Familiile Stanton şi Walling au sunat ca să-şi anuleze programările.

— Pe cele de săptămâna asta?

— Nu. Pe toate. Ambele cupluri au depus actele pentru divorţ.

La cuplul Walling nu e nicio surpriză, însă cu soţii Stanton aveam veritabile speranţe. Jim şi Elizabeth, căsătoriţi de paisprezece ani, amândoi foarte drăguţi, foarte potriviţi. Pornesc îmbufnat pe culoar, simţind pe umeri povara eşecului. Cum aş putea să salvez căsnicia altcuiva, când nici pe-a mea nu pot s-o salvez?

59.

Studiul care mă interesează cel mai mult este despre eficienţa consilierii maritale. Consilierea se corelează cu o probabilitate mai ridicată a divorţului, sau cu una mai scăzută? Ca experienţă proprie, am întâlnit rezultate amestecate, deşi se pare că perechile care perseverează şi trec prin cel puţin opt până la zece săptămâni de şedinţe au tendinţa de a ieşi din această situaţie cu o legătură mai strânsă între ei decât în prima zi.

Există un studiu interesant, de acum câţiva ani, implicând 134 de cupluri ale căror căsnicii erau într-un mare pericol. Două treimi dintre cupluri au arătat ameliorări semnificative ca urmare a unui an de terapie. După cinci ani, un sfert din totalul cuplurilor a ajuns la divorţ, în timp ce o treime a raportat un mariaj fericit. Celelalte perechi au rămas împreună, chiar dacă nu s-au simţit neapărat fericite. Factorul decisiv pare să fie disponibilitatea ambilor soţi de a-şi îmbunătăţi cu adevărat mariajul.

60.

În aceeaşi seară, îi scriu lui Alice un mesaj legat de cină. N-am mâncat practic nimic la Barbara's Fishtrap, aşa că sunt lihnit. După douăzeci de minute, îmi răspunde: *Mănâncă fără mine. Vin târziu.*

De obicei, asta înseamnă c-o să ajungă acasă cam pe la miezul nopţii, aşa că rămân pe poziţie, în cabinetul meu, ca să mă ocup de acte. Ian termină cu ultimul lui pacient la opt, lăsându-mă singur în tăcerea cabinetului.

Cam pe la unsprezece, ies. În casă e întuneric şi frig. Pornesc instalaţia de încălzire şi aştept să aud acel *vâjâit* al aerului prin ţevile vechi, dar nu se întâmplă nimic. N-am suficientă energie ca să fac un foc sau să bag ceva la cuptor, ca să încălzesc casa. Problema cu Alice planează asupra mea ca un nor negru, iar divorţul soţilor Stanton înrăutăţeşte situaţia. Nici nu vreau să mă mai gândesc la Pact. Cu siguranţă, urmează necazuri. Numai că, în momentul de faţă, n-am energia necesară ca să formulez un plan, sau măcar să mă gândesc la următorul pas.

Mă întind pe pat, epuizat. Dinspre dormitorul din spate, aud trei sunete de clopoţel: e-mailuri sosite pe iPad-ul lui Alice. În mod ciudat, asta nu-mi provoacă griji legate de Eric, basistul. Ce m-o fi apucat să mă uit la e-mailul precedent? Totul mi se pare atât de prostesc şi de nesigur.

Cu toate astea, trebuie să recunosc că mă enervează: Alice se poartă urât cu mine din cauza unei întâlniri pe care am avut-o cu o fostă iubită, dar în acelaşi timp iPad-ul ei piuie de numeroasele e-mailuri primite de la fostul ei iubit. Bineînţeles, o minte geloasă rareori interpretează propriile acţiuni în aceeaşi lumină cu acţiunile altora.

Mă gândesc la soţii Stanton şi la cele nouă întâlniri ale noastre de până acum. Psihoterapia nu e ca celelalte interacţiuni umane, calculele sunt cu totul diferite. În nouă ore de discuţii serioase, directe, ferme, ajungi să cunoşti pe cineva în profunzime. Rareori îmi propun să rămân deconectat, ca un simplu observator. Nu, cu cei pentru care am speranţe cu adevărat, îmi petrec multe ore gândindu-mă cum aş putea să-i ajut să ajungă acolo unde trebuie.

Încerc să-mi amintesc şedinţele cu ei: ce anume am spus şi ce-aş fi putut să spun altfel? Din nefericire, îmi amintesc totul, aşa că sunt în măsură să-mi critic afirmaţiile, să le revizuiesc şi să le corectez. Acum, când e prea târziu pentru soţii Stanton, ştiu ce-ar fi trebuit să spun, ce întrebări ar fi trebuit să adresez.

Când am ales psihoterapia, nu mi-am dat seama în ce mă bag. Voiam să-i ajut pe oameni. Nu vedeam decât părţile frumoase ale meseriei. Aveam să-i întâlnesc pe oameni într-un punct tulbure al vieţii lor şi aveam să-i ajut să se ridice, constant, spre o poziţie mai fericită. Părea simplu. Ceea ce nu înţelegeam atunci era că victoriile, în meseria asta, vin cu încetineală. Ele se întind pe multe şedinţe – adesea, pe multe luni, chiar ani – şi sunt învăluite în diverse deghizări. Înfrângerile, pe de altă parte, vin dintr-odată, fără ambiguitate şi, frecvent, fără avertismente.

Nu consider că divorţul soţilor Walling ar fi o înfrângere. Erau deja pe cale să divorţeze, când i-am cunoscut; pur şi simplu, n-o recunoşteau. Mai important decât atât, divorţul era cea mai bună alegere pentru ei. Pactul m-ar dezaproba, dar eu ştiu un lucru sigur: unii oameni nu sunt făcuţi pentru căsătorie. Cu soţii Stanton, totuşi, asta e o veritabilă înfrângere.

Aţipesc deja până să aud uşa garajului deschizându-se. Privesc telefonul. E 00:47. Mă ridic şi mă spăl pe dinţi ca s-o pot întâmpina pe Alice cu un sărut, dac-o să-l vrea, numai că ea rămâne în maşină ceva vreme, ascultând muzică, o chestie zgomotoasă cu un bas ritmic. O aud şi o simt prin podea. Până la urmă, urcă încetişor pe scara din spate şi intră în bucătărie. Nu-mi dau seama dacă mai e supărată, sau doar obosită. Îmi aruncă o privire, dar nu pare să mă vadă cu adevărat.

— Vreau să dorm, zice, îndreptându-se spre dormitor. Şi asta-i tot. Pornesc maşina de spălat vase, verific zăvorul de la uşa din faţă şi sting luminile.

Când ajung în camera noastră, o găsesc pe Alice deja adormită. Mă strecor lângă ea în pat. E cu spatele spre mine, cu faţa spre fereastră. Aş vrea s-o ţin în braţe, dar nu mă întind spre ea. Totuşi, îi simt căldura radiind din trup, ceea ce mă umple de dorinţă. După toate câte s-au petrecut la Fernley, îmi doresc să fiu în casa mea, în patul meu, cu soţia mea. Numai că întâmplările de acolo au schimbat lucrurile dintre noi. Sau, ca să fiu sincer, nu numai ce s-a întâmplat la Fernley. Ci tot ceea ce a condus spre Fernley.

Îi fixez cu privirea spinarea, dorindu-mi să se trezească, dar nu o face.

Aşa că, o să merg mai departe şi am s-o spun: mă simt ca un ratat. E o senzaţie infectă. E pentru prima oară, după mult timp, când problemele escaladează, iar soluţiile nu-mi sunt clare de la început. Sunt prins pe picior greşit din cauza propriei incapacităţi de a judeca raţional în mijlocul atâtor greutăţi. Predictibilitatea e premiul de consolare care vine odată cu înaintarea în vârstă. Cu cât eşti mai bătrân, cu cât acumulezi mai multă experienţă, cu atât îţi devine mai uşor să-ţi dai seama imediat, în atâtea situaţii diferite, ce-ţi rezervă viitorul. În adolescenţă, totul era nou şi vibrant şi misterios, aşa că mă pomeneam surprins în permanenţă. Apoi, am ajuns la

vârsta la care surprizele au început să se rărească. Şi chiar dacă viaţa e, poate, mai puţin palpitantă când poţi să prezici ce se va întâmpla mai departe, într-un fel, prefer să fie aşa.

Acum, toată siguranţa asta a dispărut.

61.

E o zi de miercuri, aşa că nu mă mai duc până acasă la prânz. Mă prefac că sunt prea ocupat cu serviciul, pregătindu-mi întâlnirea individuală cu Dylan, bobocul de liceu care suferă de depresie. Realitatea, desigur, e că nu vreau să fiu acasă când vine mesagerul. Nu vreau să port conversaţia aia incomodă, în timp ce stau cu ochii pe temutul plic. Nu vreau să semnez nota de livrare, nu vreau să fiu răspunzător pentru ce va urma. Şi, mai mult decât orice, nu vreau să înfrunt necazurile care-mi stau în faţă. Îmi dau seama că e o atitudine imatură, dar azi, pur şi simplu, nu pot.

Discuţia cu Dylan merge prost, iar asta mă îngrijorează. Oare nu există răspunsuri clare pentru Dylan în momentul de faţă, sau e vina mea? Cu toate astea, încercând să destram vraja, plec la ora normală şi iau ceva verdeţuri proaspete şi carne de pui în drum spre casă. Alţi psihoterapeuţi râd de mişcarea cu puterea gândirii pozitive din anii '70, însă eu nu mă grăbesc prea tare să-i neg eficienţa. Persoanele optimiste sunt mai fericite decât cele pesimiste sau cele cinice – pare o prostie, dar e adevărat, chiar dacă uneori doar te prefaci.

Ajuns acasă, mă simt uşurat când văd că n-am nimic de la mesager. Mă arunc în rutina reconfortantă a preparării cinei. Sunt cu urechile ciulite după maşina lui Alice, dar stau cu un ochi şi pe telefon. Aud din dormitor piuitul care anunţă un e-mail sosit pe iPad. La 19:35, exact când puiul e scos din cuptor, pâinea e tăiată şi pusă pe masă, iar sticla de vin e desfăcută, primesc un mesaj de la Alice.

Lucrez până târziu, mănâncă fără mine.

O aştept. Nu vine. Abia după unu dimineaţa mă duc, în sfârşit, în pat. E trecut de două când se strecoară, încet, lângă mine. Îi simt trupul, în tricoul ei subţire şi în chiloţi, atât de cald şi de plăcut. Când mă întorc şi o cuprind cu un braţ, se încordează. La ora şase, când mă trezesc, e plecată deja.

O să fiu sincer şi-o s-o spun: mă îngrozeşte gândul că-mi pierd soţia.

La cabinet, îmi adun puterile pentru o zi lungă. Trei cupluri dimineaţa, plus grupul de adolescenţi din fiecare joi, după-amiaza. Adolescenţii sunt combativi. Aidoma animalelor din savană, simt instantaneu slăbiciunea şi au rareori mustrări de conştiinţă când e să se lanseze într-un atac rapid.

Şedinţa de la nouă, cu soţii Reed, Eugene şi Judy, decurge surprinzător de bine. La unsprezece, sosesc soţii Liorina. Brian şi Nora sunt clienţii mei cei mai tineri, în vârstă de 31, respectiv 29 de ani. De obicei, consilierea

maritală e ideea soţiei, dar nu şi în cazul de faţă. Sunt căsătoriţi de numai nouăsprezece luni, dar fisurile au început deja să apară. Brian a făcut rost de numărul meu de la un client mai vechi, cu care joacă tenis. Nora a fost reticentă la început, dar a fost de acord, ca să-i facă o favoare soţului ei. La prima şedinţă, mi-au relatat povestea lor: s-au cunoscut pe internet şi s-au căsătorit repede. Nora e din Singapore şi a avut probleme cu cei de la emigrare; dacă nu s-ar fi căsătorit, ar fi fost nevoită să se întoarcă în ţara ei. Amândoi lucrează în IT, chiar dacă, atunci când ne-am cunoscut, Nora era încă în căutarea unei noi slujbe, după ce-şi pierduse viza de lucru. Problemele sale în găsirea unui serviciu au făcut ravagii în privinţa încrederii ei în sine, iar asta pare că le erodează căsnicia.

În dimineaţa asta, Nora e într-o dispoziţie irascibilă, îmi dau seama că tocmai s-au certat în maşină, în faţa cabinetului meu, sau pe drumul încoace. Brian arată istovit la culme.

— Nu ştiu de ce mai facem chestia asta, începe Nora, trântindu-se pe fotoliul cel mare.

Brian se instalează pe canapea, cu braţele încrucişate, aplecat într-un colţ, evident nedorindu-şi să se hazardeze cu un răspuns. Nora e dreaptă băţ, cu părul legat prea strâns la spate.

— De *ce* eşti aici? o întreb, pe un ton liniştit. Nora pare iritată.

— Păi, bănuiesc, pentru că aveam data însemnată în calendar.

— Şi atât?

— Şi atât.

Brian îşi dă ochii peste cap.

După care se lasă tăcerea timp de un minut. Un minut poate să pară foarte lung, dar uneori de aşa ceva e nevoie într-o şedinţă. Ca o alergare pe plajă, uneori, într-o şedinţă de terapie, un minut de tăcere joacă rolul unei supape: tensiunea se scurge treptat, neliniştea îşi croieşte drum spre suprafaţă, după care se evaporă.

— Vezi o valoare în căsnicie? o întreb. Vrei să fii măritată?

Nora aruncă o privire spre soţul ei. Brian se foieşte, prinzând viaţă. Expresia lui îmi dă de înţeles că întrebarea mea îl surprinde şi nu-l bucură prea tare.

— Simt, răspunde Nora, măsurându-şi cuvintele şi privindu-mă numai pe mine, că să fii singur ar putea fi mai uşor. Fără răspunderi, fac ce vreau, mănânc ce vreau, mă duc unde vreau, fără întrebări, fără nevoia de răspunsuri. Simplu.

— Da, ar fi simplu, o aprob, după care las încă un moment de tăcere. Dar ceea ce e simplu e totdeauna ceea ce e mai bun?

— Bineînţeles, răspunde ea, fără să se mai gândească. După care îmi

aruncă o privire fioroasă, ca şi cum am juca o partidă de dame, iar ea şi-ar fi transformat o piesă în rege.

— E un cântec care-mi place, îi zic, de la Mariachi El Bronx. L-am ascultat azi-dimineaţă. La refren se spune despre cum vor toţi să fie singuri, până când se pomenesc că sunt singuri[53].

Caut repede cântecul pe iPod-ul meu şi-l pornesc; melodia lentă schimbă atmosfera din încăpere.

Nora îmi dă impresia că se gândeşte la versuri.

— Simplu înseamnă uşor, zic apoi. Cu asta sunt de acord. Fără bătaie de cap. Fără complicaţii. Dar ştii ceva? Oamenii sunt fiinţe complexe. Da, ne place simplitatea, ne place uşurinţa, nu ne plac problemele. E relaxant să duci o viaţă simplă, fără relaţii complicate. Şi eu sunt atras de aşa ceva. Câteodată, vreau doar să fiu singur acasă, să stau pe canapea, să mănânc cereale şi să mă uit la televizor.

Brian e acum aplecat în faţă. Ne tot întâlnim de cinci săptămâni şi, probabil, am rostit azi mai multe cuvinte decât în toate şedinţele noastre precedente la un loc.

— Dar mai ştii ceva? zic, întorcându-mă la Nora. Câteodată, am nevoie de complicaţii, am nevoie de complexitate. E ceva interesant. E o provocare pentru mine. Dacă alegi uşurinţa, rareori reuşeşti să realizezi ceva măreţ, iar eu câteodată îmi doresc ceva măreţ.

Nora pare să se mai fi înmuiat. Umerii i s-au destins. Expresia ei a trecut de la furioasă la neutră.

— Îţi place Brian? o întreb.

— Da.

— Se poartă bine cu tine?

— Sigur că da.

— Te simţi atrasă de el?

— Da, confirmă Nora, zâmbind pentru prima dată.

— Ce n-ar fi de iubit? intervine Brian, bătându-se peste burdihanul dolofan, şi izbucnesc amândoi în râs.

Şi ăsta e momentul în care ştiu că relaţia lor va fi în regulă.

---

53 Este vorba despre formaţia rock The Bronx, din Los Angeles, care, de la cel de-al patrulea album al său, şi-a schimbat stilul de până atunci, hardcore-punk sau hard-rock, în muzică de tip mariachi, adoptând şi o nouă identitate, anume Mariachi El Bronx. Cântecul amintit se numeşte Poverty's King şi face parte din cel de-al cincilea album al formaţiei, apărut în 2011.

62.

Trece încă o zi întreagă fără ca Alice să sune, să-mi scrie vreun e-mail sau vreun SMS. Am ajuns în acel stadiu temut al căsniciei care, de obicei, e atins abia la mai mulţi ani de la cununie. Locuim ca doi colegi de cameră, nu ca doi îndrăgostiţi. Sigur, dormim în acelaşi pat, dar niciodată nu ne trezim la aceeaşi oră.

E deja întuneric afară când iau telefonul şi scriu: *Cina?*

Întârzii.

Trebuie să mai şi mănânci.

Am Wheat Thins[54]*.*

Pot să-ţi aduc eu ceva?

Pauză lungă. Niciun răspuns.

Sunt în faţa clădirii la nouă, îi scriu.

Pauză şi mai lungă.

OK.

Fac un pachet cu sandviciuri, chipsuri, răcoritoare şi negrese, într-o pungă izotermă. Ajung mai devreme, aşa că opresc maşina în parcarea de lângă clădirea în care e biroul lui Alice şi stau acolo pe întuneric, ascultând muzică la radio. KMOO difuzează caravana albumelor, iar în seara asta e *Blood on the Tracks*[55]*.* Normal. E unul dintre cele mai bune albume din toate timpurile; cu toate astea, aş fi preferat să fi ales altceva. Ceva mai vesel. Căsnicia e dificilă. Dylan a înţeles asta.

În timp ce la radio se difuzează primele acorduri din *Simple Twist of Fate,* Alice deschide portiera din dreapta şi se strecoară înăuntru.

— *Blood on the Tracks*? remarcă ea. Ce apropo!

Îi întind un sandvici şi o pungă de SunChips. Îi ofer să aleagă între o bere Peroni şi o Coca-Cola dietetică, iar ea o preferă pe cea din urmă. Se năpusteşte asupra mâncării ca o mică sălbăticiune. Nu vorbim, doar mâncăm şi ascultăm muzica.

— Eu aş fi preferat *Planet Waves*[56]*,* îi zic.

— Evident că l-ai fi preferat, mă aprobă ea, după care cântă câteva versuri din *Wedding Song.* Vocea ei, chiar şi atunci când e supărată pe mine, e atât

---

[54] Biscuiţi cu cereale.

[55] Album din anul 1975 al lui Bob Dylan, inspirat din frământările muzicianului american, provocate de înstrăinarea de soţia lui din acea vreme, Sara Dylan.

[56] Alt album din discografia lui Bob Dylan, apărut cu un an înainte de *Blood on the Tracks.*

de curată şi de plăcută. Dar apoi face tranziţia de la strălucitorul şi fericitul *Wedding Song* la acompanierea lui Dylan, care a trecut la *Idiot Wind.*

Mă priveşte. O privire care spune atâtea.

Îşi termină sandviciul, mototoleşte hârtia şi o îndeasă în pungă.

— Vadim a lucrat non-stop pentru mine în ultimele trei zile.

— Nu mă mir. Vadim e mort după tine.

— Ştiu. Dar, ascultă, lucrează pentru *mine,* la un proiect personal de cercetare.

— Aoleu, Alice! Doar nu i-ai spus lui Vădim despre ce se-ntâmplă cu Pactul, nu?

Aproape că simt cum mi se ridică tensiunea, în timp ce Dylan cântă despre forţa gravitaţională care ne trage în jos.

— Sigur că nu. Doar l-am rugat să se intereseze de Eli şi Elaine. Uite care-i chestia, Jake. A cercetat toate bazele de date importante, înregistrările publice, pe LexisNexis[57], pe Pacer[58], pe Google, la ştiri, peste tot. Şi-a sunat prietenii, pe cei mai buni hackeri, şi ştii ce a aflat? Nimic. Nu există niciun cuplu dispărut cu numele Eli şi Elaine. Nu s-au consemnat căsătorii între persoane cu numele astea în ultimii cinci ani. Nici în San Francisco, nici în California. Şi nici nu există vreun cuplu cu numele astea care să fi locuit în Bay Area în perioada respectivă. Nu s-a raportat nicio dispariţie la Stinson Beach. Eli şi Elaine nu există.

— Asta n-are nicio noimă, protestez, străduindu-mă să procesez informaţia oferită de ea. De ce-ar fi născocit JoAnne toată povestea asta?

— Mai e ceva. Prima soţie a lui Dave a murit după o luptă urâtă cu cancerul. La Stanford, cu Dave la căpătâiul ei. Trist, nu misterios. Mi-ai spus că actuala lui soţie, Kerri, a rămas văduvă în circumstanţe misterioase. Numai că primul ei soţ, Alex, a murit de o boală hepatică. La spitalul Mills-Peninsula, din Burlingame. Trist, de asemenea, dar în mod sigur, nu misterios. Am impresia că fosta ta iubită mănâncă rahat.

Mă gândesc la tot ce îmi spune. Dylan cântă în continuare, cuvintele lui tăioase despre dragostea eşuată umplu maşina, iar asta nu mă ajută deloc.

— Fir-ar să fie. De ce m-ar fi minţit?

— Poate că a vrut doar să se apropie de tine. Sau poate c-a fost cine ştie ce test tâmpit. Poate că lucrează pentru Pact. Sau, poate – te-ai gândit vreodată la asta, Jake – o fi complet sărită de pe fix.

Îmi derulez în minte toate întâlnirile cu JoAnne, străduindu-mă să-mi

---

[57] Portal de căutare pentru domeniile juridic şi de afaceri.

[58] Acronim pentru Public Access to Court Electronic Records, portal care oferă accesul la documentele instanţelor de justiţie.

amintesc vreun semn, vreun indiciu care să-mi spună că a inventat totul.

— Poate că Neil o fi în spatele chestiei ăsteia, mă gândesc. Poate că i-a îndrugat minciuni ca s-o ţină în frâu, sau mai ştiu eu ce.

Alice îşi reazemă spinarea de portieră. Ca şi cum ar vrea să fie cât mai departe de mine cu putinţă.

— Pur şi simplu, nu poţi să renunţi, nu-i aşa, Jake? Eşti convins că JoAnne e vreo victimă înfricoşată, care are nevoie de ajutorul tău.

— Poate că Vadim s-a înşelat.

— Vadim se pricepe la ceea ce face. A lucrat la asta trei zile. Dacă el zice că Eli şi Elaine nu există, atunci sigur ei nu există.

Un gând îngrozitor îmi răsare în minte.

— Dar dacă e şi Vadim implicat, Alice?

— Pe bune?

— Bine, ai dreptate. Fir-ar să fie. Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Poate că Pactul nu omoară oameni. Şi, mai important, poate că, în realitate, nu de Pact ţi-e atât de frică.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun exact ce-ai auzit, Jake, ripostează, şi simt tensiunea din cuvintele ei – încă e foarte supărată. E posibil ca, de fapt, să-ţi frică doar de căsătoria cu mine?

— Alice, eu am fost cu ideea să ne căsătorim.

— Chiar aşa?

Pentru o clipă, rămân uluit. Imediat, încep să mă întreb cum ar suna povestea căsniciei noastre, dac-ar fi spusă de ea.

— Poate că tu ai fost cel care-a sărit cu întrebarea, Jake, dar eu am fost cea care-a dus toată povara. Ori de câte ori te lupţi cu Pactul, îmi dai impresia că încerci să scapi de căsnicia asta. Tot ceea ce ai făcut, toate micile tale conversaţii clandestine cu JoAnne... toate astea dau impresia că te-ai răzgândit, că-ţi vrei înapoi vechea viaţă, că vrei să fii *liber.* După care vii şi-mi spui povestea asta dementă, cu ea goală în nu ştiu ce cuşcă din sticlă care se strânge.

— Mă acuzi că am inventat?

— Nu. Oricât de aiurea ar suna, te cred că ai găsit-o într-o cuşcă din sticlă. Cred că Pactul e capabil de tot felul de mici monstruozităţi. Dar nu sunt convinsă de faptul că participanţii ar fi acolo împotriva voinţei lor. Am fost şi eu la Fernley, ţi-aduci aminte? Şi a fost rău, asta pot să ţi-o garantez. Cumplit, de-a dreptul. Dar m-am împăcat cu asta, pentru că mi-am dorit să fiu o soţie mai bună şi am crezut, cu toată sinceritatea, că ei pot să mă ajute în sensul ăsta.

— Dar ţi-au ameninţat cariera! strig eu. Mi-au ameninţat-o pe-a mea!

— Poate că ameninţările astea au fost adevărate. Sau poate că n-au fost. În orice caz, ei nu omoară cupluri pe plajă. Ei n-o zdrobesc pe soţia directorului regional între pereţi din sticlă. Cred că tu comiţi ceea ce se numeşte un Delict de Interpretare.

— Asta ce naiba mai vrea să însemne?

Dintr-odată, mă simt în cădere liberă. Mă simt de parcă nu mi-aş mai recunoaşte soţia. Expresia asta pe care tocmai a folosit-o, sintagma asta – *un Delict de Interpretare* – nu e scoasă direct din Manual?

— Tu eşti psihoterapeutul. Ce-ai crede dac-ar veni cineva la tine cu povestea asta? Ai făcut-o să sune atât de îngrozitor, dar când îmi imaginez scena cu tine, în cuşca aia, împreună cu ea, nu mă pot abţine să nu mă gândesc că ţi-a *plăcut.* Că te-a *excitat.*

— Ba nu, protestez eu, dar fără să sune convingător.

— Şi mai cred că asta a vrut *ea.* Cred că te-a ademenit acolo, ca parte dintr-un joc scârbos, tâmpit, în care ai intrat cu totul.

Simt că-mi vine să vomit.

— Alice, JoAnne suferea. N-a fost un joc.

— Te manipulează, iar tu nici măcar nu-ţi dai seama. Sau poate că nu vrei să-ţi dai seama.

— Eşti total deplasată, Alice. Ce se-ntâmplă cu tine?

La unitatea de pompieri aflată mai încolo pe stradă se declanşează alarma. E atât de tare, încât ne astupăm urechile. După câteva secunde, autospeciala pompierilor goneşte pe lângă noi, cu sirenele urlând. Trece atât de aproape, încât curentul de aer cutremură maşina. Apoi dispare.

— Când m-ai cerut în căsătorie, la ce te-ai aşteptat? continuă Alice cu o voce liniştită, care-mi dă fiori. Ai crezut c-o să fie mereu numai fericire, flori şi curcubeie? Ai crezut c-o să fie numai *Planet Waves* şi deloc *Blood on the Tracks*? Asta ai crezut?

— Sigur că nu.

— Eu m-am dus la Fernley, am purtat gulerul ăla nenorocit. Am stat acolo în faţa unui judecător, i-am ascultat predica şi i-am acceptat sentinţa. Ştii de ce?

Nu-mi dau seama ce e mai devastator: furia din vocea ei sau tristeţea.

— Ştii de ce, Jake? Ştii *de ce* am stat acolo, cu Dave, în toate după-amiezile alea? Ştii *de ce* am purtat brăţara aia nenorocită? Ştii la ce mă gândeam când m-au târât tot drumul ăla prin deşert? Ştii la ce mă gândeam când mi-au pus lanţuri la glezne, sau când mi-au luat toate hainele, sau când mi-au făcut o baie pentru despăduchere, sau când matahala aia nenorocită de gardiană m-a dezbrăcat de tot şi-a zis că trebuie să mă percheziţioneze?

— Te-a percheziţionat în pielea goală? Nu mi-ai spus niciodată...

Prima parte a albumului *Blood on the Tracks* se încheie. Deşi nu pot s-o văd şi nici s-o aud, ştiu că Alice plânge. În cele din urmă, spune:

— Am făcut-o pentru tine, Jake. Vreau ca mariajul ăsta să meargă bine. Nu mi-e teamă de angajamente. Nu mi-e teamă să fac orice mama naibii trebuie făcut ca să rămânem împreună. Am făcut-o pentru *noi.*

DJ-ul intră în direct. Vorbeşte despre album şi despre relaţia aprinsă dintre Dylan şi soţia lui, despre începutul magic al acesteia – vezi *Sad-Eyed Lady of the Lowlands*[59] –, despre suişurile, coborâşurile şi pasiunea lor, iar în cele din urmă despre zvonurile despărţirii. Era trei dimineaţa, iar Dylan se afla în studio împreună cu formaţia lui, după ce nu mai dăduse pe-acasă cu zilele, când a apărut din senin soţia lui, strecurându-se în cabina întunecată, oprindu-se undeva în spate, fără ca măcar producătorul să fie conştient de prezenţa ei. A stat acolo, doar urmărind totul. În cele din urmă, Dylan a văzut-o şi a început să cânte pentru ea o piesă pe care i-o compusese ceva mai devreme, în ziua aia, zdrăngănind chitara, privind înflăcărat prin încăpere, drept în ochii ei... cântând versurile acelea, un haos minunat de devotament intens, venin amar şi tot ce se poate găsi între aceste două extreme. Când s-a sfârşit cântecul, ea s-a strecurat afară pe o ieşire lăturalnică şi asta a fost tot, s-a dus.

— Ce vrei să fac? o întreb.

Alice îşi şterge lacrimile. E ceva straniu s-o văd plângând. Am impresia că lacrimile o fac să se jeneze.

— Vreau să faci exact ceea ce vrei tu să faci.

— Da, zic. Dar ce anume te-ar face mai fericită decât orice?

— Vreau să te dedici căsniciei ăsteia, Jake. *Mie.* Dacă asta înseamnă să-ţi găseşti împăcarea cu Pactul, atunci asta e de făcut. Dacă ai intenţii serioase cu mine, cu căsnicia noastră, atunci avântă-te înainte, ia şi relele odată cu cele bune. Vreau să ştiu că mă iubeşti, Jake, vreau să ştiu că eşti cu mine. Vreau să ştiu că eşti pregătit să faci orice e nevoie.

Se lasă tăcerea, se aude doar zdrăngănitul lui Dylan. Alice îşi pune mâna pe coapsa mea.

— Îţi cer prea mult? Asta e o chestie serioasă, pentru adulţi. Eşti pregătit pentru aşa ceva? mă întreabă, izbucnind într-un mic hohot întristat.

Îi iau mâna într-a mea. Are degetele reci, ceva atât de diferit de obişnuita ei căldură, ceea ce mă face să mă gândesc la cum îi voi simţi mâinile când o să fie bătrână. Şi ştiu că vreau să fiu cu ea atunci. Vreau să ştiu cum o să-i

---

[59] Cântec al lui Bob Dylan, de pe albumul lui din 1966, *Blonde on Blonde,* considerat de criticii muzicali ca fiind un „cântec de nuntă" pentru Sara, cu care se căsătorise cu doar trei luni înainte. Mai mult, numele purtat de ea, anterior căsătoriei, fusese Lownds, destul de asemănător ca pronunţie cu Lowlands, denumirea unei provincii istorice din Scoţia.

sune vocea când o să aibă 80 de ani. Vreau să ştiu cum o să arate când gropiţele o să i se transforme în zbârcituri, sau cum o să miroasă când o să fie bolnavă, sau expresia ochilor ei când n-o să-şi poată aduce aminte numele cuiva pe care l-a cunoscut dintotdeauna. Vreau toate astea. Nu pentru că am nevoie să fie a mea, aşa cum am crezut odată, ci pentru că o iubesc. O iubesc atât de mult.

Îmi deschid telefonul mobil şi caut în agendă numele lui Vivian, care îmi răspunde de la primul sunet de apel.

— Prietene, zice ea.

— Bună, Prietenă. Iartă-mă pentru că te deranjez atât de târziu.

— Nu e cazul. Sunt mereu disponibilă pentru tine şi pentru Alice.

— Trebuie să mărturisesc ceva.

— Ştiu, zice Vivian, mă bucur că ai sunat.

La început, nu prea reuşesc să-mi dau seama ce anume zice.

— De fapt, mai multe lucruri.

— Ştiu, zice ea din nou. Ia-ţi o zi liberă, numai pentru tine. Adună-te. Petrece puţin timp cu soţia ta. Poţi să fii la voi acasă sâmbătă dimineaţa?

— Sâmbătă? repet, uitându-mă la Alice, care mă priveşte încântată şi face semn din cap că da. Dar de ce nu ne-am întâlni, eu şi cu tine, la aeroportul din Half Moon Bay? o întreb pe Vivian.

— N-o să fie nevoie, răspunde ea. Ei ar prefera o întâlnire acasă la tine. Noapte bună, Prietene.

Am senzaţia – să fie reală, sau imaginară? – că ne priveşte cineva. Ridic capul spre clădire, spre lumina aprinsă din biroul lui Alice. Văd că cineva stă în dreptul ferestrei, cu mâinile în buzunare, privindu-ne de sus: Vadim.

63.

Întind mâna după Alice. Evident că e plecată deja. În bucătărie, găsesc obişnuitul haos de ceşti de cafea şi borcane de iaurt goale. Cu toate astea, azi mă simt mai puternic. Emoţionat, dar neobişnuit de calm. Noaptea trecută, am făcut dragoste cu Alice. Încă-i simt mirosul pe piele.

În timp ce fac duş şi mă îmbrac pentru şedinţa de la ora opt, cu familia Cho, mă gândesc la JoAnne. După seara de ieri, după tot ce mi-a zis Alice, până şi faptul că mă gândesc la JoAnne mi se pare o trădare. Dar cum aş putea să nu mă gândesc? Derulez în minte discuţiile dintre noi. Frica ei mi s-a părut palpabilă: nu pot să-mi amintesc nici măcar o singură notă falsă. Privind în urmă, înţeleg că mi-a dat câteva semnale nonverbale în trecut. În seara aia, la petrecerea din Woodside, s-a îndepărtat de mine. Oare a încercat să mă împiedice să mai pun întrebări? Sau încerca să mă apere de Neil, de Pact?

Sau încerca să mă apere de mine însumi?

Mă gândesc la cum arăta JoAnne în cuşca din sticlă. La părul ei încâlcit. La picioarele ei goale, desfăcându-se. Mă gândesc la acuzaţia lui Alice: că toate astea m-au excitat. Şi, chiar în timp ce mă năpădeşte sentimentul de vinovăţie, am o erecţie. Azi-noapte, când am făcut dragoste cu Alice, m-am gândit numai la Alice. În cea mai mare parte a timpului, m-am gândit numai la Alice. Şi totuşi, în toiul sexului, o imagine mi-a trecut fulgerător prin minte, doar pentru o clipă: JoAnne, goală şi vulnerabilă în cuşca aia, sub lumina reflectorului. Pielea ei despuiată, lipită de sticlă. Braţele ei, ridicându-se ca să acopere sânii imperfecţi, apoi căzând pe lângă corp, ca şi cum m-ar fi provocat s-o privesc. Azi-noapte, am deschis ochii şi am privit-o în faţă pe Alice, încercând să alung imaginea lui JoAnne, apărută până şi când eram înlănţuit în braţele soţiei mele.

— Te ştiu eu, mi-a zis Alice, cu o voce dură, guturală, deloc asemănătoare cu a lui Alice de la nunta noastră, cu a lui Alice din casa noastră, cu a lui Alice din viaţa noastră.

Semăna cu vocea lui Alice din formaţie, de acum ceva ani, dinainte s-o cunosc, cu vocea pe care am auzit-o în cântecele mai furioase, mai dure, în cele pe care le cânta, probabil, cu rimel negru la ochi şi ciorapi plasă rupţi, în cântecele care erau, în egală măsură, furie şi poftă carnală.

— Vrei să i-o tragi, a zis Alice, după care şi-a dat drumul.

Da, asta e. Complicata şi iubita mea Alice.

64.

Vineri seara, când ajung acasă de la serviciu, găsesc focul arzând în şemineu şi pe Alice aproape terminând de pregătit o cină complicată.

— M-am gândit că ar trebui să facem ceva special, îmi explică ea, pentru cina ta cea de taină.

După care izbucneşte în râs. Un râs sincer, suav, real. N-a mai fost într-o dispoziţie atât de bună de luni de zile. Îmi întinde un cocktail, Bailey's cu gheaţă.

— Ţi-am preparat cocktailul tău preferat. Stai jos.

Vechea Alice s-a întors. Nicio menţiune despre aseară, nicio aluzie la vorbele ciudate pe care le-a spus în timp ce făceam dragoste. Şi încep să cred că mi-am imaginat. Că subconştientul meu chiar îşi bate joc de mine la un nivel suprem de cruzime şi de nefiresc.

Cu toate acestea, cina grandioasă şi atenţia ei specială îmi lasă o stare de încordare, de îngrijorare în legătură cu ce-ar putea să aducă ziua de mâine. Alice se străduieşte să mă liniştească.

— O să fie bine. E prima ta infracţiune. Mă rog, admite apoi, poate nu întru totul bine. Te aşteaptă o punere sub acuzare destul de cuprinzătoare: Omisiune a Faptelor faţă de Partener, Nesinceritate faţă de Sistemul Pactului, plus întâlniri Nepermise cu o Membră a Pactului care nu ţi-e Soţie.

— Nu uita Delictul de Interpretare.

Şi asta-i tot ce vorbim despre Pact. După cină, ne ducem pe balconul din spate ca să ne bucurăm de briza oceanului, înainte de a ne întoarce în patul nostru confortabil. Partida de sex e lungă, plăcută şi pare cumva altfel. Mai încărcată de iubire. Cu toate că suntem deja căsătoriţi de ceva vreme şi am avut parte de destule distracţii în dormitor, de data asta totul se simte unic, chiar crucial.

Nu pot să explic de unde ştiu, dar o ştiu: în felul ei propriu şi fără ambiguitate, Alice, în sfârşit, a consumat cu adevărat căsătoria noastră.

65.

Sâmbătă dimineaţa, mă duc până la colţ, la Nibs, şi comand o pungă de biscuiţi: cu lămâie şi fulgi de ciocolată pentru mine, cu portocale şi ghimbir pentru Alice, plus alte două feluri, la nimereală, pentru oaspeţii noştri. Mă gândesc că nu strică. Mai iau o ciocolată caldă mare şi un ziar. Alice încă dormea când am plecat de-acasă, aşa că mă aşez şi încerc să mă calmez. Deschid ziarul şi încep să citesc. De la un minut, ajung să se facă zece, apoi cincisprezece, apoi douăzeci. Mi-e groază să pornesc spre casă şi să înfrunt ceea ce va urma. Dar dacă mi-aş împături ziarul, mi-aş lua ciocolata caldă, aş ieşi pe uşă şi aş porni spre est... departe de casa noastră, departe de Pact, departe de viitorul nostru?

În loc de asta, pornesc spre casă. Dau colţul, aşteptându-mă să văd SUV-ul Lexus negru pe alee, dar nimic. Ajung înăuntru şi pun la fiert un ibric de cafea pentru Alice. Când văd că nici mirosul n-o trezeşte, mă dezbrac şi mă urc în pat lângă ea. Fără vreun cuvânt, trupul lui Alice se mulează pe contururile trupului meu. Buzele ei îmi ating ceafa. Îmi face atât de bine să-i simt răsuflarea caldă pe piele. Am făcut alegerea corectă, îmi dau seama. Aţipesc în braţele ei.

Ceva mai târziu, toată casa miroase a bacon. Mă duc în bucătărie, în boxeri, şi o găsesc pe Alice în faţa aragazului, în chiloţi şi vechiul ei tricou cu Sex Pistols, mutând feliile de bacon din tigaia de fontă a bunicii ei pe un platou acoperit cu prosoape de hârtie.

— Trebuie să mănânci şi ceva proteine; s-ar putea să ai nevoie.

Sesizez o frivolitate ciudată, ascunsă adânc în tonul ei. Alice pare să găsească o anume plăcere în situaţia mea dificilă, deşi cel mai probabil ar nega asta.

— Ţi-am adus un biscuit, îi zic.

Îmi arată o farfurie plină de firimituri.

— L-am mâncat deja. Dar tot îmi e foame.

Înfulecăm amândoi pe nerăsuflate. Pe sub masă,

Alice îmi atinge piciorul cu al ei.

— Cred c-ar fi cazul să ne punem amândoi pantalonii şi să ne spălăm pe dinţi, îmi zice.

Numai că, tocmai când îmi scot hainele din şifonier, mă trage spre pat. Nu-mi dau seama ce-o fi apucat-o pe Alice. Nu-mi trece prin minte decât că e excitată de disponibilitatea mea de a mă supune rigorilor Pactului. În cele

din urmă, după ce facem duş şi ne îmbrăcăm amândoi, facem curat în bucătărie, iar eu îmi organizez lucrurile, ajungem pe canapea. La un capăt, Alice, cu chitara ei, iar eu, agitat, la celălalt.

Alice, ciupind corzile chitarei, începe să cânte *Folsom Prison Blues,* al lui Johnny Cash. Închid ochii şi-mi las capul pe spate. Aud de undeva de prin casă piuitul care anunţă că Alice a primit un e-mail. După câteva secunde, telefonul ei începe să sune pe măsuţă. Ea îl ignoră. Forţa melodiei pe care-o cântă mă descumpăneşte.

Telefonul ei sună iar.

— N-ai de gând să răspunzi?

— Poate să aştepte.

Începe să cânte un vechi cântec preferat, al formaţiei Mendoza Line.

— *Oricum,* cântă ea, cu un zâmbet pieziş, *sufletul tău nu m-a atras niciodată. Am vrut doar să te văd şi să facem dragoste, pe cuvânt de onoare.*

Din nou, se aude soneria telefonului.

— De la birou? o întreb, dar ea scutură din cap. Mai cântă, timp de un minut, un instrumental frumos, după care iar sună telefonul.

Oftează şi lasă jos chitara.

— Alo?

În difuzor, se aude o voce vorbind repede şi tare.

— Eşti sigur? Poţi să mi-l trimiţi? Nu mi-am verificat e-mailurile azi. Eşti la calculatorul tău? Te sun eu imediat.

Închide telefonul. Nu spune nimic. În schimb, sare în picioare, fuge în dormitorul nostru, de unde se întoarce cu laptopul.

— Ai de stins vreun incendiu? o întreb.

Nu-mi răspunde. Apasă pe mai multe butoane, cu ochii pe ecran.

— Futu-i! exclamă. Futu-i mama mă-sii.

În timp ce întoarce laptopul spre mine, aud o maşină oprind pe aleea casei noastre. Apoi, zăngănitul uşii de la garaj deschizându-se. De unde-au făcut rost de telecomandă? Arunc o privire pe fereastră. Masivul SUV negru pătrunde în garajul nostru. Din moment ce maşina lui Alice blochează drumul, SUV-ul nu poate să intre decât pe jumătate.

— Citeşte, îmi şopteşte Alice insistent.

O portieră se trânteşte.

Înşfac laptopul. E un articol dintr-un ziar independent din Portland. „Perechea din California de Nord încă dispărută. 107 voluntari cercetează plajele de pe Coasta de Sud".

Paşi pe treptele din faţă. Ciocănit în uşă.

Citesc la repezeală articolul.

Automobilul Saab 9-2 x al lui Eliot şi Aileen Levine a fost găsit în parcarea de lângă Stanton Beach acum 100 de zile.

Prietenii i-au descris ca fiind un cuplu fericit, îndrăgostiţi, amândoi avizi de drumeţii şi de ciclism, cu o pasiune pentru ocean.

Ciocănitul devine mai insistent. *Bum, bum, bum!*

— O clipă! urlă Alice, cu toate că nici nu se clinteşte din loc. Stă şi mă priveşte, cu ochii plini de groază.

Cu toate că nu era ceva neobişnuit pentru acest cuplu să plece în expediţii lungi cu caiacul pe ocean, niciunul dintre ei n-a menţionat faţă de rude sau prieteni vreo intenţie de a călători de la reşedinţa lor din California de Nord, până pe coasta Oregonului.

Bum, bum, bum! O voce de pe verandă:

— Jake, ar fi cazul să deschizi uşa.

— Vin acum! strigă Alice.

De fapt, istoricul cardurilor de credit indică faptul că perechea şi-a petrecut seara anterioară într-un hotel din apropiere de Hopland, statul California, şi şi-a rezervat bilete de avion pentru o excursie în Mexic, pe care voiau s-o facă la o dată ulterioară dispariţiei lor.

Închid laptopul şi apăs pe butonul de întrerupere a alimentării. JoAnne reţinuse greşit amănuntele. Fuseseră Eliot şi Aileen, nu Eli şi Elaine. Stanton Beach, nu Stinson Beach. De-asta nu-i găsise Vadim mai devreme.

— Mama mă-sii. Ce facem acum?

Se aude cum cineva forţează mânerul uşii. Alice se apleacă înainte şi mă cuprinde cu braţele pe după gât.

— Dumnezeule, Jake, mi-e foarte frică. Ai avut dreptate. Cum de-am putut să fiu atât de naivă?

Auzim sunete de paşi pe scara din spate.

— Trebuie să facem ceva! mă îmboldeşte ea, apucându-mă de mână şi smulgându-mă de pe canapea.

Din nou se aude zgâlţâitul mânerului, după care totul devine inutil, fiindcă uşa de la intrare se deschide.

— Poartă-te normal, îmi şopteşte Alice la ureche, iar eu îi răspund cu o rapidă strângere de mână.

Sunt cei doi care au luat-o pe Alice ca s-o ducă la Fernley. Exact în timp ce Declan intră pe uşa din faţă, Diane îşi face apariţia venind prin bucătărie.

— Nu mă aşteptam să mai fiu vreodată în casa asta, zice Declan.

Eu şi Alice stăm unul lângă celălalt, ţinându-ne de mână.

— Chiar a fost necesar să spargi încuietoarea? îl întreb, străduindu-mă să par stăpân pe situaţie.

— N-am spart-o, răspunde Declan. Doar am zgâlţâit-o un pic. Poate că n-ar fi rău să investiţi într-un mâner nou.

Diane se postează în faţa noastră, în timp ce Declan începe să umble prin casă, uitându-se prin fiecare încăpere, asigurându-se că nu suntem decât eu şi Alice. Când se întoarce la noi, observ că mi-a luat telefonul mobil din dormitor. Alice se întinde după telefonul ei de pe măsuţă, numai că el e mai iute. Apoi, Declan pune ambele telefoane pe poliţa şemineului, unde să nu putem ajunge la ele.

— Ce faci? întreb şi, când fac un pas spre el, simt cum Alice se încordează din tot corpul.

— N-aveţi grijă. Le veţi primi înapoi.

Alice îmi dă drumul la mână.

— Să vă aduc cafea, propune, cu o voce uluitor de calmă.

— Nu, mulţumesc, zice Declan. Ce-ar fi să ne aşezăm cu toţii?

Eu şi Alice ne aşezăm, unul lângă celălalt, pe canapea. Declan îşi alege fotoliul. Diane se duce să stea lângă uşa de la intrare. Alice întinde mâna după a mea.

— Uite... încep, chiar dacă n-am idee ce-o să spun.

Mă izbeşte ameţitor conştientizarea faptului că, în momentul de faţă, n-am ce carte să joc.

Declan se foieşte pe fotoliu, iar geaca îi cade puţin într-o parte. Acela e momentul în care văd pistolul ascuns într-un toc pe sub haină. Mi se face greaţă.

Alice mă strânge de mână atât de tare, încât mă doare. Îmi dau seama că vrea să-mi transmită vreun mesaj secret, dar habar n-am care o fi ăla.

— Sunt gata de plecare, zic.

În clipa asta, am un singur scop: să-i scot pe Declan şi pe Diane din casa noastră, să-i duc cât mai departe de Alice. Sunt dispus să fac orice mi-ar cere.

— Mai ţii minte cum se procedează? întreabă Declan.

— Sigur că da, răspund. Încerc să par relaxat, netemător, cu toate că sunt îngrozit.

— Mâinile pe perete, picioarele înapoi, depărtate.

Alice nu vrea să-mi dea drumul. Mă întorc spre ea.

— Iubito, îi zic, desfăcându-i mâna din a mea, apoi mângâindu-i uşor

obrazul cu degetele. O să fie bine.

Apoi fac ceea ce mi-a cerut el. După ce mă proptesc cu palmele de perete, Declan îmi trage un şut ca să-mi depărteze şi mai mult picioarele. Atunci îmi amintesc de ziua aia, la Fernley, când cineva mi-a secerat picioarele de sub mine, şi-mi dau seama, cu o limpezime dezgustătoare, că tot Declan a fost. Când vede că sunt pe cale să cad, mă prinde şi mă trânteşte la loc de perete.

— Nu! ţipă Alice.

— Împotrivirea nu face decât să înrăutăţească situaţia, declară Diane.

Mâinile lui Declan se mişcă brutal pe corpul meu, de sus şi până jos. Toate instinctele mă îndeamnă să mă lupt, dar ştiu că e înarmat. Fără îndoială că şi Diane e înarmată. Trebuie să-i scot de-aici, ca Alice să fie în siguranţă.

— De ce nu i s-a trimis o directivă? întreabă Alice, disperată. S-ar fi prezentat la aeroport. Nu e nevoie să se folosească forţa. El a fost de acord să se supună la orice.

Declan continuă să mă pipăie peste tot şi am senzaţia că-i place asta prea mult: stăpânirea lui, vulnerabilitatea mea.

— Bună întrebare, răspunde. M-am gândit şi eu la asta. Jake, ai călcat pe cineva pe bătături?

Face un pas înapoi, aşa că mă întorc cu faţa spre el.

— Nu ştiu.

— Cineva e foarte nemulţumit de tine, îmi zice. Ordinele noastre, de data asta, nu prea lasă loc de întors.

Declan îi face un semn din cap lui Diane.

— Întinde mâinile, îmi porunceşte ea.

— Vă rog...

— Alice, o întrerup, pe un ton tăios. E în regulă.

Evident că nu e în regulă. Nimic nu e în regulă.

Alice rămâne pe loc, plângând fără zgomot.

Diane îşi deschide geanta din pânză şi scoate o cămaşă de forţă. Când mi-o strecoară pe braţele întinse, mă cuprinde o senzaţie de totală deznădejde. Diane începe să lege şi să încheie chestii. Simt un iz stătut de cafea în răsuflarea ei şi zăresc în treacăt imaginea noastră, reflectată în oglinda de pe hol. În momentul ăsta, mă urăsc pe mine însumi. Îmi urăsc slăbiciunea. Nehotărârea. Tot ceea ce-am făcut ne-a condus spre momentul ăsta. Sigur, la un moment dat, aş fi putut să fac o altă alegere, s-o iau pe un alt drum. Atunci când am primit cutia de la Finnegan, trebuia s-o fi refuzat. Atunci aveam opţiunea asta. Să trimitem cadoul înapoi, pur şi simplu. Sau, atunci când a venit Vivian în casa noastră, în acea primă zi, şi ne-a pus contractele în faţă, puteam refuza să semnăm. Eu nu trebuia să aranjez o întâlnire secretă cu JoAnne. Nu trebuia să pun atât de multe întrebări.

Dac-aş fi făcut alte alegeri în oricare dintre punctele astea cruciale, Alice n-ar mai sta acum aici îngrozită, plângând.

Diane trece o ultimă curea printre picioarele mele şi mi-o încheie cu o cataramă la mijlocul spatelui. Acum e în spatele meu, împreună cu Declan. N-am cum să-i văd, dar aud lanţurile zornăind şi o simt pe Diane cum mi le petrece în jurul taliei prin găici, după care se apleacă să prindă lanţurile de o pereche de cătuşe pe care mi le fixează în jurul gleznelor.

Nu pot să-mi mişc braţele. Abia dacă pot să-mi mişc picioarele. Alice hohoteşte de plâns.

— Apreciez faptul că sunteţi atât de cooperanţi, zice Declan. Eu şi Diane ne-am bucurat când ni s-a repartizat misiunea asta.

Îmi trece prin minte gândul că Declan s-ar putea să nici nu fie membru al Pactului. Oare asta e doar o slujbă pentru el?

Diane tot scotoceşte prin geanta ei din pânză.

— Mai aveţi ceva să vă spuneţi înainte să plecăm? ne întreabă Declan.

Alice nu şovăie. Se repede la mine şi mă sărută lung, delicat. Îi simt gustul sărat al lacrimilor când mă sărută.

— Te iubesc mult de tot, murmură ea. Ai grijă.

— Şi *eu* te iubesc, îi răspund, sperând că vorbele mele cuprind tot ceea ce simt.

Tânjesc s-o îmbrăţişez, s-o simt în braţele mele. Îmi doresc să dau timpul înapoi cu un sfert de oră, când eram numai noi doi, împreună, iar Alice cânta. Dacă măcar am fi citit e-mailul atunci când am auzit sunetul de notificare, dacă ar fi răspuns la telefon de prima oară când a sunat, poate c-am fi reuşit să scăpăm. Poate c-am fi fost acum pe autostrada 280, gonind spre sud, cât mai departe de-aici.

Cât de proşti am fost, de neiertat! Cât de inocenţi, cât de naivi!

Deodată, zăresc frica în ochii lui Alice şi instantaneu îmi dau seama că mai e ceva, şi nu de bine.

— Nu se poate să fie nevoie de aşa ceva, protestează ea, cu vocea tremurândă.

Când îi aud frica, totul devine mult mai înspăimântător.

— Ba mă tem că da, ripostează Declan. Îmi pare rău, adaugă, şi chiar aşa pare să fie. Aşa scrie în ordin. Nu ştiu de ce, dar asta e. Vreau să deschizi gura mare.

— Nu, şopteşte Alice.

Totuşi, eu îmi aduc aminte că e înarmat, aşa că mă conformez.

— Mai mare, te rog.

Simt cum mâinile lui Declan îmi trag ceva peste cap. Un căluş cu bilă îmi intră cu forţa în gură, strâns de-o parte şi de cealaltă cu o cureluşă. Când dau

să închid gura, simt gust de metal şi de cauciuc uscat.

Alice urmăreşte scena cu o privire inexpresivă. Declan îşi face de lucru cu tot felul de catarame şi cureluşe. Apoi, ceva îmi coboară prin faţa ochilor şi-mi dau seama că-mi pune ochelari, ca unui cal pregătit pentru o cursă pe hipodrom. Pot să văd drept în faţa mea, dar nimic în părţile laterale. Mă concentrez în totalitate asupra lui Alice. Încerc să-i vorbesc cu ochii. Dar apoi altceva îmi coboară pe cap: o pânză neagră. Nu mai văd nimic.

Cu fiecare pas, cu fiecare coborâre în demenţa procedurii prin care trec, mă izbeşte iar şi iar gândul la ceea ce pierd. Acum doar câteva zile, îmi doream să revenim la cum am fost înainte: eu şi Alice, împreună, fericiţi. Acum cinci minute, îmi doream s-o pot îmbrăţişa. Acum şaizeci de secunde, să pot vorbi cu ea. Iar acum, îmi doresc cu disperare măcar s-o văd. Îi simt mâinile lipindu-se apăsat de pieptul meu, prin cămaşa de forţă, dar atât. Sunt cufundat în întuneric. E linişte pentru moment, aud doar sunetul respiraţiei lui Alice, al plânsetului ei şi vocea, şoptind cu insistenţă: *te iubesc mult de tot.* Încerc să mă concentrez asupra vocii ei. Mă agăţ de ea, păstrând-o în minte, de teamă c-or să mi-o ia şi pe-asta, cea din urmă legătură cu normalitatea, cu Alice.

Şi, deodată, apăsarea de pe pieptul meu – mâna lui Alice, reconfortanta ei prezenţă – dispare, şi mă pomenesc dus prin bucătărie – simt mirosul de bacon, simt podeaua schimbându-se, de la parchet la gresie. O să coborâm pe scara din spate.

— Jake! strigă Alice, pe un ton implorator.

— Stai aici, Alice, îi comandă Diane, oprindu-se. E pedeapsa lui Jake, nu a ta.

— Când o să se întoarcă? întreabă ea, plângând în continuare. În vocea ei nu mai e acum nici pic de stăpânire, de calm, nu e decât disperare.

— Misiunea ta acum, Alice, zice Diane, este să-ţi vezi de treabă, ca şi cum totul ar fi normal. Du-te la serviciu. Şi, mai presus de orice, dacă vrei să-ţi mai vezi vreodată soţul, nu vorbi cu nimeni despre toate astea.

— Vă rog, nu... imploră Alice.

Aş vrea să-i spun foarte multe lucruri. Numai că limba mea e imobilă, maxilarele sunt captive între metal şi cauciuc. Am gura uscată, mă ustură ochii. Nu sunt în stare să scot decât un gâlgâit gutural. Cinci silabe îmi rămân în gât: *te iubesc, Alice,* asta e ceea ce-aş fi vrut să spun.

Declan mă împinge brutal în SUV. Toate speranţele mi se risipesc.

În timp ce pornim, nu pot s-o văd, dar o simt. Mi-o închipui pe Alice, stând acolo, plângând, rugându-mă să mă întorc la ea.

Ce am făcut? O să-mi mai văd vreodată soţia?

66.

Simt că maşina virează la dreapta pe Balboa. Îmi dau seama după zgomotul autovehiculelor oprite în jurul nostru că următoarea cotitură e la un semafor, aşa că trebuie să fie Arguello. Aş vrea să mă conving pe mine însumi că nu e decât un vis urât, însă lanţurile îmi rod gleznele, iar gustul de cauciuc din gură îmi face greaţă. Trebuie să deduc traseul, să-l memorez.

Mai mergem un timp înainte de o nouă oprire şi, după zgomote, înţeleg că suntem prinşi în traficul de pe Bay Bridge. Apoi simt podul sub roţi. Sesizez o schimbare a luminii din faţa mea; pe urmă, fără vreo avertizare, pânza neagră se ridică. Văd ceafa lui Declan, pe scaunul de la volan, o văd şi pe Diane, din profil. Un perete despărţitor se înalţă între bancheta din spate şi scaunele din faţă. După întunericul din maşină, e evident că geamurile sunt fumurii.

Pornim, mai repede de data asta, şi iată vuietul din tunelul Yerba Buena Island. Simt lângă mine o mişcare silenţioasă. Mă străduiesc să întorc capul. Rămân uimit când descopăr, prin semiîntuneric, că lângă mine stă o femeie micuţă. E trecută de 50 de ani, am impresia. La fel ca mine, are centura de siguranţă încheiată peste o cămaşă de forţă, chiar dacă nu are imobilizat şi capul. Oare de ce se holbează la mine? Mă priveşte cu compătimire. Compătimirea i se zăreşte mai ales în ochi, dar are şi un zâmbet crispat, ca şi cum ar încerca să-mi transmită că înţelege ceea ce simt. Încerc să-i răspund la zâmbet, dar nu pot să-mi mişc buzele. Gura îmi e atât de uscată, încât mă doare. Poate c-ar trebui să-mi întorc privirea în altă parte, din politeţe, dar n-o fac. Femeia pare înstărită – tratamente faciale reuşite, cercei cu diamante –, iar părul ei lucios, răvăşit pe alocuri, trădează că s-a împotrivit un pic acestei călătorii.

Îmi las cu greu capul pe spate, împiedicat de cămaşa de forţă. Mă gândesc la Alice.

După care mă gândesc la copii. Nu că aş avea vreun sentiment copleşitor că pacienţii mei n-ar putea să trăiască fără mine. Însă, oricât s-ar vorbi despre capacitatea lor de a-şi reveni repede, adolescenţii sunt, în acelaşi timp, fragili. Ce s-ar întâmpla cu ei dacă psihoterapeutul lor ar dispărea dintr-odată? Diferenţa esenţială dintre clienţii mei adolescenţi şi cuplurile căsătorite este următoarea: adulţii vin cu convingerea că, orice le-aş spune, n-ar schimba nimic, în timp ce adolescenţii cred că, în orice moment, aş putea să rostesc cine ştie ce frază magică menită să risipească imediat ceaţa.

Să-l luăm ca exemplu pe Marcus, din grupul meu de marţi. E elev în clasa a zecea la o şcoală specială din Marin. Marcus e un instigator, un combativ, caută mereu să scoată lucrurile de pe făgaş. La ultima noastră întâlnire m-a întrebat: „Care e rostul vieţii? Nu sensul, *rostul*?" A fost un moment greu pentru mine; din moment ce a lansat provocarea, trebuia să-i răspund. Dacă răspunsul meu rata ţinta, m-aş fi demascat ca impostor. Dacă refuzam să răspund, aş fi părut un fanfaron inutil pentru grup.

„Grea întrebare", am replicat. „Dacă-ţi răspund, o să ne spui care crezi *tu* că e rostul vieţii?"

A început să-şi bâţâie piciorul drept. Nu se aştepta la asta.

„Da", a răspuns, fără tragere de inimă.

Experienţa, timpul şi educaţia m-au învăţat cum să descifrez oamenii şi situaţiile. În general, am o intuiţie acceptabilă în privinţa a ceea ce urmează să spună cineva, sau a modului în care va reacţiona, chiar şi a motivului pentru care oamenii fac ceea ce fac, şi a cauzei pentru care anumite situaţii duc la anumite deznodăminte. Cu toate astea, cumva, atunci când mă aştept mai puţin, descopăr câte un gol în cunoştinţele mele. Ceea ce nu ştiu, ceea ce poate nici n-am luat în calcul este următorul lucru: încotro duc toate astea, ce semnificaţie au?

Mi-am rotit privirea peste cercul de adolescenţi şi am încercat să răspund cât pot de bine: „Rostul vieţii este să tânjiţi să fiţi buni întru totul, dar să ştiţi că nu sunteţi", am zis. „Încercaţi să vă bucuraţi de fiecare zi, dar să ştiţi că n-o să fie mereu aşa. Încercaţi să-i iertaţi pe ceilalţi şi pe voi înşivă. Să uitaţi de rele, să vă amintiţi numai de bine. Să mâncaţi prăjituri, dar nu prea multe. Să vă provocaţi să faceţi mai mult, să înţelegeţi mai multe. Să faceţi planuri, să sărbătoriţi atunci când vă reuşesc, să perseveraţi atunci când nu vă reuşesc. Să râdeţi când e bine, să râdeţi când e rău. Să iubiţi cu toată fiinţa, să iubiţi cu altruism. Viaţa e simplă, viaţa e complexă, viaţa e scurtă. Singura voastră valută adevărată e timpul: folosiţi-l cu înţelepciune".

Când am terminat de vorbit, Marcus şi ceilalţi se holbau la mine, năuciţi. Nimeni n-a scos o vorbă. N-au avut nicio altă reacţie. Oare asta să fi însemnat că aveam dreptate sau că nu? Ambele, probabil.

Acum, când stau în SUV-ul întunecat, împreună cu femeia asta străină, mă gândesc la cuvintele pe care le-am adresat copiilor. Iată-mă într-o situaţie cumplită, al cărei deznodământ nici nu mă pot gândi să-l prezic. Am iubit cu toată fiinţa, dar oare chiar am iubit cu altruism? Şi cât mi-a mai rămas din valuta asta preţioasă, timpul? Oare l-am folosit cu înţelepciune?

67.

Orele trec, iar eu mă străduiesc cu disperare să rămân treaz. Sigur suntem undeva prin deşert. Simt în gură gustul prafului. Limba mi-e umflată sub căluş, buzele îmi sunt dureros de crăpate, îmi simt gâtul pârjolit. Mi-e greu să respir. Tare mult aş vrea să pot înghiţi, dar n-am cum să-mi mişc muşchii gâtului.

După hurducături, îmi dau seama că am ieşit de pe autostradă. Saliva mi s-a prelins din gură pe cămaşa de forţă, ajungând până pe picior. Mă simt jenat. Întorc capul spre dreapta, cu greutate şi cu multe dureri. Femeia de lângă mine doarme. Are obrazul plin de vânătăi şi de julituri. Se pare că persoana care nu mă agreează pe mine nu se dă în vânt nici după ea.

Deodată, peretele despărţitor dintre scaunele din faţă şi bancheta din spate se lasă în jos. Soarele năvăleşte prin parbriz, silindu-mă să închid ochii ca să mi-i apăr de lumina orbitoare. Femeia se foieşte lângă mine. Întorc capul ca s-o privesc, sperând că aş putea să-i comunic ceva cu ajutorul ochilor, sperând să putem stabili vreo legătură. Numai că ea priveşte drept înainte.

În depărtare, zăresc complexul, înălţându-se prin arşiţa deşertului.

Ajunşi la impunătoarea poartă din fier, aşteptăm să ne verifice actele un gardian în uniformă. Îl aud vorbind la telefon în corpul de gardă, sunând pe cineva, anunţându-ne sosirea. Poarta se deschide şi trecem mai departe. În timp ce-o aud închizându-se în urma noastră, încerc să calculez dacă o fi prea înaltă ca să mă pot căţăra pe ea. Şi, în cazul în care-aş putea, cam de cât timp aş avea nevoie? Iar ei ce-ar face dac-aş încerca?

Apoi îmi amintesc de coridorul de sticlă prin care am mers la prima mea vizită la Fernley: staţiunea de-o parte, deşertul vast de cealaltă. Să evadezi de aici ar fi ca şi cum ai vrea să scapi înot de la Alcatraz. După ce ajungi afară, cum supravieţuieşti? Deşertul e prea izolat, prea neiertător. Fără apă, aş fi mort în câteva ore. Cum e de preferat să mori: într-o închisoare, la cheremul celor care te-au luat prizonier, sau singur, în deşert?

Trecem de o a doua poartă şi, în cele din urmă, ne oprim exact în locul în care am coborât din avion data trecută. Acum, totuşi, eu sunt cel care stă pe linia galbenă, cu o înfăţişare istovită şi temătoare. Femeia e lângă mine.

O poartă se deschide, zbârnâind. Un tip scund într-o uniformă neagră zbiară: „Mişcă! Mergi pe linie!" Ne târâm picioarele pe culoarul îngust, îngrădit, străduindu-ne amândoi să rămânem pe linia galbenă care arată

calea. Lanţurile de la glezne mi se înfig în piele, forţându-mă să fac paşi mărunţi. Femeia se mişcă repede – probabil că nu e încătuşată la picioare –, iar eu mă zbat să ţin pasul cu ea.

La capătul liniei galbene, ajungem la intrarea în clădire. Uşa se deschide şi intrăm. Două femei în uniformă o iau spre stânga împreună cu femeia care a venit cu mine. Doi bărbaţi mă flanchează de-o parte şi de cealaltă, conducându-mă în direcţia opusă. Ajungem într-o încăpere goală, unde îmi eliberează mijlocul şi gleznele. Imediat, mă simt mai uşor. După ce-mi scot cămaşa de forţă, constat că am braţele amorţite. Poate că va urma căluşul. Aşa sper. Mor să-mi umezesc buzele, să iau o gură de apă.

— Scoate tot de pe tine, îmi comandă unul dintre ţipi.

În scurt timp, sunt complet gol, dacă fac abstracţie de chestiile de la cap. Şi buzele îmi sunt amorţite, simt cum mi se scurge saliva pe bărbie. Cei doi tipi se zgâiesc la mine, cu priviri oarecum fascinate.

Durerea din gură e atât de chinuitoare, încât nici măcar nu conştientizez umilinţa situaţiei. Nu-mi doresc decât să-mi scoată chestia asta. Arăt spre gură, făcând din mâini un gest implorator. Fac semn că am nevoie să beau.

Până la urmă, tipul mai scund scoate o legătură de chei de la centură. Îşi face de lucru cu o încuietoare de la ceafa mea. Când căluşul alunecă afară, icnesc. Lacrimi de uşurare îmi ustură obrajii. Mă străduiesc să închid gura, dar nu pot.

Tipul mai înalt îmi arată într-o direcţie.

— Duşurile sunt acolo. Nu te grăbi. Când eşti gata, pune-ţi salopeta roşie. Ieşi prin spate.

Intru pe o uşă. În stânga sunt cinci chiuvete, în dreapta, cinci duşuri, o bancă în mijloc, nicio uşă, nicio perdea. Mă duc la duşul din mijloc. O parte din mine crede că apa n-o să curgă, că nu e decât o farsă crudă cu efect psihologic.

Răsucesc robinetul. Minune, curge. Tremur la contactul pielii cu apa rece ca gheaţa. Ridic capul şi înghit cu lăcomie, gură după gură. Brusc, apa trece de la rece la opărită. Mă smucesc înapoi. Pe urmă, urinez în scurgere şi privesc cum lichidul de un galben închis se preface într-un vârtej în apa aburindă, apoi dispare.

Apăs pe butonul dozatorului de săpun şi un lichid de un roz-aprins îmi ţâşneşte în palmă. Îmi spăl mizeria adunată pe drum. Apa e acum călâie. Îmi spăl faţa, părul, tot. Stau sub jetul de apă, cu ochii închişi. Îmi vine să mă întind pe jos şi să dorm pentru totdeauna. Nu vreau să ies de sub duş, nu vreau să îmi pun salopeta. Nu vreau să ies pe uşă. Fiecare uşă de care trec acum nu e decât o uşă de care va trebui să trec înapoi ca să scap din iadul ăsta, dacă asta e posibil măcar.

În cele din urmă, opresc apa şi ies din duş. O salopetă roşie şi o pereche de chiloţi albi atârnă în cuierul fixat pe perete. Dedesubt e o pereche de papuci. Îmi pun chiloţii şi salopeta. Materialul e neobişnuit de confortabil, exact cum mi-a descris Alice. Îmi vine perfect. Papucii sunt prea mici. Îi încalţ şi-aşa, după care ies pe uşă.

Mă pomenesc într-o cameră îngustă. Femeia cu care am călătorit e în faţa mea, în picioare, lângă un scaun, îmbrăcată cu o salopetă sângerie, la fel ca a mea. Pe partea din faţă scrie cu litere mari cuvântul DEŢINUT. Lângă scaun e o masă înaltă. Tăblia elegantă din marmură pare nelalocul ei. În mijlocul mesei e o cutie din lemn. Mă cutremur când mă gândesc la ce-ar putea să conţină.

Femeia ridică o mână şi-şi aranjează părul, cu un gest automat. Are pielea încă umedă după duş, dar părul îi e uscat.

— Nu e nicio ieşire, zice.

Aşa e. Nu mai e nicio altă ieşire. Mă întorc spre uşa pe care am intrat, dar e deja închisă. Îmi amintesc de JoAnne, în cuşca aia din sticlă care se tot micşora, şi încep să intru în panică. Pun mâna pe mânerul uşii, dar nu se mişcă. Suntem captivi.

Mă rotesc lent, în cerc, cercetând încăperea.

— Te rog, stai jos, îmi spune femeia, cu o voce şovăielnică, apoi, văzând că nu mă clintesc, repetă: Te rog.

Are ochii roşii, îmi dau seama că a plâns.

Mă duc spre scaun şi mă aşez.

— Îmi pare rău, zice ea.

— Pentru ce?

Timp de un minut, nu spune nimic, după care începe să plângă în hohote.

— Te simţi bine?

Sunt conştient de faptul că întrebarea e absurdă chiar din clipa în care i-o adresez, dar vreau să ştie că înţeleg ceea ce simte.

— Da, îmi răspunde.

E evident că se zbate să-şi recapete stăpânirea de sine, demnitatea. Deschide cutia şi începe să scotocească prin ea. Auzind sunetul metalului ciocnit de metal, mi se face greaţă.

— Ce e înăuntru? o întreb, aşteptând cu teamă răspunsul.

— Ne-au dat de ales, zice ea. Unul dintre noi trebuie să iasă din camera asta ras în cap. Au zis că pot să hotărăsc eu. Şi-au mai zis că, dacă mai rămâne un singur fir de păr, ne rad pe amândoi şi ne fac şi altceva mai rău.

— Te-ai hotărât?

— Da. Îmi pare rău.

Pot să trăiesc cu un cap ras, nu e nicio problemă, întrebarea mai

tulburătoare e de ce ne obligă să trecem prin asta. Dacă ei i-au oferit o posibilitate de a alege, atunci probabil că-mi vor oferi şi mie una. Şi care va fi alegerea mea?

68.

În timp ce-mi bâzâie maşina pe pielea capului, mă gândesc la Eliot şi la Aileen. JoAnne îi numise Eli şi Elaine. Poate că ziarul din Portland le-o fi greşit numele. Sau poate că JoAnne o fi greşit. Una sau alta. Sau să fi înţeles eu greşit? Urechile noastre aud adesea ceea ce se aşteaptă să audă, în loc de ceea ce se spune.

Îmi amintesc de un alt cuplu care a dispărut în timp ce naviga cu caiacul pe ocean. S-a întâmplat undeva la nord de Malibu, acum câţiva ani. Au fost daţi dispăruţi timp de mai multe săptămâni, până caiacul lor de două persoane a fost găsit cu o gaură în carenă şi cu frânturi de colţi de rechin încă înfipte în fibra de sticlă.

Dacă cineva din conducerea Pactului a citit povestea asta şi a considerat că e o poveste plauzibilă pentru un cuplu ca Eliot şi Aileen? Dacă şi cancerul soţiei lui Dave a fost exact acelaşi lucru: un scenariu plauzibil?

Mă gândesc la cei 107 oameni care au cercetat malurile Oregonului după vreun semn al dispariţiei lui Eliot şi-a lui Aileen. Atâţia indica articolul din ziar: 107. Mă gândesc la ei toţi, mergând în şir indian pe plaja lungă, cu capetele în jos, căutând indicii îngropate în nisip. Dacă aş dispărea, oare s-ar găsi 107 oameni care să mă caute? Mi-ar plăcea să cred că da, dar probabil că n-ar fi aşa.

Articolul din ziar era de acum trei luni. Aş fi vrut să am timp să caut noutăţile. Oare prietenii lor au renunţat? Sau încă sunt pe-acolo, căutând? Dac-aş dispărea, oare cât timp m-ar căuta?

69.

Tot părul mi s-a dus, însă femeia continuă să-şi frece palmele de scalpul meu, căutând ca nu cumva să-i scăpat vreun fir. Din când în când, se opreşte, ia aparatul de ras, îmi dă cu puţină loţiune şi rade câte unul, real sau imaginar. Pare obsedată, îngrozită de consecinţele necunoscute. Părul ei e coafat în stilul elegant specific femeilor înstărite de vârsta ei: tapat abundent, blond, dar nu foarte, cu accente menite să îndrepte atenţia spre pomeţii ei atrăgători. Intuiesc că pierde foarte mult timp cu asta în fiecare dimineaţă. Înţeleg de ce a ales ca eu să rămân fără păr, nu ea. Şi totuşi, meticulozitatea cu care-mi rade capul pare aproape feroce.

— E perfect, zice, făcând un pas în spate.

Persoana cuprinsă de un sentiment de vinovăţie găseşte totdeauna o cale de a-şi motiva comportamentul, dând impresia că ţi-ar fi făcut un serviciu.

Auzim o voce de femeie în difuzorul din tavan.

— Foarte bine. Acum, Jake, e rândul tău să alegi.

Ştiam că asta o să urmeze. Şi totuşi, mă încordez din tot corpul.

— Avem două celule, rosteşte vocea. Una e întunecată şi rece, iar cealaltă e viu luminată şi foarte călduroasă. Pe care o preferi?

O privesc pe femeie. Intuiesc că are un soţ care o lasă mereu să aleagă: cu ciocolată sau cu vanilie, la geam sau pe culoar, pui sau peşte. Din fericire, eu nu sunt soţul ei. Chiar în clipa în care ea deschide gura ca să-mi spună ce ar prefera, i-o iau înainte.

— Lumină şi căldură.

— Bună alegere, Jake.

Se deschide uşa şi un traseu luminat ne duce spre un coridor, apoi într-o zonă comună cu opt celule. Vocea din difuzor se aude iar:

— Jake, intră, te rog, în celula cu numărul treizeci şi şase. Barbara, celula numărul treizeci şi cinci.

Prin urmare, aşa o cheamă. Eu şi Barbara ne privim reciproc, dar niciunul dintre noi nu se urneşte.

— Haideţi, ne îndeamnă vocea.

Barbara porneşte spre celula ei, oprindu-se imediat în faţa uşii. Înăuntru e întuneric. Barbara se întinde şi mă apucă de mână, ca şi cum aş putea, cumva, s-o salvez.

— Mergi înainte, rosteşte vocea. Şovăind, ea îmi lasă mâna şi intră, cu paşi mici. Când uşa celulei se trânteşte în urma ei, Barbara scoate un scheunat de

frică. Intru cu paşi hotărâţi în cealaltă celulă, prefăcându-mă mai curajos decât sunt. Lumina fluorescentă e orbitoare, iar temperatura probabil că se apropie de treizeci şi opt de grade. Uşa se trânteşte în spatele meu.

În celulă e un pat metalic îngust, prins de perete. Un singur cearşaf, nicio pernă. Un vas de toaletă e fixat de perete. Un exemplar ponosit din Manual zace singur pe unicul raft. Nu-l iau în seamă şi mă întind pe pat.

Lumina e atât de puternică, încât mă văd nevoit să mă întind pe burtă, cu capul îngropat sub cearşaf.

Orele trec. Transpir, mă foiesc, nu adorm. Din celula vecină, o aud pe Barbara ţipând de două ori, după care nimic altceva. Îmi examinez din nou celula, ochii mei încă străduindu-se să se adapteze la lumina orbitoare. Mi-e foarte sete, dar nu mi s-a adus apă. În cel mai rău caz, îmi spun în gând, pot să beau apa din vasul de toaletă. Probabil că m-ar ţine vreo cinci, şase zile. Şi pe urmă? Dar încerc să nu mă gândesc chiar atât de departe.

70.

N-aş putea să spun sigur, dar cred că trece o zi până când se deschide uşa. Simt cum aerul fierbinte din celula mea se revarsă afară, în zona comună. Salopeta mea e leoarcă de transpiraţie. Mă dau jos de pe prici şi ies din celulă. Contactul cu aerul răcoros îmi provoacă ameţeală.

S-a deschis şi uşa celeilalte celule. Barbara apare, acoperindu-şi faţa cu ambele mâini ca să-şi apere ochii de lumină. Mă simt vinovat pentru că i-am lăsat ei celula întunecoasă. Îi pun o mână pe umăr, iar ea scânceşte. Nu ni s-au dat instrucţiuni de niciun fel, dar văd drept în faţă un semn de ieşire. O conduc pe coridor spre uşă. Mă simt ca un şobolan într-un labirint cunoscut, urmărind calea obligatorie, liberul arbitru nefiind, în cazul meu, altceva decât o ficţiune.

Între timp, Barbara a deschis ochii, cu toate că, în mod evident, lumina îi provoacă suferinţă. Merge imediat în urma mea, ţinându-mă strâns de mână.

— Unde mergem? mă întreabă în şoaptă.

— E prima dată pentru tine?

— Da.

— Fiecare uşă duce spre o altă uşă. Îmi închipui c-o să tot mergem. Când vor vrea să ne oprim, ne vom da seama. Dacă te ajută, numără. Aşa, măcar o să ştim cât de mult am mers.

— Unu, începe ea. Doi, trei...

Merg încet, dar cu paşi apăsaţi. Exact cum mă aşteptam, când ajungem la capătul fiecărui coridor, se deschide o uşă, apoi se închide în urma noastră. Oare totul e controlat prin senzori? Sau sincronizarea impecabilă e doar opera cuiva care urmăreşte imaginile camerelor de supraveghere?

Barbara a numărat până la 1014 când ajungem la două uşi din sticlă. Pe ambele e câte un autocolant din plastic inscripţionat cu cuvintele Avocat din oficiu. Se aude vocea de deasupra noastră.

— Barbara, acum tu alegi. Ca avocat, îl preferi pe David Renton sau pe Elizabeth Watson?

Abia dacă am cunoscut-o pe colega mea de detenţie, dar ştiu sigur pe cine o să aleagă.

— Pe David Renton, răspunde ea, fără ezitare.

Ambele uşi se deschid şi scot la iveală câte un birou la care stă cineva. Barbara se duce în stânga, spre bărbat, iar eu în dreapta, spre femeie.

Elizabeth Watson – înaltă, slabă şi palidă – arată ca un manechin într-un

taior bleumarin. La început, nu face nicio mişcare, dar simt că mă măsoară cu privirea. Îmbrăcămintea şi papucii îmi sunt leoarcă: îmi închipui că nu e o privelişte atrăgătoare. Aerul condiţionat din încăpere funcţionează din plin, aşa că încep să tremur în hainele mele umede. Avocata mea îmi face semn să mă aşez pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului. Înainte să se aşeze, la rândul ei, împinge cu un gest nonşalant fereastra, să pătrundă înăuntru ceva din aerul fierbinte al deşertului.

— Îngheţ aici, bombăne ea. Eu am copilărit în Tallahassee. Mama ţinea în casă o temperatură constantă de optsprezece grade. Nu suport aerul condiţionat.

Mă uimeşte francheţea ei. E prima persoană întâlnită la Fernley care a dezvăluit vreodată ceva despre sine.

Se instalează pe scaunul ei, îl face să se rotească şi-şi deschide geanta voluminoasă din piele.

Îmi dau seama că ăsta nu e, de fapt, biroul ei. Nu există nici fotografii, nici bunuri personale de orice fel. Privind-o mai îndeaproape, observ că taiorul ei e şifonat, că are o cută în partea dreaptă, poate de la vreo valiză, precum şi o pată pe mâneca stângă. Geanta e umplută până la refuz. Probabil că tocmai a aterizat, convocată pe nepusă masă.

Pune pe birou trei sticle cu răcoritoare: Coca-Cola dietetică, apă de Islanda cu esenţă de zmeură şi ceai rece.

— Alege, mă îndeamnă, cu un zâmbet empatic.

Mi-o imaginez luând în fugă sticlele la ieşirea dintr-un cabinet exclusivist de avocatură. Spre deosebire de Diane şi de Declan, Elizabeth Watson probabil că e membră a Pactului. Poate c-o fi comis vreo greşeală o dată, sau de două ori, iar acum, ocazional, zboară până aici ca să-şi reprezinte „Prietenii".

Întind mâna după apă, iar ea îşi alege ceaiul rece.

— Aşa, zice, lăsându-se pe spătarul scaunului. Prima infracţiune, corect?

— Da.

— Prima dată e cel mai rău, comentează, deschizând un dosar aflat pe birou.

În timp ce gâlgâi apa, Elizabeth se apucă să citească documentele.

— Încă n-au depus nicio acuzaţie. E ceva neobişnuit. Vor să discute cu tine mai întâi.

— Am de ales?

Elizabeth aruncă o privire pe fereastră, spre deşertul sclipitor.

— Nu, nu prea ai. Dar ne-au mai rămas câteva minute. Ţi-e foame?

— Rău.

Scotoceşte prin geantă şi scoate o jumătate de sandvici înfăşurată într-o

hârtie cerată albastră.

— Scuze, asta-i tot ce am, îmi spune, în timp ce împinge sandviciul pe birou spre mine. E bun, totuşi, friptură de curcan şi Brie.

— Mulţumesc, îi zic, înfulecându-l din patru muşcături.

— Vrei s-o suni pe soţia ta?

— Pe bune?

Pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Da, poţi să suni de pe telefonul meu.

Împinge telefonul spre mine şi adaugă încet:

— Totdeauna ne înregistrăm telefoanele când ajungem la Fernley.

Face cu degetele semnul ghilimelelor la cuvântul *înregistrăm,* prevenindu-mă că apelul meu s-ar putea să nu fie tocmai privat. Se pare că ea chiar e de partea mea. Dar, în definitiv, poate că nu e decât un nou joc bolnav, un nou test. Poate că ea joacă rolul poliţistului bun.

— Mulţumesc, îi zic, şovăitor. Iau telefonul. Îmi doresc cu disperare să vorbesc cu Alice, dar ce-o să-i spun?

Alice răspunde de la primul sunet de apel, cu un „Alo" înfricoşat, pe nerăsuflate.

— Eu sunt, iubito.

— Of, Doamne, Jake! Eşti bine?

— M-am ales cu o tunsoare nouă, dar, în afară de asta, sunt bine.

— Cum adică, tunsoare? Când vii acasă?

— Sunt chel. Şi, din nefericire, nu ştiu când o să vin acasă.

Pare să nici nu remarce partea cu chelia.

— Unde eşti?

— Cu avocata mea. Încă n-am fost pus sub acuzare. Vor să mă interogheze mai întâi.

Îmi ridic privirea spre Elizabeth, care pare absorbită de dosarul meu.

— Ce mai face Vadim? întreb încet.

— Lucrează de zor, răspunde Alice. A mai găsit şi alte documente.

Elizabeth îşi ridică privirea spre mine şi-şi bate uşor ceasul cu degetul.

— Trebuie să închid, îi zic lui Alice.

— Nu încă, mă opreşte ea, şi o aud că plânge. Orice-ai face, să nu le spui nimic incriminator.

— Aşa o să fac, îi promit. Alice... Te iubesc.

Aud că pune mâna cineva pe mânerul uşii, aşa că închid repede şi împing telefonul spre Elizabeth. Gordon, cel care m-a interogat cu ocazia primei mele vizite la Fernley, îşi face apariţia, îmbrăcat cu un costum negru şi ţinând o servietă în mână. Lângă el e un alt tip: mai masiv şi mai dur decât partenerul lui de data trecută, cu un tatuaj înfăţişând un şarpe care îi urcă pe

gâtul gros.

— E momentul să mergem, zice Gordon.

Elizabeth se ridică de pe scaun, dă ocol biroului şi se postează între mine şi Gordon. Deja îmi place şi mai mult femeia asta.

— Cât o să dureze interogatoriul? îl întreabă.

— Depinde, răspunde Gordon.

— Aş vrea să asist la el.

— Nu se poate.

— Fir-ar a naibii de treabă, sunt avocata lui! De ce mai are avocat, dacă nu poate să asiste la interogatoriu?

— Uite ce e, ripostează Cordon, nerăbdător. Lasă-mă să-mi fac treaba. Când termin, ţi-l aduc înapoi. Ne-am înţeles?

— O să fie peste o oră? Peste două?

— Asta depinde de prietenul nostru, zice Cordon, apucându-mă de cot şi trăgându-mă spre uşă.

Elizabeth dă să ne urmeze, dar Gordon aruncă o privire peste umăr, pocneşte din degete şi zice:

— Maurie, rezolvă tu.

Tipul cu şarpele se opreşte în pragul uşii, barându-i ieşirea lui Elizabeth.

Mergem pe alte coridoare lungi. În cele din urmă, Gordon formează un cod pe o tastatură şi intrăm într-o încăpere fără ferestre, cu o masă şi trei scaune. Simt răsuflarea lui Maurie în spate.

— Stai jos, zice Gordon, iar eu mă conformez.

Se aşază faţă-n faţă cu mine, punându-şi servieta pe masă, între noi. Pe masă e şi un belciug metalic.

— Mâinile, zice Maurie.

Pun mâinile pe masă. Maurie strecoară prin belciug o pereche de cătuşe, pe care mi-o prinde apoi de încheieturi. Gordon scoate din servietă un dosar cu copertă roşie şi-l deschide. E doldora de hârtii. Toate astea să fie despre mine?

— Vrei să vorbim despre ceva înainte să începem? mă întreabă.

Până să-mi arate Alice articolul din ziar, avusesem de gând să dau toate cărţile pe faţă, să le spun adevărul, sută la sută, şi să accept orice m-ar aştepta. Acum, nu prea mai sunt convins că vreau aşa ceva.

N-ar trebui să pun întrebarea asta, dar o pun. Pentru că am nevoie să ştiu.

— JoAnne e bine?

— Sunt foarte surprins că poţi să întrebi aşa ceva, zice Gordon, încruntându-se. De ce eşti atât de preocupat de JoAnne? N-ai învăţat nimic?

Aruncă o privire spre Maurie.

— Se pare că n-a învăţat nimic, îi zice, iar Maurie rânjeşte.

— Întreb, insist eu, pentru că, ultima dată când am văzut-o, o închiseserăţi, goală, într-o încăpere care se strângea în jurul ei.

— Aşa am făcut, confirmă Gordon, cordial. Nu?

Frunzăreşte dosarul, apoi se apleacă în faţă, până când ajunge la numai câţiva centimetri de mine.

— Aşadar, înţeleg că vrei să faci o mărturisire.

Nu-i răspund.

— Asta ar putea să-ţi împrospăteze memoria, zice, împingând o fotografie peste masă.

Maurie se reazemă de tocul uşii, plictisit. E o fotografie alb-negru, granulată, şi, cu toate astea, nu pot nega ceea ce văd.

— Dă-mi voie să te mai întreb iar, zice Gordon, ceva te-am mai întrebat şi data trecută când ne-am văzut. Îţi aduci aminte că te-ai întâlnit cu JoAnne în zona restaurantelor din mallul Hillsdale?

Privesc fotografia. Pare să fi fost luată de pe înregistrările sistemului de supraveghere video. Fac semn din cap că da.

— Bine, zice el. Acum, începem să ne înţelegem. Ai putea să-ţi caracterizezi relaţia cu JoAnne?

— Ne-am cunoscut în facultate. Am lucrat împreună. Pentru foarte puţin timp, am fost cuplaţi. După absolvire, n-am mai văzut-o până când, împreună cu soţia mea, Alice, am participat la prima noastră cină trimestrială din cadrul Pactului, în Hillsborough.

— Şi pe urmă?

— Am văzut-o la a doua noastră petrecere a Pactului, în Woodside. După o săptămână, la cererea mea, ne-am întâlnit în zona restaurantelor din mallul Hillsdale, în San Mateo. Am mâncat hotdogi pe băţ şi am băut limonadă. Am stat de vorbă.

— Despre ce?

— Despre Pact.

— Şi ce-a spus JoAnne despre Pact?

— Mă întrebam dacă era un lucru potrivit pentru mine şi soţia mea. JoAnne m-a asigurat că da. Mi-a zis că a făcut mult bine căsniciei lor.

Am repetat în minte de o sută de ori replica asta, dar chiar şi-aşa, când o rostesc, tot sună forţat.

— Şi altceva?

— Ne-am înţeles să ne întâlnim şi a doua oară, dar ea n-a mai apărut.

— Şi pe urmă?

— Şi pe urmă, după cum ştii, am văzut-o aici, răspund, străduindu-mă să-mi înfrânez nerăbdarea din glas şi amintindu-mi mie însumi că Gordon deţine toată puterea aici.

— I-ai spus soţiei tale despre întâlnirile astea?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Pentru că aveai de gând să te culci cu JoAnne?

— Nu, răspund, apăsat.

— V-aţi întâlnit doar ca să vorbiţi despre trecut? Să savuraţi delicatesele cunoscute sub denumirea de hotdogi pe băţ? Pentru incredibila ambianţă din zona restaurantelor de la mallul Hillsdale? N-ai încercat s-o seduci?

— Nu!

Gordon îşi împinge scaunul înapoi şi se ridică în picioare, proptindu-se cu palmele de masă. Maurie începe să pară ceva mai interesat de discuţie.

— Nu i-ai propus să reînviaţi relaţia dintre voi?

— Bineînţeles că nu.

— I-ai propus o întâlnire la hotelul Hyatt?

— Ce pana mea? Nu!

Vine lângă mine şi-mi pune o mână pe umăr, ca şi cum am fi amici din nou.

— Uite ce problemă am acum cu tine, Jake. Tu ai o povestioară pe care vrei s-o spui. Eşti hotărât să te ţii de ea. Înţeleg asta. Autoconservare şi aşa mai departe. Dar sursele noastre ne-au confirmat că ai făcut sex cu JoAnne Charles în hotelul Hyatt din Burlingame, statul California, pe 17 martie.

— Ce surse? Asta-i o tâmpenie!

Gordon oftează.

— Şi făceam progrese atât de frumoase, Jake. Aveam mari speranţe. Credeam c-o să scăpăm de-aici înainte de ora prânzului, zice, aşezându-se la loc.

— Nu m-am culcat cu JoAnne Charles, declar, dar imediat cum îmi ies cuvintele pe gură îmi dau seama că am greşit.

— Ba te-ai culcat. Ai mărturisit deja!

— Acum şaptesprezece ani! Nu în ultimul timp. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte aşa ceva.

Desigur, partea asta nu e adevărată. Gândul ăsta mi-a trecut clar prin minte. Futu-i. JoAnne, goală, desfăcându-şi picioarele, cu zâmbetul ăla bizar, provocator, pe buze. Cum ar fi putut să nu-mi treacă prin minte? Dar ce, asta e o crimă? N-aş fi trecut niciodată la fapte. Niciodată.

— Cine ar putea să cunoască gândurile unui bărbat? întreabă Gordon.

Sincronizarea e ciudată. Cu toate astea, ştiu că nu e decât o tactică. Oamenii Pactului vor să cred că pot să pătrundă în mintea mea. Dar nu pot să pătrundă în mintea mea. Sau pot?

— Jake, zice Gordon, aproape fredonându-mi numele. O să te întreb ceva extrem de important. Vreau să te gândeşti bine. Nu vreau să răspunzi imediat. Ai fi de acord să depui mărturie împotriva lui JoAnne, ca să scapi de toate astea?

Ştiu deja răspunsul, dar întârzii cu el, doar ca să dau impresia că-i cântăresc oferta. În cele din urmă, răspund simplu:

— Nu.

Gordon clipeşte, de parcă tocmai i-aş fi tras o palmă.

— Bine, atunci, Jake. Nu înţeleg, date fiind informaţiile noastre, *sursa* informaţiilor noastre, dar îţi respect hotărârea. Dacă, pe parcurs, te răzgândeşti, nu trebuie decât să anunţi că vrei să vorbeşti cu mine.

Ce naiba vrea să spună, dată fiind sursa? Insinuează că JoAnne ar fi fost cea care a zis că am făcut sex la hotelul Hyatt. Dar ce motiv ar fi avut JoAnne să spună una ca asta? Ar fi putut s-o spună doar sub o tortură cumplită. Mă gândesc la cuşca aia care se strângea. Tortura poate să smulgă răspunsuri, însă rareori smulge adevărul.

— N-o să mă răzgândesc. Am întâlnit-o pe JoAnne Charles o singură dată în zona restaurantelor dintr-un mall. În rest, tot ceea ce spui e o minciună.

Gordon îmi aruncă o privire dispreţuitoare, după care se ridică şi iese din încăpere. Maurie îl urmează.

Rămân acolo, cu mâinile încătuşate pe masă. Aud aerul şuierând prin ventilaţia din tavan. În cameră se face din ce în ce mai frig. Sunt atât de obosit, de flămând, de înfrigurat, încât nici să gândesc nu mai pot. Aş vrea să pot vorbi cu Alice. Pun capul pe masă şi, imediat, lumina se stinge. Ridic capul, şi lumina se aprinde la loc. Mai încerc de vreo câteva ori. De fiecare dată, se întâmplă acelaşi lucru. O fi vreun senzor pe undeva, sau îşi bate joc cineva de mine? Până la urmă, pun capul jos şi adorm.

Mai târziu, mă trezesc într-o beznă totală. Cât timp să fi trecut? O oră? Cinci? Ridic capul de pe masă şi lumina se aprinde. În cameră e frig. Metalul cătuşelor a început să-mi intre în carne. Sunt câteva picături de sânge închegat pe masa metalică. În gură simt un gust cleios. E posibil să fi dormit mult timp. Oare m-au drogat?

Mai trece un timp. Plictiseala e o tortură în sine. Mă gândesc la Alice. Oare ce-o face? O fi la serviciu? O fi acasă? O fi singură?

Se deschide uşa.

— Bună, Maurie, îl întâmpin.

Nu-mi răspunde. Îmi desface cătuşele şi-mi ridic mâinile de pe masă. Le simt grele, ca şi cum nu mi-ar aparţine. Îmi mişc degetele, îmi frec palmele, le scutur. Maurie mă apucă de braţe, mi le trage cu brutalitate la spate şi mă încătuşează iar. Mă duce de-a lungul unui culoar şi apoi într-un lift.

— Unde mergem?

Niciun răspuns. Dintr-odată, pare să fie agitat, mai agitat chiar decât sunt eu. Îmi amintesc de studiul de la Düsseldorf: atunci când sunt înfricoşaţi sau panicaţi, oamenii emană prin transpiraţie o substanţă chimică, care declanşează anumiţi receptori din creierul uman. Simt mirosul neliniştii lui Maurie ieşindu-i prin piele.

Uşa liftului se închide.

— Tu ai soţie, Maurie? Copii?

Mă priveşte, parcă fără voia lui. Scutură uşor din cap.

— N-ai soţie? repet. Nici copii?

Încă o scuturare discretă a capului. Şi atunci înţeleg că el nu răspunde la întrebarea mea. Doar mă avertizează.

Liftul ne duce cinci etaje jos: *ding, ding, ding, ding, ding.* Stomacul gol mi se întoarce pe dos; hotărârea mea păleşte. Sunt la doisprezece metri sub suprafaţa deşertului, la mai mult de o sută de kilometri de orice altceva. Dacă s-ar produce un cutremur, dacă s-ar prăbuşi clădirea asta, aş fi îngropat, uitat pe veci.

Ieşim din lift. Şi Maurie pare să-şi fi pierdut ceva din hotărâre, pentru că nu se mai sinchiseşte să mă apuce de braţe. Merge, iar eu îl urmez. Formează un cod pe o tastatură şi intrăm într-o încăpere unde e un alt gardian, în picioare: o femeie, cam de 45 de ani, cu părul blond-spălăcit coafat într-un stil demodat. Nu pare să fie membră a Pactului. În deşert probabil că e destul de greu să găseşti angajaţi. Poate că e vreo fostă angajată a închisorii, de dinaintea închiderii ei.

Uşa se trânteşte după noi. Maurice îmi desface cătuşele, după care rămânem toţi trei pe loc. Maurie îşi întoarce privirea spre femeie.

— Haide, îi zice.

— Ba nu, tu, răspunde ea.

Am senzaţia că e prima dată când ei doi fac chestia asta, indiferent ce-o fi, şi niciunul dintre ei nu vrea să preia frâiele. În cele din urmă, femeia mi se adresează:

— Vreau să scoţi tot de pe tine.

— Iar?

— Da.

— Tot?

Ea încuviinţează.

Îmi dau jos papucii, încet, gândindu-mă. Maurie mi-a făcut semnul ăla de avertisment cu capul, când eram în lift: n-a fost un gest neprietenos, cred, mai degrabă unul conspirativ. Ei amândoi par că stau ca pe ace. Oare i-aş putea convinge să mă lase să plec... dacă tot suntem numai noi trei? Fără

Gordon. Oare cu cât sunt plătiţi? Aş putea să le ofer bani?

— Sunteţi din Nevada? îi întreb. Trag de timp, prefăcându-mă că am probleme cu nasturele de sus al salopetei.

Femeia aruncă o privire spre Maurie.

— Nu. Eu sunt de loc din Utah, îmi zice ea.

Maurie o priveşte mustrător.

— Mai repede, spune el.

Îmi deschei nasturii salopetei şi-o las să cadă pe podea. Femeia îşi întoarce privirea.

— Tu de unde eşti? mă întreabă, evident stânjenită că sunt dezbrăcat.

— Din California, răspund, rămânând în chiloţii de închisoare. Aţi fi dispuşi să mă ajutaţi? întreb în şoaptă.

— Ajunge, şuieră Maurie, şi-mi dau seama că am depăşit limita.

Simt că e capabil de o izbucnire furioasă dintr-un moment în altul. Cu toate astea, nu prea am de ales.

— Am bani. Mulţi, zic, alegând să mint.

Aud piuitul cifrelor apăsate pe tastatura aflată de cealaltă parte a uşii. Femeia blondă îl săgetează cu privirea pe Maurie. Fir-ar e la fel de agitată ca el. Se deschide uşa şi intră o femeie înaltă şi corpolentă. Arată ca un gardian de închisoare de pe vremuri, unul autentic, care mi-ar crăpa bucuros ţeasta cu un pumn.

— Gardieni, zice, cu o voce neaşteptat de delicată, examinându-şi mapa din mână. Trebuie să ne grăbim.

Apoi, întorcându-se spre mine:

— La piele. Imediat.

Îmi scot chiloţii şi-mi acopăr podoabele cu mâinile. Ce senzaţie îngrozitoare, să fii gol printre oameni îmbrăcaţi.

Femeia gardian îşi ridică privirea de pe mapă. Nuditatea mea nici n-o miră, nici n-o interesează.

— Duceţi-l la două mii două sute, le spune lui Maurie şi femeii blonde. Repede. Duceţi-l la aparat. Toată lumea aşteaptă.

Fir-ar. Asta nu poate să fie de bine.

Blonda, clar înfricoşată de cealaltă femeie, mă împinge înainte. Mergem pe coridor până când intrăm într-o altă cameră. În centrul ei e o masă făcută în întregime din plexiglas. O femeie atrăgătoare stă în picioare lângă ea. Cu toate că şi ea ţine o mapă în mână, e îmbrăcată cu o bluză albă apretată şi o pereche de pantaloni albi de in, iar în picioare are o pereche drăguţă de sandale: nici urmă de obişnuita uniformă. Părul blond-roşiatic e prins într-un coc. Probabil că e specială cumva. Poate că e una dintre Prietene.

Îmi măsoară corpul din ochi.

— Urcă-te pe masă, îmi zice.

— Glumeşti?

— Nu, îmi răspunde, cu o privire rece. Maurie poate să-ţi arate alternativă, dar te asigur că e mult mai rea.

Privesc peste umăr spre Maurie. Ce naiba, până şi el pare speriat.

— Uite ce e, zic. Nu ştiu ce soi de tortură medieva...

Mâna femeii se mişcă atât de repede, încât nici măcar n-am timp să mă feresc. Mă pocneşte cu mapa drept peste faţă. Mi se înceţoşează privirea.

— Pe masă, te rog, repetă ea ferm. Trebuie să înţelegi faptul că noi suntem mulţi, iar tu, unul singur. Poţi să te supui solicitărilor noastre sau poţi să te împotriveşti, dar, şi într-un caz, şi în celălalt, tot asta o să se întâmple. Nivelul tău de împotrivire nu face decât să egaleze nivelul durerii; altfel, deznodământul e acelaşi. E o ecuaţie simplă: împotrivire egal durere.

Mă cutremur şi mă urc pe masă, simţindu-mă profund vulnerabil. La unul dintre capete e un suport din spumă pentru gât, iar lângă el, o cureluşă din piele. Mai sunt şi alte curele din piele pe masă, iar la picioare, butuci din lemn. Femeia blondă priveşte în tavan. Maurie stă cu ochii pe femeia în alb, părând să-i aştepte ordinele.

Plexiglasul e rece sub pielea mea goală. Mă doare capul şi simt că mi se scurge o dâră de sânge pe faţă. Dacă ieri tânjeam să scap de cămaşa de forţă, azi tânjesc după orice care să-mi ascundă goliciunea şi umilinţa.

Femeia blondă îmi potriveşte capul pe suportul din spumă, după care îmi trece cureaua din piele peste gât şi dispare din raza mea vizuală. Simt cum îmi sunt legate braţele: e Maurie. Strânsoarea lui e puternică, dar mişcările sunt surprinzător de blânde. Apoi simt curelele pe glezne. Probabil că e blonda. După ce mă leagă, mă bate uşor cu palma pe talpă. Ce gest matern! Mă străduiesc să-mi stăpânesc lacrimile. De ce s-or purta ei doi aşa? Ce-or şti? Oare asta e bunătatea de dinaintea sacrificării?

Privesc în tavan, nemişcat, îngheţat. Tot ce pot să văd sunt doar luminile fluorescente, urâte. În încăpere domneşte tăcerea. Mă simt ca un broscoi legat pe o planşetă în laboratorul de biologie al unui liceu, aşteptând să fie disecat.

Se aud paşi: se pare că încă vreo două persoane au intrat în cameră. Femeia în alb se apleacă deasupra mea. – Închideţi-l, zice.

O placă mare din plexiglas se mişcă deasupra mea. Inima îmi bate atât de tare, încât o şi aud. Mă întreb dacă o aud şi ei. Încerc să mă mişc, să mă împotrivesc, dar degeaba. Placa din plexiglas pare să fie grea.

— Nu! strig, panicat.

— Linişteşte-te, îmi zice femeia în alb. Nu trebuie neapărat să te doară. Aminteşte-ţi de ecuaţie.

Închid ochii şi mă încordez, aşteptându-i să-i dea drumul, să mă zdrobească. Totul s-ar putea sfârşi cât de curând. O moarte oribilă. Asta se întâmplă? O execuţie? Au de gând să mă asfixieze, sau mai rău? Sau e tot ceva din acelaşi meniu: tactica inducerii fricii, cruzime mentală, ameninţări vane?

Plexiglasul a ajuns la cincisprezece centimetri deasupra mea.

— Vă rog, implor, dezgustat de slăbiciunea din vocea mea.

Ce-o să se spună la ştiri? *Bărbat dispărut în expediţie cu caiacul.* Sau, poate, n-o să fie nicio ştire. Poate c-o să fie doar o afecţiune medicală obişnuită. *Bărbat mort de insuficienţă hepatică. Anevrism.* Nu există limite în privinţa a ceea ce-ar putea ei să spună, nu există nimeni care să le pună la îndoială povestea. Cu excepţia lui Alice. Dumnezeule, Alice. Vă rog, pe ea s-o lăsaţi în pace.

Numai că ei n-o vor lăsa în pace. O vor mărita. Pe cine îi vor găsi? Pe cineva a cărui soţie a cunoscut o soartă similară?

Pe Neil, cred. Dacă ăsta e doar un complot elaborat, ticluit de Neil, ca să scape de JoAnne şi să se însoare cu Alice? Simt cum mi se ridică fierea în gât. Apoi, plexiglasul coboară.

71.

Aştept să simt apăsarea sticlei, dar nu e cazul. Aud un burghiu şi-mi dau seama că ei fixează placa imediat deasupra mea în toate cele patru colţuri. Răsuflarea mea disperată înceţoşează totul şi, în scurt timp, nu pot să mai văd nimic.

Burghiul se opreşte şi se face linişte. Una dintre femei numără: „Unu, doi, trei, patru". Simt că sunt ridicat. Şi, deodată, sunt în poziţie verticală, suspendat în interiorul plexiglasului, cu braţele pe lângă corp, cu picioarele uşor depărtate, cu tălpile pe butucii din lemn şi cu capul înainte. În faţa mea e un perete alb, gol. Simt prezenţa celorlalţi în spatele meu, dar nu pot să-i văd. Mă simt ca un microorganism prins între două lamele, aşteptând să ajungă sub microscop.

Podeaua se zguduie sub mine şi-mi dau seama că toată structura e pe roţi. Închid ochii cât pot de strâns şi mă forţez să respir. Când îi deschid, observ că sunt transportat pe un coridor îngust. Oamenii trec pe lângă noi, zgâindu-se la corpul meu gol. Unii trec prin faţă, iar alţii, prin spatele meu. Sunt împins într-un ascensor de marfă, uşile grele se închid şi începem să urcăm. Nu ştiu sigur dacă femeia în alb mai e cu noi. Sau femeia blondă. Se pare că persoanele care mă manevrează stau în spatele meu.

— Maurie? zic. Unde mergem? Ce se-ntâmplă?

— Maurie a plecat, îmi răspunde o voce. O voce masculină.

Mă gândesc la chipul lui Alice, cu doar câteva clipe înainte să mi se pună ochelarii de cal. Mă gândesc la mâna ei pe pieptul meu, după ce m-au îmbrăcat cu cămaşa de forţă, la cât m-a zguduit pierderea apăsării ei liniştitoare. La cum, în ultimele câteva ore, viaţa mi-a fost dată peste cap. Mi-a fost luat totul, bucată cu bucată.

Îmi vine să plâng, dar n-am lacrimi. Îmi vine să ţip, dar ştiu acum că ţipetele mele n-ar schimba nimic.

Îmi ţin respiraţia doar cât e nevoie să se limpezească plexiglasul din faţa ochilor mei. Când se deschid uşile ascensorului, îmi dau seama că suntem într-o încăpere cavernoasă. Mi-o amintesc de la prima mea vizită la Fernley: cantina.

Aud zgomotul paşilor îndepărtându-se şi rămân aici singur, privind drept înainte prin plexiglasul aburit.

Ascult, dar nu aud nimic. Încerc să mă mişc, dar nu pot. După câteva minute, nu-mi mai simt picioarele, pe urmă nu-mi mai simt braţele, apoi

închid ochii. Nu mai sunt altceva decât gândurile mele, desprinse de trup. Mi-am pierdut voinţa de a lupta.

Îmi trece prin minte, în sfârşit, că tocmai ăsta a fost planul lor: să mă despoaie de curaj, să mă despoaie de toată speranţa.

Timpul trece. Cât timp să fi trecut? Gândurile îmi zboară spre Alice, spre Ocean Beach, spre nunta noastră. Spre imaginea ei, în garajul nostru, împreună cu Eric, cântând.

Încerc să-mi alung gândul ăsta. Dar nu pot. Ce prostie din partea mea, să fiu gelos într-un astfel de moment. Adevărul e că, atunci când n-o să mai fiu, dacă n-o să mai fiu, ea n-o să fie liberă să se întoarcă la Eric, chiar dac-ar vrea. Ea o să fie încă la cheremul Pactului şi al hotărârilor lui arbitrare. Probabil pentru tot restul vieţii.

Tânjesc să aud voci sau măcar un sunet. Un fragment muzical. Ce n-aş da să-l văd pe Gordon chiar în clipa asta. Sau pe Declan. Sau măcar pe Vivian. Numai să fie o altă fiinţă omenească. Oricine. Să fie asta însăşi definiţia singurătăţii? Sigur asta e.

La un moment dat, aud uşa ascensorului deschizându-se. Mă inundă un val de uşurare. Aud voci – două, poate trei –, iar podeaua începe să vibreze. Ceva greu e transportat pe roţi spre mine. Aştept să apară în câmpul meu vizual, dar nu apare. Apoi, vocile se îndepărtează pe coridor. Ascensorul scoate din nou zgomotul de clopoţel, se aud alte voci şi, încă o dată, ceva greu, pe roţi, e transportat pe coridor.

O construcţie verticală din plexiglas, exact ca asta în care sunt eu.

Înăuntru văd o siluetă feminină. Brunetă, statură medie; la fel ca mine, goală. Sticla din dreptul feţei e aburită, aşa că nu pot să-i disting trăsăturile. O împing într-un loc aflat în diagonală faţă de mine. Pe urmă, paşii se îndepărtează de noi, vocile se sting. Ascensorul. Alte voci. Altă construcţie din plexiglas. Nu pot s-o văd, dar o aud.

Acum suntem trei. Intuind că suntem singuri, că toţi supraveghetorii noştri au plecat, îmi adun curajul şi încep să vorbesc.

— Sunteţi bine amândoi? îi întreb, încet.

Aud scâncetele femeii.

Apoi, din dreapta mea, o voce bărbătească:

— Ce crezi că vor să ne facă?

— Tu eşti de vină! ţipă femeia. Ţi-am spus c-or să ne prindă!

— Şşt, o atenţionează bărbatul, şi-mi dau seama că ea îi vorbise lui. Se cunosc.

— Care e vina voastră? întreb în şoaptă.

Se aude o voce în difuzor:

— Deţinuţii sunt rugaţi să se abţină de la discutarea infracţiunilor lor.

Un bărbat mai vârstnic, într-o uniformă albă de bucătar, trece printre noi.

— Ei bine, voi trei sigur aţi pus-o de mămăligă, zice, privind drept spre mine, apoi pleacă.

După un minut, se aude clopoţelul ascensorului. Când o nouă cuşcă din plexiglas trece pe lângă mine, văd de la spate o femeie goală, cu părul încurcat şi unsuros. Cred că nu poate fi decât o singură persoană. Gardianul roteşte plexiglasul şi, într-o clipă, e cu faţa spre mine, la doi metri distanţă. Femeia e palidă şi slabă. Arată ca şi cum n-ar mai fi văzut soarele de mai multe săptămâni. Aburul acoperă partea în care îi sunt ochii, aşa că durează câteva clipe până când se limpezeşte plexiglasul şi mă vede. Nu, nu e JoAnne. Ce-or fi făcut cu JoAnne?

Aud tropot de paşi, mulţi paşi. Într-o clipă, un şir lung de deţinuţi în salopete roşii şi de angajaţi în uniforme gri se revarsă în cantină. Atunci, dintr-odată, înţeleg sensul întregului spectacol oribil. Noi patru suntem poziţionaţi astfel încât toată lumea trebuie să treacă printre noi ca să ajungă la rândul pentru mâncare. Încerc să stabilesc un contact vizual cu femeia din faţa mea, dar ţine ochii închişi, iar lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

Rândul se opreşte. Aud zăngănitul tăvilor şi al tacâmurilor, lucrătorii răcnind ordine. Rândul se dă înapoi când alţi deţinuţi se revarsă înăuntru... câţi? Cum e posibil ca atât de mulţi Prieteni să fi greşit faţă de Pact?

În scurt timp, rândul staţionează în faţa noastră. Cei mai mulţi privesc în jos, evitând contactul vizual, deşi alţii – boboci? – par fascinaţi, oripilaţi. Un bărbat, de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu părul negru şi o dantură perfectă, chiar zâmbeşte. Pare cuprins de un amuzament plin de cruzime. Alţii par doar plictisiţi, aşteaptă să treacă timpul, să mai mănânce un prânz la Fernley. Ca şi cum ar fi văzut deja totul.

La început, evit privirile tuturor. De ruşine, de umilinţă. Dar apoi îmi trece prin minte că, dacă ăsta o fi sfârşitul, vreau să-i forţez să se uite la mine. Să mă vadă. Să ştie că mâine ar putea fi ei în locul meu. Dacă e să-mi găsesc sfârşitul aici, oricare Prieten poate să-şi găsească sfârşitul aici.

Mulţimea e alcătuită, cu aproximaţie, jumătate din bărbaţi, jumătate din femei. Salopetele roşii nu pot să ascundă faptul că aproape toată lumea e bine îngrijită, probabil înstărită. Nu ca populaţia obişnuită din închisori. Oare ce infracţiuni i-au adus aici? Pe măsură ce mulţimea sporeşte, rândul se dublează, se triplează. E atât de aglomerat, încât unii sunt lipiţi de cuşca mea din plexiglas, doar placa transparentă despărţindu-i de corpul meu gol. Zgomotul se intensifică, iar eu sunt plin de furie şi de dezamăgire. Vreau ca ei să facă *ceva.* Orice. Vreau să se revolte împotriva Pactului.

Cum am putut permite, noi toţi, să ni se întâmple aşa ceva?

O femeie cu părul castaniu, cu o şuviţă elegantă, căruntă la tâmplă, îmi

zâmbeşte. Priveşte în jur, să n-o vadă cineva, apoi sărută la repezeală plexiglasul în dreptul gurii mele. Spune ceva, dar nu pot s-o aud prin toată hărmălaia. *Ce e?* întreb eu, accentuându-mi mişcările buzelor. Repetă şi ea, mimând, cu încetineală: *Nu te lăsa.*

Sau, cel puţin, asta cred că a zis. *Nu te lăsa.*

72.

Din nou în celulă, din nou în salopeta roşie, din nou pe salteaua subţire. Încerc să adorm, dar e prea multă lumină şi prea multă căldură. Nu e nimic de făcut aici, nimic de citit, în afara Manualului. Refuz să-l ating.

Mintea începe să-mi hoinărească. Dintr-un motiv oarecare, mă gândesc la unul dintre pacienţii mei, cel care m-a întrebat care e rostul vieţii. El scrie o lucrare despre Larsen B, o placă de gheaţă cât tot statul Rhode Island, care se afla la marginea Antarcticii. În 2004, după aproape douăsprezece milenii de rezistenţă şi stabilitate, Larsen B s-a crăpat, s-a fragmentat şi a luat-o razna pe ocean. După douăsprezece mii de ani, a fost nevoie de numai trei săptămâni ca să se dezintegreze. Oamenii de ştiinţă nu cunosc exact motivul, dar presupun că a fost o încrucişare monumentală de întâmplări – modificarea unui curs de apă, un soare mai arzător, subţierea stratului de ozon, plus obişnuitul ciclu estival de douăzeci şi patru de ore de lumină – care i-au pus capac lui Larsen B. Fluxul de apă caldă a provocat apariţia unor crăpături minuscule, după care soarele fierbinte a topit stratul subţire de la suprafaţă. Picăturile s-au rostogolit, croindu-şi încetul cu încetul drum prin crăpături, pe care le-au lărgit, până când s-a slăbit întreaga structură. În cele din urmă, în doar câteva minute, o catastrofă care păruse de neconceput timp de douăsprezece mii de ani a devenit, dintr-odată, cu totul iminentă.

Apoi mă gândesc la noii mei clienţi, soţii Rosendin. Darlene şi Rich sunt căsătoriţi de douăzeci şi trei de ani, în mare parte fericiţi. Casă frumoasă, slujbe decente, doi copii, amândoi la facultate. Totul a mers grozav până acum vreo şase luni, când Darlene a făcut câteva tâmpenii. În marele tablou al vieţii, infracţiunile ei n-au fost colosale, dar în săptămânile care au urmat a început să se manifeste efectul de domino, cu furie şi neîncredere, şi întreaga căsnicie s-a năruit. Mărturisesc că asta mi-a insuflat o mică doză de pesimism în privinţa căsătoriei. Ţii lucrurile în frâu, în fiecare secundă a fiecărei zile, după care, o singură dată, doar pentru o clipă, una dintre persoane îşi pierde concentrarea, scapă firul din mână, şi întregul ghem se deşiră.

73.

— Eşti gata să vorbim?

Mă ridic, ţeapăn, şi ies din celulă, urmându-i pe Gordon şi pe Maurie pe coridor, apoi în camera pentru interogatorii. De data asta, nu mă mai încătuşează de masă. Poate şi-au dat seama că sunt prea epuizat ca să mă lupt cu ei.

Gordon stă pe scaunul lui, privindu-mă pe deasupra mesei. Maurie îşi ocupă poziţia lângă uşă. Îmi evită privirea.

— Aşa, zice Gordon. Putem să ajungem la un numitor comun? Ai avut timp să te gândeşti?

Nu răspund nimic. Nu sunt sigur că aş avea ce. Când am fost dus la cantină, m-am simţit ca şi cum aş fi deschis poarta unei găuri negre care duce spre iad. Fusesem pregătit să îndrept totul – pentru JoAnne şi pentru mine, pentru Alice –, dar atunci când femeia străină mi-a spus cuvintele alea, asta mi-a dat forţa să mă menţin pe poziţie. *Nu te lăsa.*

— Aici chiar nu e vorba despre tine, îmi spune Gordon. Cu JoAnne e o treabă complicată. Te-ar interesa să afli că nu e prima ei Infracţiune de Infidelitate? Neil mi-a cerut să dau de capătul poveştii.

E prima oară când cineva de la Fernley se referă la o persoană dintr-o funcţie de conducere spunându-i pe nume; asta nu poate să fie de bine. Oare asta înseamnă că are de gând să elimine martorul?

— Uite ce e, Jake, înţeleg că eşti într-o situaţie delicată. Ai impresia că nu mă poţi ajuta să rezolv problema fără să te incriminezi şi pe tine, zice Gordon, după care se ridică şi se duce spre un mic frigider dintr-un colţ. Ceva de băut?

— Da. Te rog.

Îmi pune în faţă o sticlă din plastic. Din nou, apă de Islanda: cu afine şi mentă.

— Pari să dai dovadă de o hotărâre straşnică, Jake. Aşadar, m-am mai gândit. Avem două căi posibile. Ori îţi distrug hotărârea – ceea ce înseamnă foarte multă muncă pentru mine şi nu prea multă plăcere pentru tine –, ori găsim o cale de ieşire din asta, prin care tu să mă ajuţi să-mi rezolv problema, dar într-o manieră care să-ţi permită să ieşi relativ nevătămat.

— După toate porcăriile la care m-ai supus, nu am încredere în ceea ce defineşti prin nevătămat.

— Crede-mă. Asta n-a fost nimic.

— Şi e normal?

— Ce să fie normal?

— Eu am crezut că Pactul avea ca menire ocrotirea căsniciilor reuşite, sănătoase, durabile. Cum se potrivesc interogatoriile şi tortura cu o căsnicie sănătoasă?

Gordon oftează.

— Iată despre ce e vorba. Mi s-a cerut să rezolv problema cu JoAnne. De obicei, în majoritatea cazurilor, stau faţă-n faţă cu persoana care a comis adulterul, ea se declară vinovată, apare în faţa judecătorului, îşi înghite hapul. Iar cuplul îşi vede mai departe de viaţa lui. E simplu. O căsnicie e un lucru uluitor de rezistent. Am văzut căsnicii care au rezistat unor lovituri oribile, devastatoare, dar au reuşit cumva să se redreseze. E un mister. Cele mai multe căsnicii se dovedesc chiar mai puternice după ce trec de greaua încercare. Şi ştii de ce?

Refuz să-i răspund.

— Atunci când partenerul vinovat acceptă consecinţele acţiunilor sale, Jake, el sau ea redă echilibrul relaţiei. O readuce în punctul de echilibru. Elimină perturbările, rezolvă problema şi porneşte relaţia de la capăt. Echilibrul e cheia. Echilibrul e combustibilul care alimentează o căsnicie reuşită.

Deşi sună a discurs repetat în prealabil, recunosc că are un sâmbure de adevăr. Îmi amintesc că le-am zis şi eu ceva destul de asemănător pacienţilor mei.

— Majoritatea cuplurilor n-ar putea să readucă echilibrul relaţiei prin propriile puteri. Pentru asta sunt eu aici.

— Şi, îl întreb, de ce anume ai nevoie?

— Din cauză că JoAnne a refuzat să mărturisească totul, asta e una dintre acele extrem de rare situaţii în care am fost forţat să intervin.

— Ai luat vreodată în calcul posibilitatea ca, pur şi simplu, să nu fie nimic de mărturisit?

Gordon oftează din nou.

— În prima zi în care echipa mea a început s-o supravegheze pe JoAnne, ea l-a minţit pe Neil. S-a furişat afară din casă şi s-a întâlnit cu tine în zona restaurantelor. Ani de-a rândul, am lucrat pentru un serviciu de informaţii străin. Subiecţii mei erau profesionişti; ştiau să-şi şteargă urmele. Acolo era greu. Aici nu e.

— Dar te-ai gândit la posibilitatea ca JoAnne să nu-l fi înşelat pe Neil? Să se fi întâlnit cu mine doar ca între prieteni?

— În situaţii ca asta, am descoperit că soţia bănuită a înşelat de fiecare dată. Acesta va fi deznodământul şi aici. E pur şi simplu vorba despre cum

vom ajunge la acest deznodământ inevitabil.

— Eu n-am cum să te conduc într-acolo. Pentru că nu s-a întâmplat nimic.

Într-o eră a abundenţei datelor şi informaţiilor, e mereu posibil să găseşti dovezi în sprijinul oricărui punct de vedere, fie că e corect, fie că e greşit. Mă gândesc la perioada premergătoare războiului din Irak, la concentratele de uraniu din Africa, la atrocităţile din Kurdistan: un tsunami de dovezi, atât adevărate, cât şi false, care conduc naţiunile spre hotărârea de a declanşa un război.

Gordon îmi adresează un zâmbet îndurerat.

— Iată propunerea mea. Depui mărturie că JoAnne a făcut vreun gest făţiş sau vreo declaraţie prin care a indicat că e interesată de derularea unei relaţii sexuale cu tine. Nu trebuie să spui nimic mai mult. Nu e nevoie să te incriminezi şi pe tine. Putem s-o lăsăm aşa. Poţi să te declari vinovat de vreo infracţiune minoră, fără legătură cu asta, să accepţi judecata şi să-ţi vezi mai departe de viaţa ta. E destul de simplu. Nu vrei s-o faci, măcar pentru Alice?

Văzând că nu răspund, se încruntă.

— Uite ce e, eu fac tot ceea ce-mi stă în puteri ca să te ajut, Jake. Îmi asum un risc aici, iar tu pari să nu apreciezi asta. Nu ştii, probabil, că există un manual auxiliar care se referă la cerinţele de implementare a Pactului. Nu e pentru membri, ci pentru cei care fac parte din forţele de ordine, ca mine, şi mă ghidează în ducerea la bun sfârşit a responsabilităţilor mele. Cu toate astea, aici avem de-a face cu circumstanţe neobişnuite, deoarece e implicată soţia cuiva cu o funcţie de conducere. În interesul celerităţii, Neil a aranjat să avem o paletă extinsă de tehnici. De fiecare dată când implementăm câte o nouă tehnică, avem nevoie de un ordin din partea judecătorului. Am obţinut deja autorizarea asta. Nu pot să-ţi împărtăşesc exact seria tehnicilor care au fost autorizate, dar pot să-ţi spun că sunt unele pe care chiar nu ţi-ai dori să le cunoşti.

Începe să se înroşească la faţă.

— Iar dacă e vorba despre vreun soi de altruism nebunesc, te asigur că nici JoAnne nu şi-ar dori să le cunoască.

— Îmi spui că singura modalitate de a mă salva şi de a o salva pe JoAnne este să mint. Dar dacă accept să mint şi să-ţi ofer ceea ce vrei, de unde ştiu eu că pedeapsa pentru JoAnne n-o să fie chiar şi mai rea?

— Cred că va trebui doar să ai încredere în mine.

Îmi ridic privirea spre Maurie, sperând c-o să mă îndrume cumva, însă el studiază podeaua.

— Una dintre regulile stricte şi incontestabile, Jake, e că poţi fi ţinut aici doar şase zile fără să fii pus sub acuzare. După ce eşti pus sub acuzare, avem o săptămână pentru pregătirea audierii. Tu poţi să soliciţi mai mult timp, dar

eu, nu. Înţelegi de ce-ţi spun toate lucrurile astea?

— Nu.

— Asta înseamnă că trebuie să ajungem la o înţelegere în cursul următoarelor trei sau patru zile. Va fi necesar să grăbesc lucrurile, ceea ce nu-mi place... şi ştiu că nici ţie nu-ţi va plăcea. În munca mea de dinainte, puteam să nu mă grăbesc, să ţin pe cineva săptămâni în şir. Puteam să-i cunosc, să distribui pedepsele încetul cu încetul şi să mă asigur că, atunci când ajungeam la o înţelegere, aceea avea să fie stabilă şi sinceră.

— Uite ce e, eu n-am mai avut vreo relaţie cu JoAnne Charles de mulţi ani. Ori de câte ori mi-ai pune întrebarea asta, adevărul tot n-o să se schimbe. Eu n-am comis niciun adulter.

Ne uităm chiorâş unul la altul. În mod evident, am ajuns într-un impas. Şi nu văd nicio ieşire.

— Pot să-mi sun soţia?

— Da, poate că asta ar fi o idee bună.

Gordon scoate un telefon din buzunarul de la spate, îi spun numărul lui Alice, iar el îl formează. Apoi mă pune pe difuzor.

Nu ştiu unde o fi ea; îmi dau seama că, de fapt, nu ştiu în ce zi suntem şi nici ce oră e.

— Alo?

Vocea lui Alice, după toate câte s-au întâmplat în ultimele câteva ore, aproape că e mai mult decât pot suporta.

— Jake? Tu eşti?

— Alice.

Aud zgomote de birou pe fundal, apoi o uşă închizându-se şi tăcere.

— Jake, eşti rănit? Unde eşti? Pot să vin să te iau?

— Încă sunt la Fernley. Nu sunt cu avocata mea în clipa asta şi nu sunt singur. Sunt la un interogatoriu.

O aud cum inspiră brusc, înfricoşată.

— Ce-a zis judecătorul?

— Încă n-am apărut în faţa unui judecător. Mi se tot pun întrebări. Vor să spun anumite lucruri. Lucruri care nu sunt adevărate.

Tăcere prelungită. Alte uşi închise, un lift, apoi zgomote de stradă. În cele din urmă, Alice zice:

— Spune-le orice vor să audă.

— Dar ceea ce vor ei să audă e o minciună, Alice.

— Jake, pentru mine, pentru căsnicia noastră, te rog, dă-le ceea ce vor.

Şi, cu asta, Gordon opreşte convorbirea. Maurie iese din încăpere, trântind uşa după el.

— Eşti gata să avem discuţia asta acum?

— Am nevoie să mă gândesc.

— Răspuns greşit, zice el, ridicându-se atât de repede, încât îşi răstoarnă scaunul. A expirat timpul, adaugă, după care iese furios.

Lumina se stinge. Rămân pe întuneric, dezorientat, nesigur, şi am senzaţia că pot încă să aud vocea lui Alice, răsunând din pereţi.

Trec mai multe minute până când se aprinde lumina, în cameră intră un bărbat mustăcios, într-o uniformă neagră. Parcă ar fi o combinaţie între un instalator şi un contabil.

— Se pare că eşti primul nostru cobai pentru asta, îmi zice, ridicând o sacoşă neagră din pânză. Îmi cer iertare anticipat. Ţi-aş zice: „Să-mi spui dacă doare", dar sunt destul de sigur c-o să doară.

Instalatorul îmi fixează două brăţări metalice în jurul încheieturilor. Pe urmă, se apleacă, îmi ridică fiecare crac al pantalonilor şi procedează la fel cu gleznele. Mă simt uşurat când îl văd ridicându-se să plece, dar imediat îi simt prezenţa în spatele meu. Îmi îndeasă un căluş în gură, legându-l cu o cureluşă.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Jake, îmi zice, apoi iese din cameră.

Când se întoarce Gordon, cu un laptop, deja am gura uscată şi mă dor maxilarele.

— Ăsta e nivelul patru pe scară, mă informează. Îmi pare rău c-a trebuit să ajungem la asta.

Apasă câteva butoane pe computer, apoi îşi ridică privirea.

— Chestiile astea pe care le ai la încheieturi şi la glezne, după cum cred că s-ar putea să fi ghicit, sunt electrozi.

Nu ghicisem.

— Am setat programul pentru o oră. La fiecare patru minute, câte unul dintre membrele tale va primi câte un şoc. Programarea e întâmplătoare, aşa că nu vei şti care dintre ele va fi, până când nu se va întâmpla. Bine?

Nu. Nu e bine. Saliva mi se scurge pe lângă mingea din cauciuc, şiroindu-mi pe bărbie.

— Scuze pentru chestia de la cap. E ca să-ţi protejeze dantura şi gingiile. În orice caz, e programat să înceapă peste patru minute. Acum nu mai pot să-l opresc, chiar şi dac-ai fi vrut să vorbeşti.

Scutur din cap şi încerc să vorbesc prin zăbală, dar limba nu mă ajută.

— Ne vedem peste o oră, zice Gordon. O să avem ocazia să stăm de vorbă, înainte de a trece la nivelul cinci.

— Te rog!

Asta e ceea ce gândesc şi încerc să spun, însă cuvintele ies deformate, neinteligibile.

Lumina se stinge. Timp de câteva minute, nu se întâmplă nimic. Poate că

nu e decât o ameninţare falsă. Sau poate că Gordon nu ştie să lucreze cu programul ăla blestemat. Apoi, din senin, un şoc electric îmi fulgeră glezna dreaptă. Durerea îmi săgetează în sus pe picior şi se răspândeşte prin corp. Simt duhoare de păr ars. Doare atât de rău, încât mă face să urlu, sau, cel puţin, să încerc. Saliva mi se scurge pe bărbie. Simt gust de cauciuc. Respir mai greu. Nu-mi dau seama dacă bâzâitul din capul meu e din cauza şocului, sau a fricii de următorul.

Deja transpir abundent când cel de-al doilea şoc îmi loveşte cealaltă gleznă. Iar păr ars, iar urlete. Niciodată n-am cunoscut o durere atât de intensă. Niciodată nu mi-am imaginat măcar o durere atât de mare. Salopeta îmi e leoarcă de transpiraţie şi de urină. Aproape că mi-am înfipt dinţii în cauciucul din gură. Mai am treisprezece.

După şocul cu numărul şase, leşin. Mă trezesc, cuprins de oroare, când următorul şoc îmi străpunge corpul. Încăperea pute toată a carne arsă, urină şi fecale. Sunt cu capul pe masă, iar creierul mi s-a golit de orice, cu excepţia mistuitoarei conştientizări a durerii.

Când, în sfârşit, se întoarce Gordon, mi se face ruşine de cât de uşurat mă simt văzându-l.

Maurie intră în cameră în urma lui Gordon. De data asta, îmi întâlneşte privirea. Zăresc ceva în ochii lui: să fie oroare sau milă? Sau dezgust?

Gordon îşi trage nonşalant un scaun şi se aşază. Adulmecă prin încăpere şi se strâmbă.

— Nu te jena, Jake, de faptul că ţi-ai pierdut controlul asupra funcţiilor fiziologice. E doar o reacţie firească, te asigur. Să trecem la nivelul cinci?

Acum îmi dau seama c-a mai făcut toate astea. Îmi închipui că totdeauna se termină la fel.

Scutur din cap cât pot de tare, dar nu sunt sigur că s-a mişcat.

— Nnn, mormăi, înghiţind un amestec zdravăn de scuipat şi cauciuc.

— Ce?

— *Nu!*

Zâmbeşte, sincer încântat.

— Bine, atunci. Bună alegere.

Maurie întredeschide uşa şi bombăne ceva către o persoană pe care nu pot s-o văd. După câteva secunde, asistentul revine şi-mi scoate chestia de pe cap. Dă să-mi desfacă brăţările de la încheieturi, însă Gordon îl opreşte.

— Hai să le mai lăsăm, deocamdată.

Asistentul nu răspunde, ci doar îşi strânge zgomotos lucrurile şi pleacă.

Gordon îşi scoate iPhone-ul şi-l pune pe masă între noi, cu un gest aproape tandru. Ia un prosop curat şi-mi şterge faţa de transpiraţie.

— E mai bine? mă întreabă.

Îmi ling buzele. Au gust de metal şi de sânge.

— Probabil vrei să te speli, îmi zice.

Abia reuşesc să clatin afirmativ din cap. Încă tremur din tot corpul. Vezica mi s-a golit. Mă simt umilit şi nenorocit, plin de pişat şi de căcat.

— În curând, mă asigură Gordon, pe un ton liniştitor, îţi promit.

Chiar dacă ştiu că totul nu e pentru el decât un joc pervers, ceva din mine reacţionează la nota de bunătate din vocea lui. Îmi doresc cu disperare să cred că spune adevărul.

Gordon pune lângă telefon un caiet de tip studenţesc.

— Răspunde numai cu da sau nu, îmi zice, apăsând pe butonul pentru înregistrare al telefonului.

Începe să citească din caiet.

— Ai avut o relaţie sexuală anterioară cu JoAnne Charles?

— Da.

— Ai întâlnit-o la o petrecere a Pactului acum aproximativ două luni?

— Da.

— Ai întâlnit-o din nou după o săptămână?

— Da.

— Ai întâlnit-o la Mallul Hillsdale?

— Da.

— I-ai cumpărat de mâncare?

— Da.

— Ţi-a făcut avansuri sexuale?

— Da, bâigui eu.

— Ce?

— Da, rostesc ceva mai clar.

— Ai făcut sex cu ea?

— De curând?

— Răspunde la întrebare.

— Da. Am făcut sex cu JoAnne Charles.

— Te rog, repetă, cere Gordon, împingând telefonul mai aproape de mine.

— Da, am făcut sex cu JoAnne Charles.

— Ai făcut sex cu JoAnne Charles într-un hotel din Burlingame, California, pe data de 17 martie?

Îl privesc în ochi, încercând să pronunţ cuvintele pe care vrea să le audă. Nivelul cinci. Ce-o însemna asta? Gândurile mi se succed cu iuţeală. O fi vreun alt truc? Dacă mărturisesc, nu cumva se vor folosi de mărturisirea mea ca argument să mă trimită unde i-au trimis pe Eliot şi pe Aileen? Sau, mai rău, nu cumva îi vor da lui Alice să asculte mărturisirea? N-o vor întoarce pe scumpa mea soţie împotriva mea? Ce e mai periculos? O falsă

mărturisire sau adevărul?

Un singur lucru îl ştiu cu certitudine: *nu pot s-o pierd pe Alice.*

— Nu, răspund, în cele din urmă.

Furia îi învăpăiază ochii. Se întoarce spre computer şi apasă repede câteva taste. Îmi întinde prosopul cu care mi-a şters faţa.

— Poate vrei să mşti din el.

— Te rog, nu.

Mă priveşte, rânjind.

— Treizeci de secunde, zice. Te-ai culcat cu JoAnne Charles la Burlingame Hyatt?

Transpir; mintea îmi e goală. Până să pot răspunde, simt curentul electric sfârâindu-mi prin corp. Mă răstorn de pe scaun, gemând, izbindu-mă de podea. Cătuşele îmi intră în carne.

— Treizeci de secunde, zice Gordon.

Zac pe podea, fără să ştiu măcar dacă mai sunt viu.

— Cincisprezece.

Creierul îmi ia foc.

— Zece.

Privesc fix ceva de pe podea. Un pantof. Pantoful lui Gordon.

Când fluxul electric îmi săgetează piciorul stâng, până în piept, mă rostogolesc pe podea. Simt miros de piele arsă. Îmi ridic privirea spre Maurie, implorându-l din ochi, dar neputând să pronunţ nici măcar un cuvânt. Maurie tresare şi-şi abate privirea.

Acum sunt sub masă, iar sângele din rănile de la încheieturi îmi şiroieşte în jos pe braţe. Observ, pentru prima dată, că peretele din spatele meu e acoperit cu o oglindă. Cine priveşte scena?

Se opreşte curentul. Cineva îmi desface cătuşele. Zac în propriile fluide, nemişcat, năucit. Vreau să mor. Gândul mă şochează. Aş prefera să mor, decât să îndur încă o dată toate astea.

— Ajutor, şoptesc.

74.

Cât timp să fi zăcut acolo? O oră? O zi? Uşa se deschide.

— Ajunge, zice Neil.

— Nu acum, se împotriveşte Cordon. Suntem atât de aproape.

— Vino cu mine, zice Neil.

Cred că mie mi se adresează. Încerc să mă mişc, dar nu sunt în stare. Gordon iese după el din cameră.

— Ajutor, zic încă o dată.

— Va trebui să te ajuţi singur, răspunde Maurie. Iese pe uşă, închizând-o încet după el. Acum îmi dau seama, cu o certitudine copleşitoare, că Maurie n-o să facă nimic pentru mine. Nimeni dintre cei de-aici n-o să facă nimic pentru mine. Doar vor sta deoparte şi vor urma ordine.

Pentru un timp îndelungat, nu aud nimic.

Într-un târziu, uşa se deschide iar. Elizabeth Watson pare îngrijorată. Deodată, mă vede zăcând pe podea şi exclamă:

— Doamne, Dumnezeule, ce ţi-au făcut?

Mă ajută să mă ridic, strâmbând din nas. Mă simt ruşinat de duhoarea din cameră, de petele de pe hainele mele. Îşi bagă mâna în geantă şi-mi întinde o sticlă cu apă. Sunt înnebunit de sete, dar abia pot să ţin sticla în mână. Mă chinuiesc să-i desfac capacul, iar când vede asta, Elizabeth îmi ia cu blândeţe sticla din mână, deşurubează capacul şi mi-o duce la gură. După ce o beau pe toată, cu apa curgându-mi pe bărbie, îmi întinde o salopetă nouă, cu o pereche de chiloţi albi împăturiţi frumos deasupra.

— Îmi pare foarte rău, Jake. Acum poţi să te speli. Vino după mine.

Mă împleticesc pe coridor, fără îndoială lăsând o dâră de mizerie în urmă. Elizabeth se opreşte în faţa unei uşi pe care scrie duşuri. Intru şi stau sub jetul de apă caldă. Stau sub duş mult timp, până când se răceşte apa. Mă îmbrac cu hainele curate.

Afară, mă aşteaptă Elizabeth. Scoate din geantă o punguţă de bomboane M&M's cu unt de arahide şi-mi toarnă câteva în palmă. Mi-e foame rău, dar când muşc din bomboană, mă doare toată faţa. Ea nu spune un cuvânt până când nu ajungem în biroul ei, unde închide uşa.

— Relaxează-te, mă îndeamnă, arătându-mi scaunul.

Mă prăbuşesc pe scaun şi închid ochii. O aud pe Elizabeth cum trage jaluzelele, încuie uşa şi pune muzică. Tears for Fears, care cântă *Everybody Wants to Rule the World.* Niciodată când o să ascult cântecul ăsta n-o să mi

se mai pară la fel.

Când dă volumul mai tare şi-şi trage scaunul lângă al meu, înţeleg că muzica e menită să-i acopere vocea, să contracareze microfoanele.

— A fost greu să te găsesc, şopteşte. Nu voiau să-mi spună unde te-au dus. Am început să caut, să dau telefoane. Până la urmă, a trebuit să-i cer judecătorului o hotărâre de suspendare. Când am văzut că ei tot trag de timp, mi-am dat seama că e de rău, tot ceea ce ţi-au făcut.

Îi adresez o privire care spune: *Habar n-ai tu.*

— Judecătorul a desecretizat actul prin care ceruseră să folosească tehnici avansate. Am citit ce li s-a permis să facă. Îmi pare foarte, foarte rău, zice, strângându-mi mâna.

— Aş putea să merg acasă, te rog? întreb, cu o voce care-mi sună străină.

— Îmi pare rău, dar încă nu se poate. Te-au prezentat într-o lumină foarte nefavorabilă. Cu toate astea, din cauza unor nereguli din cererea lor, e posibil să avem câteva şanse.

Încă încerc s-o descifrez pe Elizabeth Watson. E neîngrijită şi incredibil de slabă. În schimb, încrederea cu care vorbeşte îmi dă de înţeles că e avocat pe bune, de mult timp.

— Lucrezi aici? o întreb.

Mă doare maxilarul. Mă doare tot corpul.

Mă priveşte ciudat.

— Nu, îmi răspunde.

— Eşti membră a Pactului?

— Da. De opt ani. Eu şi soţul meu locuim în San Diego.

Se apropie şi mai mult, ajungând cu gura la numai câţiva centimetri de urechea mea.

— N-avem voie să vorbim despre asta. Sunt aici pentru o Infracţiune de încredere: n-am avut încredere în partenerul meu la nivelul corespunzător.

— Şi asta ţi-a fost sentinţa? Să mă reprezinţi la parodia lor de proces?

— Da, fiind la prima infracţiune, am negociat şi am acceptat să execut douăsprezece zile. În mod normal, lucrez în instanţă pentru o firmă de avocatură din Century City. Eşti pe mâini foarte bune. Sunt un avocat foarte, foarte scump, zice, zâmbind, dar pentru tine e gratis.

Elizabeth Watson miroase a şampon cu aromă de alune de pădure. E un miros reconfortant. Din tot sufletul, îmi doresc să-mi pun capul în poala ei şi să dorm.

— Şi soţia mea e avocat, îi zic.

Mi-o imaginez pe Alice, acasă la noi, îmbrăcată în pijamaua ei din flanelă. Bea cafea, citeşte, stă la masă, cu ochii pe uşă, aşteptându-mă. Nu regret că m-am căsătorit cu ea. Nici măcar acum, nici măcar azi, nici măcar cu

furnicăturile care-mi umblă prin tot corpul, cu durerea de cap. La bine şi la rău. Categoric rău. Nu regret.

Închid ochii din nou. Alice. O visez pe Alice.

Visez luna noastră de miere. Visez nunta. Visez călătoria noastră, de când ne-am dus să vindem casa tatălui ei, inelul pe care l-am cărat după mine în buzunar. Când mi-a fost adus, părea doar o piatră oarecare pe o fâşie metalică, un obiect simplu; frumos, cred, dar al naibii de scump. În avion, totuşi, precum şi în zilele care au urmat, inelul parcă s-a încărcat cu un soi de magie. M-am gândit la puterea care zace în el, la vraja pe care pot s-o fac strecurându-l pe degetul ei.

Am văzut în inel talismanul care avea s-o facă pe Alice să fie a mea. Părea atât de simplu. Acum, văd planul meu exact aşa cum a fost: naiv şi, cumva, nesincer.

Când deschid ochii, Elizabeth e la biroul ei, notând ceva într-un caiet. Mă vede c-o privesc şi-mi zâmbeşte.

— Astea douăsprezece zile ar fi trebuit să fie uşoare. Şi primele zece chiar au fost. Toată lumea s-a declarat vinovată, cu toată lumea a fost simplu. Le-am obţinut tuturor cele mai bune înţelegeri posibile şi, în majoritatea cazurilor, mi-au fost recunoscători. Şi acum, uite, adaugă, ciocănind cu pixul în caiet.

— Îmi pare rău. Pot s-o sun pe soţia mea?

Ea mâzgăleşte ceva în caiet, apoi îl ridică, să pot citi. *Proastă idee!* Rupe foaia, o mototoleşte, după care îşi duce mâna la ureche. Ascultă cineva.

Muzica se aude în continuare. Acum cântă Spandau Ballet.

Vine din nou lângă mine şi se apleacă, vorbind foarte încet.

— Judecătorul ăsta e un gogoman. E de la curtea de apel. Nu pot să-mi imaginez ce mama naibii a făcut ca să ajungă aici. I-am citit hotărârile. Îi plac compromisurile, îi plac persoanele care încearcă să dreagă situaţia. Chiar avem nevoie să declarăm o vinovăţie, ceva.

— Orice, numai să scap de-aici.

— În căsnicia ta, Jake, mă întreabă, cu ce-ai greşit?

Stau să mă gândesc timp de un minut.

— De unde să încep?

75.

Cu o săptămână înainte s-o cunosc pe Alice, am închiriat o casă în Sea Ranch, o localitate izolată aflată la trei ore de mers cu maşina spre nord din San Francisco. A fost un cadou pe care mi l-am făcut singur pentru terminarea ultimei stagiaturi, un an îngrozitor într-o clinică. Am căutat pe internet şi am ales o căsuţă, sus, pe deal: fără dormitoare, doar un hambar cu o bucătărie de campanie.

Pe drum, m-am oprit la librăria din Petaluma, la plăcintăria din Sebastopol, am cumpărat alimente din Guerneville, apoi mi-am continuat drumul pe şoseaua şerpuită de coastă, gonind mai repede decât ar fi fost cazul când am ajuns la falezele înalte de deasupra Pacificului. Rămăsese să iau cheile şi să semnez actele la un birou de închirieri de lângă un bar pentru motociclişti din Gualala. Cu toate astea, când am ajuns la birou, nu era nimeni. Am aşteptat acolo, citind reviste de profil imobiliar, până când, în sfârşit, a apărut o tânără palidă. Era într-o marţi, iarna, şi mi-a dat impresia că nu mai închiriaseră o casă de luni de zile.

Când a început să plouă, s-a apucat să-mi caute cheile. După douăzeci de minute şi mai multe scuze, a mărturisit că se produsese o încurcătură. Căsuţa pe care o rezervasem fusese deratizată cu o zi înainte. Mi-a dat cheile unei case numite Two Rock, mi-a oferit toate indicaţiile, după care m-a trimis acolo. Când ieşeam pe uşă, mi-a zis: „Am eu o bănuială că s-ar putea să vă placă".

După opt kilometri pe o şosea luminată numai de luna plină şi de o puzderie de stele strălucitoare, am cotit pe un drum întunecat, umbrit de arbori de eucalipt. Drumul s-a transformat într-o alee, iar aleea m-a dus spre un complex. O casă mare, chiar pe malul oceanului, era flancată pe ambele părţi de case pentru oaspeţi. Imediat după poartă era un teren de bocce, iar într-o parte erau un jacuzzi de lux şi o saună care mirosea a cedru.

Să am şase sute cincizeci de metri pătraţi numai pentru mine ar fi trebuit să reprezinte o celebrare fastuoasă a recentului meu succes. Însă casa era rece şi goală şi m-a făcut să mă simt, pentru prima oară în viaţă, complet singur.

Livingul, cu vedere spre ocean, avea un perete imens din sticlă. În mijloc era un telescop, iar în bibliotecă am văzut un teanc de cărţi despre rutele de migraţie ale balenelor. Mi-am petrecut dimineaţa următoare zgâindu-mă prin lentila telescopului, aşteptând să văd semnul distinctiv al unei balene –

un orificiu de respiraţie mişcându-se lent de-a lungul coastei. N-am văzut nimic.

Sunetul găunos al acelei case închiriate, televizorul enorm răsunând pe holurile goale, valurile nesfârşite care se izbeau de stânci mi-au tot huruit în cap la începuturile relaţiei mele cu Alice. Amintirea casei goale de la Sea Ranch m-a făcut să mi-o doresc mai mult. M-a făcut să-mi doresc s-o am acasă când mă întorc de la muncă. M-a făcut să-mi doresc s-o am acasă, astfel încât să putem face tot felul de lucruri în weekenduri. M-a făcut să mi-o doresc în patul meu. M-a făcut să mi-o doresc mai mult decât mi-am dorit vreodată pe cineva.

76.

Elizabeth mă zgâlţâie de umeri.

— E şase fără două minute, Jake.

— Dimineaţa sau seara?

— Seara. Avem termen de judecată mâine, la nouă dimineaţa, mă informează ea.

În spatele ei, văd hârtii împrăştiate pe tot biroul.

— Acum te vor duce înapoi în celula ta. Te vor aduce aici cu două ore înainte de judecată.

Se aude o bătaie în uşă. Elizabeth priveşte cum doi tipi în uniforme gri îmi petrec lanţuri prin găicile pentru curea, apoi le leagă de cătuşele cu care-mi prind braţele şi picioarele.

— Nu-ţi face probleme, Jake, zice Elizabeth, observându-mi stânjeneala. Am trecut toţi prin asta.

Întors în celula mea de la început, am impresia că lumina e mai strălucitoare, iar căldura a fost dată mai tare. Înăuntru, găsesc tot cearşaful prăpădit şi exemplarul uzat din Manual. E ca în saună. Într-o oră, noua mea salopetă e leoarcă. Într-un târziu, prin deschizătura uşii apare o tavă. Un castron cu macaroane cu brânză şi două sticle cu apă de Islanda. Macaroane cu brânză şi trufe. Maxilarul încă mă doare, dar îmi dau seama, chiar şi din porţia asta minusculă, că bucătarul sigur lucrează într-un restaurant de fiţe. E delicioasă.

În dimineaţa următoare, am senzaţia că aştept ore întregi până când mi se deschide uşa şi un gardian mă conduce la biroul lui Elizabeth. Ea mă aşteaptă cu o altă salopetă curată – galbenă, de data asta – şi cu o sticlă de apă. În timp ce mă schimb într-un colţ, ea tot citeşte ceva pe ecranul computerului şi tastează.

Mă aşez pe scaun şi aştept. După un timp, îşi ridică privirea.

— S-ar putea să avem, în sfârşit, o înţelegere, Jake. Ţi-e foame?

— Rău.

Ia telefonul, sună şi, după câteva minute, îşi face apariţia o femeie în uniformă, aducând o tavă cu pâine prăjită, suc, iaurt, bacon şi ouă jumări. Evident că nu e acelaşi bucătar de aseară. Nu mă grăbesc cu mâncarea, o savurez.

Jos, sala de judecată arată exact ca una reală: o boxă pentru juriu, un loc pentru stenograf, un procuror de o parte, eu şi Elizabeth de cealaltă, câţiva

spectatori sporovăind în bănci. Când ne aşezăm, sporovăielile se potolesc. Apoi, o femeie aprod anunţă:

— Ridicaţi-vă, tribunalul îşi începe acum şedinţa.

Judecătorul îşi face apariţia pe o uşă laterală. Are părul argintiu, ochelari cu lentile groase, şi poartă tradiţionala robă neagră. Pare un actor care joacă rolul judecătorului într-un film la TV. Îşi ocupă locul în faţa sălii fără să rostească un cuvânt. Grefierul îi înmânează un dosar.

În timp ce citeşte documentele, aşteptăm în tăcere. Trag de gulerul salopetei galbene. E croită la fel ca cele roşii, însă materialul e altfel. Aspru. Asta mă face să mă întreb dacă n-o fi fost conceput special ca să-i facă pe acuzaţi să se simtă incomod în sala de judecată. Cât timp aşteptăm, procurorul, un bărbat sever într-un costum protocolar, se tot uită pe telefon.

În cele din urmă, judecătorul mă priveşte.

— Bună, Prietene, îmi zice.

Îi răspund printr-o înclinare a capului.

— Bună dimineaţa, domnule procuror şi doamnă avocat, continuă el. Înţeleg că aţi ajuns la un acord, o recunoaştere a două capete de acuzare.

— Da, Onorată Instanţă, răspunde procurorul.

Judecătorul ridică dosarul şi-i dă drumul să cadă pe masa lui, cu un gest teatral.

— E un dosar îngrijorător de stufos, remarcă el.

Ce dimensiuni poate să aibă dosarul meu! Oare ce-ar putea să conţină? Eu şi Alice suntem căsătoriţi de numai şase luni. Oare chiar am fost un soţ atât de îngrozitor? Să fie atât de vastă lista infracţiunilor mele?

— Da, Onorată Instanţă, îl aprobă procurorul. Au fost câteva probleme care au trebuit rezolvate.

— Dată fiind gravitatea dosarului, zice judecătorul, o recunoaştere a două capete de acuzare, fie ele şi Crimă de Clasa 3, pare ceva surprinzător, nu?

— Păi... bâiguie procurorul, foindu-se.

— M-aş fi aşteptat la recunoaşterea acel puţin încă vreo câteva acuzaţii. Nu cumva avocatul apărării te-a dat gata? Sunt surprins, trebuie s-o spun.

Arunc o privire spre Elizabeth. Expresia ei rămâne impenetrabilă.

— Onorată Instanţă, zice procurorul, în acest caz extrem de neobişnuit, consider că încadrarea este potrivită.

Judecătorul nu spune nimic. Răsfoieşte iar dosarul. În afara foşnetului hârtiilor, în sala de judecată e linişte. Am senzaţia că toţi sunt îngroziţi de judecător. Şi-mi dau seama că, în pofida robei şi a grefierului şi a tuturor capcanelor sistemului judiciar, tribunalul ăsta e departe de a fi unul obişnuit. Până şi avocaţilor le e frică. În orice moment, se pot pomeni chiar ei în locul în care stau eu, apărându-se împotriva unor false acuzaţii,

răspunzând pentru infracţiuni pe care poate le-au comis, poate nu.

Într-un târziu, judecătorul îndeasă documentele la loc în dosar. Îşi scoate ochelarii pentru citit şi mă priveşte.

— Jake, eşti un om norocos.

De ce nu mă simt un om norocos?

— Săptămâna trecută, l-am avut ca avocat al apărării pe un vânător de accidente din Reseda. Mă îndoiesc că ar fi fost în stare să orchestreze pentru tine un asemenea deznodământ, ca doamna Watson.

Judecătorul pare puţin iritat, dar hotărât.

— Te rog, ridică-te, îmi zice apoi.

Mă ridic, şi Elizabeth se ridică odată cu mine.

— Jake, ai fost învinuit, la un cap de acuzare, de Crimă de Posesivitate, în conformitate cu secţiunea nouă, capitolul patru, paragrafele de la unu la şase, şi, la celălalt cap de acuzare, de un Delict de Propagandă Anti-Pact, conform cu secţiunea nouă, capitolul şapte, paragraful doi. Ai dreptul la un proces cu juraţi dintre egalii tăi. Cum pledezi?

Arunc o privire spre Elizabeth. Ea îmi şopteşte ceva la ureche.

— Vinovat, Onorată Instanţă, răspund. La ambele capete de acuzare.

— Înţelegi că, prin această pledoarie, pierzi dreptul de a face apel, dacă te vei răzgândi în urma aflării sentinţei?

— Da. Înţeleg.

— Eşti familiarizat cu normele Manualului în privinţa posesivităţii?

— Da.

— Cum ai defini posesivitatea?

— Manifestarea unei dorinţe de a-ţi menţine partenerul sub control.

— Eşti de acord că îţi descrie în mod corespunzător comportamentul?

— Da, Onorată Instanţă. Una dintre intenţiile mele iniţiale, atunci când am cerut-o în căsătorie, e posibil să-şi aibă rădăcinile în dorinţa aceasta.

— Eşti conştient, de asemenea, că a căuta informaţii pe internet pentru a defăima sau a aduce atingeri Pactului e o infracţiune pe care n-o putem tolera, pentru bunăstarea Pactului şi pentru binele căsniciei tale?

— Înţeleg, domnule.

— În regulă, Jake. Îţi voi accepta pledoaria. Ai fost găsit vinovat la un cap de acuzare de Posesivitate, după cum e definită în secţiunea nouă, capitolele patru şi unu până la şase. După cum ştii, e o Crimă de Clasa 3. De asemenea, ai fost găsit vinovat la un cap de acuzare de Propagandă Anti-Pact, definită în nouă, şapte cu doi. Delict Clasa 4. Amândouă sunt infracţiuni grave. Drept circumstanţe atenuante, e prima ta încălcare a regulilor; ai recunoscut de bunăvoie şi ai pledat vinovat pentru infracţiunile tale. Sentinţa este după cum urmează: şase luni de consultaţii săptămânale cu un mentor acreditat

de Pact şi ales de coordonatorul tău regional, un an de disponibilitate de a participa la programul nostru de consiliere la distanţă, uzuala amendă de o sută de dolari, trei luni interdicţie de folosire a internetului cu excepţia e-mailului, plus patru zile la Fernley, pedeapsă deja executată.

Pedeapsă executată. Asta înseamnă că plec. Mi se înmoaie genunchii de uşurare.

Dar apoi el continuă:

— Deoarece nu mă simt împăcat cu dimensiunile dosarului tău şi cu acuzaţiile cuprinse în el şi deoarece instinctul îmi spune că există riscul de a deveni recidivist, voi da în acelaşi timp şi următoarea sentinţă cu suspendare: un an de arest la domiciliu, un an de încarcerare mobilă nivel unu şi treizeci de zile la Fernley, care vor fi executate succesiv. Cu toate că deocamdată am suspendat această sentinţă, fie ca ea să joace rolul de motivaţie cotidiană pentru urmarea drumului cel drept. Dacă vreodată ajunge la mine informaţia că ai început să pui sub semnul întrebării Pactul, dacă descopăr că ai desfăşurat alte conversaţii sau ai derulat cercetări similare şi necuvenite despre inamici trecuţi sau prezenţi ai Pactului, te vei pomeni imediat înapoi aici. Şi te asigur, Jake, pedepsele la care ai fost supus până acum ţi se vor părea, atunci, o joacă de copii.

Privesc drept înainte, străduindu-mă să nu-mi arăt frica. Dar, pe dinăuntru, mi se face inima cât un purice. Oare n-o să fiu niciodată liber?

— Jake, continuă judecătorul, nu cunosc adevărul cu privire la acuzaţiile cuprinse în dosarul tău şi nu-ţi voi pune întrebări. Ca să fiu sincer, atitudinea ta mă deranjează. Pactul şi căsnicia ta sunt unul şi acelaşi lucru. Fără respect şi supunere, nu există reuşită. Eşti membru numai de puţin timp, aşa că ţi-am arătat indulgenţă. Dar, după cum vezi, indulgenţa mea are o limită. Pactul există mai presus de noi, niciun om nu se ridică deasupra lui. Găseşte-ţi împăcarea cu Pactul. Şi fă-o acum – nu peste cinci ani, nu peste zece – pentru binele tău. Noi nu dispărem. Priveşte în jurul tău. Zidurile acestei instituţii sunt trainice; influenţa oamenilor ei e şi mai trainică. Pactul lasă o umbră mai întinsă decât crezi. Mai presus de orice, avem o credinţă totală şi neabătută în justeţea misiunii noastre. Găseşte-ţi poziţia în cadrul Pactului, găseşte-ţi poziţia în cadrul căsniciei tale, şi atunci vei fi răsplătit în flecare zi.

— Da, Onorată Instanţă.

Şi, cu asta, judecătorul bate cu ciocanul în masă, se ridică şi pleacă.

Eu şi Elizabeth ne strângem lucrurile şi aşteptăm să se golească sala de judecată. După ce, în sfârşit, stenografa îşi ia maşina de scris şi pleacă, mă întorc spre Elizabeth.

— Ce înseamnă „încarcerare mobilă nivel unu”?

— Asta e o chestie pe care va trebui s-o aflu, răspunde ea, cu o înfăţişare

serioasă şi profund îngrijorată. Nu ştiu ce-ai făcut, sau pe cine ai călcat pe bătături, dar e cazul s-o dregi. Dacă mai ajungi aici, nu cred c-o să te mai poată ajuta cineva.

Rămân singur cu Elizabeth pe culoarul din faţa sălii de judecată. Unul dintre pereţi e tapetat cu fotografii alb-negru înfăţişând-o pe Orla. A fost fotografiată pe o faleză, deasupra unui ţărm colţuros, în faţa unei căsuţe învăluite în ceaţă. Celălalt perete e tapetat cu fotografii alb-negru ale mai multor cupluri în ziua nunţii. Cu certitudine, nimeni dintre oamenii aceştia nu ştia, atunci când s-au făcut fotografiile, în ce se bagă.

Telefonul lui Elizabeth vibrează. E un SMS. Îl citeşte.

— Avionul tău e gata, mă anunţă, îndrumându-mă spre o altă uşă.

Lumina din încăperea în care ajungem mă orbeşte timp de câteva secunde, după care îmi dau seama că suntem exact în locul din care am pătruns în coşmarul ăsta. Dintr-odată, Fernley îmi aduce aminte de toate maşinuţele care-mi plăceau la nebunie când sosea bâlciul prin târg: o parte tunelul dragostei, o parte casa distracţiei, toate îngrozitoare. Un gardian îmi înmânează o pungă din plastic cu bietele mele bunuri.

— Aici e locul în care ne despărţim, mă anunţă Elizabeth, şi simt că vrea să mă îmbrăţişeze, numai că, în loc de asta, face un pas înapoi. Călătorie plăcută, Prietene, îmi zice.

Intru în toaleta pentru bărbaţi, îmi lepăd la repezeală salopeta şi-mi pun hainele de stradă. La ieşire, trec pe lângă oglindă. Priveliştea e înfiorătoare. Arunc o privire peste umăr, aproape aşteptându-mă să văd un bărbat străin, chel, dar abia apoi îmi dau seama că extraterestrul din oglindă sunt eu.

Ies din toaletă, încă nu întru totul convins că mă vor lăsa să plec. Şi totuşi, uşile duble mi se deschid. Pornesc pe coridorul lung, în direcţia pistei. Sunt ispitit s-o iau la fugă, dar nu vreau să le dau impresia că au făcut o greşeală. Când ajung la ultima poartă, văd un avion Cessna – al meu, sper –, aşteptând pe pistă.

Apăs pe clanţa porţii, dar e încuiată. Arunc o privire spre camera de supraveghere, dar nu se întâmplă nimic. Timpul trece. Faptul că sunt blocat în faţa unei porţi încuiate mă enervează din ce în ce mai mult.

Un avion mai mare aterizează pe pistă şi se opreşte lângă Cessna. Zgomotul motorului se stinge şi o uşă se deschide lent. O dubă apare de după colţ şi opreşte în dreptul lui. Uşa dubei se deschide şi două tinere femei în rochii bleumarin identice coboară din ea. Nu, nu tocmai femei. Nu par să aibă mai mult de 17 ani, nicio zi în plus. Uniformele lor sunt mai strâmte şi mai scurte decât cele purtate de tot restul lumii. Am senzaţia că sunt un fel de comitet special de primire.

La orizont, se vede o maşinuţă de golf, îndreptându-se spre noi. La volan e

o femeie, iar pasagerul e un bărbat în costum. Din dubă iese un picior încălţat cu un papuc de închisoare. Tivul salopetei roşii se prinde în uşă şi se ridică, lăsând la iveală o gleznă dezgolită. Nu ştiu cum, dar sunt convins că e JoAnne.

Apar două braţe subţiri, cu cătuşe la încheieturi. Apoi, un cap, acoperit cu o glugă neagră. Cele două tinere o apucă de braţe şi o conduc spre avionul mai mare. În timp ce JoAnne şontâcăie pe asfaltul pistei, gluga neagră se răsuceşte spre mine. Oare mă vede? Sunt oripilat, hipnotizat, privind-o cum îşi târăşte picioarele spre avionul care o aşteaptă. Eu i-am făcut toate astea?

Se chinuie să urce rampa şi dispare în avion.

Maşinuţa de golf se opreşte imediat dincolo de poartă. Bărbatul coboară şi rămâne în picioare, cu spatele la mine, la numai un pas distanţă. Costum scump, după croială. Pantofi italieneşti. Timp de un minut, nu se mişcă nimeni.

În cele din urmă, bărbatul în costum se întoarce. E Neil.

— Salut, Jake, zice, scoţând din buzunar un inel de chei. Ţi-a plăcut şederea aici?

Pe inel e o singură cheie.

— Nu în totalitate, îi răspund.

— Data viitoare, Jake, n-o să mai fim la fel de ospitalieri.

Cheia sclipeşte în bătaia soarelui, trimiţând aşchii de lumină pe costumul lui. Materialul are un luciu neplăcut. Fruntea lui dă clar de înţeles că a fost injectată cu Botox de multe ori. Nu pot să-mi imaginez ce-o fi găsit JoAnne la el. Neil mă priveşte drept în ochi.

— Când se încalcă o regulă, îmi zice, trebuie plătit şi preţul. Abia atunci se restaurează echilibrul, revine egalitatea, iar Pactul, la fel ca o căsnicie, poate să meargă mai departe.

Vâră cheia în încuietoare, dar n-o răsuceşte.

— Situaţia e serios dezechilibrată, din cauza ta. Tu şi Alice v-aţi dezechilibrat, eu şi JoAnne ne-am dezechilibrat şi, mai important decât toate, Pactul s-a dezechilibrat.

Neil răsuceşte cheia şi poarta se deschide.

— N-o să am odihnă până când nu se restabileşte echilibrul. Ai înţeles?

Nu-i răspund.

E ceva în vocea lui, ceva familiar.

— O să vezi că avionul e bine echipat, îmi zice. Iar apoi, din spatele meu, îl aud: Vrei un Dr Pepper, Jake?

În sinea mea, completez schimbul de replici, aşa cum fac mereu: *Da, sună chiar bine.*

Şi atunci mă luminez, îmi dau seama de ce mi s-a părut atât de cunoscut,

în ziua aia, la petrecerea din Woodside. Când eram în facultate, n-am ştiut niciodată cum îl cheamă: totdeauna mă gândeam la el ca la „săritorul de pe Sproul". JoAnne s-a măritat cu băiatul pe care l-a convins să nu se arunce de pe acoperiş. S-a măritat cu băiatul pe care l-a salvat. Oare ce-ar zice Freud despre asta?

Şi-atunci, de ce mi-a zis că l-a cunoscut pe Neil în urma unui accident de maşină? De ce m-a minţit?

Mă îndrept cu paşi hotărâţi spre Cessna, urmărind cu privirea avionul lui JoAnne, care porneşte agale pe pistă şi se ridică în aer. Apoi dispare prin arşiţa pâlpâitoare a deşertului.

77.

Roţile avionului se zguduie pe pista aeroportului din Half Moon Bay. Îmi iau punga cu fermoar, îi mulţumesc pilotului şi cobor treptele, cu paşi împleticiţi.

Ajungând în cafenea, încă ameţit, mort de foame, mă aşez la o masă într-un colţ. Chelneriţa în uniformă retro îmi pune în faţă un meniu.

— Ca de obicei? mă întreabă, cu o voce prietenoasă.

— Sigur, îi răspund, mirat de faptul că am fost aici de suficiente ori încât să am un meniu obişnuit.

Fata revine cu pâine prăjită şi cu o porţie de bacon.

După ce termin de mâncat, îmi deschid telefonul. Îi ia ceva timp până să pornească. Iar atunci când porneşte, observ că pe ecranul principal e o iconiţă nouă. Un mic *P* albastru. Încerc să-l şterg, dar nu reuşesc. Dispare pentru o clipă, după care se întoarce. Am câteva SMS-uri şi mai multe mesaje vocale. Nu le deschid. În schimb, o sun pe Alice.

— Am ajuns, îi spun, înainte să poată spune măcar „Alo”.

— Eşti bine? mă întreabă, şi aud pe fundal zgomotele biroului ei.

— Aşa se pare.

— Ajung într-o jumătate de oră.

Ies din cafenea şi-mi găsesc un loc pe bancă. Avioanele se rotesc pe deasupra. Un Chevy Suburban negru e într-un colţ al parcării.

Aud huruitul vechiului Jaguar al lui Alice când goneşte de pe şosea. Opreşte maşina lângă mine şi se întinde să-mi deschidă portiera din dreapta. Îmi iau punga cu fermoar şi mă strecor înăuntru lângă ea. Alice îşi trece o mână peste ţeasta mea cheală, îmi aruncă o privire compătimitoare, după care demarează din parcare şi intră pe şosea.

Imediat, acel Chevy iese încet din parcare şi goneşte pe şosea, în urma noastră.

Alice e îmbrăcată cu rochia ei preferată, o rochie care-i pune în evidenţă talia subţire, şoldurile superbe şi numai un picuţ din decolteu. În timp ce trecem prin tunel, îndreptându-ne spre Pacifica, îmi strecor mâna pe sub tiv şi-mi opresc palma pe coapsa ei goală. E atât de caldă! Îmi amintesc precis cum am ajuns aici. Minunata nuntă, coşmarul ăsta cumplit, totul a început cu o atingere ca asta: surpriza căldurii, delicateţea pielii ei.

Văd SUV-ul în oglinda laterală din dreptul meu şi aud în minte vocea lui Neil: *N-o să am odihnă până când nu se restabileşte echilibrul.*

Pe bord, între noi, e iPhone-ul lui Alice. Un mic P albastru clipeşte cu întreruperi în colţul de sus.

78.

Pe toată durata drumului spre casă, Alice nu-mi pune întrebări, iar eu nu mă grăbesc cu povestea. Încă nu mă simt pregătit să-i împărtăşesc toate încercările prin care am trecut şi simt că nici ea nu prea e pregătită să le asculte. Cu toate astea, după ce intră pe aleea noastră şi se apleacă să mă sărute pe obraz, mă simt îndurerat când îmi dau seama că nu vine şi ea înăuntru. Am atâta nevoie să fiu acum cu ea.

— Îmi pare foarte rău, îmi zice. Am un termen de judecată foarte important mâine. Vin târziu.

După o perioadă de despărţire, un cuplu are nevoie de timp până să restabilească o legătură. Asta le spun pacienţilor mei. În filme şi în literatură, există o fascinaţie deosebită faţă de cuplurile care sunt sortite să fie împreună, faţă de ideea de domnul şi doamna Perfecţiune. Dar, desigur, nimic din toate astea nu există în realitate. Pentru unii oameni, există mai mulţi domni Perfecţiune. Pentru alţii, nu există niciunul. La fel ca în cazul atomilor, faptul că unii oameni ajung să devină un cuplu e întemeiat mai mult pe sincronizare şi pe circumstanţe, decât pe magie.

Bineînţeles, există şi magie. La fel ca atomii, doi oameni nu se pot combina decât dacă există atracţie, un fel de legătură logică, o reacţie chimică produsă. Cu toate astea, atunci când doi oameni sunt separaţi, până şi cele mai puternice legături se spulberă, aşa că e nevoie să redescopere relaţia, să reclădească legătura.

Acum mai mulţi ani, am efectuat un stagiu la Administraţia Veteranilor. Unul dintre primii mei pacienţi a fost Kevin Walsh. Se înrolase ca rezervist, căutând o modalitate prin care să-şi plătească facultatea, numai că, spre surprinderea lui, a fost detaşat în Orientul Mijlociu. După o călătorie a urmat alta, apoi încă una. Când s-a întors în San Francisco, la soţie şi la cei doi copii ai lui, Kevin mi-a zis că s-a simţit de parcă ar fi intrat în viaţa altcuiva. Copiii erau foarte bine-crescuţi şi nostimi, soţia era plăcută şi atrăgătoare, dar el nu se putea debarasa de senzaţia că viaţa asta nu era a lui, că era viaţa aleasă de un cu totul alt bărbat, iar el era un impostor care încerca să-şi joace rolul.

Rătăcesc prin casă, familiarizându-mă din nou cu lucrurile noastre, cu viaţa noastră. Peste tot e debandadă. E clar că Alice nu se aştepta să vin azi. În garaj, observ că şi-a rearanjat studioul: două scaune, două amplificatoare, două chitare puse în picioare faţă-n faţă. Pe o masă zace o partitură ponosită. O iau şi cercetez inutil pagina, de parcă portativele şi notele ar

putea conţine cine ştie ce cod secret care să mă ducă la Alice. Numai că totul reprezintă pentru mine un limbaj bizar, impenetrabil.

Sunt îngrijorat. Mai puţin pentru mine, mai mult pentru Alice.

După ce mă întorc sus, încep să văd casa cu alţi ochi: două farfurii în chiuvetă, două furculiţe, două pahare de vin goale pe podea, lângă canapea. Mi se face rău. Mă duc la fereastră şi cercetez strada, însă SUV-ul negru nu e acolo. Îmi ridic privirea spre stâlpul de iluminat. El e acolo dintotdeauna, dar a devenit invizibil din cauza prezenţei lui banale. Acum, însă, observ că are trei cutii mici în vârf. Să fi fost şi înainte acolo?

Ce s-o fi întâmplat în casă cât timp am lipsit? Şi, mai important, oare Pactul o fi supravegheat-o? Sigur că da. Cum poate Alice să fie atât de nechibzuită? Dacă mai vine Pactul s-o ia, o s-o schimbe pentru totdeauna. S-ar putea să devină mai loială, s-ar putea să devină mai ascultătoare, dar eu nu asta vreau. Eu o vreau pe Alice. Mai presus de asta, vreau ca Alice să fie Alice, cu bune şi cu rele. În sfârşit. Asta să fie dragostea?

Sun la cabinet ca să le dau de veste că m-am întors. Huang e surprins.

— Unde aţi fost, domnule Jake?

— Pe ici, pe colo. M-am tuns.

Un carneţel zace deschis pe canapea. Toate chitarele şi boxele sunt împrăştiate prin casă. Magnetofonul Teac cu patru piste e aşezat pe masa pentru mic dejun, cu un alt carneţel alături, pe care sunt mâzgălite titluri de cântece.

Pe patul nostru, găsesc un cadou ambalat cu numele meu pe el. Un CD.

Îl introduc în playerul de pe noptieră, pornesc alimentarea, îmi pun căştile la urechi, mă aşez pe pat şi apăs pe redare. Alice e cea care cântă, acompaniată de chitare, claviaturi, baterie şi, la un moment dat, chiar de un set de instrumente de percuţie pentru copii. Sunt mai multe voci pe fundal, dar şi astea sunt ale ei. Cântecele sunt frumoase, de atmosferă.

Piesa cu numărul cinci e un duet. Lui Alice i se alătură o voce de bărbat. E încă un cântec despre o relaţie, o relaţie care sună cunoscută, şi-mi dau seama că e vorba despre relaţia dintre mine şi Alice, chiar dacă pare într-un fel străină. E povestea noastră, văzută prin ochii lui Alice. Vocea masculină cântă versurile mele, cu siguranţă mai bine decât le-aş fi putut cânta eu. Intimitatea dintre cele două voci face ca piesa să fie profund neliniştitoare. Respiraţia adâncă înainte de fiecare vers, tipul de lucru care se taie la montajul final, mă face să mă simt ca şi cum aş fi chiar în aceeaşi cameră cu cei care cântă. Încerc să mă distanţez, să ascult aşa cum ar suna la o petrecere din altă parte, aşa cum ar ascultă-o cineva care nu e îndrăgostit de Alice, dar nu e posibil.

Îmi amintesc de ziua aia, când stăteam pe scară şi Eric ştia că sunt acolo,

însă Alice, nu. Mă gândesc la cum m-a privit el atunci. În ochii lui era o provocare, deşi e posibil să fi interpretat eu greşit. Poate că, de fapt, ceea ce vedeam era compasiune pentru mine, sau milă... pentru că el ştia ceva despre care eu n-aveam habar.

Ascult discul până la capăt, după care îl pun de la început. La fel ca în cazul spaţiului din garaj, mă simt de parcă aş privi o parte a lui Alice pe care mi-am imaginat-o, dar pe care n-am văzut-o niciodată cu adevărat.

Portretul muzical pe care mi-l pictează e nuanţat, din când în când iertător, şi de o sinceritate brutală.

Atât de mult timp, m-am ţinut cu dinţii de imaginea lui Alice, păstrând-o direct în câmpul meu vizual, privind numai părţile pe care am vrut să le văd. I-am încurajat calităţile pe care i le iubeam, încurajându-le, sperând în subconştient că, dacă ignor celelalte părţi, ele o să se estompeze şi o să dispară. Evident, în lipsa mea, părţile astea au înflorit. Da, Alice a redevenit Alice, cu întreaga şi înnebunitoarea ei personalitate complexă. Închid ochii, ascultându-i vocea.

La un moment dat, aud un zgomot dinspre bucătărie. Las jos căştile. Alice e acasă. Merg pe coridor şi dau peste tocurile ei înalte azvârlite pe podeaua livingului. Simt miros de pui, de usturoi, dar şi un iz de ciocolată. Absorb momentul, care mi se pare perfect şi binevenit, până când o vagă senzaţie de groază se strecoară pe furiş. Privesc pe fereastră, căutând vreo maşină suspectă parcată prin jur.

Alice e lângă aragaz, în pantaloni de pijama şi un tricou cu Lemonheads, călind ciuperci în unt, cu o lingură de lemn într-o mână şi un pahar cu bere în cealaltă. Tigaia sfârâie şi o uşoară trâmbă de fum se înalţă în aer. Îmi strecor braţele pe după mijlocul ei.

— Măi, măi, ia uite cine s-a întors din morţi, exclamă ea.

— Mi-au plăcut la nebunie cântecele tale, îi murmur la ureche.

Se întoarce cu faţa spre mine, iar eu îi iau lingura şi paharul din mâini şi le pun pe bufet. O trag spre mine până în mijlocul bucătăriei. Rămânem acolo pe loc, înlănţuiţi într-un soi de dans lent. La început, ea e rigidă, cu mâinile cocoţate pe umerii mei şi cu spatele uşor arcuit, de parcă n-ar fi dispusă să cedeze în momentul ăsta, nu mie. Pe urmă, corpul i se destinde. Îşi iasă capul pe umărul meu, îşi coboară mâinile pe spatele meu şi mă trage mai aproape. Îi simt răsuflarea prin tricou.

— Scuze pentru unele dintre versuri, îmi zice.

Îmi dau seama că vrea să spună altceva, aşa că nu fac decât s-o ţin în braţe şi să aştept.

— Şi pentru restul, zice, oftând. Îmi pare rău pentru restul.

Ceea ce sună a mărturisire, una îngrijorătoare şi liniştitoare în acelaşi

timp. Dacă asta s-ar fi întâmplat între clienţii mei, i-aş fi felicitat pentru progres. Le-aş fi spus că sinceritatea e bună, sinceritatea e primul pas. Desigur, i-aş mai fi avertizat şi că de-acum, când adevărul a ieşit la lumină, situaţia ar putea să evolueze spre rău înainte de a evolua spre bine.

— Vreau să fii tu, îi zic, şi chiar asta vreau, sau cel puţin aşa cred.

Alice sare în sus şi-şi încolăceşte picioarele în jurul taliei mele, aşa că ajung s-o ţin cu totul. N-am mai făcut asta de mult timp, uitasem cât e de uşoară, înfăşurată pe trupul meu.

79.

E surprinzător cât de repede ne întoarcem, eu şi Alice, la rutina noastră. Eu recuperez timpul pierdut la cabinet, iar ea se întoarce la noul ei caz. Numai că, în fiecare zi, pleacă un pic mai târziu la birou şi se întoarce acasă un pic mai devreme. Iar după ce ajunge acasă, rareori o mai prind cu servieta deschisă, recitind chestii juridice sau făcând cercetări. În schimb, înainte să ne instalăm pe canapea şi să pornim un nou episod din *Inventând slogane,* îşi petrece aproximativ o oră pe laptop, lucrând în Pro Tools, cu căştile la urechi, mixând, ajustând, revizuind cântecele pentru noul ei album.

Nu discutăm despre zilele în care am lipsit, despre ce s-a întâmplat la Fernley, sau despre ce s-a întâmplat aici, acasă. E ca şi cum am fi ajuns la un acord tacit. Chiar dacă judecătorul m-a condamnat la încarcerare mobilă, n-am mai primit vreo altă explicaţie. Am aşteptat să apară brăţara, dar n-a fost aşa. Nu pot decât să presupun că mă supraveghează mai îndeaproape ca oricând. Poate că au pus microfoane prin casă. Poate că am vreun dispozitiv în maşină. Sau poate că totul e doar un soi de joc psihologic plin de cruzime. Neştiinţa e o închisoare în sine.

Încetul cu încetul, părul începe să-mi crească la loc. Cu cât creşte mai mult, cu atât Fernley pare un coşmar tot mai îndepărtat.

La serviciu, mă întorc la rutina mea obişnuită, la clienţii mei, la adolescenţi, la cuplurile căsătorite. Încep, încet, să mă îndrept spre final cu cei care sunt pregătiţi. Psihoterapia, la fel ca toate conversaţiile lungi, are un început, un mijloc şi un sfârşit.

Acasă, preţuiesc fericirea pe care am descoperit-o în aceste ultime săptămâni, stabilitatea, siguranţa, căldura. Pot s-o văd în ochii lui Alice: e mai fericită. Îmi închipui că e surprinsă că a găsit calea secretă care-i permite să-şi îmbine diferitele laturi ale personalităţii ei. Am sentimentul că ne clădim, încetul cu încetul, relaţia, unică şi altfel faţă de toate celelalte, o căsnicie deloc diferită de cea ideală, descrisă de Pact.

Cu toate astea, mintea mea, ca un computer care calculează la infinit în fundal valoarea lui pi, caută şi acum cu disperare calea de ieşire din Pact. Simt că şi Alice face acelaşi lucru.

Aseară, am văzut un SUV negru la colţ. Ieri, Alice a descoperit un Bentley vizavi. Ştim amândoi că urmează schimbarea, că ceva trebuie făcut, dar niciunul dintre noi nu pomeneşte de asta.

80.

Marţi, Alice primeşte vestea că tipul de la clape din fosta ei formaţie, Ladder, a murit într-un accident de motocicletă pe Great Highway. Era abia trecut de 40 de ani, căsătorit, cu două fete gemene la grădiniţă. Cândva, Alice şi-a petrecut doi ani cu el într-o rulotă, în turnee, aşa că vestea e o lovitură grea.

Un concert caritabil ad-hoc a fost planificat pentru sâmbătă seara la Bottom of the Hill. I-am sugerat că poate ar trebui să se ducă singură, însă ea a insistat să merg. Aşa că sâmbătă, când ajung acasă după ce-mi termin treburile, o zăresc în faţa oglinzii din dormitor şi abia dac-o mai recunosc. Coafura nebună, machiajul extrem, rochia neagră mini, ciorapii plasă şi bocancii Doc Martens, diferiţi de orice a purtat în ultimii ani. Arată grozav, dar talentul ei de a se transforma atât de iute în fiinţa de altă dată mă face să mă simt incomod.

Am de furcă şi cu propriile haine, până la urmă hotărându-mă la o pereche de blugi şi la o veche cămaşă albă cu guler răsfrânt. Arătăm total nepotriviţi, ca un cuplu ducându-se la o primă ieşire împreună, prost gândită şi aranjată de prieteni care nici ei nu ne cunosc prea bine. Alice e agitată la gândul c-o să întârziem. Până la urmă, ne strecurăm într-un loc de parcare la şase străzi mai încolo şi parcurgem în pas alergător drumul până la club.

După ce intrăm, Alice e înghiţită imediat de o mulţime de vechi prieteni, cunoştinţe şi fani. Eu stau deoparte şi privesc.

Începe muzica. E un melanj straniu de muzicieni, cântându-şi toţi vechile preferinţe. Green Day sunt aici, clăparul de la Barbary Coasters, Chuck Prophet, Kenney Dale Johnson, alţii care mi se par vag cunoscuţi. Publicului pare că-i place. E un amestec de tristeţe şi de bucurie, oamenii celebrează viaţa prietenului lor, încă năuciţi de moartea lui. Muzica e bună şi pot să-mi dau seama că muzicienii pun suflet în ea. Şi totuşi, au trecut mulţi ani de când n-am mai fost într-un club ca Bottom of the Hill, aşa că nu trece mult până când încep să-mi ţiuie urechile. Cercetez din ochi mulţimea, dar n-o văd pe Alice.

Iau o Calistoga de la bar şi găsesc un locşor lângă perete, în fund, în întuneric. După ce mi se mai adaptează ochii, îmi dau seama că mai sunt trei tipi rezemaţi de peretele din fund, dintre care doi beau tot Calistoga, toţi trei purtând cămăşi albe cu gulerul răsfrânt şi jeanşi, toţi trei cam de vârsta mea.

Probabil, căutători de talente.

Oare când am îmbătrânit?

Se întâmplă lent, dar rareori există ambiguitate. În restaurante, chelnerul pune nota în dreptul tău. La serviciu, în şedinţe, când se ridică o problemă mai dificilă, ceilalţi privesc întâi spre tine, aşteptând indicaţii. O urmă de gri la tâmple, semnele evidente: o casă, o maşină cu leasingul achitat, o soţie în loc de iubită.

O soţie. În sfârşit, o zăresc pe Alice, vorbind cu persoane pe care nu le cunosc, cu o mare de oameni între noi. În ciuda complicaţiilor, sunt foarte fericit pentru alegerea mea şi sper că şi ea e fericită cu a ei.

Până la urmă, zgomotul devine prea greu de suportat, aşa că las să-mi fie ştampilată mâna şi ies afară. Ceaţa care-mi umezeşte faţa îmi face bine. Privesc maşinile deplasându-se pe Seventeenth Street.

— Aşadar, am auzit că eşti psihoterapeut.

Mă întorc şi-l văd pe Eric Wilson lângă mine. Acum observ ce n-am văzut în ziua aia, în garajul nostru; probabil, pentru că eram atât de concentrat la Alice. Nu mai seamănă cu basistul tânăr şi arătos din poza aia, din faţă de la Fillmore. Are părul un pic cam unsuros şi dantura stricată.

— Da, îi răspund. Iar tu eşti basist într-o formaţie.

Sună mai batjocoritor decât intenţionasem, sau poate că nu. Realitatea e că n-am nimic împotriva basiştilor, în general. Ci doar împotriva acestui basist.

Scoate o ţigară şi şi-o aprinde.

— Seara, încuviinţează el. Pe timpul zilei, sunt profesor la Cal[60]. De biologie. Nu ţi-a spus Alice?

— Nu, nu mi-a spus.

— Nu e ceva nemaiîntâlnit. Tipul de la Bad Religion[61] predă la UCLA.

— Interesant.

— Da, suntem coautori la o lucrare despre ţestoasele verzi din insula Ascension. *Chelonia mydas.* Ai auzit de ele?

— Nu.

Simt şi prin perete vibraţiile muzicii cântate înăuntru. Vreau să intru înapoi, dar mai mult decât atât vreau să-i trag un pumn în mutră lui Eric Wilson. E o senzaţie destul de nouă. Ce s-ar întâmpla, mă întreb, dacă pur şi simplu mi-aş lăsa deoparte firea raţională, măcar o dată, şi aş reacţiona din instinct?

---

60 Denumirea populară pentru University of California, din Berkeley.

61 E vorba despre Greg Graffin, solist, compozitor şi membru fondator al formaţiei Bad Religion, licenţiat în istoria ştiinţelor la Cornell University, ulterior lector la catedra de ştiinţele naturii atât la Cornell, cât şi la University of California, Los Angeles.

Eric probabil că tocmai a coborât de pe scenă, fiindcă îi curge transpiraţia pe ceafă. Asta îmi aminteşte de un articol recent din *JAMA*[62], despre cum femeile sunt deseori atrase spre viitorii lor parteneri de mirosul transpiraţiei acestora. Teoria susţine că femeile caută un bărbat cu un miros unic al transpiraţiei, fiindcă asta implică o diferenţă genetică, o perspectivă mai bună pentru imunitatea copiilor lor, o şansă mai bună ca descendenţa lor familială să dureze. Nemurirea, toată în miros de transpiraţie.

— Ţestoasele astea verzi uriaşe, zice Eric, se nasc pe insula Ascension. Pe urmă, îşi trăiesc vieţile departe, bucurându-se de ape diferite, explorând, înotând pe lângă coasta Braziliei şi chestii din astea. Dar ştii ceva?

Între timp, Eric s-a întors cu faţa spre mine, atât de aproape, încât pot să-i simt răsuflarea pe obraz.

— Îmi închipui c-o să-mi spui.

— Când vine vremea să se stabilească, vremea să aibă o familie, revin la ceea ce sunt. Poţi să-ţi imaginezi una ca asta? Când vine vremea să fie serioase – şi, crede-mă, totdeauna vine –, oriunde ar fi, orice ar crede că au devenit, lasă totul deoparte, şi înoată, şi iar înoată. Uneori, mii de kilometri. Se leapădă de viaţa actuală fără nicio clipă de ezitare. Se întorc pe plaja aia din insula Ascension, renunţă la toate prefăcătoriile şi redevin exact ceea ce sunt, exact ceea ce au fost.

Îşi termină ţigara, o lasă să cadă pe trotuar şi o striveşte cu tocul cizmei.

— Mi-a făcut plăcere că te-am văzut, Jake, mai zice.

Îl privesc cum se îndepărtează, cu spatele cămăşii brăzdat de transpiraţie.

Ceva mai târziu, Eric e pe scenă, cu formaţia lui. Îmi vine greu să-l privesc. Îmi vine greu să nu mă gândesc la el, în casa mea, mâncând din farfuriile noastre, bând din paharele pe care le-am primit la nunta noastră.

Eric o cheamă pe Alice să cânte. Ea îşi face apariţia dintr-o parte a scenei, iar volumul aplauzelor mă surprinde. Se urcă pe un taburet lângă Eric. Încep cu un cântec foarte popular din repertoriul fostei lor formaţii, după care trec la una dintre piesele de pe CD-ul pe care mi l-a dăruit ea.

Îi privesc cum stau acolo, împreună, pe scenă, atât de aproape, şi mă străbate un fior. Când ne-am cunoscut, Alice se îndepărta treptat de muzică, pornise deja pe o altă cale. Nu era clar spre ce avea s-o ducă, dar era evident că renunţase la vechea ei viaţă şi era hotărâtă să meargă înainte, spre o nouă aventură. Îmi făceam griji la gândul că, într-o zi, avea să descopere că aventura asta nouă, din care făceam parte şi eu, nu era nimic mai mult decât un ocol peste care era pregătită să treacă şi să se întoarcă la fosta ei viaţă.

---

62 Abreviere de la The Journal of the American Medical Association, publicaţia lunară a Asociaţiei Medicale Americane.

Din când în când, am încercat s-o distrag de la întoarcerea la viaţa aia. Am încurajat-o să accepte postul de la firma de avocatură. I-am cumpărat primul costum de firmă din viaţa ei. A fost o tactică prostească, poate chiar manipulatoare, dar îmi era frică. Îmi doream s-o păstrez.

Ceea ce n-am înţeles pe deplin era că Alice nu reprezintă o simplă idee, nu e un obiect inflexibil, un obiect de artă care nu se schimbă. Da, am ştiut că e o personalitate complexă. N-aveam nevoie de licenţă în psihologie ca să-mi dau seama de asta. În prima zi în care am văzut-o, mi-a amintit de versurile lui Walt Whitman: *Spuneţi că mă contrazic? Foarte bine, atunci mă contrazic. Sunt vast, cuprind mulţimi în mine*[63].

Nu, am recunoscut încă de la început complexitatea lui Alice. Ceea ce n-am înţeles a fost că Alice e un organism în creştere, în dezvoltare. La fel ca mine. Vreau să cred că nu suntem ca ţestoasele verzi de pe insula Ascension, că am evoluat mai presus de şabloanele primare ale lumii naturale. Vreau să cred că nu e posibil ca Alice să se întoarcă la a fi cea care a fost înainte s-o cunosc eu. Vreau să-i spun lui Eric că se amăgeşte în privinţa soţiei mele. Drumul prin Facultatea de Drept, prin cariera ei, până în profunzimile căsniciei noastre, n-a fost numai un drum lăturalnic din care se poate smulge ca să se întoarcă pe cărarea menită pentru viaţa ei. Căsnicia noastră nu e o aventură greşită, oricât de mult i-ar plăcea lui Eric Wilson să fie aşa.

Şi-mi vine în minte că asta e însăşi esenţa a ceea ce iubesc la Alice. Ea cuprinde contradicţii, cuprinde mulţimi. Îţi îmbrăţişează fiecare etapă a vieţii, învăţând din fiecare, purtându-şi experienţele cu ea, nelăsând nimic în urmă. Adaptându-se intuitiv, devenind o altă versiune a ei, mai complexă, odată cu fiecare an care trece.

M-am aşteptat, în privinţa căsniciei, să fie ca o uşă pe care intrăm. Ca o casă nouă, intri în ea, aşteptându-te să fie un spaţiu statornic de locuit. Dar, firește, m-am înşelat. Căsnicia e ceva viu, schimbător, de care trebuie să ai grijă, atât pe cont propriu, cât şi împreună cu partenerul. Precum copacul din faţa ferestrei noastre, sau vrejurile de kudzu care îmbrăcau curtea din spatele casei tatălui lui Alice, în seara în care ne-am logodit, e un organism viu, contradictoriu – predictibil şi, în acelaşi timp, derutant, bun, dar şi rău –, care devine tot mai complicat de pe o zi pe alta.

Apoi, Alice se întoarce cu faţa spre Eric, ca şi cum i-ar cânta direct lui. Îşi cântă duetul şi peste toată sala se lasă tăcerea, publicul fiind fascinat de prezenţa lor, împreună, pe scenă. Sunt faţă în faţă, li se ating genunchii. Ea ţine ochii închişi. Începe să-şi facă loc îndoiala. Îngrijorarea, care până acum

---

[63] Citat din poemul *Song of Myself* (*Cântec despre mine însumi*), apărut în anul 1855, în cuprinsul volumului *Leaves of Grass* (*Fire de iarbă*) al poetului american Walt Whitman.

exista doar la marginea conştiinţei mele, ţinută în frâu de optimismul meu şi de iubirea mea oarbă, e acum ca o pâclă neagră peste creierul meu.

De-asta a vrut să vin astă-seară... ca să înţeleg ce s-a întâmplat între ea şi Eric? Asta e modalitatea prin care-mi transmite că mariajul nostru a ajuns la capăt? Încerc să mă pregătesc sufleteşte pentru momentul în care poate voi fi nevoit să plec singur din club.

81.

Una dintre întrebările pe care le adresez cuplurilor în cadrul şedinţelor de psihoterapie e următoarea: „Mai credeţi că aveţi capacitatea de a vă surprinde unul pe celălalt?”

Răspunsul, mult prea frecvent, e negativ.

Mi-aş dori să pot inventa o formulă uşoară pentru reintroducerea elementului-surpriză într-o căsnicie. Schimbarea asta simplă ar putea însemna salvarea multor căsnicii pe care le-am cunoscut. Defibrilatorul Căsniciei, aşa l-aş numi. Un şoc bun, zdravăn, pentru resuscitarea organismului.

S-o văd pe Alice în rochia mini neagră şi în Doc Martens, asta e o surpriză. În schimb, ceea ce se petrece pe scenă nu e. Privind-o cum cântă împreună cu Eric, am impresia că pot să văd finalul poveştii noastre.

Se pare totuşi că mă înşel. Când seara se încheie şi aproape toată lumea a plecat, sunt din nou în faţa sălii – epuizat, tulburat, derutat de scenele al căror martor am fost –, iar ea iese din club.

Rimelul i s-a întins, dar nu pot să-mi dau seama dacă din cauza căldurii din bar, sau de la plâns. Totuşi, iat-o aici, ţinându-se strâns de mine.

— Prea mult whisky, îmi zice, cu o voce moale şi tărăgănată. O să am nevoie să mă sprijin de tine.

Pe drumul spre casă, Alice mă surprinde încă o dată. Lasă în jos oglinda din dreptul ei, se zgâieşte în ea şi se strâmbă.

— Trebuia să-mi fi dat cu rimel rezistent la apă. Vreo câţiva dintre noi ne-am apucat să vorbim despre el tocmai la sfârşit. Am povestit faze din ultimul nostru turneu. Atât de tare am râs, că mi-au dat lacrimile.

Când ajungem pe Fulton Avenue, lunga arteră care coboară spre plajă, ea îşi lasă geamul în jos. Valuri de ceaţă strălucesc în lumina felinarelor stradale.

— Mmm, zice ea, scoţând capul pe geam. Miroase a ocean.

Şi atunci mă izbeşte amintirea unei nopţi exact ca asta, de acum câţiva ani, de când eram proaspăt îndrăgostiţi. Un soi de déjà-vu destul de crud. Lucrurile erau simple pe-atunci. Drumul nostru înainte părea limpede.

După câteva clipe, o întreb:

— Ai auzit vreodată despre ţestoasele verzi de pe insula Ascension?

— Asta-i o aiureală, răspunde, ridicând oglinda la loc, fără să mă privească.

E trecut de trei dimineaţa când ne retragem în dormitorul nostru. Perdelele sunt desfăcute şi se poate vedea luna înălţându-se deasupra Oceanului Pacific. Alice e beată turtă, dar tot facem sex, pentru că ea vrea, şi vreau şi eu. Vreau să revendic ceea ce e al meu, ceea ce e al nostru.

Stau întins în pat, treaz. Alice doarme, sforăind zgomotos, lângă mine. Încă există speranţă pentru noi. Aşa o fi? Mă gândesc la ţestoasele care înoată la nesfârşit spre sud, prin Oceanul Atlantic. Mai important, totuşi, mă gândesc la Pact, la groapa în care am căzut amândoi, mintea mea calculând încă frenetic în fundal, străduindu-se să găsească o cale de ieşire.

La 9:12 dimineaţa, constat că am dormit şi n-am auzit alarma. Sunetul alarmei e unul blând: David Lowery, solistul formaţiei Cracker, cântând *Where Have Those Days Gone.* Ceasul zace într-o rână pe podea, lângă pat. Alice doarme lângă mine, un pic de salivă scursă şi părul încâlcit fiind singurele dovezi ale serii ei de destrăbălare.

Îmi dau seama că m-am trezit din cauza bubuiturilor în uşă. Pereţii parcă se zguduie şi, la început, am impresia că e de la vecini. Vecinii noştri sunt un cuplu prietenos, mai vârstnic, şi mi-au plăcut totdeauna, dar sunt renumiţi pentru că găzduiesc toată ziua partide de mah-jongg.

Abia pe urmă devin conştient de faptul că zgomotul vine dinspre uşa noastră din faţă.

— Alice, şoptesc. Alice?

Nimic.

O apuc de umeri şi-o zgâlţâi.

— E cineva la uşă!

Se întoarce, dându-şi părul deoparte de pe ochi. Clipeşte, deranjată de lumină.

— Ce e?

— E cineva la uşă.

— Fă-te că n-auzi, propune ea, cu un geamăt.

— Dar nu vrea să plece.

Brusc, e complet trează şi se ridică în capul oaselor.

— Futu-i.

— Ce-ar trebui să facem?

— Futu-i, futu-i, futu-i.

— Îmbracă-te, îi zic. Repede. Trebuie să plecăm de-aici.

Alice sare jos din pat, îşi trage pe ea rochia şi cizmele de aseară şi-şi aruncă pe umeri un trenci. Eu îmi pun blugii murdari, un tricou şi tenişii.

Iarăşi bubuituri.

— Alice! Jake!

Mânerul de la uşă zăngăne. Recunosc vocea. E Declan.

Ne repezim afară pe uşa din spate şi coborâm treptele până în curte. E frig rău. Cartierul e învăluit în ceaţă şi un vânt îngheţat adie dinspre ocean. O ajut pe Alice să sară gardul din spate, în curtea vecină, după care o urmez în grabă. Ne deplasăm repede prin mulţimea de curţi dreptunghiulare, peste şubredele garduri din lemn. La un moment dat, suntem nevoiţi să ne căţărăm pe un arbust ca să putem trece peste un gard mai înalt. Până la urmă, la intersecţia dintre Cabrillo şi Thirty-ninth, ne strecurăm pe o poartă şi ajungem pe trotuar.

Din depărtare, încă aud vocea lui Declan, strigându-ne numele. Partenera lui probabil că e deja în SUV, bătând străzile în căutarea noastră.

O trag pe Alice în spatele unui şir de pubele. Mă caut prin buzunare: 173 de dolari, telefonul, cheile casei, portofelul, carduri de credit. Alice tremură, strângându-şi haina pe corp. Mă priveşte şi-i zăresc panica în ochi. De trenci i s-au lipit mai multe frunze, petale roşii, lipicioase, ale arbustului pe care ne-am urcat.

— Încotro mergem? mă întreabă, împietrită. Habar n-am ce să-i răspund.

82.

Mergem spre est pe Fulton, ţinându-ne aproape de copaci, după care ne strecurăm în parcul Golden Gate pe Thirty-sixth Avenue. Înaintăm cu greutate prin ceaţa densă, trecând rapid pe lângă Chain of Lakes Drive şi mai departe, pe potecile năpădite de vegetaţie. Aud mai multe voci în faţa noastră şi-mi aduc aminte că azi e *Bay to Breakers,* crosul anual din San Francisco, care traversează oraşul de la Embarcadero până la plajă şi la care participă o ciudată amestecătură de alergători etiopieni de semifond, familii, nudişti şi beţivi costumaţi în majorete, care asigură ariergarda.

Crosul probabil că a trecut deja de jumătate, pentru că, atunci când traversăm Kennedy Drive, alergătorii sunt toţi echipaţi, unii mergând, mulţi având în mâini sticle cu băuturi. Alice se întoarce spre mine şi văd pe faţa ei o combinaţie de şoc şi uşurare. Nu există o şansă mai bună dacă vrei să te pierzi în mulţime decât *Bay to Breakers.* Privim cum trec alergătorii – o duzină de costume M&M's, un mire alergat de o mireasă, o versiune feminină a liniei de atac a celor de la 49ers[64], precum şi o mulţime de alergători obişnuiţi, care înaintează lent, străduindu-se cu toţii să ajungă până la ultima linie dreaptă a cursei de aproape 12 kilometri. Un tip îmbrăcat ca Duffman din *Familia Simpson,* care împinge un căruţ plin cu butoaie de bere, ne întinde, mie şi lui Alice, câte un pahar plin.

— Hai noroc, ne zice.

Ne aşezăm pe iarbă şi sorbim din berile calde. Stăm amândoi tăcuţi, încercând să deducem următoarea mişcare. Alice îmi arată un grup de douăzeci de fete şi băieţi, toţi costumaţi în Kim Jong-il. Aproape că zâmbeşte.

— Când crezi c-o să putem merge acasă? o întreb.

— Niciodată, răspunde.

Se apleacă spre mine, iar eu o cuprind cu braţul de umeri.

Soarele răsare, iar Alice îşi aşterne trendul pe iarba umedă şi se întinde pe el.

— De ani de zile n-am mai fost atât de mahmură, se vaită. Închide ochii şi, peste un minut, maximum două, adoarme. Mi-aş dori să pot face şi eu la fel. Numai că mulţimea începe să se rărească, aşa că nu mai avem mult timp la dispoziţie.

Îmi scot telefonul din buzunar şi caut idei despre următoarea noastră

---

[64] San Francisco 49ers, echipă profesionistă de fotbal american.

destinaţie. Micul *P* albastru clipeşte în colţul ecranului. Dau repede o căutare a companiilor de închirieri auto, după care închid telefonul. Scotocesc prin buzunarele hainei lui Alice, dar probabil că ea şi-a lăsat telefonul acasă.

— Haide, îi zic, scuturând-o ca să se trezească. Trebuie s-o luăm din loc.

— Încotro?

— E o reprezentanţă Hertz de închirieri auto, nu departe de aici.

Pornim pe lungul drum spre Haight, mergând în sensul opus mulţimii care continuă să se rărească.

— Şi dacă n-au nicio maşină?

— Trebuie să aibă.

Cu trenciul mototolit al lui Alice, tricoul meu vechi şi murdar şi blugii rupţi, nu ieşim în evidenţă printre beţivii matinali din mulţimea de la cros. Înaintăm cu greu prin parc spre Panhandle, ajungând până la urmă la intersecţia dintre Stanyan şi Haight. Ne oprim la Peet's şi comandăm o ciocolată caldă şi o cafea mare. Ne folosim ambele carduri bancare la un ATM ca să scoatem sumele maxime permise zilnic. În faţă la Hertz, ea se trânteşte pe bordură, unde începe să soarbă din cafea, încercând să se trezească.

Când opresc în faţa ei într-un Camaro portocaliu decapotabil, singura maşină pe care o aveau disponibilă, zâmbeşte.

Ne croim drum prin oraş, peste podul Golden Gate, continuând spre nord, prin Marin County. Ne oprim la un magazin de electronice din San Rafael şi cumpărăm o cartelă SIM nouă. După ce pornim iar la drum, Alice îmi scoate din telefon vechiul SIM şi-l azvârle pe geam. Când ajungem la Sonoma, îşi dă capul pe spate, închide ochii şi se lasă scăldată de soare. Îmi place la nebunie faptul că nici măcar n-a întrebat încotro mergem.

Pornesc radioul pe KNBR şi ascult meciul de baseball jucat de Giants, măcar cât se mai prinde postul. E 4 la 2, iar Santiago Casilla tocmai încearcă să închidă runda, iar atunci dispare semnalul. Înaintăm pe 116, pe lângă Russian River, în direcţia oceanului. La Jenner, unde fluviul întâlneşte în sfârşit Pacificul, opresc maşina la un Stop & Shop.

După ce intrăm în magazin, Alice se duce la toaletă, iar eu fac provizii alimentare din benzinărie. În maşină, ea desface o sticlă de apă minerală. O bea pe toată, după care se uită în sacoşă.

— Chocodilo! ţipă, bucuroasă.

După ieşirea din Jenner, drumul e ca o panglică îngustă, pe marginea falezelor înalte. E un drum periculos, dar superb. N-am mai condus pe bucata asta din săptămâna de dinainte s-o cunosc pe Alice. De atunci, s-au întâmplat atâtea. Cine o fi bărbatul ăsta, care fuge ca să-şi salveze viaţa într-un Camaro portocaliu, împreună cu o femeie frumoasă, tulburătoare, cu

toate că n-a făcut duş, care ronţăie batoane de Chocodilo pe scaunul din dreapta?

În Gualala, opresc în parcarea unui supermarket. Cumpărăm pâine şi lapte, câte ceva pentru cină, hanorace cu glugă şi şorturi pentru amândoi. După încă un kilometru şi jumătate, poposesc la agenţia de închirieri Sea Ranch.

— Sea Ranch! strigă Alice. Mereu mi-am dorit să stau aici.

La birou stă aceeaşi fată palidă care mi-a închiriat data trecută complexul, citind un exemplar broşat din *Strigarea lotului 49*[65]. Când intru, îşi ridică privirea.

— Iar dumneata, zice, deşi nu-mi imaginez că e posibil să-şi amintească pe bune de mine. Nu-mi prea place noua tunsoare, adaugă. Ai rezervare?

— Nu.

Lasă cartea jos şi-şi roteşte scaunul spre computer.

— Cât timp?

— Nu ştiu. O săptămână?

— Am acelaşi lucru ca data trecută, mă anunţă. Two Rock.

Chiar îşi aminteşte de mine!

— Nu uit niciodată feţele, zice, ca şi cum mi-ar citi gândurile. E ceva neobişnuit, îmi zic în sinea mea. Sau n-o fi? Alung gândul, cu toate că arunc o privire rapidă spre degetul ei inelar. Nici măcar nu e măritată.

— Nu ştiu dacă pot să-mi permit.

— Îţi fac reducerea pentru familiile care revin. Te-ai întors împreună cu familia?

— Soţia se pune?

Aud că umblă cineva prin încăperea de lângă noi.

Fata ia un creion, scrie *225$/noapte,* după care împinge hârtia spre mine, aşteptându-mi aprobarea. Clatin afirmativ din cap şi ridic degetul mare. Sigur înseamnă cu câteva sute de dolari mai puţin decât cel mai mic tarif afişat. Pun un card de credit pe tejghea.

— Ai putea să-l păstrezi aici şi să-l foloseşti când plecăm? o întreb, cu voce scăzută.

— Puteţi să nu lăsaţi urme? întreabă, la rândul ei, în şoaptă.

— Ca şi cum nici n-am fi fost acolo.

Fata strecoară cârdul de credit într-un plic pe care-l lipeşte, apoi îmi întinde o pungă transparentă din plastic cu cheile şi indicaţiile. Îi

---

[65] Nuvelă a scriitorului postmodern american Thomas Pynchon, apărută în 1966, clasificată de revista *Time* printre cele mai bune 100 de nuvele scrise în limba engleză între anii 1923-2005.

mulţumesc.

— Dacă întreabă cineva, n-am fost aici.

— Idem, răspunde ea.

— Vorbesc serios, zic, în şoaptă.

— Şi eu.

83.

Când opresc pe şosea, la Sea Ranch, Alice se apleacă pe scaunul ei şi priveşte oceanul. Casele din lemn şi sticlă devin tot mai mari şi mai frumoase pe măsură ce înaintăm spre vest, în direcţia falezei. Iar când opresc în faţa complexului închiriat, Alice îmi trage un pumn în umăr şi exclamă:

— Mama mă-sii!

Descui uşa şi ea dă fuga în living, privind oceanul prin fereastra cât tot peretele. Pornesc instalaţia de încălzire. Casa arată şi miroase la fel. Aer marin şi eucalipt, plus izul de cedru dinspre saună.

— Dezbracă-te, îi zic.

Fără să întrebe de ce, îşi scoate rochia.

— Şi chiloţii, zic.

Îşi scoate şi chiloţii şi rămâne goală. O sărut – copleşit de uşurare pentru faptul că suntem aici împreună, în siguranţă – îi ridic de pe jos hainele murdare şi mă duc la etaj să pornesc maşina de spălat. Când mă întorc la parter, Alice stă pe fotoliu lângă telescop, înfăşurată într-o pătură, privind oceanul.

— Poate că azi e ziua cea mare, rosteşte, visătoare.

Ştiu ce caută. E ceea ce caută mereu, ori de câte ori suntem pe ţărm.

Ceva mai târziu, sunt în bucătărie, preparând codul australian şi sparanghelul cumpărate din oraş, când un ţipăt mă face să tresar. Mă duc în fugă în living, aşteptându-mă la tot ceea ce e mai rău, aşteptându-mă să dau peste Declan şi partenera lui. Dar când ajung acolo, o găsesc pe Alice, care priveşte prin telescop şi arată spre ocean.

— Balene, Jake! Balene!

Privesc în depărtare spre vasta întindere de apă cenuşie, dar nu văd nimic.

— Balene! strigă ea din nou, făcându-mi semn să mă uit prin telescop.

Privesc prin vizor, dar nu văd decât valurile calme, albastre, ţărmul stâncos şi un cargobot, foarte departe, în larg.

— Le vezi?

— Nu.

— Mai încearcă.

Alice s-a trântit între timp pe fotoliu şi răsfoieşte cartea despre balene a lui Lyall Watson.

Mişc telescopul spre stânga, apoi spre dreapta. Încă o dată, dar tot nu văd nimic. După care văd. Două trombe, mişcându-se lent de-a lungul coastei. Nu e mare lucru, doar jeturi de apă zburând prin aer, dar tot simt că mă trec fiorii.

84.

A doua zi dimineaţă, devreme, mă duc să stau la rând la patiseria Twofish. Data trecută când am fost aici, s-a deschis la opt, iar la opt şi un sfert dispăruse deja totul. Ajung la timp şi plec cu un melcişor, un biscuit cu afine, o brioşă cu fulgi de ciocolată, o cafea şi o ciocolată caldă. Îmi amintesc de valul de singurătate care se abătuse asupra mea la prima excursie aici, când mi-am mâncat melcişorul în cavernoasa bucătărie a casei enorme şi pustii.

Când ajung înapoi, Alice tocmai a ieşit de sub duş. Are părul ud şi arată adorabil fără machiaj. Ne aşezăm să mâncăm, privind spre ocean, fără să spunem nimic.

Trândăvim cam toată ziua, citind amândoi cărţi din acea colecţie eclectică din dormitorul principal. Pe la trei după-amiaza, reuşesc în fine s-o smulg pe Alice din enigmele ei norvegiene, ca să mergem la o plimbare pe ţărm. Părem un cu totul alt cuplu în hainele nepotrivite cumpărate de la supermarketul local. Hanoracul lui Alice poartă pecetea de la Cal State Humboldt[66], împreună cu emblema neoficială a universităţii, frunza de marijuana; pe al meu scrie: STAI LA 60 DE METRI ÎN URMĂ.

După ce mergem vreo opt kilometri pe poteca aflată de-a lungul coastei, găsim o bancă. Îmi pornesc telefonul, cu noua cartelă SIM: niciun *P* care să clipească. Lăsăm amândoi mesaje la serviciu: scuze grăbite pentru c-o să lipsim din oraş pentru un timp. Îmi pare rău pentru cuplurile cu care trebuia să mă întâlnesc şi, mai ales, pentru grupul meu săptămânal de adolescenţi. Ştiu că-i dezamăgesc pe toţi, dar n-am ce să fac.

— Praf şi pulbere, comentează Alice, după ce închide. E greu pentru ea, îmi dau seama.

Indiferent dacă sau când ne vom întoarce, Ian şi Evelyn şi Huang mă vor primi cu braţele deschise. În schimb, să tragi chiulul de la o firmă de avocatură în toiul unul caz uriaş e cu totul altă poveste.

Seara, pun la fript restul de cod, în timp ce Alice îşi termină cartea. Mai târziu, pe veranda din spate, privind stelele, rămân uimit de cât de repede ne-am adaptat amândoi la locul ăsta nou şi frumos, la ritmul relaxat al vieţii pe coastă. Îmi trece prin minte că am putea să trăim aici, am putea foarte uşor să ne obişnuim cu ritmul ăsta.

Lângă mine, lăsată pe spate pe scaunul ei din lemn, Alice pare cu adevărat

---

[66] Denumirea populară pentru Humboldt State University.

relaxată, pentru prima oară de nu ştiu când.

— Am putea să ne permitem o casă aici, îi zic. Chiar lejer, dacă ne vindem casa din oraş.

— Nu te-ai plictisi?

— Nu. Dar tu?

Mă priveşte, surprinsă, am impresia, de propria revelaţie.

— Nu. Ar fi frumos.

În noaptea aia, dorm tun, în sunetul valurilor care se sparg în depărtare. O visez pe Alice, visez că stăm amândoi într-o căsuţă cu vedere la ocean. Visul nu e mare scofală; e, mai degrabă, doar un sentiment de fericire şi de siguranţă. Mă trezesc şi trag aer adânc în piept: aerul marin rece îmi umple plămânii. Atunci îmi apare în minte: o credinţă puternică şi sigură că e cu adevărat posibil ca noi să creăm ceva nou, ceva cu totul altfel.

Când m-am căsătorit cu Alice, singura mea preocupare era cum să încadrez căsnicia asta minunată în ramele vieţilor noastre. Stând aşa, întins pe pat, îmi dau seama că vechile noastre vieţi nu ne mai sunt necesare – cel puţin, în cazul meu – şi că aş putea să trăiesc numai cu căsnicia asta, oricum ar fi, oricum ar evolua. Ce mi s-a întâmplat în trecut pare irelevant. Pentru prima dată, ştiu că eu şi Alice vom evolua împreună, că mariajul nostru se va dezvolta în feluri pe care aş putea să le înţeleg, sau nu. Pentru prima dată, ştiu că o să ne fie bine.

Mă răsucesc pe pat ca s-o sărut pe Alice, să-i povestesc visul meu, să-i descriu senzaţia asta a mea, de optimism copleşitor, dar constat că nu mai e aici.

Probabil că e în living, la telescop, căutându-şi prietenele, balenele.

— Alice? o strig.

Nimic.

Când cobor din pat, ating cu picioarele ceva rece şi tare. E telefonul meu, zăcând pe podea cu ecranul în jos. Imediat, sunt copleşit de frică, de groază, dar apoi îmi amintesc că am o cartelă SIM nouă. N-aveau cum să ne dea de urmă. Îl ridic şi-mi dau seama că, atunci când a căzut de pe noptieră, probabil că telefonul a pornit singur. Am douăzeci şi opt de SMS-uri care aşteaptă să fie citite, plus nouă mesaje vocale. Şi apoi, în colţul din dreapta sus, văd un *P* albastru care clipeşte.

85.

Ţâşnesc din pat, încă în chiloţi, şi dau fuga pe hol. Milioane de întrebări îmi gonesc prin minte. De cât timp e deschis telefonul? De cât timp clipeşte micul *P* albastru, trădându-ne poziţia exactă? Şi, în definitiv, cum de e posibil? Va trebui să plecăm. Trebuie să fac bagajele imediat, să le duc în maşină şi să ne îndepărtăm cât mai mult cu putinţă. Nu există decât un singur drum de ieşire din Sea Ranch, şi acela e să mergem spre nord, în direcţia Oregonului, pentru că, dacă mergem spre sud, sigur ne intersectăm cu Declan, în timp ce înaintează de-a lungul coastei.

Cu toate astea, o parte din mine e încredinţată că, de îndată ce-o să trec de colţ, o s-o văd pe Alice stând pe fotoliul ei, înfăşurată într-o pătură, privind prin telescop. O să râdă de mine pentru că gonesc ca nebunul prin casă, numai în chiloţi. O să mă cheme la ea, iar eu o s-o ridic de pe fotoliu şi-o s-o duc la loc în pat. Şi-o să facem dragoste.

Mai târziu, o să mai facem o lungă plimbare de-a lungul ţărmului. O să bem o sticlă întreagă de vin. O să stăm în saună, transpirând toată suferinţa şi frica. Însă ea nu e la telescop. Văd fereastra uriaşă, poteca ce duce spre ocean, valurile, norii întunecaţi plutind spre sud; nici urmă de Alice.

Aud un zgomot dinspre bucătărie şi respir uşurat, tremurând. Face cafea şi încearcă să-şi dea seama cum se foloseşte aparatura ultramodernă din casă.

Şi totuşi, nu, nu e în bucătărie. E o ceaşcă pe masă, aproape plină cu cafea, din care încă ies aburi. Lângă ea, cartea lui Lyall Watson e deschisă la o pagină despre balenele albastre. Pagina e ruptă. O tăietură se întinde dinspre colţul din dreapta sus până în josul paginii, aproape desprinzând-o de carte.

Sigur nu e nimic. Atât de mulţi oaspeţi au trecut prin casa asta, atâţia copii au tras de cartea asta.

Dar ce miroase? Cuptorul e aprins. Îl deschid şi găsesc o tavă de rulouri cu scorţişoară care se ard. Pulsul mi se triplează. Stomacul mi se întoarce pe dos. Iau un prosop, scot tava afară şi o pun pe bufet.

Ce se aude? Un bufnet.

Deschid sertarul cu tacâmuri şi scot un cuţit. Unul mare, din oţel nemţesc.

Caut prin salonul pentru mic dejun, ţinând strâns cuţitul, însă Alice nu e nici acolo.

Alte zgomote. Vin dinspre garaj, am impresia. Paşi târşâiţi, picioare goale

pe podea. Poate că a ieşit să ia ceva din maşină şi a uitat de tava din cuptor. Asta îmi spun în sinea mea.

Mă aventurez mai departe pe culoarele cavernoasei clădiri, spre garaj. Încă un sunet, dar nu, nu e garajul. Vine dinspre antreul care desparte casa de căsuţa pentru oaspeţi.

Înaintez precaut acum, ţinând strâns cuţitul. Inima îmi bate cu putere. Ceva nu e în regulă.

— Alice?

Niciun răspuns.

— Alice?

Categoric, zgomotul vine dinspre antreu.

Din nou târşâit, apoi un râcâit, după care nimic altceva. Doar zgomotele oceanului, ale valurilor care se sparg. De ce nu-mi răspunde?

Deodată, aud o uşă deschizându-se. Sunt destul de sigur că e uşa laterală, pe care se iese în curte din antreu.

Acum ştiu unde trebuie să mă duc. Oricine ar fi fost, a ieşit pe uşa aia, aşa că trebuie să ajung acolo înainte să dispară. Asta e ceea ce gândesc, pentru câteva secunde de prostie, de nesăbuinţă.

Dar, când cotesc ca să ajung în antreu, îl văd pe Declan. Pare mult mai masiv decât mi-l amintesc. În spate, la uşă, e partenera lui, Diane. Şi nu e singură. Împinge pe cineva în faţa ei. Chiar dacă are mâinile legate la spate şi un sac negru pe cap, ştiu, bineînţeles, că e Alice. E desculţă şi are pe ea numai tricoul în care a dormit azi-noapte.

— Prietene, mă întâmpină Declan.

Mă arunc spre el cu cuţitul.

— Hei!

Braţul lui uriaş îmi fulgeră prin faţă şi, dintr-odată, cuţitul e pe podea, iar braţul meu drept, răsucit dureros la spate. O dâră de sânge se prelinge printr-o ruptură a bluzei lui Declan. Îşi pipăie rana, surprins.

— Nu e un început bun, Jake. Nu m-ai rănit, dar chiar ai reuşit să mă calci pe nervi.

— Alice! strig, zbătându-mă.

Uşa antreului se închide, despărţindu-mă de Alice.

— Şi, acum, Jake, începe Declan, pe un ton mustrător. Ştii bine că nu trebuia să faci una ca asta. Eu te-am tratat totdeauna cu respect.

Pumnul lui îmi apasă mijlocul spinării. Încerc să-mi mişc braţul, dar strânsoarea lui e necruţătoare. Îmi avânt braţul stâng în spate, încercând să-l lovesc cu pumnul. Declan îşi ia pumnul din spinarea mea, mă prinde de cotul braţului stâng şi mă trage atât de tare, încât mă face să urlu de durere şi să mă zbat înnebunit.

— A fost o prostie, Jake. Să fugiţi aşa. Ce vă face să credeţi că aţi putea să scăpaţi de Pact?

Îmi seceră picioarele de sub mine şi mă prăbuşesc în genunchi. Pentru o clipă, sunt tentat să-i explic visul meu, sentimentul pe care mi l-a dat, promisiunea unui nou început.

— Jake, pe bune, nu mă provoca. Am avut o noapte lungă de curăţat mizeriile altora şi un drum greu la volan; n-am chef.

— Te rog, ia-mă pe mine în locul ei, îi cer.

Declan îmi eliberează braţul şi mă străduiesc să mă ridic. Sunt cu faţa la nivelul mijlocului său, şi are geaca desfăcută. Îi văd pistolul în toc. Măcar dac-aş putea ajunge să i-l iau.

— Nu aşa merge. Deschide-ţi, naibii, ochii, ca să vezi ce se întâmplă, îmi zice, pe un ton mai degrabă exasperat decât furios. Şi n-ai grijă, adaugă, îndepărtându-se. Îţi vine şi ţie vremea.

De afară, aud zgomot de portieră trântită.

— De ce e acuzată?

Mi-e ruşine să întreb, dar trebuie să ştiu.

— Măcar atât spune-mi.

Declan deschide uşa, apoi întoarce capul spre mine. Pare aproape încântat când îmi dă vestea.

— Adulter de Gradul Întâi.

Cuvintele mi se învârt prin cap în timp ce el porneşte afară în ceaţă.

— Voi nu sunteţi legea! strig, împleticindu-mă în urma lui. Niciunul dintre voi nu e! Nu sunteţi decât o sectă afurisită!

Nici măcar nu întoarce capul ca să-mi arate că-mi acordă vreo atenţie. Se urcă la volanul SUV-ului negru şi trânteşte portiera. Porneşte motorul. Prin geamurile fumurii, o disting cu greu pe Alice, pe bancheta din spate, cu gluga pe cap. Bat cu pumnii în geamul din dreptul lui Declan.

— O să sun la poliţie!

Declan lasă geamul în jos.

— N-ai decât, răspunde, zâmbind. Un zâmbet de dispreţ pur. Transmite-le salutări prietenilor mei de la secţie.

— Joci la cacealma.

— Poţi să crezi asta, pe riscul tău, ripostează Declan, făcând cu ochiul. Eliot şi Aileen au crezut la fel.

Geamul se ridică, iar eu cad în genunchi, pe nisip, în timp ce vehiculul înaintează pe stradă, coteşte pe şosea şi dispare.

Rămân singur, îngenuncheat, în frigul de afară, numai în chiloţi. Complet inutil pentru soţia mea şi pentru mine însumi.

Alice. Of, Alice.

Până în clipa în care l-am văzut pe Declan, n-am ştiut sigur dacă soţia mea mi-a fost infidelă. Da, semnele existau, aşa că, presupun că ştiam, doar că mi-am alungat bănuielile: cele două pahare de vin de lângă canapea, cele două farfurii din chiuvetă.

Cumva, când am evadat în dimineaţa aia prin curtea din spate, am presupus că Pactul venise după mine.

Adulter, Gradul Întâi.

În timp ce sufăr, lovit brusc de singurătate, un nou sentiment pune stăpânire pe mine. O nouă credinţă. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, trebuie s-o salvez pe Alice. Trebuie să-mi dau seama cum să fac asta. Doar pe mine mă are. Indiferent ce-ar fi făcut, tot soţia mea e.

86.

Mă dor toate şi sunt plin de vânătăi, dar n-am nimic rupt. Iau telefonul fix, ridic receptorul şi sun la urgenţe. Dar e ceva în neregulă. O voce înregistrată intonează: „Apelul dumneavoastră va fi redirecţionat”.

După câteva clipe, aud în receptor o voce masculină.

— E vreo urgenţă?

— Vreau să raportez o răpire, turui pe nerăsuflate.

— Prietene, zice vocea. Eşti sigur?

Trântesc receptorul. Fir-ar.

Mă îmbrac, arunc în maşină puţinele noastre lucruri, azvârl rulourile cu scorţişoară arse într-un sac de gunoi şi şterg la repezeală mobilierul din bucătărie. Mi se pare important să-mi ţin promisiunea. Nu las niciun semn care să trădeze că noi doi am fost aici, niciun semn al noii vieţi care, cu doar o oră înainte, mi se păruse atât de posibilă.

Când predau cheile la firma de închirieri, fata nu pare mirată să mă vadă. Are pe ea un tricou cu *Inventând slogane.* Televizorul e aprins în spatele ei.

— Trebuie să plec mai devreme, îi zic, punând cheile pe birou.

— Bine, zice ea, apoi scoate cardul meu din plic şi-l trece prin cititor, după care mi-l înmânează. Data viitoare, adaugă, am un alt loc pentru dumneata. Ăsta e talentul meu. Potrivesc oamenii cu casele. Cu cât te cunosc mai bine, cu atât îmi e mai uşor. Casa aia părea potrivită, dar n-a fost. Mai dă-mi o şansă.

— De acord, răspund.

Dar în mintea mea e un singur gând: că am rămas fără şanse.

87.

Când ajung acasă, găsesc o stivă de pachete în prag. Pentru prima dată, observ buruienile crescute prin crăpăturile pavajului. Când am devenit atât de delăsători? Îmi amintesc de fotografiile cu Jonestown, înainte şi după, o utopie stranie înghiţită de junglă atât de repede şi de total, dispărută şi aproape uitată. Mă gândesc la Jim Jones, la tronul lui improvizat şi la afişul de deasupra lui: *Cei care uită trecutul sunt condamnaţi să-l repete.*

În casă e un frig cumplit. În momentul de faţă, am impresia că tot ce-a mai rămas din căsnicia noastră asta e: căsuţa noastră din Avenue. Trebuie s-o pun din nou în ordine. Nu trebuie s-o las în voia stihiilor. Cuprins de febra activităţii, fac curat, aranjez, aduc înăuntru corespondenţa, pun în funcţiune maşina de spălat vase, împăturesc rufele spălate. Mă îngrozeşte gândul că tot ceea ce construim împreună, eu şi Alice, va dispărea, înghiţit de o junglă pe care nu putem spera s-o controlăm.

După ce-am făcut ordine, încep munca adevărată: singura muncă în măsură să ne aducă din nou împreună, pe mine şi pe Alice.

Intru pe internet şi iniţiez o căutare. Găsesc o insuliţă aflată aproape de ţărmul Irlandei. Rathlin. Întocmesc o rută. Cumpăr online o serie de bilete de avion, mult prea scumpe, după care îmi iau paşaportul din seif, arunc câteva lucruri într-o valiză şi comand un taxi.

În drum spre aeroport, îmi deschid telefonul. Micul *P* e din nou acolo, clipind. Un SMS de la un număr necunoscut îmi trimite un link către SFGate[67]. Pe prima pagină, îngropat între deschiderea unui restaurant nou şi controversa despre drepturile chiriaşilor, văd titlul: „Muzician local dispărut". Mă străbate un fior în timp ce-mi îndrept degetul spre titlu.

Deschid articolul.

> Fostul basist al formaţiei Ladder, Eric Wilson, a fost dat dispărut luni seara, după ce maşina lui a fost găsită abandonată la Ocean Beach. Ultima dată a fost văzut duminică dimineaţa devreme, după un concert comemorativ găzduit de Bottom of the Hill, în memoria fostului coleg de trupă, Damian Lee. Cercetările sunt în curs de desfăşurare la Kelly's Cove, unde Wilson obişnuieşte să practice surfingul.

---

[67] Versiunea online a ziarului *San Francisco Chronicle.*

Articolul enumeră toate formaţiile din care a făcut parte şi albumele pe care le-a scos. Şi, deoarece albumul formaţiei Ladder a avut cel mai mare succes, se menţionează şi numele lui Alice. Se citează un comentariu al unuia dintre studenţii lui de la biologie, care n-avusese habar că e muzician, şi altul al unui fost coleg de trupă, care n-avusese habar că e profesor. E şi un videoclip cu Ladder, în concert, de acum doisprezece ani, unde Alice e lângă el. Nu-l urmăresc. Părinţii şi sora lui au zburat încoace din Boston ca să ajute la cercetări. Agitat, recitesc de încă două ori articolul, de parcă ar fi posibil să apară alte amănunte, ca prin farmec. Dar nu mai găsesc nimic.

Ar trebui să mă întristeze dispariţia lui? Ar trebui să mă simt altfel decât uşurat?

Mă gândesc la Eliot şi la Aileen. Cum spusese JoAnne? „Pur şi simplu, dispar fără urmă”.

88.

La aeroport, aflu că zborurile sunt întârziate, din cauza vremii de pe Coasta de Est. Mă pomenesc traversând toată ţara. De la SFO[68] la Denver la O'Hare[69] la EWR[70] la Gatwick[71] şi apoi în Irlanda de Nord. Când ajung, în sfârşit, la Belfast, înţepenit şi lihnit, nici nu mai ştiu ce zi e. Sunt disperat să aflu veşti despre Alice. Oare e într-o celulă întunecoasă sau într-una luminată? E încătuşată? E interogată? Ce pedeapsă are? Are un avocat bun?

Coada de la controlul vamal pare interminabilă. Oamenii de afaceri, îmbrăcaţi în costume, par cu toţii grăbiţi să ajungă la o întâlnire importantă. O femeie agent vamal cu o puzderie de pistrui îmi priveşte lung paşaportul, apoi faţa.

— Greu zbor, nu, domnule?

— Lung.

Priveşte din nou paşaportul.

— Frumos nume irlandez aveţi.

E adevărat. Familia mea e de origine irlandeză. Am ajuns în San Francisco acum patru generaţii, când stră-străbunicul meu, un vatman alcoolic, a omorât o femeie chiar în oraşul ăsta. A fugit în Statele Unite, pe un vapor cu aburi, ca să scape de închisoare. Până acum, n-am fost niciodată aici. S-ar putea spune, bănuiesc, că mă întorc, în sfârşit, la locul crimei. Poate că încă face parte din mine, predispoziţia asta genetică pentru crimă.

Pistruiata femeie grănicer îmi răsfoieşte paşaportul până la ultima filă, după care, cu o lovitură hotărâtă, îmi pune o ştampilă mare, roşie.

— Bun venit acasă, îmi zice.

Găsesc un ATM şi scot un teanc de bani. Ies din aeroport, mă urc într-un taxi şi pornesc spre gară. Îmi scot ceasul de la mână, ca să-l potrivesc după ora locală. Înainte să-l pun la loc, îl întorc şi citesc inscripţia simplă: PENTRU JAKE, CU TOATĂ DRAGOSTEA. ALICE.

Creierul mi se învârte, iar corpul mi-e epuizat. Forfota matinală, aglomeraţia şi traficul nu-mi sunt de ajutor. La gară, îmi dau seama că e mai

---

[68] Codul IATA (International Air Transport Association) al aeroportului internaţional din San Francisco.

[69] Aeroportul Internaţional din Chicago.

[70] Codul IATA al aeroportului International din Newark, din statul New Jersey.

[71] Aeroport International din Anglia, situat în apropierea localităţii Crawley, din comitatul West Sussex, la 47,5 kilometri distanţă de centrul Londrei.

complicat să ajung la destinaţie decât mă aşteptasem. Un tren m-ar duce numai pe o porţiune a drumului, dacă măcar aş putea să iau un tren. Numai că gara e blocată de un pichet de grevişti, mai mult de o duzină de muncitori ţin în mâini pancarte pe care scrie: CONFLICT DE MUNCĂ.

Mă duc pe jos la hotelul Malmaison. Recepţionerul e un tip dolofan, îmbrăcat într-un costum boţit. Îl întreb de tren şi-mi răspunde cu o explicaţie lungă şi întortocheată. Din câte înţeleg, am sosit în Irlanda de Nord la momentul nepotrivit. Autobuzele sunt în grevă, trenurile sunt în grevă şi se pare că tocmai începe nu ştiu ce turneu important de fotbal.

— Vă place fotbalul? mă întreabă.

— Hm...

— Nici mie. Dacă aşteptaţi până la amiază, pot să vă duc eu tocmai până la Armoy.

Îmi întinde o bucată de hârtie care pare să fie un soi de tichet.

— Mic dejun englezesc gratuit, dacă vreţi.

Îmi arată spre o încăpere tristă, înfundată, care arată ca o cantină părăsită dintr-o şcoală primară. Imediat, un chelner sare pe mine, insistând să-mi toarne dintr-un ceai bizar, maroniu. Îi mulţumesc, după care mă îndrept spre bufet cu o farfurie din plastic în mână.

Acolo sunt castroane cu ouă înăbuşite, cârnăciori şi vreo câteva chestii neidentificabile făcute în cuptor, plus teancuri de pâine albă prăjită. Mă forţez să mănânc două cutii de cereale numite Fruity Sugar Surprinse, înmuiate în lapte degresat. Privesc cum turiştii, microbiştii şi englezii veniţi în luna de miere – majoritatea tineri, strălucind de fericire – jonglează cu camere foto, hărţi şi umbrele. Îi invidiez.

La amiază, tipul de la recepţie mă bate pe umăr. Ne urcăm într-o maşină atât de mică, încât braţele ni se ating de fiecare dată când trebuie să schimbe viteza.

Vorbeşte tot drumul până la Armoy, chiar dacă eu ascult doar pe jumătate. Se duce acasă la fosta soţie ca să-şi ia fiul şi să-l ducă la o petrecere de ziua de naştere a cuiva. Fiul lui are zece ani şi nu s-au mai văzut de o lună. Zice că m-ar fi dus tocmai până la Ballycastle, dacă n-ar fi fost deja în întârziere. Fosta lui soţie o să fie nervoasă, copilul o să fie botos, trebuie să se grăbească.

Armoy e un oraş de nimic, doar un punct pe şosea. Sunt zece kilometri până la Ballycastle, îmi zice. Îmi propune să iau un taxi, dacă reuşesc să găsesc vreunul, dar eu îi răspund c-o să încerc să merg pe jos. Începe să râdă.

— Aici e Irlanda de Nord, ce naiba: o să plouă de patru ori până să ajungeţi, dar asta e partea cea mai uşoară. Poate să vă ia vântul pe sus. Fie şi

până înapoi în Belfast.

În faţa casei fostei lui soţii, drumurile ni se despart. Fac vreo douăzeci, treizeci de paşi, dar apoi întorc capul şi privesc peste gardul viu, ca să-l văd ducându-se spre casă. Fosta lui soţie deschide uşa, o femeie drăguţă, dar care pare să fie sătulă până peste cap. De viaţă, poate; de el, cu siguranţă. Chiar şi de la distanţă, pot să simt amestecul trist şi complicat de iubire şi ură cu care-l întâmpină la intrarea în casă. Băiatul, înalt şi subţiratic, cu o tunsoare teribil de tâmpită, se repede afară ca să-l îmbrăţişeze, aşa că mă întorc şi-mi văd de drum.

După ce fac cam un kilometru şi jumătate, ca la program, începe să plouă în rafale îngheţate, care-mi pătrund prin haină înainte să-mi pot scoate o pelerină din geantă. Merg înainte, contra vântului, contra jeturilor aruncate de camioanele care trec pe lângă mine. Îngheţ de frig, dar ploaia mă trezeşte: e exact palma peste faţă de care am nevoie.

Când intru în Ballycastle, hainele mele au trecut de la stadiul de ude leoarcă la cel de umede, însă acum ploaia reîncepe. Mă îndrept, greoi, direct spre debarcader, sperând să prind feribotul spre Rathlin. Uşile clădirii sunt încuiate, parcarea e goală. La capătul cheiului, trei pescari descarcă ceva dintr-o barcă. Par nepăsători faţă de ploaia îngheţată. Îi întreb de feribotul spre Rathlin. Se holbează la mine toţi trei, de parcă tocmai aş fi aterizat de pe o altă planetă. Răspunsurile lor vin într-o limbă pe care n-o înţeleg. Observându-mi nedumerirea, căpitanul îmi explică, răbdător, că feribotul spre Rathlin e şi el afectat de greva transportatorilor.

— Sper că nu vă grăbiţi, adaugă.

Futu-i.

Mă întorc în centrul oraşului. Nu mă pot abţine să nu constat că e un loc plăcut, chiar şi pe ploaia asta neîntreruptă, cu clădirile lui viu colorate şi falezele înverzite înălţate deasupra mării. Lui Alice i-ar plăcea la nebunie. Găsesc o agenţie de turism, dar e închisă. Mă adăpostesc într-o cârciumă, la Dog & Shoe. E ticsită de lume. În clipa în care intru pe uşă, douăzeci de conversaţii diferite încetează brusc şi toate capetele se întorc spre mine. În secunda următoare, hărmălaia reîncepe. Acum câţiva ani, am ţinut o prelegere în cadrul unei conferinţe, în Tel Aviv. Pe urmă, îmi amintesc că am rătăcit de unul singur prin oraş. De fiecare dată când intram pe uşa unei cafenele sau a unui restaurant, toate discuţiile încetau şi toate capetele se întorceau spre mine. Instantaneu, toţi cei prezenţi îşi făceau acelaşi calcul, trăgeau concluzia că nu reprezint o ameninţare şi-şi vedeau mai departe de discuţiile lor.

Găsesc o masă murdară, în colţul de lângă foc. Îmi aşez haina udă pe spătarul scaunului şi-mi las ochii să se adapteze la semiîntuneric, înainte de

a mă îndrepta spre bar. Mor de poftă să beau o Coca-Cola dietetică şi să-mi mai domolesc senzaţia de epuizare, numai că aici au doar bere, foarte multă bere.

— Există vreo posibilitate de plecare din oraş? îl întreb pe barman.

— Nu, până nu se termină greva.

— Nu pot să plătesc pe cineva, să mă ia cu barca?

Omul scutură din cap, părând amuzat de ignoranţa mea.

Comand o bere Harp şi mă întorc la locul meu, ca să-mi planific următoarea mişcare. Îmi deschid telefonul şi rămân mirat că are semnal. Mi-am cumpărat un telefon nou în aeroportul din San Francisco. Telefonul a fost ieftin, însă abonamentul pe doi ani mă costă o avere. Totuşi, e un preţ mic de plătit pentru ceva pe care să nu fie un *P* albastru clipitor. Mi-am redirecţionat toate apelurile de pe vechiul număr, în caz că m-ar suna Alice.

Nu m-a sunat.

Mă ridic în picioare, cu faţa spre restul încăperii.

— Am nevoie să ajung la Rathlin, rostesc, cu voce tare. E urgent.

Urmează o tăcere prelungită, după care se aude scrâşnetul unui scaun împins înapoi. Un bărbat îndesat, musculos, vine spre mine cu paşi mari.

— Nu sunt bărci, îmi zice. Când facem grevă, facem grevă.

— E o problemă de viaţă şi de moarte, argumentez, dar sunt întâmpinat de priviri indiferente sau furioase.

Afară, ploaia s-a oprit. Mă reped înapoi în port, unde vreo douăzeci şi ceva de ambarcaţiuni abandonate se leagănă în bătaia vântului. Un singur pescar stă într-o barcă şi descurcă firul unei undiţe.

— Îţi dau cinci sute de lire dacă mă duci la Rathlin, îi zic, scoţând din portofel bancnotele noi, ţepene.

Mă măsoară din ochi timp de un minut.

— Hai să zicem o mie.

Păşesc în barcă, mai scot cinci sute şi-i întind bancnotele în palmă. El aruncă o privire spre încheietura mâinii mele.

— Şi ceasul, zice.

— E cadou de la nevastă-mea, îi spun.

— Dacă te duc până acolo n-o să fiu prea bine văzut pe-aici, răspunde el, întorcându-se la descurcatul firului.

Cu părere de rău, desfac brăţara şi-mi scot ceasul de pe mână. Privesc pentru ultima oară inscripţia. El şi-l prinde la încheietură şi-l admiră pentru o clipă, după care-mi arată spre o bancă şubredă de la pupă.

— Ia-ţi o vestă, Prietene. S-ar putea să dăm de greu.

89.

Dacă Ballycastle mi s-a părut mic, Rathlin e minuscul. Din câte pot să-mi dau seama, găzduieşte o pensiune, o cârciumă, o cafenea, un magazin de cadouri care îndeplineşte şi rolul de oficiu poştal, precum şi un kilometru şi jumătate de ţărm pustiu.

Mă îndrept spre pensiune.

— E plin? îl întreb pe adolescentul de la recepţie.

— Numai dumneata.

Pentru încă nouă lire, primesc o cameră cu o fereastră care dă spre mare. Baia e comună, dar se pare că n-o s-o împart decât cu mine.

— Oare m-ai putea îndruma către...

— Orla ştie că eşti aici, mă întrerupe el. O să te cheme ea când o să fie pregătită.

Până să mai pot spune ceva, deja se întoarce la meciul lui. Urc în cameră, patrulez prin mica încăpere şi privesc marea. Nu am semnal la telefon.

Cuprins de nelinişte, ies să mă plimb. Plaja e pustie şi într-o parte, şi-n cealaltă. Aici, marea arată uimitor de asemănătoare cu cea de pe plaja pe care ne plimbăm săptămânal, eu şi Alice. Valurile sunt înşelătoare, iar ceaţa îmi aminteşte de acasă. E deja întuneric când ajung înapoi la pensiune, unde nu mă aşteaptă niciun mesaj. Băiatul se uită şi acum la fotbal.

În dimineaţa următoare, şi mai nerăbdător, aştept în holul recepţiei.

— E extrem de important să mă văd cu Orla, insist către băiat.

— Uite ce e, domnule, îmi răspunde el, în Rathlin, lucrurile nu se mişcă la fel ca în San Francisco. Nu-i nevoie să stai pe-aici. Dau eu de dumneata.

Hoinăresc pe insulă. Mă caţăr pe coline, printre dunele de nisip, peste stâncile alunecoase. Descopăr singurul loc de pe insulă în care e semnal la telefonul mobil... dar tot n-am niciun semn de la Alice. Privesc oceanul, epuizat şi deprimat, întrebându-mă dacă nu cumva mi-am pierdut soţia pentru totdeauna.

În noaptea aia, mă trezesc, cuprins de panică, dintr-un coşmar în care înot pe o mare furioasă, străduindu-mă să ajung la Alice, numai că ea rămâne mereu în depărtare.

Apoi, în sfârşit, în cea de-a treia zi, băiatul îmi înmânează un plic din hârtie de pergament. Pe partea din faţă e scris numele meu, cu litere elegante, cursive.

Urc în camera mea, mă aşez pe pat şi inspir adânc. Pulsul mi-a luat-o la

goană. În plic, găsesc o hartă a insulei. Un X albastru marchează un punct aflat spre marginea nordică. Pe spatele hărţii sunt scrise cuvintele *Zece dimineaţa. Încălţămintea pentru drumeţie este o necesitate.*

Stau treaz toată noaptea. În zori, mă îmbrac cu haine călduroase, mă lupt cu un mic dejun englezesc, apoi îmi pornesc expediţia spre capătul cel mai îndepărtat al insulei. În locul marcat pe hartă cu X, nu găsesc decât o băncuţă cu vedere spre ocean. Apa e de un gri care bate spre mov. Dincolo de bancă, o potecă duce spre vest, printre coline. Am ajuns cu mai mult de o oră înainte de termenul fixat, aşa că mă aşez. Nu văd pe nimeni şi nimic, în toate direcţiile. Ceaţa se apropie încet şi mă înghite. Aştept.

Ceva mai târziu, aud o mişcare şi-mi ridic privirea. O femeie stă în faţa mea.

— Prietene, îmi zice. Vino cu mine.

90.

Orla e mai înaltă decât m-am aşteptat, are părul alb-argintiu tuns scurt şi o vestimentaţie simplă. Furia adunată împotriva ei aproape mă îneacă, şi sunt gata s-o urăsc, să urăsc chestia asta pe care a creat-o, conspiraţia asta oribilă care ne-a făcut, mie şi lui Alice, atât de mult rău. Sunt foarte multe lucruri pe care-mi doresc să i le spun: declaraţii de împotrivire, critici, un monolog lung şi usturător.

Cu toate astea, sunt conştient de faptul că trebuie să înaintez cu grijă. Ştiu că pentru Orla, aşa cum e cazul cu mulţi dintre pacienţii mei, o abordare agresivă n-ar da rezultate. Îmi doresc să mă năpustesc asupra ei, să ţip la ea... dar aşa ceva nu m-ar duce nicăieri. N-aş face decât să-i creez şi mai multe necazuri lui Alice. Ţipetele implică ameninţări, iar Orla nu e femeia care să reacţioneze la ameninţări. Dacă vreau să-mi ating scopurile, trebuie să fiu la fel de calm ca ea, dar şi mai calculat.

Mergem în tăcere. La început, trag cu coada ochiului spre ea, pregătit pentru începerea dialogului, aşteptând ca vorbele să devină veninoase. Tăcerea ei e înnebunitoare şi-mi vine greu să mă împotrivesc imboldului de a-i da un avânt, umplând tăcerea asta cu vorbele mele.

— Îmi place să mă plimb, spune ea, într-un târziu. Îmi permite să gândesc limpede. Jake, crezi că tu gândeşti limpede?

— Gândesc mai limpede decât am făcut-o de multe luni.

Nu-mi răspunde.

Până la urmă, urcăm un deal şi zăresc o casă spaţioasă, amestecându-se în peisajul ierbos de la poale. O recunosc imediat. Combinaţia de lemn reciclat şi pereţi din sticlă îmi readuce în memorie fotografiile de pe coridorul din faţa sălii de judecată de la Fernley. Alice o fi acolo, în sala de judecată? O fi privit şi ea fotografiile alea la fel ca mine, dorindu-şi cu disperare să fie altundeva? O fi în siguranţă?

Orla îmi aruncă o privire, iar expresia ei mă determină să mă întreb dacă nu cumva mi-am rostit gândurile cu voce tare.

— Prietene, îmi zice, în timp ce coborâm dealul, avem multe de discutat.

Rămân surprins de dimensiunile şi de simplitatea interiorului casei. Da, arată impecabil, cu podelele din beton lustruit şi priveliştile magnifice, dar reuşeşte cumva să dea şi o impresie de modestie. Mobilierul alb se limitează la strictul necesar. Mă aşteptasem la ceva mai mult: un sediu central de anvergură mondială, un pupitru de comandă, monitoare video, panouri

inteligente, o clădire plină de administratori, lachei servili şi acoliţi.

Nimic din toate astea. De fapt, din câte pot să-mi dau seama, suntem numai noi doi.

— Simte-te ca la tine acasă, Prietene.

Îşi descalţă pantofii de drumeţie şi dispare. Încep să mă plimb prin cameră, aşteptând nerăbdător să se întoarcă. Analizez rafturile bibliotecii, căutând indicii despre caracterul ei. Descopăr operele alese ale lui Yeats; strălucitul roman despre căsnicie al lui William Dean Howells, *Un caz modern* –, colecţii de Joan Didion, Cynthia Ozick şi Don Carroll; ediţii princeps, cu autograf, ale romanelor *1984* şi *Aliniatul 22.* Pe raftul de sus, *La discotecă,* al lui Romney Schell, stă lângă *Gelozie şi medicină,* de Michal Choromanski. Îmi opresc privirea pe un cotor zdrenţuit şi tresar: e lucrarea lui Stanley Milgram, *Obedienţa faţă de autoritate: O viziune experimentală.*

Şi iată fotografiile. Una o înfăţişează pe Orla, cu un bărbat, poate soţul ei, cu Ali Hewson şi cu Bono; Orla, cu Bruce Springsteen şi cu Patti Scialfa. Orla, mai tânără, cu Tony Blair şi cu soţia lui, Cherie. Cu Bill şi Melinda Gates. O poză mişcată, alb-negru, cu răposatul James Garner şi cu soţia lui, alta cu soţii Clinton. Jackson Pollock şi Dolly Parton, fiecare cu perechea sa. Printre cărţi şi fotografii sunt împrăştiate câteva mărunţişuri. Iau un ceas Breitling cu un 5 roşu pe capacul din faţă şi-l întorc pe partea cealaltă, unde găsesc o emblemă care s-ar putea să nu fie populară pentru toţi locuitorii din Rathlin.

Cercetez mai departe, cu o îndrăzneală care mă surprinde; cu toate astea, faptul că mă lasă atât timp singur în casa ei pare să facă parte dintr-un plan. Dacă Orla n-ar fi vrut să-mi vâr nasul în lucrurile ei, m-ar mai fi adus aici?

În bucătărie, găsesc un suport metalic în care sunt zece spatule, toate de tipuri şi culori diferite. Tocmai răsucesc în mâini una mov, din silicon, când reapare Orla.

— Încercam să văd unde e fabricată, îi zic. Mă crezi sau nu, colecţionez spatule.

— Ştiu.

Las spatula să cadă la loc în suport.

— Asta e dintr-un magazin de design interior din Copenhaga. Eu şi Richard am fost acolo acum aproape zece ani şi culoarea mi-a atras atenţia. N-am zis nimic, însă el a observat cumva. După câteva luni, a apărut în mod misterios în bucătăria noastră.

Se duce spre bufet şi apasă pe un buton, făcând ca un ecran tactil să se ridice dintr-un compartiment ascuns.

— Când mi-a dat arhitectul cheile de la casa asta, mi-a spus că e concepută să meargă mai bine cu muzică. Nu sunt sigură că am înţeles de ce, dar am ajuns să mă conving că a avut dreptate.

Für Elise, în interpretarea lui Alfred Brendel, începe să se audă prin toată casa, din difuzoare ascunse.

Orla scoate o sticlă de vin din bufet.

— E o sticlă specială, îmi zice, cadou de la unul dintre membri. Am tot vrut s-o desfac, dar cred că încă e un pic cam devreme.

— Trebuie să fie seară pe undeva, zic eu.

Orla desface sticla şi toarnă vin în pahare. E un pinot noir, vâscos şi dens.

— Te rog, stai jos, îmi zice, după ce mă conduce în living.

— Nu ştiu dacă e bine să beau vin roşu pe canapeaua asta albă.

— Nu fi caraghios.

— Serios, o singură dată dacă strănut, şi eu şi Alice o să fim faliţi.

Orla aproape că zâmbeşte şi, pentru o clipă, reuşesc să întrezăresc, sau aşa cred, femeia din realitate, cea din spatele răspunsurilor calculate.

— Mi-ai face un serviciu. Dispreţuiesc canapeaua asta.

Învârte puţin vinul în pahar, apoi soarbe din el, închizând ochii ca să-l savureze.

Îmi pun paharul pe măsuţă şi mă aşez. Orla se instalează pe fotoliul din piele de lângă mine. Mişcările ei par ale unei femei mult mai tinere, după cum îşi strecoară un picior sub ea, sau îşi ţine paharul sus, drept.

— Am venit să vorbesc cu tine despre Alice.

— Evident, răspunde ea, senină.

— Acum o săptămână, soţia mea a fost răpită. Luată pe sus, îngrozită, doar pe jumătate îmbrăcată.

Orla mă priveşte drept în ochi.

— Îmi pare rău, Jake. Sunt prima care va recunoaşte că s-a întrebuinţat o forţă excesivă.

Reacţia ei mă ia prin surprindere. Presupusesem că n-o să recunoască nimic, că n-o să-şi ceară iertare pentru nimic.

— E la Fernley? o întreb.

— Da. Dar în aripa cu hotelul.

Îmi vin în minte patul confortabil, priveliştea, servirea în cameră. Mi-o imaginez pe Alice acolo. Şi, da, recunosc, îmi amintesc cuvintele lui Declan – „Adulter de Gradul întâi" – şi mi-o închipui neavând altceva de făcut decât să se gândească la căsnicia noastră. După care, cu un sentiment de vinovăţie, mi-o închipui în carceră, sau mai rău.

— De ce-ar trebui să te cred? o întreb, pe un ton hotărât.

— Soţia ta are un aliat puternic, în persoana lui Finnegan, răspunde Orla, netulburată. O să-ţi dau amănuntele mai târziu. Dar, mai întâi, fă-mi pe plac. De mult aştept să stau de vorbă cu tine.

E clar că va vorbi despre Alice atunci când va considera că e momentul, şi

nici măcar cu o clipă mai devreme. Aproape că pot să aud în timpane avertismentul lui Alice: *Poartă-te frumos.*

Orla se apleacă puţin spre mine şi simt că mă măsoară cu privirea.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Presupunând că peste cinci sute de ani planeta va exista şi va arăta, în general, aşa cum o ştim noi, crezi că vor mai exista căsniciile?

— Chiar nu ştiu, răspund, sâcâit de aiureala asta. Tu crezi?

— Nu aşa merge. Eu te-am întrebat prima.

Stau puţin să mă gândesc.

— În adâncul sufletelor noastre, singurul scop adevărat e nemurirea, răspund. Singura cale de a ajunge la nemurire e prin procreare. Când doi parteneri rămân împreună, mai ales în cadrul legal al căsătoriei, urmaşul lor are cele mai mari şanse de supravieţuire şi, în consecinţă, omul are cele mai mari şanse la nemurire. Dar, lăsând deoparte problema copiilor, eu consider că oamenii, în majoritatea lor, au o puternică dorinţă de a avea un partener de viaţă.

— Mi-am închipuit c-o să spui exact aşa ceva.

Orla mă priveşte cu atenţie. Nu ştiu dacă mi-a făcut un compliment sau m-a insultat.

— Pot să-ţi povestesc ceva? întreabă Orla.

Am un presentiment că se pregăteşte să-mi ofere vreo variantă a povestirii pe care am ascultat-o în acea primă zi, când Vivian şi-a făcut apariţia în casa noastră cu contractele pe care le-am semnat cu atâta naivitate, contractele care ne-au absorbit în coşmarul ăsta. Simt nevoia să-mi amintesc mie însumi că, în pofida ospitalităţii călduroase şi a aparentei apropieri imediate, femeia asta fragilă, căruntă, e un lup în blană de oaie. Sau, mai precis, o lupoaică în ţesături fine.

— Părinţii mei au fost săraci, începe ea. Tata lucra într-o mină din Newcastle; mama era cusătoreasă. Chiar dacă ne-au oferit tot ajutorul familial, mie şi surorii mele, nu ne-au dat niciodată sfaturi. Aveau păreri, însă părerile lor erau lipsite de convingere sau de limpezime. Când a venit vorba despre lucrurile importante – religie, politică, muncă –, a trebuit să-mi găsesc singură calea. Nu-i învinovăţesc pentru asta. Lumea noastră se dezvoltă într-un ritm foarte rapid, cum am putea să fim toţi dotaţi cu instrumentele potrivite pe care să le transmitem generaţiei următoare? Lumea de azi nu e aceeaşi cu cea în care au crescut părinţii mei; nu e nici măcar aceeaşi lume cu cea în care am copilărit eu. Am ajuns să fiu preocupată de faptul că lumea modernă evoluează într-o direcţie în care ar putea să lase deoparte căsătoria. Iar asta are foarte multe de-a face cu globalizarea şi cu economia colaborativă.

— Ce legătură poate să aibă globalizarea cu dispariţia căsătoriei? Ce are a face orice din toate astea cu sistemul brutal pe care l-ai creat?

Se trage mai în spate şi-şi ridică sprâncenele, părând surprinsă de furia din vocea mea.

— Căsătoria e ineficientă! declară. Întregul edificiu e un model de irosire a resurselor. Soţia stă deseori acasă, îngrijind copiii, sau chiar un singur copil, abandonându-şi cariera pentru care a trudit atât de mult, irosind anii de producţie creatoare. Pe lângă irosirea talentului, gândeşte-te la risipa fizică. În fiecare casă, sunt atâtea excese. Cam câte prăjitoare de pâine crezi că sunt în toată lumea?

— Habar n-am.

— Serios, ghiceşte.

— Zece milioane? încerc, nerăbdător.

— Mai mult de două sute de milioane! Şi cât de frecvent crezi că se foloseşte prăjitorul de pâine într-o gospodărie medie?

Încă o dată, nu-mi aşteaptă răspunsul.

— Numai 2,6 ore pe an. Două sute de milioane de prăjitoare de pâine sunt nefolosite, din punct de vedere statistic, mai mult de 99,97 la sută din durata lor de viaţă activă.

Soarbe ultimele picături de vin din pahar, după care se duce în bucătărie, de unde se întoarce cu sticla. Îmi mai toarnă, fără să mă întrebe, apoi îşi pune şi ei.

— Lumea vrea să conserve resursele, Jake. Oamenii încep să conştientizeze faptul că n-avem nevoie de toate prăjitoarele astea; n-avem nevoie de micile unităţi familiale şi de căminele lor egoiste, dotate cu tot necesarul. Evoluţia răsplăteşte totdeauna eficienţa. Căsnicia modernă şi familia izolată de lume, pur şi simplu, nu sunt eficiente.

E ceva puţin cam nebunesc în patima pe care o manifestă ea faţă de acest subiect. Normal că e aşa. Fără nebunie, cum ar mai fi putut să existe Pactul?

— Aşadar, spui că ar trebui să renunţăm la căsătorie? o întreb. Mă simt năucit. Cum aş putea să discut în mod raţional cu cineva care se contrazice atât de izbitor?

— Câtuşi de puţin! Nu sunt economistă, Jake... slavă Domnului! Iată ceea ce cred eu: eficienţa nu e totdeauna benefică. Tot ceea ce este uşor, chiar ceea ce este bun, fiindcă veni vorba, nu e *totdeauna* bun. De ce cred eu în căsătorie? întreabă, ridicându-se şi postându-se în faţa mea. Pentru că nu e uşoară. Pentru că ne provoacă. Mă provoacă pe *mine* să-mi pliez principiile, să iau în considerare şi alte puncte de vedere, să trec dincolo de dorinţele mele egoiste.

— Hai să ne lămurim. Tu crezi în căsătorie datorită *dificultăţilor* pe care

le aduce?

— Poate că sunt dificultăţi, dar nu despre asta e vorba. Ceea ce contează este următorul lucru: căsătoria creează un fundament pentru înţelegere. Îţi permite să te transpui în gândurile şi necesităţile partenerului, să explorezi cu adevărat esenţa unei alte persoane.

Orla începe să se plimbe prin încăpere.

— Înţelegerea asta este un punct de plecare activ pentru creativitate şi gândire, mai presus de ceea ce dispune o persoană singură, interesată numai de sine. Oamenii alunecă prea frecvent spre repetiţie, spre a face în mod repetat ceea ce consideră că e sigur şi uşor. Căsătoria pune la încercare tendinţa asta. Pactul, după cum ştii, s-a născut din eşecul primei mele căsnicii. Am văzut ceea ce ar putea fi o căsnicie, dar am ştiut şi că majoritatea căsniciilor, la fel ca a mea, erau incapabile să atingă scopul dorit. Am vrut să instaurez reguli stricte care să elimine egoismul.

— Toate astea sună nobil, în teorie. Dar ceea ce am văzut, Orla, e departe de a fi nobil.

Faptul că-i pronunţ numele pare să-i provoace o oarecare agitaţie. Se întoarce spre mine.

— Ai venit ca să-mi ceri să vă permit, ţie şi soţiei tale, să părăsiţi Pactul. Corect?

— Da.

Mă priveşte fix, fără să spună nimic.

— Trebuie s-o spun, însuşi faptul că sunt nevoit să cer asta e absurd, zic, ridicându-mă ca să fiu la acelaşi nivel cu ea, dar coborând tonul aproape până la şoaptă, astfel încât e nevoită să se apropie ca să mă audă. Tu crezi că misiunea ta e nobilă, că Pactul e pur... şi, cu toate astea, îţi conduci organizaţia ca pe cea mai diabolică sectă!

Orla răsuflă zgomotos.

— Tu nu-ţi doreşti o căsnicie reuşită, Prietene? Nu-ţi doreşti o viaţă împreună cu Alice? Nu vrei să te provoci pe tine însuţi?

— Sigur că vreau toate astea! De ce naiba crezi că am venit tocmai până aici? O vreau înapoi pe Alice: o vreau aşa cum era, înainte de a începe să trăim cu frica în suflet. Vreau *viaţa* noastră înapoi. Eram atât de fericiţi înainte să apari tu şi să faci praf totul.

— Chiar eraţi? întreabă Orla, zâmbind. Pare să se distreze. Îmi vine să-mi încolăcesc mâinile pe gâtul femeii ăsteia şi să strâng cât pot.

— Da, Orla. Eram. O iubesc pe Alice. Aş face orice pentru ea. *Orice.*

Îmi trece prin minte gândul că nu am mai zis asta nimănui. Şi, instantaneu, mă întreb dacă afirmaţia mea a devenit adevărată abia în momentul ăsta, când am rostit-o cu voce tare. Da, o vreau pe Alice pentru

mine, dar poate că n-am iubit-o destul.

— Şi atunci, de ce renunţi?

— Dar *nu* renunţ la căsnicie! Renunţ la Pact. E evident că eşti o femeie foarte inteligentă. Refuz să cred că nu înţelegi diferenţa. Te rog, explică-mi cum ar putea supravegherea, ameninţările şi interogatoriile să conducă spre oricare dintre scopurile măreţe pe care le-ai descris. Vorbeşti ca un avocat pledant, dar guvernezi ca un tiran!

Se aude un telefon sunând undeva, departe, prin casă. Orla aruncă o privire spre ceasul din perete.

— Iartă-mă, îmi zice. Trebuie să menţin treburile în funcţiune, ştii?

Pleacă şi dispare undeva, în fundul casei. Încep să mă plimb prin cameră, timp de zece minute, cincisprezece, aşteptând să se întoarcă. Dar nu se grăbeşte.

Ce să înţeleg despre Orla? Eram sigur că e o persoană carismatică, intransigentă, un lider din plămada lui Jim Jones sau a lui David Koresh[72]. Numai că nu e absolut deloc aşa. În realitate, pare să fie grijulie şi aproape tandră. Pare deschisă spre informaţii noi, dispusă să asimileze idei noi şi să caute activ opinii contrare celor proprii. Dac-aş putea să reduc la esenţă capacitatea asta a ei şi s-o îmbuteliez, le-aş oferi-o tuturor pacienţilor mei, dar mai întâi aş păstra o parte pentru mine.

Desigur, probabil că totul e doar o înscenare. Să fie o coincidenţă faptul că i-a sunat telefonul exact în momentul în care am contestat în faţa ei tacticile necruţătoare ale Pactului?

Mă pomenesc fixând cu privirea o fotografie de deasupra şemineului. Orla şi soţul ei stau între alte două cupluri: Meryl Streep şi Pierce Brosnan, cu partenerii lor de lungă durată. Oare toţi aceşti oameni faimoşi o consideră cu adevărat prietenă? M-aş mira. Sau au fost şi ei prinşi într-o reţea din care nu mai pot să scape? Oare câte interogatorii au fost înregistrate? Ce secrete ar fi divulgate, dacă ar îndrăzni să se elibereze?

În cameră intră un bărbat înalt, cu un terier scoţian urmându-l îndeaproape. Bărbatul are o înfăţişare obosită, mânecile suflecate, ghetele zgâriate. De când sunt aici, am crezut că sunt singur cu Orla. El de unde-o mai fi apărut?

— Salut, Jake, îmi zice, întinzându-mi mâna. Eu sunt Richard. El e Shoki.

Richard e cu vreo zece, cincisprezece ani mai în vârstă ca Orla, pletos, atrăgător într-un fel brut, dezordonat. Câinele rămâne în alertă lângă Richard, privindu-mă cu atenţie.

---

[72] David Koresh (1959-1993), pe numele său adevărat Vernon Wayne Howell, a fost întemeietorul şi conducătorul sectei Ramura Davidienilor.

— Orla e nerăbdătoare să continuaţi conversaţia, dar mai e de aşteptat.

— Ascultă, am aşteptat destul. Nu vreau decât să-mi recapăt soţia...

— Din nefericire, mă întrerupe Richard, e un subiect pe care va trebui să-l discuţi cu neînfricata noastră conducătoare.

Îmi face cu ochiul, ca şi cum am fi complici în situaţia asta.

— Sunt sigur că va reveni la tine în foarte scurt timp. Până atunci, Altshire e o casă de oaspeţi pe care o deţinem în marginea de sud a proprietăţii. Te vei simţi foarte confortabil acolo. Urmează poteca spre sud cale de şase sute de metri, coteşte la dreapta la copacul singuratic şi continuă până când o vezi.

— Uite ce e, nu ştiu ce fel de joc puneţi la cale aici...

Terierul scoţian mârâie. Richard, ajuns foarte aproape de mine, se întinde peste umărul meu, descuie uşa, după care îmi pune cu un gest ferm mâna pe spate.

— E bolnavă, ştii?

Primul meu gând se îndreaptă spre soţia mea. Intru în panică.

— Alice?

Richard face un pas înapoi.

— Nu, nu Alice. Orla.

Senzaţia de uşurare e atât de puternică, încât mă ameţeşte.

— N... nu, n-am ştiut, mă bâlbâi.

Îmi aruncă o privire rapidă, tristă, chiar dacă mâna de pe spatele meu continuă să mă împingă spre uşă.

— Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc, Jake. Orla a vorbit despre tine şi despre Alice cu multă admiraţie.

Uşa se închide în urma mea şi o pală rece de vânt dinspre ocean îmi pătrunde prin haine. Îl aud pe Shoki lătrând în casa călduroasă.

Aerul e umed şi ceaţa e densă. N-am cum să văd vreo căsuţă în depărtare. O fi vreo altă capcană? Nu cumva e vreun cod al Pactului, o prescurtare pentru rezolvarea unei probleme? „Nu l-am mai văzut pe Jerry", ar zice unul dintre membri. „L-au trimis la Altshire", i-ar răspunde altul şi amândoi ar şti astfel că respectivul a fost aruncat de pe ţărmurile stâncoase ale insulei Rathlin, că şi-a zdrobit trupul de stânci şi a fost luat de apă, plutind spre nord, pe lângă insulele Feroe, către uitare.

91.

Îngropată în ceaţă şi construită pe marginea unei coline acoperite de iarbă, Altshire e o variantă mai măruntă a casei Orlei. Am nevoie să împing tare cu umărul în uşă, ca să o deschid. Interiorul e spartan. Un dormitor, o baie, o cameră de zi, o bucătărie mică. E frig şi aerul e puţin cam stătut. Când răsucesc robinetul, apa începe să curgă maronie. Prin dulapuri nu e nimic de mâncare, găsesc doar apă îmbuteliată în frigider. Deschid ferestrele şi scutur aşternuturile.

Într-un şopron metalic de lângă casă, găsesc un rastel pe jumătate plin cu lemne şi un topor. Duc o parte din lemne în curte şi mă năpustesc cu gânduri răzbunătoare asupra lor, tăindu-le până când simt că-mi iau foc braţele şi-mi crapă spatele de durere. Ameţit şi istovit, stau să privesc mormanul de lemne tăiate. În cele din urmă, intru în casă, închid ferestrele şi aprind focul în sobă. Şi-acum, ce mai fac?

Cât o avea de gând Orla să mă ţină aici? Asta e ospitalitate, sau o altă închisoare? Oare şi Eliot şi Aileen au stat la Altshire, înainte să dispară?

Tot timpul sper s-o aud pe Orla deschizând uşa, însă ea nu vine. Pornesc pe drumul lung până la pensiune, ca să-mi iau lucrurile. Mă opresc la băcănie, cumpăr strictul necesar, îndes totul în rucsac şi revin repede pe poteca spre Altshire, luându-mă la întrecere cu soarele care coboară spre apus, de teamă să nu mă rătăcesc prin întuneric şi prin ceaţa rece. Îmi tot verific telefonul, aşteptând să prindă semnal.

Ajuns în casă, aprind lumina şi-mi pregătesc un sandvici, dar n-am poftă de mâncare. Orla tot nu vine.

Cam pe la miezul nopţii, adun pături de prin dulapuri, apoi mă duc până afară să iau toporul, pe care-l ascund sub pat. În timp ce stau treaz pe salteaua tare, privind umbrele de pe tavan, mă gândesc la stră-străbunicul meu, cel care a omorât o femeie în Belfast, după care a fugit în America. Fiecare dintre noi ajunge să se obişnuiască foarte mult cu persoana care crede că e. Cu toţii purtăm în minte o anumită viziune despre noi, siguri, în mod naiv, de graniţele noastre morale, de ce am fi capabili să facem şi ce nu.

92.

În lumina dimineţii, locul arată altfel. Ceaţa s-a ridicat şi pot să văd oceanul prin geamurile mari. Aprind din nou focul, casa se umple de căldură, şi mă spăl cum pot mai bine în micul duş cu apă călâie.

Lângă canapea e o carte de oaspeţi. O deschid la început. 22 noiembrie 2001. Erin şi Burl şi-au sărbătorit cea de-a zecea aniversare în căsuţă. Dau mai departe. 2 aprilie 2008, Jay şi Julia au fost în oraş pentru o lansare de carte cu autografe. Au văzut trei vulpi şi a plouat fără întrerupere timp de o săptămână.

4 octombrie, fără an: *Am înregistrat trei cântece în timp ce frumoasa mea soţie a pregătit cea mai lungă şi mai complicată cină din istorie. Mă simt din nou întreg, pregătit să scriu un nou album. În sfârşit, am cunoscut-o pe tânăra avocată din dosarul cu drepturile de autor. Am vorbit iar cu Orla. Am fost toţi de acord că ea va fi perfectă. Finnegan.*

Perfectă pentru ce? Mă cutremur. Finnegan. Sursa acestui întreg haos. Ce bine-ar fi fost ca Alice să nu-l fi cunoscut niciodată pe Finnegan! Recitindu-i cuvintele, mă simt ca şi cum m-aş întoarce în timp. Pentru câteva clipe, savurez magica ipoteză că aş putea pur şi simplu să rup pagina, s-o arunc în foc şi să îndrept tot răul din ultimele câteva luni. Încerc să-mi închipui cum ar arăta o căsnicie fără Pact. Şi-mi dau seama că, bineînţeles, habar n-am. Eu şi Alice am cunoscut căsnicia doar aşa cum există între graniţele Pactului. Intensitatea iubirii noastre, pasiunea acelor nopţi din vremea brăţării, Gulerul Concentrării, nevoia mea aprigă de a-mi apăra soţia: toate lucrurile astea există în interiorul Pactului.

Îmi amintesc de acele prime zile, când eram îngrijorat la gândul că, poate, căsnicia n-o să fie îndeajuns de palpitantă pentru Alice. Nu pot să neg faptul că Pactul a însemnat o provocare pentru noi. Ne-a adus nesiguranţă şi, da, emoţie. În lupta împotriva unui inamic comun, eu şi Alice am ajuns să fim incredibil de apropiaţi. Dar, în acelaşi timp, asta aproape că ne-a zdrobit.

În dormitor, observ un televizor mic şi o bibliotecă de DVD-uri, frumos aranjate. Îmi pun *Delicte şi fărădelegi*[73]. După două ore, sunt cuprins de neastâmpăr, plin de o energie nervoasă, dar nu plec din căsuţă de teamă c-o să vină Orla şi n-o să fiu aici. Umplu chiuveta din bucătărie cu apă caldă şi săpun şi pun la înmuiat toate hainele cu care nu sunt îmbrăcat, după care le

---

[73] Film din anul 1989 scris şi regizat de Woody Allen, din a cărui distribuţie fac parte: Martin Landau, Mia Farrow, Anjelica Huston şi Alan Alda.

atârn la uscat în jurul sobei. Toată ziua patrulez prin casă şi aştept.

Citesc cartea de oaspeţi de la cap la coadă. Alte însemnări ale lui Finnegan, mesaje criptice de mulţumire din partea mai multor cupluri ale căror fotografii înfrumuseţează rafturile Orlei.

După-amiază, aud o bătaie în uşă. Deschid şi-o văd pe Orla, echipată de ploaie şi cu pantofi de tenis. Îi fac semn să intre, însă ea dă un pas înapoi. Pare să mă evalueze din nou.

— O plimbare? mă întreabă.

Îmi înşfac pelerina şi ies din casă, dar constat că ea a ajuns deja cu o sută de metri mai încolo pe potecă. În mod sigur nu pare bolnavă. Când ajung lângă ea, nu scoate o vorbă. Mergem mult, fără să vorbim, şi cotim în direcţia casei ei doar când ploaia începe să bată pieziş.

După ce ajungem înăuntru, îmi dă un prosop ca să-mi usuc părul şi iese din cameră. Când se întoarce, în haine uscate, aduce un pahar cu vin pentru ea şi o cană cu ciocolată caldă pentru mine.

— Poate c-ar fi cazul să întreb ce-ai pus în ea, îi zic, refuzând cu un gest cana oferită.

— Stai jos, mă îndeamnă ea, neluându-mi în seamă sarcasmul şi aşezându-se pe fotoliul din piele.

Nicio aluzie la timpul care a trecut de la precedenta noastră discuţie. Timpul pare să aibă o elasticitate neobişnuită în lumea ei. Am senzaţia că în viaţa ei se întâmplă altceva – poate boala pomenită de Richard? –, dar atunci când vorbeşte pare total concentrată.

— Îmi placi, chiar îmi placi, Prietene.

— Asta ar trebui să mă facă să am încredere în tine?

Flutură o mână prin aer, ca şi cum ar fi un subiect prea puţin important.

— Încă nu, dar o să ai. Ţi-a ajuns timpul ca să te gândeşti?

— Da, îi răspund, înţelegând deodată rostul timpului petrecut în singurătate la Altshire, ca şi lunga aşteptare din pensiune. Nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării.

— Şi tot mai eşti de părere că Pactul nu reprezintă calea potrivită pentru reuşita căsniciei tale cu Alice?

A spus toate astea fără menajamente, dar şi fără prejudecăţi.

— Mi-ai spus o poveste. Pot să-ţi spun şi eu una?

Încuviinţează.

— În copilărie, aveam o concepţie vagă, idealizată, despre ceea ce ar trebui să însemne căsnicia. Era un fel de amalgam prostesc pe care l-am încropit din căsnicia părinţilor mei, din ceea ce am citit în cărţi, din ce-am văzut la televizor sau în filme. Nu era ceva realist, şi chiar dac-ar fi fost, ar fi constituit arhitectura unei căsnicii dintr-o altă epocă. După ce am mai

crescut, noţiunea asta nerealistă s-a transformat într-o barieră, împiedicându-mă să avansez în relaţiile mele. Pur şi simplu, nu puteam să mi-o închipui pe niciuna dintre femeile cu care ieşeam în contextul căsniciei ăsteia idealizate.

— Continuă, mă îndeamnă ea, ascultând cu atenţie.

— Cu toate astea, când am cunoscut-o pe Alice, s-a produs un declic. Dintr-odată, noţiunea asta idealizată a început să dispară şi, odată cu ea, şi povara de a face totul exact aşa cum trebuie. Am ştiut că, dacă vreau s-o păstrez, trebuie să-mi abandonez ideile preconcepute despre căsnicie, s-o las să evolueze firesc. Atunci când mi-a acceptat cererea, eu şi Alice am hotărât în mod tacit să mergem înainte orbeşte, să tatonăm drumul, să încercăm să descoperim ceea ce e bine pentru noi. Apoi, când a apărut Pactul, presupun că ne-am simţit amândoi uşuraţi să avem o direcţie. Poate c-a fost vorba despre lene din partea noastră. A fost de parcă voi ne-aţi fi oferit o hartă detaliată şi clară, într-un moment în care ne găseam pe un teritoriu vast, neexplorat.

Orla nu spune nimic.

— Pactul are multe idei bune: eu şi Alice ne vom face reciproc cadouri totdeauna, mulţumită vouă, şi totdeauna vom face excursii împreună. În plus, îmi place mult ideea de a te înconjura cu alte persoane profund dedicate căsniciei. Şi-o să-ţi mai recunosc un merit: a fost o perioadă, după prima vizită a lui Alice la Fernley, când a început să vină acasă mai devreme de la serviciu şi să acorde mai multă atenţie vieţii noastre casnice. Ar putea să te surprindă să afli că, în ciuda iadului prin care am trecut eu şi Alice, pot să-mi dau seama că Pactul, aşa cum ţi l-ai imaginat iniţial, are intenţii bune. Îmbrăţişez ideea care constituie însuşi fundamentul ideologiei Pactului.

— Şi care e ideea asta? întreabă Orla, părând fascinată de reacţia mea.

— Echilibrul. Menirea Pactului e să aducă echilibru şi sinceritate unei căsnicii. Hai să privim adevărul în faţă, în diferite momente ale unei căsnicii, unul dintre parteneri poate să aibă mai multă nevoie de celălalt, decât are celălalt de el. În cea mai mare parte a timpului, nu-i aşa că unul dintre parteneri oferă mai mult decât primeşte, mai multă iubire, mai multe resurse, mai mult timp? Rolurile pot să se schimbe, însă dezechilibrul rămâne. Îmi place că Pactul se străduieşte să împingă relaţia cât mai aproape de acest minunat punct de echilibru. În calitate de consilier marital, ştiu, prin intermediul unor experienţe dureroase, că majoritatea căsniciilor eşuează atunci când dezechilibrul devine prea mare ca să mai poată fi îndreptat.

Se aud voci într-o altă parte a casei. Orla se încruntă.

— Nu-ţi bate capul cu ei, îmi zice. Sunt doar chestiuni operative.

— Problema pe care o am cu Pactul, continui eu, măsurându-mi cuvintele, ţine de metodele pe care le întrebuinţează. Scopurile voastre ar trebui să fie atinse cu ajutorul unei mâini blânde, călăuzitoare, nu cu un pumn de fier. Pur şi simplu, nu există justificare pentru ceea ce faceţi. Violenţa înseamnă barbarie. În ruptul capului nu pot să înţeleg de ce-o permiţi.

— Pactul e călăuzit de o serie onorabilă de idei. Pumnul de fier e doar o componentă măruntă a lui.

— Dar nu poţi să le separi, ripostez, enervat. Ameninţare egal frică. Atunci când le insufli frica membrilor tăi, nu poţi să ştii niciodată dacă au cu adevărat căsnicii reuşite sau dacă doar respectă regulile din cauză că se tem de pedepsele draconice.

Orla se ridică şi se duce la fereastră.

— În fiecare zi, Jake, aproape toţi membrii Pactului duc o viaţă productivă, creativă, îmbogăţită de o căsnicie care-i sprijină şi de o comunitate de persoane cu valori similare. Mai mult de 90 la sută din membrii noştri n-au văzut niciodată interiorul unor locuri ca Fernley, Kettenham sau Plovdiv.

Kettenham? Plovdiv?

— În schimb, se bucură de o viaţă plină de mulţumire, apropiată de acel ideal al echilibrului perfect.

— Dar cum rămâne cu ceilalţi?

— Sincer? Inconvenientele minore suferite de unii, sau, în rare situaţii, datoriile importante plătite de câţiva, sunt justificate dacă oferă un exemplu eficient, o poveste moralizatoare care să-i ajute pe alţii să-şi menţină căsniciile în cât mai bune condiţii.

E cu spatele la mine. Dincolo de fereastră, un pâlc de ceaţă se deplasează repede pe deasupra oceanului.

— Îţi cunosc trecutul, Jake. Ţi-am citit lucrarea de diplomă. A fost o vreme în care probabil ne-ai fi apărat cu pasiune tacticile. Poţi să negi asta?

Mă crispez. Pe timpul studiilor postuniversitare şi în anii care au urmat, am fost fascinat de anumite studii de o cruzime oribilă, cum ar fi Experimentul Carceral de la Stanford[74] şi Experimentul Milgram[75], ca şi de

---

[74] Experiment sodo-psihologlc desfăşurat între 14-20 august 1971, la Universitatea Stanford, având ca scop investigarea efectelor psihologice ale puterii percepute de indivizi. Voluntarii, studenţi, au fost împărţiţi aleatoriu în „gardieni" şi „deţinuţi" într-o închisoare imaginară, în timp ce coordonatorul experimentului, profesorul de psihologie Philip Zimbardo a jucat rolul superintendentului. Unii dintre „gardieni" şi-au luat rolurile foarte în serios, făcând exces de autoritate şi supunându-i pe „deţinuţi" unor torturi psihologice, în timp ce mulţi „deţinuţi" au acceptat pasiv abuzurile, chinuindu-i pe ceilalţi la cererea

alte experimente mai puţin cunoscute derulate în Austria şi în Uniunea Sovietică. Deşi am ales să urmez un drum al terapiei definite prin compasiune şi alegere personală, sunt nevoit să recunosc concluzia necruţătoare a lucrării mele: uneori, obedienţa individuală e necesară pentru slujirea binelui suprem, iar frica e o tactică extrem de eficientă pentru obţinerea obedienţei.

— Poţi să mă consideri cum vrei, Jake, dar statisticile arată că, până şi dintre membrii Pactului ale căror căsnicii sunt de departe mai reuşite decât cele ale populaţiei obişnuite, cei care au petrecut un timp în unităţile noastre corecţionale chiar au evidenţiat o intimitate mai mare, o fericire mai mare, pe o perioadă mai lungă de timp.

— Te auzi ce spui? Asta e propagandă de manual!

Orla traversează camera şi se aşază din nou. Nu pe fotoliu, ci pe canapea, exact lângă mine, atât de aproape, încât coapsele şi braţele ni se ating. Murmurul vocilor din fundal s-a stins.

— Ţi-am urmărit îndeaproape evoluţia, Jake. Ştiu ce ţi s-a întâmplat la Fernley. N-o să-mi cer iertare pentru mijloacele întrebuinţate, dar o să recunosc că în cazul tău s-a procedat cu asprime. Cu mult prea multă asprime.

— Ştii că m-au supus timp de o oră la şocuri electrice? Că ei doar stăteau acolo şi priveau, în timp ce eu mă zvârcoleam pe podea, pradă unor suferinţe inimaginabile? Sincer, am crezut că o să mor acolo, la Fernley.

Tresare.

— Îmi pare foarte rău pentru asta, Jake. Nici nu ştii cât de rău îmi pare. În ultimele câteva luni, am cedat prea multă putere câtorva persoane importante. Anumite lucruri mi-au scăpat din vedere.

— Asta nu e o scuză.

Orla închide ochii, oftând uşor. Îmi dau seama că, în momentul ăsta, are dureri fizice. Când îi redeschide, mă priveşte drept în ochi, fără să clipească.

Cât de idiot am putut să fiu! Părul tuns scurt, obrajii supţi. Vânătăi de-a lungul venelor. Femeia asta e muribundă. Mă simt un prost pentru că n-am observat până acum.

— Conducerea s-a comportat într-un mod condamnabil, Jake. Acum instituim noi reguli ca să ne asigurăm că ofiţerii însărcinaţi cu punerea în

---

„gardienilor". Mai mulţi „deţinuţi" au abandonat experimentul pe parcurs, ceea ce a dus până la urmă la încetarea lui.

[75] Experiment conceput şi derulat de psihologul Stanley Milgram, de la Universitatea Yale, care măsura disponibilitatea participanţilor, cu diverse ocupaţii şi nivel de studii, de a se supune unui personaj cu autoritate care-i îndrumă să facă anumite lucruri contrare conştiinţei lor.

aplicare a pedepselor pot refuza executarea ordinelor nedrepte. Cât despre conducere, vor fi schimbări...

— Ei unde sunt acum? o întrerup. Neil, Gordon, membrii comitetului de conducere? Judecătorul care a aprobat tehnicile de interogare întrebuinţate împotriva mea? Şi cei care au aprobat răpirea lui Alice?

— Sunt supuşi reeducării. După asta, va trebui să hotărâm dacă se mai găseşte vreun rol pentru ei în cadrul Pactului. E foarte mult de lucru, Jake. Sunt mândră de Pact şi, în pofida acestui episod recent şi dezagreabil, primesc zilnic noi şi noi dovezi care mă conving de eficacitatea lui. Pactul se ocupă cu căsnicia, da, dar e mai mult de-atât. Sunt aproape douăsprezece mii de Prieteni în toată lumea. Cei mai buni dintre cei mai buni. Oamenii cei mai inteligenţi, cei mai talentaţi. Fiecare dintre ei ales cu grijă, verificat riguros. Dar vor fi şi mai mulţi, ţine minte ce-ţi spun. N-am o imagine clară ca să-ţi spun până unde va ajunge Pactul, dar vreau să crească şi să prospere. Căsnicia poate că n-o să dureze la infinit. Dar, atât timp cât e posibil, vreau să lupt pentru ea. După cum ai punctat, Jake, toate căsniciile au nevoie să evolueze. Aşa şi Pactul.

Se duce spre bufet şi-şi face de lucru cu butoanele. Muzica umple întreaga casă.

— A făcut Pactul greşeli? Am făcut eu greşeli? Da. De o mie de ori da! Cu toate astea, încă sunt mândră de faptul că am încercat. Prietene, poate că pornim din puncte opuse, dar ne întâlnim la mijlocul drumului. Ne dorim acelaşi lucru. Facem tot ceea ce ne stă în puteri şi, ori reuşim, ori dăm greş. Niciunul dintre rezultate nu e de temut. Să nu faci nimic, Jake, asta e ceea ce mă înspăimântă.

Mă apropii şi mă opresc drept în faţa ei. Îmi pun mâinile pe umerii ei şubrezi. Pot să-i simt oasele prin materialul subţire al puloverului. Faţa mea e la câţiva centimetri de a ei.

— Toate teoriile tale, îi zic, toată vorbăria asta nu înseamnă nimic pentru mine. Eşti atât de oarbă, de nu poţi să vezi? Eu şi Alice vrem să ieşim.

Tresare de durere şi-mi dau seama că am strâns-o prea tare de umeri. Îi dau drumul şi ea se trage înapoi, speriată, dar rigidă.

O femeie tânără îmbrăcată într-o rochie gri din pânză îşi face apariţia, şoptindu-i Orlei ceva la ureche. Îi înmânează un dosar verde, apoi dispare. Şi atunci e momentul în care aud alte voci dinăuntrul casei, voci de bărbaţi, cel puţin trei. Ce-or avea de gând cu mine?

— Ştiu că tu şi Alice aţi fost puşi la încercare. A fost necesar.

Rămân nemişcat, chiar dacă gândurile îmi gonesc prin minte.

— Unii nu v-au văzut pe tine şi pe Alice aşa cum v-am văzut eu şi Finnegan, adaugă Orla, privindu-mă cu atenţie. Ei nu v-au înţeles potenţialul.

— Potenţialul pentru ce? întreb, derutat.

Oare ce joc pune la cale acum?

— Toată viaţa am pus lucrurile sub semnul întrebării, Jake. Rareori le iau ca atare. E o calitate pe care o admir şi la tine. Îndoiala e un instrument util, mult mai dezirabil decât credinţa oarbă. Îndoiala ta ţi-a făcut călătoria prin Pact infinit mai dificilă, aşa e. Dar, în acelaşi timp, m-a făcut pe mine să te respect. Crede-mă când îţi spun că ai duşmani, însă eu nu mă număr printre ei.

— Ce duşmani?

Mă gândesc la prima petrecere, cea din decembrie, din Hillsborough. Toţi au fost atât de prietenoşi, atât de primitori.

Orla stă şi mă priveşte, studiindu-mi reacţiile. În spatele ei, oceanul vast şi învolburat. Parcă m-ar aştepta să rezolv în minte o problemă complexă de matematică, ca să văd ceea ce ea a văzut tot timpul.

— Poate c-ar fi mai bine dacă ai citi documentele, îmi zice.

Îmi întinde dosarul verde. E greu. Are un miros uşor de putreziciune, ca şi cum ar fi fost scos dintr-un depozit plin de mucegai.

Îmi cobor privirea spre el şi observ că pe copertă e scris un nume: JOANNE WEBB CHARLES.

Orla a ieşit din cameră. Am rămas singur cu dosarul. Mult timp, nu-l deschid.

93.

Pe prima filă e o fotografie de acum mulţi ani. JoAnne, aşa cum am cunoscut-o în facultate, destinsă, bronzată şi fericită.

Pe pagina a doua e CV-ul ei, atât profesional, cât şi personal: nu tu studii postuniversitare neterminate, nu tu master, nu tu serviciu la Schwab. Nu seamănă în niciun fel cu povestea pe care mi-a spus-o în ziua aia în restaurantul din mall. În loc de toate astea, un doctorat în psihologie cognitivă, cu laude, dar apoi un sfârşit brusc al unui program post-doctoral pe care-l urma la o universitate prestigioasă din Suedia, urmat de căsătoria cu Neil.

E aici o fotografie care-i înfăţişează pe Neil şi pe JoAnne în ziua nunţii lor, ţinându-se de mână, pe fundalul strălucitor al deşertului. Pe fila următoare e fotografia lui Neil, cu o altă femeie. Sub fotografie, sunt dactilografiate cuvintele *Neil Charles. Văduv. Fotografiat cu prima soţie, Grace. Cauza morţii: accident.*

Ce naiba? Citesc de trei ori explicaţia, nevrând s-o cred.

Următoarea filă conţine o tăietură dintr-un ziar suedez, împreună cu traducerea. Articolul anunţă o înţelegere cu şapte cifre într-un proces împotriva lui JoAnne Webb şi a universităţii suedeze. Reclamanţii erau voluntari dintr-un experiment psihologic care degenerase într-un mod oribil. Citind amănuntele – atât de crude, dar atât de familiare –, simt că mi se face greaţă.

Următoarele file cuprind o ciornă a unui articol academic nepublicat, JoAnne fiind coautoare, despre corelaţia dintre frică şi schimbările comportamentale dorite. O notă de subsol a fost subliniată: *Subiecţii care evidenţiază un nivel mic sau inexistent de teamă pentru propria siguranţă pot fi, de obicei, convinşi să acţioneze în contradicţie directă cu propriul cod moral atunci când văd un prieten sau o persoană iubită în pericol de a suferi o violenţă.*

Răsfoiesc mai departe dosarul, tremurând. Ultimul teanc de file e capsat şi prins într-o copertă roşie, pe care sunt scrise cuvintele *Raport despre Subiecţii 4879 şi 4880.*

Paginile astea nu sunt dactilografiate. Văd caligrafia familiară a lui JoAnne. *Întâlnit 4879 la mallul Hillsdale. Fişier audio ataşat. Răspunsurile la întrebările şi comentariile mele relevă lipsă de loialitate faţă de Pact.*

Străbătut de un fior, dau pagina. *Experimentul Cuşca din Sticlă,* a scris

JoAnne în susul paginii. *4879 demonstrează o continuă lipsă de loialitate faţă de Pact, etalând tendinţe ciudate de izolare. Pare îngrozit de situaţia mea, dar, în acelaşi timp, e evident că găseşte o anumită plăcere în ea.*

Mă stăpânesc cu greu să nu vomit. Nu JoAnne a fost subiectul Experimentului Cuşca din Sticlă, eu am fost.

Dau pagina. *Raport de Infidelitate: Subiect 4880.* Încep să-mi transpire palmele.

De filă e ataşată o fotografie granulată cu un bărbat care urcă treptele din faţa casei mele, ducând cu el o chitară. Chiar dacă e cu spatele spre obiectiv, ştiu exact cine e.

Văzut nemembru al Pactului, identificat ca fiind Eric Wilson (vezi 2a ataşat), vizitând casa Subiecţilor 4879 şi 4880 în timp ce Subiectul 4879 era la Fernley. Wilson a sosit la ora 22:47 sâmbătă seara şi a plecat la ora 4:13 duminică dimineaţa. Din interiorul casei s-a auzit muzică pe toată durata nopţii.

S-a auzit muzică pe toată durata nopţii. Cinci până la şase ore înseamnă intervalul ideal de timp pentru o repetiţie serioasă, în concepţia lui Alice. Dacă e mai puţin, insistă ea, e imposibil să ajungi în profunzimea muzicii; dacă e mai mult, încetează să fie productivă.

Îmi ridic privirea şi-mi dau seama că Orla se întorsese, fără să facă zgomot. Stă pe fotoliul de vizavi de mine, bându-şi vinul şi privindu-mă.

— Trebuie să ştiu, zic. Acuzaţia împotriva lui Alice, Adulter de Gradul întâi, a fost întemeiată exclusiv pe raportul ăsta?

Orla încuviinţează.

Adevărul mă izbeşte din plin: Alice nu s-a culcat cu Eric. Da, Eric a fost în casa mea. Da, totul a dat impresia că Alice mi-ar fi fost infidelă. Însă faptele simple, scoase din context, nu totdeauna duc către adevăr. El nu i-a tras-o soţiei mele: doar au repetat. Cât de prost am putut să fiu! Cât de grav am greşit, îndoindu-mă de soţia mea!

Clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

— De ce-ar face JoAnne una ca asta?

— Pactul a ajuns să fie neaşteptat de prosper, incredibil de puternic. Există unii care-şi doresc cu disperare să ajungă la conducerea lui. Atunci când au aflat despre boala mea, Neil şi JoAnne au întrezărit o şansă. S-au văzut urcaţi tocmai în fruntea Pactului. Numai că, dintre cei care se străduiesc din greu să ajungă conducători, rareori poţi să găseşti lideri buni.

Orla ezită pentru câteva clipe.

— Acum, va trebui să hotărăsc ce e de făcut cu ei, îmi zice, şi un zâmbet viclean îi flutură pe buze. Tu ce ai face?

După cum am menţionat anterior, există totdeauna o umbră care

planează între persoana care ne dorim să fim şi cea din realitate. În minte, purtăm o imagine a noastră, cu o certitudine naivă a propriilor graniţe morale. Eu îmi doresc să fiu mai degrabă acea persoană care personifică idealul facerii de bine, decât să nu fac absolut nimic. Însă binele şi răul sunt noţiuni complicate, nu-i aşa? Şi să faci ceva, orice, e mult mai greu decât să nu faci absolut nimic.

Răspund fără să şovăi, fără măcar un dram de îndoială. După ce termin, Orla soarbe o înghiţitură de vin şi clatină din cap în semn de încuviinţare.

94.

În aeroportul din Belfast, îmi conectez telefonul la priza din perete şi aştept. În timp ce privesc pista udă, îmi calculez următorul pas. Telefonul bipăie în sfârşit, se aprinde, iar acolo, în colţ, clipeşte acel *P* albastru.

Intră vâjâind o mulţime de e-mailuri şi de SMS-uri. Am lipsit doar o săptămână şi, cu toate astea, vechea mea viaţă mi se pare incredibil de îndepărtată. Derulez mesajele şi e-mailurile, căutând unul de la Alice. Spre surprinderea mea, descopăr că vechea mea viaţă încă există şi mă aşteaptă. Am mesaje de la Huang, Ian şi Evelyn. Dylan a început să repete pentru un nou spectacol – o să-l joace pe căpitanul Hook, în *Peter Pan* – şi vrea să-mi notez data pentru seara premierei. Isobel îmi scrie: *Conrad m-a dus la brutăria aia nouă, budistă, unde fac cea mai formidabilă pâine. Am făcut frigănele. Iată secretul vieţii: totul e în pâine.*

În sfârşit, ascuns printre celelalte, cu câteva ecrane mai jos, văd numele lui Alice. Sentimentul de uşurare e fizic, ca şi cum o curea care-mi strângea pieptul ar fi plesnit, permiţându-mi pentru prima dată după foarte mult timp să respir cum trebuie. Deschid mesajul, sperând să aflu veşti, ceva de la care să pornesc. E de alaltăieri, când eram încă la Altshire. *Când vii acasă?* Asta-i tot. Aproape că pot să-i aud vocea.

Îi scriu: *Sunt pe drum, eşti bine?,* dar nu-mi răspunde. O apelez. Telefonul ei sună, şi iar sună.

Zborul de la Belfast la Dublin e zbuciumat, cel de la Dublin la Londra e aglomerat, iar noaptea petrecută la Gatwick, rece şi incomodă. În sfârşit, aterizez pe SFO. În timp ce merg prin aeroportul curat, sclipitor, mă simt epuizat. Pantalonii îmi atârnă în talie, probabil că am slăbit vreo cinci kilograme de când am fost aici ultima dată. Parcurg cu paşi hotărâţi drumul prin aeroport, sperând să nu dau peste nimeni cunoscut. La picioarele scării rulante, îmi trag gluga pe cap şi-mi croiesc drum prin mulţime.

Am impresia că-mi strigă cineva numele, dar când privesc în urmă, nu văd pe nimeni cunoscut. Îmi văd de drum. Afară, în timp ce mă îndrept spre staţia de taxiuri, îmi aud din nou numele.

— Prietene, rosteşte o voce cunoscută. Mă întorc, mirat.

— Ce cauţi aici?

— Maşina e acolo, îmi zice Vivian, trăgându-mă uşor de braţ.

— Prefer să iau un taxi, insist eu.

— M-a sunat Orla, îmi explică Vivian, zâmbind. A vrut să mă asigur că ai

parte de tot confortul.

Mă conduce spre o Tesla aurie parcată lângă trotuar. Nu e un model pe care să-l mai fi văzut până acum: probabil un prototip. Şoferul iese din maşină şi-mi pune geanta în portbagaj. Costumul lui făcut la comandă maschează cu greu faptul că e extrem de masiv şi de musculos. Acum e în urma mea, deschizând portiera din spate. Privesc cu jind şirul de oameni urcându-se în interminabilul şuvoi de taxiuri galbene. Vivian îmi face semn să mă urc.

— Relaxează-te, îmi zice. A fost o călătorie lungă.

Pe banchetă, lângă noi, e un coş plin cu sticle de apă şi produse de patiserie. Vivian se apleacă în faţă, printre scaune, şi-i zice şoferului:

— Suntem gata.

Se întinde spre consolă şi scoate de-acolo un pahar cu ciocolată caldă, pe care mi-l oferă, apoi se face din nou comodă pe scaunul ei. În timp ce şoferul manevrează ca să iasă din ambuteiaj, sorb din ciocolata caldă. Are un gust savuros, mentolat. Mai iau o sorbitură. Apoi, observ că Vivian se apleacă spre mine, cu mâinile întinse, pregătită să-mi ia paharul.

Dintr-odată, mă loveşte un somn profund. Zborurile au fost foarte lungi, iar călătoria asta, ca şi ultimele câteva luni, extrem de epuizante. Mă străduiesc să ţin ochii deschişi... unde mergem? Am nevoie să ştiu că o să ajung acasă.

— Dormi, mă îndeamnă Vivian, cu un glas liniştitor.

— Mă duci acasă, la Alice, nu-i aşa? o întreb pe Vivian, numai că ea îşi face de lucru cu telefonul. Încep să-i văd chipul ca prin ceaţă.

Şoferul virează spre 101 North. Am un gust metalic în gură şi mă simt ameţit. Încerc să stau treaz până la ramificaţia de pe 80, unde unul dintre drumuri duce spre casa noastră de pe plajă, iar celălalt, spre pod, apoi către est, prin munţi, însă întinderea de asfalt din faţa noastră mă hipnotizează.

95.

În vis, urc treptele din faţa casei, scot cheia din geantă şi intru.

— Alice? strig, dar nu primesc niciun răspuns.

Pe masa din bucătărie e un bilet. E scris cu un creion albastru-electric, iar în partea de jos ne-a desenat pe noi doi în faţa casei, cu un soare portocaliu strălucind deasupra. Optimismul ei e adorabil. Nici nu-mi mai aduc aminte când am văzut ultima oară soarele strălucind prin ceaţa din cartierul nostru. De bucata de hârtie e prins un bilet de intrare la spectacol.

Apoi, nu mai sunt în casă. Stau la rând, la intrarea în Bottom of the Hill. Când ajung înăuntru, văd că spectacolul a început deja. Alice e în faţă, în centrul scenei, dirijându-şi formaţia într-unul dintre noile ei cântece. Lumina e scăzută. O chelneriţă se strecoară lângă mine şi-mi întinde o sticlă de Calistoga. Îşi mută tava într-o parte şi se reazemă de peretele de lângă mine. O simt ciocnindu-şi umărul de al meu, apoi încă o dată. E deranjant. Întorc capul ca s-o privesc, dar în locul ei văd geamurile fumurii ale automobilului Tesla. Îmi simt capul foarte greu şi foarte ameţit. Vreau să visez în continuare, încă nu sunt pregătit să întorc pagina.

Mă forţez să adorm la loc. Mă forţez să mă întorc în clubul ăla cu muzică. Mă forţez s-o revăd pe Alice pe scenă.

„E formidabilă", îmi zice chelneriţa, cu ochii pe Alice. „Nu-i aşa?"

Şi, deodată, dispare.

O izbitură în umăr, lumina pătrunzând prin geamurile fumurii, vocea lui Alice, aproape de şoaptă, îndepărtându-se. Unde sunt? Fără tragere de inimă, întredeschid ochii. De ce n-am ajuns acasă până acum?

Încă o zdruncinătură. Maşina se zgâlţâie într-o parte şi-n cealaltă. Suntem pe un drum de pământ, stârnind în jurul nostru roiuri de praf care ne întunecă vederea. Soarele străluceşte foarte tare, de-a dreptul orbitor, chiar şi aici, în spatele geamurilor fumurii.

Soare? Îmi dau seama că nu suntem nici pe departe în Ocean Beach; nu suntem nici pe departe în San Francisco. În cartierul nostru, soarele nu e programat să strălucească decât peste cel puţin trei luni.

Praful se înalţă în jurul maşinii, învăluindu-ne într-un nor gros. Arşiţa, dogoarea intensă, platitudinea peisajului, lipsa culorii. Parcă am traversa una dintre acele văi imense de pe planeta Marte. Nu cumva încă dorm?

E ceva în neregulă. Foarte în neregulă. Mă smucesc spre dreapta, aşteptându-mă s-o văd pe Vivian. Vreau să-i cer răspunsuri. O să-i cer să-mi

spună unde suntem şi, cel mai important, încotro mergem. Dar imediat constat că sunt pe bancheta din spate a automobilului, singur. Acum, scaunele din faţă sunt despărţite de bancheta din spate printr-un paravan din sticlă. Îmi acopăr ochii de strălucirea necruţătoare şi orbitoare a soarelui. Prin paravan, disting cu greu contururile a două capete pe scaunele din faţă.

Mă cuprinde panica. Mă simt ca un prost. Atât de naiv. Să am încredere în Orla. Să am încredere în bunătatea şi în raţiunea ei. Cum de m-am lăsat tentat s-o cred?

Nu vreau ca Vivian să-şi dea seama că m-am trezit. Cercetez bancheta din spate. Nu e nimic folositor. Doar punga de biscuiţi şi o pătură gri din lână, cu care m-a învelit cineva, dar care îmi înfăşoară picioarele. Caut butoanele care acţionează geamurile. Nu sunt pe portieră, ci pe un panou central, prins de marginea consolei. Încet, abia mişcându-mă, întind mâna spre butoane. N-am niciun plan. Nu vreau decât să ies din maşină. Trebuie să evadez.

Degetul meu întins la maximum ajunge la comutatorul etichetat cu spate stânga. Când să-l apăs, îmi trece prin minte că, probabil, ar trebui să-l apăs pe celălalt, spate dreapta. Cu toate că mi-ar fi mai greu să fac un salt peste toată bancheta din spate, înainte să ies pe fereastră şi să sprintez pe terenul prăfuit, pustiu, îmi închipui că asta e cea mai bună şansă. Dacă sar afară pe partea asta, şoferul o să mă prindă după câţiva paşi. Dacă sar pe partea cealaltă, sarcina de a iniţia urmărirea o să-i revină lui Vivian, cu tocurile ei de opt centimetri. Da, pe Vivian pot s-o întrec, sunt sigur de asta.

Îmi schimb poziţia, lunecând pe banchetă, împingând fără zgomot pătura de pe picioarele mele, cu degetul aproape de butonul care acţionează geamul. Stau să mă gândesc timp de o secundă sau două, analizându-mi opţiunile extrem de limitate şi ajung la concluzia că evadarea asta improbabilă e unica mea şansă reală. Ca să mă salvez, ca s-o salvez pe Alice. Oare ea mai e măcar în viaţă?

Dintr-o singură mişcare, apăs pe buton şi mă avânt, nesigur, spre geam. O să mă arunc cu capul înainte. O să mă doară, dar reuşesc eu cumva să mă rostogolesc, să mă pun pe picioare şi s-o iau la fugă.

Şi iată ce se întâmplă: nimic. Geamurile sunt blocate. Din disperare, trag de mânerul portierei, pregătindu-mi corpul pentru cădere şi rostogolire, dar tot nu ajung la vreun rezultat. Toate butoanele din spate au fost dezactivate. Sunt prizonier.

96.

Tesla se opreşte. Durează o eternitate până când se risipesc norii de praf de afară. Nu văd nimic. Aud cum se lasă în jos geamul din partea şoferului, cu un zgomot ca un tors de pisică, după care un murmur de voci.

Pe urmă, aud zăngănitul unei porţi care se deschide şi simt cum cauciucurile automobilului se ridică pe beton. Mi se face inima cât un purice. Nu mai am nevoie să privesc afară pe geam ca să ştiu unde suntem. La Fernley.

De fapt, ce-au făcut cu Alice?

Când intrăm pe poartă, gardianul, în uniforma lui gri, se uită în maşină ca să mă vadă mai bine. Mă cutremur, auzind cum se deschide în faţă cea de-a doua poartă. Maşina înaintează, iar poarta se închide în urma noastră. După ce ajungem pe terenurile complexului, trecem pe lângă pista de aterizare, alegând drumul ocolitor. De deasupra, aud zumzetul unui Cessna, coborând pentru aterizare. Avionul se opreşte exact în faţa noastră.

Automobilul Tesla stă în spatele avionului, aşteptând. Un bărbat e coborât din Cessna. Ceva din felul în care stă pe picioare, nesiguranţa din postura lui îmi dau de înţeles că e pentru prima oară aici. Doi gardieni îl preiau de pe pista de aterizare şi-l îndrumă spre pasajul îngrădit care duce spre construcţia masivă.

Privesc clădirea închisorii, cuprins de o oroare crescândă, când se deschide portiera. Ridic capul şi-l văd pe şofer. Cu inima grea, cobor, acoperindu-mi ochii de dogoarea soarelui. El mă îndeamnă prin semne să mă urc pe bancheta din faţă a unei maşinuţe de golf. Îşi duce mâna la buzunar. Instinctiv, mă dau înapoi, însă el scoate o pereche de ochelari de soare Ray-Ban, pe care mi-o întinde. Mi se potrivesc perfect.

La volanul maşinuţei e un bărbat în uniformă, roşcat şi absurd de înalt, cu obrajii palizi arşi de soarele deşertului. Mă priveşte agitat, apoi întoarce capul în faţă. Vivian se strecoară în spatele nostru. Mă întorc ca s-o iau la rost, dar o văd că zâmbeşte, calmă. Zâmbetul ei nu face decât să înrăutăţească situaţia.

— Unde e Alice?

Nici şoferul, nici Vivian, nu suflă un cuvânt. Există ceva la Fernley care impune un astfel de comportament, la fel ca biserica, la fel ca biroul directorului de şcoală, sau altceva cu mult mai rău.

Maşinuţa de golf accelerează pe lângă latura clădirii, intrând într-un tunel

lung şi îngust, care duce sub complex. Aerul din tunel e umed şi rece. Maşinuţa înaintează atât de repede, încât sunt nevoit să întind mâna şi să mă prind de bara din faţa mea. Mă gândesc să sar, dar unde să fug? După un timp, ne oprim lângă o platformă de încărcare. Un bărbat bine îmbrăcat, cu părul argintiu, ne aşteaptă.

— Prietene, mă întâmpină, întinzându-mi mâna. Îi întâlnesc privirea, dar nu răspund nimic şi-mi las mâna pe lângă corp. Urăsc jocul ăsta neîncetat: strângeri de mână politicoase şi primiri călduroase, fiecare interacţiune civilizată mascând câte o oroare tăinuită.

Mergem amândoi de-a lungul platformei şi intrăm pe o uşă încuiată. Vivian a dispărut, însă tipul înalt pare să bântuie pe undeva, în urma noastră.

Pătrundem pe un coridor care duce spre o scară. Scara duce spre un alt coridor, după care coridorul ne conduce printr-o spălătorie, unde aerul e încărcat de aburi. La vederea noastră, toţi lucrătorii se opresc din activitatea lor şi se holbează la noi. Mai urcăm câteva scări, parcurgem alte câteva coridoare, trecem de alte uşi încuiate, toate cu coduri complicate, fiecare uşă din labirint trântindu-se în urma noastră.

Totul în zona asta e pustiu, tăcut, singurele zgomote fiind cele ale uşilor trântite şi ecourile pantofilor noştri. Bărbatul nu vorbeşte cu mine. Îmi închipui că refuzul meu de a-i strânge mâna doar mi-a înrăutăţit situaţia.

Cu toate astea, mai înainte, când m-a numit Prieten, a părut foarte descumpănit din cauză că nu i-am răspuns. Cum ai putea să înveţi regulile unui joc, dacă ele se schimbă întruna?

Mergem printr-un labirint de scări, până în pântecul clădirii. La un moment dat, trecem printr-o zgomotoasă sală a cazanelor, apoi prin mai multe magazii, după care urcăm patru şiruri de trepte. Transpiraţia mi se scurge în ochi, înceţoşându-mi vederea. Drumul e atât de lung, încât devine aproape absurd. Aerul pare rarefiat, şi abia respir. Îmi amintesc de prima mea zi aici, când mergeam în urma lui Gordon. Chiar dinainte să aflu unde mă duce, mi-am dat seama că evadarea e imposibilă. Pe toată durata drumului, ghidul meu nu spune nimic.

În cele din urmă, după o serie de uşi încuiate, o capcană pentru intruşi, apoi un detector de metale, ajungem în cel mai lung coridor din câte am văzut în viaţa mea. Podelele din beton lasă locul covoarelor pluşate, iar prin ferestrele numeroase se revarsă înăuntru o lumină orbitoare. Ridic mâna ca să-mi apăr ochii de strălucirea ei. Din spatele nostru, încă pot să aud paşii uşori ai pantofilor mărimea patruzeci şi opt ai tipului înalt. În timp ce mergem, încep să văd că în capăt e o încăpere cu o uşă deschisă.

Coridorul e atât de lung, iar soarele care pătrunde prin ferestrele înalte e

atât de orbitor, încât la început îmi zic că strălucirea roşie din capătul opus, aşteptând în cadrul uşii deschise, e doar rodul imaginaţiei mele. Ne apropiem de ea. Inima îmi bate cu putere. Pentru o clipă, încremenesc văzând mişcarea aceea tipică, felul în care-şi ţine coatele, ca şi cum i-ar fi frig. Totul e atât de familiar, încât am impresia că ochii îmi joacă feste.

Dar, pe măsură ce distanţa dintre noi se micşorează, îmi dau seama că, de fapt, e exact cine pare să fie.

97.

Intru pe uşa deschisă. Ea stă acolo, imediat cum intri în cameră, complet nemişcată, îmbrăcată cu o rochie roşie, protocolară, croită astfel încât să-i lase la vedere umerii palizi. Şi-a strâns părul într-o parte, împletit într-un coc complicat. Arată atât de elegant, cu un machiaj mai pronunţat decât cel cu care m-am obişnuit, cu unghiile perfect manichiurate şi vopsite într-un roşu mai închis, cu bijuteriile – un singur şirag de perle pe care nu l-am mai văzut până acum şi o pereche de cercei mici, strălucitori – impecabile. Când mă apropii de ea, nu spune nimic.

— Îmi închipui că aţi prefera să aveţi puţină intimitate, zice însoţitorul meu. Mă priveşte în ochi, părând agitat, după care iese din cameră, închizând uşa după el. Îmi dau seama că suntem în aripa cu hotelul. Camera cuprinde un pat dublu, un birou elegant şi o fereastră cu vedere spre deşert.

Deschid gura ca să spun ceva, dar niciun cuvânt nu vrea să iasă. Cu Alice în faţa mea, atât de frumoasă, rămân mut de fericire şi de uşurare.

De când o sta în camera asta, aşteptându-mă?

Copleşit, întind mâinile şi o trag spre mine. Ea îmi cuprinde mijlocul cu braţele şi se cuibăreşte la pieptul meu. Oftează adânc, ceea ce mă face să-mi dau seama că şi ea e uşurată. O ţin strâns, simţindu-i căldura trupului, capul pe umărul meu. Senzaţia e plăcută, dar mai e ceva: nu seamănă întru totul cu Alice. Poate că din cauza părului, a machiajului sau a rochiei; nu-mi dau seama precis. Fac un pas înapoi. Arată minunat, dar altfel. E aceeaşi Alice, da, numai că îmbrăcată pentru un cu totul alt rol, un rol dintr-un spectacol de teatru pe care nu l-am văzut niciodată.

— Am fost în Irlanda, îi zic. M-am dus s-o caut pe Orla.

— Şi te-ai întors.

Auzindu-i vocea, îmi dau seama că nu e o pedeapsă. N-am fost condus la osândă. Orla chiar a spus adevărul.

— Încă am putea să fugim, îi zic.

— Cu pantofii ăştia? zice Alice, zâmbind cu tristeţe.

Mă sărută, lung şi delicat, şi, pentru moment, aproape că uit unde suntem.

Deodată, aud voci şi mă trag înapoi. Într-un acces de paranoia, privesc spre colţurile tavanului, căutând lumina inconfundabilă. Ciulesc urechile ca să aud bâzâitul aparaturii. Îmi îndrept privirea spre fâşia de lumină de sub uşă, căutând semne de mişcare. Mă duc la fereastră şi mă uit peste gardul acoperit cu iederă, spre imensul deşert de dincolo de el. Nimic altceva decât

nisip şi tufişuri, cât vezi cu ochii. Totul pare atât de ireal... pentru o clipă, sunt hipnotizat de soarele portocaliu care pluteşte deasupra deşertului.

Când mă întorc spre cameră, Alice e în faţa mea, goală, cu rochia roşie îngrămădită la picioare. Lumina soarelui se revarsă pe fereastră; îmi privesc soţia, minunându-mă. O văd cât e de palidă, de slabă. Mă întreb dacă semnul din dreptul coastelor o fi vreo vânătaie, veche de câteva zile, sau doar o umbră înşelătoare.

Mă apropii de ea. Întinde mâinile şi-mi descheie nasturii cămăşii, îmi desface cureaua şi-şi plimbă unghiile pe pieptul meu. O mângâi pe faţă, pe sâni. Îi simt pielea atât de caldă. Mi-a lipsit atât de mult.

În timp ce soţia mea mă trage spre ea, nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă momentul ăsta minunat nu e decât un vis. Sau, mai rău, o prefăcătorie?

Pentru o fracţiune de secundă, am o viziune cu o cameră mică, plină de monitoare video, în care cineva într-o uniformă de un gri-tern ne priveşte, ne ascultă. Alice se desprinde de mine. O văd ducându-se spre pat. Se întinde pe cearşafurile albe şi-şi desface braţele.

— Vino, îmi ordonă, cu o expresie indescifrabilă pe faţă.

98.

Mă întorc pe o parte, întinzând mâna după soţia mea, dar îmi dau seama, şocat, că patul e gol lângă mine. Tresar, panicat. Totuşi, Alice e aici, stând pe scaunul de la capătul patului şi privindu-mă. E din nou îmbrăcată cu rochia roşie, însă machiajul i s-a şters, iar coafura migăloasă i s-a desfăcut. Arată din nou ca ea însăşi.

Îi pun întrebarea pe care o evitasem până acum.

— Ţi-au făcut vreun rău?

Alice scutură din cap. Vine să se aşeze lângă mine.

— M-au ţinut la izolare două zile, poate mai mult, după care m-au mutat în camera asta, fără nicio explicaţie. Sunt liberă să hoinăresc pe afară după bunul plac, zice, făcând un gest spre fereastră. Dar unde-aş putea să mă duc?

Cobor din pat şi dau să-mi iau hainele de pe podea, dar Alice îmi zice:

— Uită-te în şifonier.

Deschid uşa. Acolo, pe umeraşele căptuşite cu catifea, aşteaptă un costum impresionant, o cămaşă apretată din in şi o cravată Ted Baker. Jos e o cutie în care se află o pereche de pantofi din piele italienească.

— Azi-dimineaţă, când am ieşit de la duş, am văzut că toate hainele mele dispăruseră. Rochia asta era atârnată în şifonier. A venit o femeie şi mi-a făcut părul, machiajul şi unghiile. Când am întrebat-o ce e cu toate astea, mi-a răspuns că nu are libertatea să-mi spună. Părea agitată.

Îmbrac cămaşa albă, pantalonii, haina. Toate mi se potrivesc perfect. Pantofii, de asemenea, îmi dau impresia că au fost făcuţi la comandă pe măsura mea.

Alice scoate din sertarul biroului o cutiuţă îmbrăcată în catifea şi o deschide, dând la iveală doi butoni din aur, de forma literei *P*. Întind mâinile şi ea mi-i fixează pe manşete.

— Şi-acum, ce facem? o întreb.

— Habar n-am, Jake. Mi-e frică.

Mă apropii de uşă, pe jumătate convins că e încuiată pe dinafară. Totuşi, mânerul se învârte şi uşa se deschide, îmi vine o idee. Înşfac o sticlă mare de apă, o armă inutilă. Păşim împreună pe coridorul pustiu.

99.

Ce ciudat, să ne pomenim amândoi, împreună, într-un loc ca ăsta. Cu soţia mea aici, aproape că pot să mă prefac că suntem numai noi doi. Aproape că pot să mă prefac că nu suntem înconjuraţi de beton, de sârmă ghimpată şi de un deşert nesfârşit.

Pornim spre lifturi. Aud voci, dar nu pot să-mi dau seama de unde vin. Deodată, se deschide o uşă în timp ce trecem. Un bărbat iese dintr-o încăpere. E înalt, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o cravată roşie. Şi, chiar dacă sunt uimit să mă pomenesc faţă-n faţă cu el, într-un fel mi se pare cât se poate de logic.

— Salut, Prieteni.

Îi răspund cu o înclinare a capului.

— Finnegan.

Se uită mai întâi la Alice, pe urmă la mine. Are o privire fixă, dar reuşesc să nu mă uit în altă parte.

— Orla ar vrea să vedeţi ceva.

Şi, cu asta, Finnegan deschide larg uşa, spre o cameră strâmtă, fără ferestre. Alice mă conduce înăuntru. Simt mâna lui Finnegan pe spate, împingându-mă în faţă. De-a lungul unuia dintre pereţi e o draperie de culoare închisă. Finnegan o trage într-o parte, lăsând să se vadă o fereastră lungă, care dă spre un soi de capelă, luminată de un candelabru grandios.

Interiorul ei e ticsit de lume. Se aude zumzetul vocilor, se simte intensitatea nerăbdării, ca un curent electric, impregnând încăperea. Oamenii ţin în mâini cupe pline de şampanie, însă nu bea nimeni. Ca şi cum ar aştepta ceva. Şi, ciudat, când se trage draperia, nimeni nu întoarce capul spre noi.

— Nu pot să ne vadă, remarcă Alice.

Sunt şi chipuri pe care le recunosc, dar pe mult mai multe, nu. Îi caut cu privirea pe Neil, pe JoAnne, pe Gordon, pe toţi cei din fotografiile alb-negru de pe peretele sălii de judecată. Îmi amintesc cum am studiat toate portretele, aşteptând ca judecătorul să-mi anunţe sentinţa. Pentru o clipă, mă întreb unde or fi. Dar apoi am impresia că înţeleg.

Finnegan stă lângă noi, tăcut, cât timp privim mulţimea. După un minut, atinge un buton şi o altă uşă se deschide, dincolo de ea fiind doar întuneric. Alice respiră tremurând şi mă conduce spre necunoscut, cu degetele împletite cu ale mele.

Simt câte o mână pe fiecare umăr şi întorc capul. E soţia lui Finnegan, Fiona. Poartă aceeaşi rochie verde pe care a îmbrăcat-o în ziua nunţii noastre. Ea şi Finnegan ne urmează îndeaproape, potrivindu-şi paşii cu ai noştri.

Pe pereţii coridorului strâmt sunt înşirate lumânări care pâlpâie prin întuneric. În spatele nostru nu se aude decât zgomotul paşilor pe podea. Un geamăt răsună undeva în faţa noastră. Nu suntem numai noi. Inima începe să-mi bată mai repede. Simt cum mi se scurge transpiraţia pe braţe, pe spate. Lângă mine, totuşi, Alice pare senină; nerăbdătoare, chiar.

Pe măsură ce mergem, zgomotul se intensifică: zornăitul unui lanţ, sunetele scoase de cineva care se zbate într-un spaţiu închis. Răsuflarea devine mai puternică, se aud ecourile mai multor lanţuri, ceva care trage de ele, sau poate ceva înţepenit. Un senzor de mişcare scoate un ţăcănit, iar drumul din faţa noastră se mai luminează puţin. Arunc o privire spre dreapta şi văd o construcţie înaltă, familiară. Încremenesc, dându-mi seama că e la numai câţiva centimetri distanţă de mine. Apoi, o siluetă apare în câmpul meu vizual, stând în picioare între plăcile din plexiglas, cu braţele şi picioarele depărtate şi încătuşate. Un Guler al Concentrării îl forţează să privească drept înainte. Mergem mai departe şi un alt senzor de mişcare face să se aprindă un reflector, care luminează pentru o clipă, poate două, construcţia din plexiglas. Prin aburii condensaţi pe sticlă, faţa devine vizibilă. Pentru o clipă, îl privesc în ochi pe judecător, pe cel care a dat aprobarea pentru interogatoriul meu. Ochii lui nu trădează nicio emoţie. Apoi, e cufundat din nou în întuneric.

Întorc capul spre Alice, dar constat că ea priveşte în partea cealaltă, unde e o altă instalaţie din plexiglas. Înăuntru e o femeie. Îmi amintesc că am întâlnit-o la una dintre petreceri, îmi aduc aminte că am văzut-o pe coridoare, la Fernley: o distinsă membră a consiliului de conducere. Are părul năclăit şi faţa îi străluceşte de transpiraţie.

Alice se opreşte pentru câteva clipe în faţa ei, fascinată.

Trecem mai departe pe lângă aceste dispozitive impunătoare şi însufleţite. Unul după altul, senzorii de mişcare intră în funcţiune, luminând pentru scurt timp chipurile prizonierilor. Expresiile lor sunt indescifrabile. Să fie frică? Să fie ruşine? Sau altceva: conştientizarea faptului că s-a făcut dreptate? Că nimeni nu e mai presus de legile Pactului? Misiunea lui trebuie să fie îndeplinită. Echilibrul trebuie să fie restabilit, orice-ar fi.

Cum Finnegan şi Fiona ne urmează la câţiva paşi – amândoi oprindu-se să privească, apoi mergând mai departe –, coridorul se umple de fulgere luminoase. Membri ai consiliului de conducere, singuri în cuştile lor din sticlă, încătuşaţi, fiecare dintre ei fiind un martor al propriei căderi în

dizgraţii. Specimene de studiu, aşa cum am fost şi eu odată. Subiecte de cercetare sub lupa microscopului. Numai groaza din ochii lor şi zornăitul constant scos de unul dintre deţinuţi, în timp ce se zbate în lanţurile bine strânse, ne amintesc că tot ceea ce vedem e viaţă, nu artă.

Îmi amintesc momentul în care Orla m-a întrebat ce pedepse ar trebui administrate celor care au abuzat de puterea lor, celor care au subordonat scopurile Pactului propriilor dorinţe. Nu-mi regret răspunsul.

Binele şi răul sunt noţiuni complicate. Cine suntem şi cine ne închipuim că suntem înseamnă rareori unul şi acelaşi lucru.

Poate că între mine şi Orla, între mine şi Pact, nu există chiar atâtea diferenţe, cum am crezut la un moment dat.

În faţa noastră sunt ultimele două dispozitive, plasate la ceva distanţă de celelalte şi înconjurate de lumânări. În timp ce eu şi Alice mergem printre ele, mă concentrez să privesc drept înainte. N-am nevoie să mă uit, ştiu cine e acolo. În stânga mea, simt mâna lui Alice întinzându-se spre cadrul subţire din plexiglas care o desparte de JoAnne. Când se aude senzorul de mişcare ţăcănind şi se aprinde lumina, aud zgomotul degetelor lui Alice alunecând pe sticlă.

100.

La capătul coridorului, cotim scurt la dreapta, apoi din nou la dreapta. Fac tot posibilul să mă orientez prin întuneric. Am senzaţia că ne întoarcem de unde am pornit, că fiecare pas ne duce tot mai departe, în pântecul închisorii. Deodată, însă, se aprinde o lumină, pâlpâind, şi în faţa ochilor noştri apare Orla. Stă în picioare lângă un candelabru înalt, îmbrăcată în alb, privindu-ne, aşteptând.

Când mă opresc, Alice mă trage cu blândeţe mai departe. Se mişcă fără nicio ezitare, iar mâna îi e atât de caldă, atât de fermă. Totul pare nelalocul lui: inerţia asta, impulsul ăsta care ne propulsează înainte.

Ajungem în faţa Orlei. Flăcările lumânărilor îi sculptează umbre pe chipul palid. La stânga ei e o uşă închisă, vopsită cu auriu. La dreapta, o altă uşă închisă, dar vopsită în alb.

— Salut, Prieteni, ne zice. Se apleacă s-o sărute pe obraz pe Alice, apoi pe mine. E şi mai slăbită decât am văzut-o acum doar câteva zile. Are vocea stinsă şi pielea pământie.

— Poate că am reuşit acum să-ţi câştig încrederea, îmi zice.

Încuviinţez fără vorbe.

— Iar tu mi-ai câştigat-o pe-a mea, zice, făcând un gest spre uşa aurie din stânga. Apropiaţi-vă. Ascultaţi.

Îmi lipesc urechea de uşă. Alice face acelaşi lucru. De cealaltă parte, se aud voci. Zeci de voci, toate vorbind în acelaşi timp. Zgomot de pahare, muzică în surdină: sunete specifice unei petreceri. Îmi dau seama că am fost, cumva, conduşi în spatele capelei.

Alice îşi priveşte rochia roşie, ca şi cum ar fi pentru prima oară când îi înţelege rostul.

— De cealaltă parte a uşii sunt patruzeci dintre cei mai stimaţi şi mai demni de încredere membri ai noştri, ne explică Orla. Habar n-au pentru ce au fost convocaţi aici.

O privesc pe Alice. Nu pare să-i fie frică. Nici pe departe. Pare doar intrigată.

— Am dus Pactul cât am putut de departe, continuă Orla. Iar acum, a venit vremea să-l las altcuiva. Nu pot să plec de pe pământul ăsta fără să ştiu că va avea cineva grijă de Pact, că el va evolua şi se va dezvolta.

Alice rămâne nemişcată lângă mine. Orla o priveşte cu atenţie şi atunci îmi trece prin minte că Orla a ştiut precis, de la bun început, cum se va

termina toată povestea asta.

— Un conducător ţine într-o mână bunătatea, iar în cealaltă, disciplina. Am văzut că voi sunteţi capabili să găsiţi acest echilibru.

Face un pas spre noi.

— Jake, Alice, cred din toată inima că voi sunteţi cei meniţi să duceţi Pactul spre acest nou capitol. Cu toate acestea, ca să fii un mare conducător, trebuie să fii dispus să conduci. Trebuie să accepţi responsabilitatea fără ezitare, fără regret.

Orla îşi pune o mână pe umărul meu, iar pe cealaltă, pe umărul lui Alice.

— De-asta vă ofer posibilitatea alegerii. Dacă intraţi pe uşa aurie, toate resursele Pactului vor fi la dispoziţia voastră. Veţi fi în măsură să le modelaţi după cum veţi considera că e potrivit. Voi sta alături de voi în capela aceasta, vom sta împreună cu Prietenii, şi vă voi anunţa pe amândoi ca fiind noii noştri conducători.

— Dar uşa albă? se interesează Alice.

Orla tuşeşte violent, lăsându-se pe mine, agăţându-se de braţul meu. Simt prin haina costumului surprinzătoarea forţă a degetelor ei, în timp ce întind mâna ca s-o ajut să-şi recapete echilibrul. După câteva secunde, îşi revine, stă mai dreaptă decât până acum, ca şi cum face apel la toate puterile ei.

— Dragul meu Jake, draga mea Alice, după cum ştiţi, în întreaga istorie a Pactului, nimeni n-a avut permisiunea să plece. Niciodată. Cu toate astea, dată fiind semnificaţia a ceea ce vă cer, mi se pare corect să vă dau posibilitatea alegerii. Uşa albă e o ieşire. Dacă ieşiţi pe ea, toate obligaţiile voastre faţă de Pact vor înceta imediat. Dar, Jake, să ştii un lucru: ieşi pe uşa asta şi nimeni nu va veni să te salveze. Nimeni nu va veni s-o salveze pe Alice. Veţi fi total pe cont propriu. Trăiţi sau muriţi. Singuri.

O privesc pe Alice, arată regeşte în rochia ei roşie. Îi strălucesc ochii, iar pe faţă i se citeşte nerăbdarea. Încerc să-mi imaginez ce-o fi în mintea ei: a soţiei mele, care totdeauna e hotărâtă să câştige. A soţiei mele cu nenumărate feţe.

Îmi imaginez cum intrăm pe uşa aurie. Ne văd înaintând prin mulţime, în timp ce zeci de mâini ne mângâie pe braţe, pe spate. Îmi imaginez cuplurile bine îmbrăcate, devotamentul lor, acea îmbrăţişare colectivă. Îmi imaginez cum se aşterne tăcerea peste mulţime în timp ce eu şi Alice înaintăm, ne înălţăm paharele şi rostim un singur cuvânt, un cuvânt plin de forţă: „Prieteni”.

Alice mă apucă de mână şi, în clipa asta, ştiu. La bine, la rău, ea e alături de mine. Mă trage mai aproape şi-i simt răsuflarea pe gât atunci când îmi şopteşte la ureche. Cuvinte de încurajare şi, da, altceva. Cuvinte menite numai pentru mine.

Pun mâna pe mânerul uşii şi-l răsucesc.

101.

Păşim afară, în noaptea din deşert. Pe cer sunt milioane de stele, mai multe decât am văzut vreodată. Gazonul de sub picioarele noastre e verde, încă umed de la aspersoare. La o sută de metri e gardul din sârmă ghimpată, înalt de doi metri şi jumătate, acoperit cu iederă.

Alice îşi descalţă pantofii cu toc şi-i aruncă în iarbă.

— Acum, şopteşte. Sprintăm amândoi spre gard. Nu se aud sirene, nu se văd fulgere luminoase, sunt doar bătăile uşoare ale picioarelor noastre pe iarbă.

Ajungând la gard, smulgem un mănunchi de iederă, ca să ne putem sprijini picioarele. Ne căţărăm, umăr lângă umăr. În ciuda zilelor petrecute la Fernley, Alice e încă puternică mulţumită antrenamentelor ei matinale de la Ocean Beach, aşa că are nevoie de numai câteva secunde ca să escaladeze gardul. Ne lăsăm să cădem de cealaltă parte, pe nisipul răcoros al deşertului. Ne prăbuşim unul în braţele celuilalt, râzând, ameţiţi de nou-descoperita noastră libertate.

Durează vreo câteva secunde până să ne recăpătăm suflul. Ei ne lasă să plecăm.

Ne oprim amândoi din râs. Privesc în ochii lui Alice şi ştiu ce gândeşte. Chiar suntem pe cont propriu?

Îmi imaginez o şosea în depărtare, neagră în lumina lunii, cu dungi galbene, reflectorizante, care ne arată drumul spre casă. Numai că nu văd nicio şosea.

Peisajul e presărat cu cactuşi uriaşi. Deşertul se întinde la nesfârşit. Nicio lumină dinspre un oraş îndepărtat, niciun sunet de civilizaţie.

N-avem decât sticla cu apă pe care am luat-o din cameră. Va trebui să înaintăm cât mai mult până să răsară soarele şi să se instaleze arşiţa. Începem să alergăm, să ne îndepărtăm de Fernley, spre şoseaua care trebuie să fie acolo, undeva; numai că nisipul de sub picioarele noastre e moale şi adânc, aşa că, foarte curând, încetinim, mai întâi în pas alergător, apoi trecând la un mers greoi. Tivul rochiei lui Alice se târăşte prin nisip.

Până la urmă, ajungem la un drum de pământ bătătorit şi începem să mergem pe suprafaţa lui plană, presărată cu pietricele ascuţite. Îi dau lui Alice pantofii mei şi merg mai departe numai în ciorapi. O lumină se arcuieşte pe cer, apoi alta, şi alta.

— O ploaie de meteoriţi, zice Alice. Ce frumos!

Luăm fiecare câte o gură de apă, având grijă să nu vărsăm nicio picătură.

Mergem mult timp. Mă dor picioarele, mi-au amorţit tălpile. Nu ştiu exact cât a trecut de când am remarcat că Alice a încetinit şi a început să gâfâie. Unde o fi şoseaua? Stelele au dispărut, iar luna abia dacă se mai vede, noaptea începând să facă loc zorilor. Deşurubez capacul sticlei şi o îndemn să bea.

Alice ia o înghiţitură, cu atenţie, după care îmi întinde sticla şi se lasă să cadă pe poteca pietroasă.

— Hai să ne odihnim un minut, îmi propune. Iau o gură de apă, înşurubez cu grijă capacul şi mă aşez lângă ea.

— Trebuie să fie un drum pe undeva, o benzinărie, îi zic.

— Da, trebuie să fie.

Mă prinde cu mâna de ceafă. O sărut, lung şi delicat, constatând alarmat că are buzele uscate şi crăpate. Un gând înfiorător îmi trece prin minte: nu cumva am făcut alegerea greşită? Numai că, atunci când mă desprind de ea, fără tragere de inimă, observ că Alice zâmbeşte.

Asta e minunata şi complicata femeie cu care m-am căsătorit. Femeia care a stat întinsă pe plajă lângă mine în luna noastră de miere petrecută la Adriatica. Femeia care a stat în holul recepţiei de la Grand Hotel, dansând lent în jurul meu, cântând cu voce tare toată piesa lui Al Green, *Let's Get Married.* Femeia care s-a aşezat în faţa mea, lângă piscină, într-o noapte călduroasă din Alabama, privind inelul pe care i-l ofeream, şi care a răspuns, simplu: „Bine".

Văd la ea hotărârea neclintită de a merge înainte, nu înapoi, hotărârea de a accepta călătoria asta ciudată, căsnicia asta, cu toate surprizele pe care ni le rezervă. Hotărârea de a merge până la capăt. La bine şi la rău.

Aici, în deşert, înţeleg acum ceea ce-ar fi trebuit să văd de multă vreme: iubirea noastră e puternică. Angajamentul nostru e trainic. N-am nevoie de Pact ca să fiu alături de soţia mea. Da, căsnicia e un teritoriu vast, neexplorat, în care nimic nu e sigur. Şi totuşi, ne vom găsi drumul nostru.

Dintr-odată, cerul se umple de o lumină orbitoare, iar un soare enorm se ridică deasupra orizontului. Aud vântul măturând fundul văii. Valuri de căldură încep să emane din pământ. Minutele trec, iar noi rămânem pe loc, nemişcaţi, încremeniţi. Suntem foarte obosiţi şi avem atât de mult de mers. Am mintea goală. Soarele necruţător şi aerul uscat al acestui straniu peisaj deşertic parcă au şters tot ce-a fost înainte în viaţa mea.

Curând, deşertul va pâlpâi de o arşiţă insuportabilă, iar nisipul ne va pârjoli tălpile.

— Prietene, zice Alice, ridicându-se în picioare.

Se întinde, mă ia de mână şi, cu o forţă surprinzătoare, mă ridică. Şi,

împreună, începem să mergem.

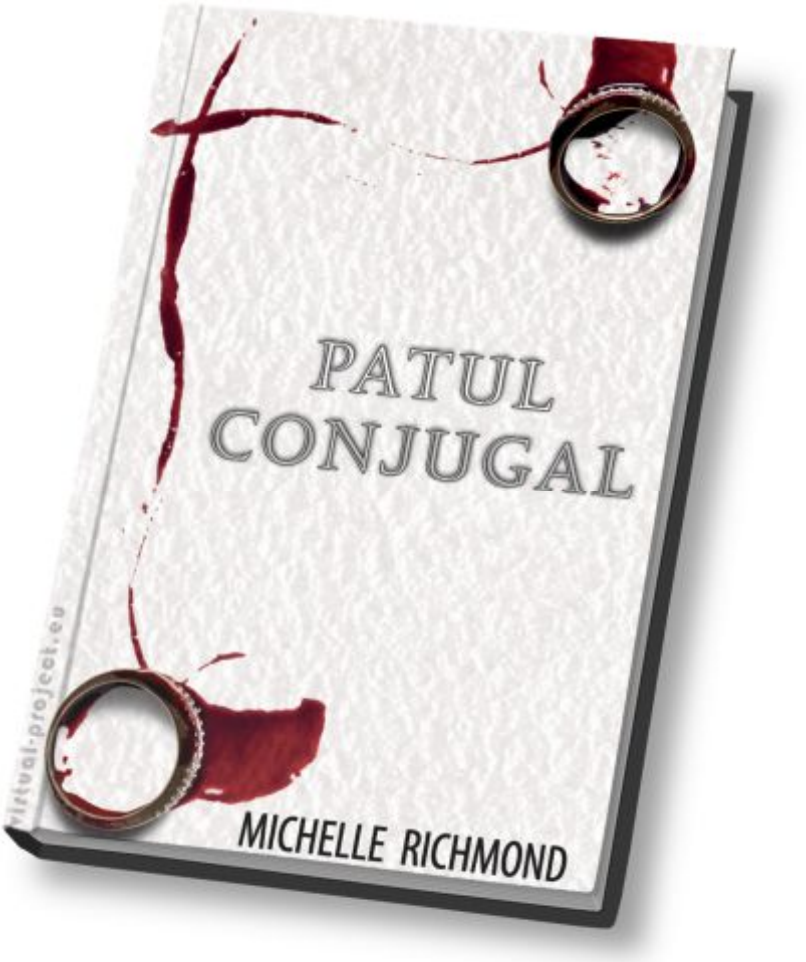

virtual-project.eu

violin